

D.N. ARCHERON

GÜMÜS YÜREK

KAYIP DÜNYANIN BAŞLANGICI

GÜMÜS YÜREK

KAYIP DÜNYANIN BAŞLANGICI

*“Ben Eira Morwen, dönmenin bir yolunu öğreneceğim.
Ancak her şeyini bilirsem büyüyle ve korkunç canavarlarla
dolu bu dünyanın girişini de çıkışını da bulabilirim.”*

Çevresindeki ağaçlar aynı gözüксе de aynı değildi.
Uzaktaki dağlar bildiğinden daha soğuk, aynı hissettiren rüzgâr
tanıdığı rüzgârdan çok başkaydı.

Kış Bayramı'nı geçirmek için Gümüştepe'ye giden Eira,
yaptıkları yürüyüş sırasında kardeşi ile ayrı düşmüş ve kendini
bambaşka bir dünyada bulmuştu.

Uzun yıllar önce insanlara unutturulan büyü, burada olduğu
gibi duruyordu. Eira'yı ise uzun, zorlu ve tehlikeli bir yolculuk
bekliyordu.

*“Bana her şeyi anlat.
Bana dünyanızla ilgili her şeyi,
en küçük detayına kadar anlat.”*

*“Savaşmayı hiç bırakmadım.
Şimdi de bırakacak değilim.”*

Begaz
Kuzey

TAYGA

Merdivenler

Aster
Gölü

Aldin

Veylinton

Lendor

Kıraç Topraklar

TERRA

Kuzton

Veymut

Siobalta

Gri Kuzey

Asatkra

Bataklik
Bölgesi

Avalon

AYVION

Nazavya

Batıburun

Nilibran

Elmord

Pozzolona

İnutil Çölü

GÜMÜŞ YÜREK

-KAYIP DÜNYANIN BAŞLANGICI-

D. N. ARCHERON

GÜMÜŞ YÜREK: KAYIP DÜNYANIN BAŞLANGICI
(Özel Baskı)

YAZAR
D. N. ARCHERON

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Aslıhan Yayla
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zeynep Karadeniz
Düzeltili: Eda Nur Karavaş
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mayıs, 2024

ISBN: 978-625-94758-0-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, D. N. Acheron

Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma
yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maektepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

GÜMÜŞ YÜREK

-KAYIP DÜNYANIN BAŞLANGICI-

D. N. ARCHERON

.

*Dokuz yaşındaki bana hikâyelerimi
yazmam için koca bir defter hediye eden anneme ve
dünyanın en iyi yolculuk arkadaşı babama...*

GİRİŞ

Sık çamların arasında yapıca fazla iri olmayan ve hızlı adımları hafif biri geziniyordu. Geziniyor da denemezdi ya. Çünkü *birini* arıyordu. Kara saplanıp duran adımlarının, onu doğrudan o *birine* götürmesini umuyordu. Tercihen yakın bir vakitte.

Üzerinde, içi yünlü koyu yeşil bir pelerinle aynı renk bir atkı ve elinde fazla ağır olmayan bir çantadan başka hiçbir şey yoktu. Öyle ki yavaş yürüyor olsaydı omuzlarına birikmiş tüm o kar yüzünden herhangi iki göz için ladinlerden bir diğeri gibi gözükebilirdi.

Gitmesi gereken yönü tam olarak bilmiyordu. Kimi bulacağına dairse aklında yalnızca doğruluğundan emin olmadığı bir isim vardı, hepsi bu. Aradığı kişinin kuzeyden geldiğini tahmin ediyordu. Eğer öyleyse beyazın içinde öteki bir beyazı arıyordu ve gözleri bunun için yeterince keskin olmadığından bu ağaçların arasında saatleri devirebilirdi.

Nihayet donmuş göl karşısına çıktı, düzlük öyle parlaktı ki gözlerini kısıtı ve başlığını aşağı, atkısını da yukarı çekti. Gölün kuzey kıyısında minicik bir hareketlilik gözüne çarptı sonra, üstü karla örtülü bir kahverengilik. Göle çok yakın büyümüş bir diğer ladinin gövdesi sandı başta, hareket ettiğini gördüğünü sanmıştı muhtemelen. Kış; gözlere, kulaklara ve hatta akıllara nice oyunlar oynardı, çok iyi biliyordu. Ancak bir kez daha dikkatle baktığında karartının hakikaten kendine doğru hareket ettiğini fark etti. Uzun koyu kahverengi saçları pelerininin önüne dökülen, yalpalayarak yürüyen ufak biriydi bu gördüğü. Ağaç da kuzeyli de değil, belli ki yalnızca kayıp bir kimseydi.

Kızın göle adımını attığını gördükten sonra yere yığılmak üzere olduğunu anladı ve ona doğru atıldı. Bir ara göle vurduğu çizmesi kaydı fakat hemencecik toparladı kendini. İki büklüm düşmüş kızın yanına vardığında gözlerinin bitkin fakat yarıya kadar açık olduğunu gördü, açık herhangi bir yarası olup olmadığını süratle kontrol etti.

Yardıma geldiğini söyledi ve matarasını çıkarmak üzere çantasına döndü çünkü yalnızca homurdandığında bile kızın renksiz dudaklarını yer yer kan damlaları boyuyordu. Dökülmeye başlamış kırmızı yüzü ve mat saçlarıyla

ölmek üzereymiş gibi gözüktüyordu. Suyu, onu daha önce hiç görmemiş ya da bir daha hiç göremeyecekmiş gibi içti. Yürüyüp yürüyemeyeceği sorusuna da başını belli belirsiz iki yana sallayarak cevap verdi.

Yeşiller içindeki genç adam matarasını tekrar çantasındaki yerine yerleştirirken kız kollarından destek alarak sırtını doğrultmaya çalışıyordu. Göl ziyadesiyle soğuktu ve hemen kalkıp gitmeleri ikisinin de hayrına olurdu.

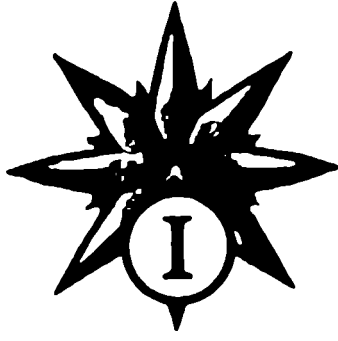
Kızın kahverengi pelerininin başlığı serbest kalarak omuzlarına düştüğünde genç adam istemsizce ona döndü ve rüzgârın saçlarını öteye savurmasını izledi. Ancak rüzgâr, ona bu kızla ilgili tuhaf, neredeyse yanlış bir şeylerin olduğunu göstermek istiyordu sanki. Çünkü kuvvetli esinti, onun geniş omuzlarını aşarak bir kez daha kızın saçlarına vurduğunda bunca zamandır gizlenen kulaklarını açığa çıkardı.

Genç adam ayağa kalktığı anda çantasını yerde unutmuş olduğunun farkında bile değildi. Gördüklerinin kışın bir başka oyunu olup olmadığını anlamaya çalışıyor, bunu yaparken kontrol edemediği adımlarının onu geriye taşıdığını bilmiyordu. Kızdan, yardım etmek için onca yol geldiği bu kişiden, uzaklaşıyor ve uzaklaşıyordu. Düşüncelerinden biri hızla ötekinin üstüne düşüyor, biri bir diğerinin yanından kayıp gidiyordu ama düşünceleri dahi ayaklarının altındaki buz kadar kaygan değildi. Birkaç küçük adımdan sonra kayıp düştüğünde düşünceleri aniden yok oldu ve zihni sessiz bir hiçliğe çarptı.

“Sen...” dediyse de devamını getiremedi. İç sesi bile kullanmamıştı o kelimeyi daha önce, şimdi nasıl öylece dillendirecekti?

Kız arkası boş gözleriyle bir kez daha bayılacakmış ya da bu sefer haki katen ölecekmiş gibi gözüktüyordu. Ama onun fal taşı gibi açık gözlerini beyaz yakıyor, kalbi göğsünü acımasızca döverken sık soluklarını rüzgâr yutuyordu. *Ne de çok benziyor bize*, diye düşündü. *Kulaklarını görmemiş olsam diyeceğim ki...*

Derin bir nefes aldı çünkü o cümleyi tamamlayacaktı. Ne söyleyeceğini pekâlâ biliyordu, cümle zihninde ne kadar gülünç gözüksünse gözüksün. “Sen insansın.”

KARDAN MELEK

A çıkçası burada olmak istemiyordum.

“Kona, koşup durmasana, kayıp düşeceksin!” diye bağırdım ama beni duymadığının çünkü bunun için biraz fazla uzaklaşmış olduğunun farkındaydım. Onu tanıyan herkesin hakkında öğrendiği ilk şey meraklı bir çocuk olduğu olurdu, bunu çok iyi bilen biri olarak -kışın dondurucu soğuğuna rağmen- etrafa bir göz atma isteğini kıramamıştım elbette. Gümüştepe'nin yüzümüze çarpıp yanaklarımızı kızartan ve gözlerimizi yaşlarla dolduran soğuk rüzgârı bile onun hızla koşmasını engellemiyor gibi gözüküyordu. Ayrıca sekiz yaşındaki bir çocuk için nasıl oluyordu da bu kadar hızlı koşabiliyordu, hiç bilmiyordum. İki haftadır buradaymışız gibi hissediyor olmama rağmen buraya geleli yalnızca iki gün olmuştu. Kış Bayramı'nı büyükannemizin yanında, taşrada bulunan bu küçük köyde kutlamak annemin fikriydi. Bugün, babamı kaybettikten sonraki ilk Kış Bayramı'nda masadaki boş sandalyeye bakıp tek lokma yemek bile yiyemeyeceğimizi bildiğim için gelmek istememiştim. Yine de annemin, büyükannemi birkaç günlüğüne ziyaret etme fikrine karşı koymamıştım. Bunun ona iyi geleceğini biliyordum. Kona'ya da... Öte yandan durum, benim için farklıydı. Evimizin rahatına alışkındım, evi ne zaman terk etsem ona karşı çocukça bir özlem duyuyordum. Tüm bunlara rağmen babamı kaybetmeden önce evden ayrılma ve kendime ait bir yerde hayatıma devam etme, kendi kendime yaşamayı öğrenme planları yapıyordum ama sonra... Annemi ve küçük erkek kardeşimi bir başlarına bırakmak yapabileceğim en şeytanca şey olur gibi hissetmiştim. Böylece kaldım. Sonra o eve daha çok, daha sağlam bir bağla bağlandım.

Kona nihayet yorulmuş, koşmayı bırakmıştı. Elleri dizlerinde yere doğru eğilmiş, ağzından buharlar çıkararak yüksek sesle nefes alıp veriyordu. Doğruldu, ben ona yaklaşırken hâlâ zor soluk alıyordu. “Burası muhteşem bir yere benziyor. Etrafta hiç çocuk var mı bilmiyorum ama şuraya bak,

burada yerdeki kara hiç dokunulmamış! Burası kardan adam yapmak için ideal bir yer." Sesindeki heves içimi mutlulukla dolduruyordu. Sonra kendini sırtüstü yere attı, kollarıyla bacaklarını açıp kapayarak karın üzerinde kendi boyutlarında bir melek şekli bıraktı. "Bilmem biliyor musun ama pürüzsüz kar aynı zamanda kardan melek yapmak için de kusursuzdur."

Mutlu olmak onun için çok kolaydı, en sevdiğim özelliklerinden biriydi bu. Kollarından tutup doğrulmasına yardım ederken gülümsediğimi fark ettim ama abla rolüne uygun olacak şekilde ona üstünü ıslattığı için kızmam gerektiğini hatırlayarak, "Üstünü ıslatmaman gerekirdi, Kış Bayramı'nın ertesi gününde hasta olmak istemiyorsan tabii ki," diye cevap verdim.

Yerde bıraktığı ize bakarken elini kaldırdı ve "Selam sana maceracı," diye selamladı şekli. Çok sevdiği ve sık sık tekrar ettiği bir cümleydi bu. Daha sonra üstündeki karları silkelerken, "Sorun değil," dedi bana doğru.

Babamı kaybetmek hepimiz için zor olmuştu elbette ancak Kona'nın tüm kişiliği babamın ölümüyle tamamen değişmişti. Eskiden mızımız, sakin bir çocukken son bir yılda tanıdığım en cesur, en hareketli ve en umursamaz çocuk olmuştu. Sanki artık ölümün varlığını biliyor, anlıyor ve bu hayatta yaptığı her şey ona boşuna geliyordu. Sanki ben onunla etrafı keşfetmeye çıkmam ve tek başına dışarı çıkmasına izin vermesek bile kendi ne yapar ne eder tek başına çıkardı çünkü başına kötü bir şey gelmesini zerre umursamıyordu. Tehlikenin varlığı umurunda değildi, kimseye ihtiyacı yoktu. Aslında o öyle sanıyordu. Sonuçta yalnızca sekiz yaşında, çırpı gibi kolları ve bacakları olan bir çocuktu.

"Bence artık eve gitmeliyiz, Kış Bayramı yemeğini hazırlamaları için annemlere yardım etmek istiyorum," dedim. Yalandı ama uzun denebilecek bir süredir dışarıdaydık, Kona'yı böyle söyleyerek büyükannemin evine dönmeye ikna edebileceğimi biliyordum. Artık koşmuyordu, yanımda sakince yürürken beklediğim gibi usulca başını salladı.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Kış Bayramı gibi bir bayramı neden kutluyoruz?" diye sorarken ayağıyla yerdeki karların bir kısmına tekme atıp karları havaya savurdu. "Demek istediğim, her yıl kış geliyor ve biz her yıl bunu kutluyoruz."

Açıkçası ben de onun yaşındayken bunu saçma buluyordum.

"Doğa bizim için her mevsimde harika şeyler getiriyor. Bunu diğer insanlarla birlikte kutlamanın neyi saçma ki? Kış olmasaydı kar yağmazdı ve

az önce bulduğun ideal kardan adam yapma yerinin senin için özel hiçbir anlamı olmazdı. Bunun için kışın varlığından memnun değil misin?”

Kış, Yaz ve Bahar Bayramları kendimi bildim bileli tüm Monteri tarafından her yıl kutlanıyordu. İnsanlar sevdikleriyle bir araya geliyor, geçen mevsimin getirdikleri güzelliklerden ve gelecek mevsimin getirmesini dile-diklerinden bahsediyorlardı.

“Elbette memnunum,” diye yanıtladı Kona, büyük kahverengi gözleri-nin önüne düşen bir tutam kumral saçını alnından geriye atarken eldivenleri işini zorlaştırıyordu.

Az önce başında duran koyu kırmızı renkli şapkasını çıkarmıştı. Bu bana doğru gelmediği için önünde durdum. Eğilerek elinde tuttuğu şapkayı alıp tekrar başına geçirirken, “İnsanlar sevinçlerini birbirleriyle paylaşmayı se-ver, bu yüzden Kış Bayramı’nı ve onun gibi bayramları kutluyoruz,” dedim gülümseyerek.

Cevabı kendi bulmak istermiş gibi gözlerimin içinden daha ötesine baktı. “Peki, insanlar üzüntülerini neden paylaşmıyorlar?” diye sordu. Yüzümdeki gülümsemenin elimde olmadan yavaşça solduğunu hissettim. Bunu neden sorduğunu biliyordum. Babam vefat ettiğinde üçümüzden başka kimse-miz yoktu. Birbirimize destek olacak sadece üçümüz vardık. Büyükan-nem taşrada, uzaktaydı ve annem bir çiçekçide çalışıyordu. Patronu birkaç gün uzaklaşmasına izin vermediği için buraya, Gümüştepe’ye gelememiştik. Büyükan-nem de bizim yanımıza gelmemişti. Neden bilmiyorum. Başka da kimsemiz yoktu zaten.

Bu soruya verecek cevabım yoktu. Belki de vardı ama Kona’yla bunla-rı konuşmak beni ve onu üzüyordu. *Bunlar Kona’nın yaşında bir çocuğun düşünmesi gereken konular değil*, diye düşündüm. Onun da diğer çocuklar gibi oyun oynaması, basit matematiği ya da okumayı ve yazmayı öğrenmesi gerekiyordu; ölümle ya da insanların birbirlerinin acılarıyla ilgilenmesi gibi konularla uğraşması değil. O yüzden zoraki bir gülümsemeyle kardeşime sarıldım. Sonra tekrar yürümeye devam ettik.

Etrafı keşfe çıktığımızda büyükan-nemin evinden fazla uzaklaşmış ol-duğumuzu dönüş yolunda fark ettim. İsmi artık “Kardan adam yapmak için ideal olan yer” olan alanı da bir daha bulabileceğimden emin değildim ama bunu Kona’ya söylememeye karar verdim. Kış başlayalı fazla olma-mıştı, yine de özellikle bu zor koşullarda dışarıdayken güneşin sıcaklığını çok özlüyordum. Etrafı ezberlemeye çalıştım fakat her yer bana aynı gö-rünüyordu. Aynı sık çam ağaçları, yerde her yere saçılmış aynı kozalaklar

ve ilerledikçe gördüğümüz her yeri örtmüş gibi görünen bembeyaz kardan kocaman bir yorgan. Eğer Kona'nın dediği gibi etrafta kimse yoksa ve kar tekrar yağmaya başlamazsa ayak izlerimizden geldiğimiz yeri tekrar bulabilirdik belki.

Sonunda büyükannemin kulübesine vardığımızda havanın kararmasına en fazla bir buçuk saat vardı. Minik kulübe görüldüğü anda Kona yorulmuş olmasına rağmen koşmuş, içeri girmişti. Bense bacası tüten kulübeye doğru yürürken bu tuhaf görünümlü yapıyı inceliyordum.

Şirin bir kulübe sayılırdı, dış cephesindeki ahşap kütükler boyanmamıştı ve fazla büyük değildi. Aslında hiç büyük değildi, dışarıdan bakınca içeride üç kişiden daha az insanın yaşadığı belli oluyordu. Büyükbabam vefat edeli uzun zaman olmuştu. Onunla hiç tanışmamıştım ama büyükanneme tahammül edebilen biri olduğu için fazlasıyla sabırlı bir adam olduğunu tahmin ediyordum. Ya da belki büyükannem her zaman bu kadar huysuz değildi, belki de tek arkadaşı olan eşini kaybettikten sonra bu kadar aksi bir kadın olmuştu. En iyi arkadaşını kaybetmek ve yaklaşık yirmi yıldır yalnız yaşamak bir insanı tümüyle değiştirebilirdi. Büyükannem kötü biri değildi, ona haksızlık ediyordum belki de. Sonuçta sadece huysuz, yaşlı bir kadındı, o kadar.

Bu kulübede daha önce bulunmuştum. Uzun zaman önce, büyükannem ağır bir hastalık geçirdiğinde, henüz Kona doğmamışken büyükannemle ilgilenmek için annem ve babamla buraya gelmiştik. Bu düşünceleri aklımdan kovup yürüdüm. Yaklaştıkça kulübenin pencerelerinin önünde üstü karla kaplanmış çiçek saksıları olduğu dikkatimi çekti. İki gün önce, ilk geldiğimizde gözüme çarpmamışlardı. Büyükannemin çiçek bakacak türden birisi olduğunu düşünmemiştim hiç. Yalnızca domates ya da patates yetiştirmekle ilgilenen biriymiş gibi bir izlenim veriyordu. Açık olan kapıyı iterek içeri girdim.

İçerisi tam olarak ne olduğundan emin olmadığım baharatlarla hazırlanmış tavuk kokuyordu. Anlaşılan o ki yemek hazırlanmadan önce dönmeyi başaramamıştık. Dış kapıyı kapatarak ayakkabılarımı çıkarmaya koyuldum. Çizmelerimi girişteki ayakkabılığa koyduktan sonra üzerimdeki mantoyu çıkarırken oturma odasına doğru yürümeye başladım. Girişin sağ kısmında kalan oturma odası küçük ama sıcak bir atmosfere sahipti. Annem mutfaktan, oturma odasındaki şöminenin karşısında bulunan ve fazla rahat gözüken koltuğa oturmuş, ellerini ısıtan Kona'ya seslenerek neden yemekten hemen önce sıcak bir içecek içemeyeceğini anlatıyordu. Koşullar başka türlü olsaydı hayalimdeki aile tatili aşağı yukarı böyle bir şey

olurdu: sakin, rahat ve sıcak. Babam yokken aileden ve hâliyle aile tatilinden bahsetmek güçtü.

Ben hâlâ ayaktayken annem oturma odasına girdi. Tıpkı benimki gibi olan koyu kahverengi dalgalı saçlarını neredeyse kafasının tepesinde denebilecek kadar yukarda yaptığı topuzu çoktan dağılmaya başlamıştı. Üzerindeki mutfak önlüğünü düzeltirken “Eira, sofrayı hazırlamamıza yardım eder misin?” diye sordu kibarca.

Sana da merhaba, anne.

Annem her zaman kırılgan ve kibar birisiydi. Herhangi bir duygusunu göstermekte de bir sorun yaşamıyordu. Hâlâ öyleydi ama sanki artık eskiden sahip olduğu kadar çok duyguya sahip değildi. Buna rağmen Kona’yı ve beni eskisi kadar çok -hatta belki daha fazla- sevdiğine şüphem yoktu, hiç olmamıştı.

Büyükannemi etrafta görememiştim. “Büyükannem nerede?” diye sordum, mutfaktaki dolaplardan birinden tabakları çıkarmaya çalışırken ama tabaklar en üst raftaydı, ben de çok uzun boylu biri sayılmazdım. Annem verdiğim mücadeleyi görünce yanıma gelip tabakları zorlanmadan yerlerinden aldı, bana vererek gülümsedi. “Odasından bir şeyler getirmeye gitti, yaklaşık on dakikadır orada, bence bir kontrol etmelisin,” dedi. Onu tanımayan birinin, kalbinin boydan boya kırık olduğunu yalnızca davranışlarına ve yanaklarını çekiştiren güzel gülümsemesine bakarak anlaması mümkün değildi.

Tabakları oturma odasındaki yuvarlak masanın üzerine bırakıp büyükannemin odasına gittim. Kapısı aralıktı ancak yine de tıklattım.

“Büyükanne?”

Odasının camı açıktı, içerisi buz gibiydi, dışarıda tekrar düşmeye başlayan iri kar taneleri davetsiz olsalar da usulca içeri giriyorlardı. Görünüşe göre ayak izlerimizden kardan adam yapmak için ideal olan yeri bulma planım işe yaramayacaktı.

Büyükannem kapının tam karşısındaki pencerenin önünde, pencereye bakacak şekilde çevrilmiş tekli koltukta oturmuş, biraz eğilmiş duruyordu. Hava kararmaya başlamıştı, bu yüzden odada bulunan her şey net seçilmiyordu. Başının konumu bana dışarıya baktığını düşündürdü ama gözlerini göremediğim için nereye baktığını tam olarak bilmiyordum. Sadece elinde bir şey tuttuğunu gördüm. Ona ikinci kez seslendiğimde de cevap vermedi. Beni duymadığını düşünerek tekrar, “Büyükanne?” diye seslendiğimde

bir süredir dalmış olduğunu düşündüğüm düşüncelerinden sıyrılarak irkil-di. Biraz önce odada var olan gerilim baca dumanı gibi dağılırken gergin omuzlarımin gevşediğini hissettim. Hâlâ kapının önünde dururken, “Her şey yolunda mı?” diye sorduğumda sesimdeki gerginliğin omuzlarımdaki-nin aksine yok olmadığını fark ettim. Odasına girip iki adım attıktan sonra durdum. “Annem on dakikad...”

“Evet, üzgünüm,” diyerek sözümü kesti aceleyle. Ardından bir şey söyleyecekmiş gibi hissettim ama duraksadı. Daha sonra oturduğu yerden güç-lükle kalkıp elindeki minik, soluk kırmızı, kare kutuyla tam karşımda dikil-di. Hemen hemen aynı boydaydık. “Bunu almaya gelmişim, sana vermek için,” derken sesi titredi. Ara sıra oluyordu bu.

“Bu nedir?”

“Sana ait bir şey.”

Az önceki gerilim geri dönmüştü sanki. Büyükannem kutuyu elime tutuştururken kutunun içindekini görmek istediğimden nedense emin değildim. Mecbur olduğumu hissedip minik, soluk kırmızı, kare kapağı kaldırdım.

Küçükklü büyüklü, katlanmış birkaç parça kâğıt ve minicik, mavi, bir başka kutu. Kafamı kaldırıp anlamadığımı belli eden bir ifadeyle büyü-kanneme baktım, gözlerimi hemen önümdeki kutuya geri çevirdim. Kutunun kapağını ters çevirip kutunun altına koyarak içindekileri incele-meye kâğıtları açarak başladım. Bunlar ailemle buraya ilk kez geldiğimizde, buradayken yaptığım resimlerdi. Kareyle üçgenden yapılmış basit bir ev, kolları ve bacakları eşit olmayan çöp insanlar, bazı yerlere gereksiz çok kez yazdığım ismim ve son olarak alakasız yerlere çizdiğim yamuk kalplerle yıl-dızlar... Kabul etmeliyim ki resim kabiliyetim hiç olmamıştı ve o zamanlar on bir yaşındaydım. Elimde olmadan, *dokuz yıl önce çizdiğim resimler şu an çizmeye kalksam çizeceğim resimlerle neredeyse birebir aynı*, düşüncesi geçti aklımdan.

Mavi kutunun içinden çıkan şey ise kalp şeklinde bir madalyondu. Küçükken sahip olduğumu hatırladığım, ancak günün birinde artık sahip olmadığını bildiğim gümüş bir madalyon. Bir gün boynumdayken kopup düştüğünü ve onu bu şekilde kaybettiğimi sanmışım. *Demek bunca za-mandır buradaymış.*

Madalyonun içini açmaya gerek duymadım, içinin boş olduğunu bili-yordum. Nedense içine bir şeyler koymak hiç içimden gelmemişti.

Uzun süredir var olan sessizliği, “Geri istersin diye düşündüm,” diyerek büyükannem bozdu, neredeyse fısıldıyormuş gibi duyulmasına sebep olan küçük harflerle konuşuyordu, sesi pürüzlüydü. “Bunları bir gün sana geri veririm diye sakladım.”

“Teşekkür ederim.”

Cümlem bittiği an annemin kapıda belirmediğini duyup başımı çevirdim, yaklaştığını duymamıştım. “Gidenin geri dönmediği şu odaya bir de ben göz atmak istedim,” dedi. Elimdeki kutu dikkatini çekmemişti çünkü kutuyu önümde tutuyordum ve sırtım kapıya dönük sayılırdı.

“Biz de tam şimdi geliyorduk, Rosin,” diyen büyükannemin yüzüne de sesine de birden bir canlılık gelmiş gibiydi. Sanki az önceki kutuyu, resimleri ve madalyonu ben kafamdan uydurmuştum; o an hiç yaşanmamıştı. Ama kutu elimdeydi işte ve büyükannemin taktığı maskeleri bu kadar çabuk değiştirebilmesi etkileyici olduğu kadar korkutucuydu da. Hangisi gerçekti bilmiyordum, az önceki durgunluğu mu yoksa şu anki heyecanı mı? Belki ikisi de gerçekti, belki ikisi de değildi.

Annem sofrayı hazırlamayı bitirdiğini ve yemeğin hazır olduğunu söyleyerek uzaklaşırken, büyükannem en başta neden açılmış olduğunu hâlâ anlamadığım penceresini kapatıyordu. Odadan çıkıp sola döndüm, Kona ve annemle birlikte kaldığımız misafir odasına girdim. Elimdeki kutuyu odada bulunan üç mobilyadan biri olan, iki gündür yattığım ve burada kaldığımız sürece yatacağım yatağın altına koydum. Daha sonra oturma odasına yöneldim.

Kona çoktan sofraya oturmuş, yemeğe başlamak için bizim de gelmemizi bekliyordu. Hepimiz oturunca leziz görünen tavuğu yemeye koyulduk. Klasik bir Kış Bayramı akşam yemeği için neşeli bir masa olduğu söylene- mezdi. Odadaki sesler, şöminedeki ateşin çıtırtısı ve kullandığımız çatallarla kaşıkların şingirtisinden ibaretti. Sessizliği bozmak istiyordum çünkü kim- senin konuşmaması beni huzursuz etmeye başlamıştı ancak ne diyeceğimi bilmediğimden yemek boyunca süren dayanılmaz sessizliğe katlandım ve sustum.

Gün, yemeklerimizi yiyip sofrayı toplayınca bitmişti. Herkes odalarına gittikten sonra annemle Kona’yı uyandırmamak için parmak uçlarımda, nefesimi tutmuş bir şekilde, tek bir ses bile çıkarmadan yürüyerek odamızdaki kutuyu aldım ve oturma odasındaki rahat koltuğa kuruldum. Gümüş madalyon, şömine ateşinin sıcak turuncu ışığında parlıyor, göz alıcı

görünüyordu. Bunca zamandır kapalı bir kutuda durduğundan olsa gerek, fazla kararmamıştı.

Katlanmış kâğıtların arasından ailemi çizmiş olduğum resmi buldum. Üç çöp insanın en uzun boylusu babamdı. Yıllar geçmişti, ailemize yeni biri katılmıştı ama hâlâ üç kişiydik. Buna alışabilecek miydim, hiç bilmiyordum.

Sonra neden bilmiyorum ama artık madalyonun içinin boş kalmasını istemediğimi fark ettim. Fakat elimdeki resimde Kona yoktu, bu yüzden koltuğun yanındaki sehpa bulduğum küçük bir kalemle resme onu da ekledim. Sayfanın geri kalanında kalplerle yıldızlar vardı, sanki bu resmi benim yapığım belli olsun diye her köşesine -ikişer kez- tam adımı yazmıştım. Anlaşılan o ki bu, o zamanlar gurur duyduğum bir eserdir.

Resmi madalyona sığacak boyuta gelinceye dek katladım, fazla uzun sürmedi zira çok büyük bir kâğıt değildi. Resmi madalyona koyup madalyonu kapatınca boynuma astım. Uzun zamandır ilk defa taktığım için boynumda ağırlığını hissettiğim madalyonu elimle bir yokladım; o mide bulandırıcı, kahredici, insanları delirten türden olan özlem kapladı içimi. Madalyonumu kaybetmiştim ve bana geri gelmişti evet ama asla geri gelmeyecek şeyler de kaybetmiştim. Madalyon bana onların geri gelmeyeceğini hatırlatmıştı. Ateşi izlerken alevlerin bulanıklaştığını gördüm, gözümü kırpuğimde bir damla yaş gözümünden düşmüş, ateş bulanıklığını yitirmişti. Kapıda Kona belirince yanağımı sildim ama ağladığımı fark ettiğini bilmiyordum.

“Selam sana maceracı,” dedi ve sonra, “Uyuyamadım,” diye ekledi usulca. Koltukta biraz yana kayıp ona gelmesini işaret ettim. Yanıma oturunca da ona sımsıkı sarıldım. Tam o an, sanıyorum ki hayatımda ilk defa bu kadar net, bu kadar keskin bir şekilde, kendi hayatımdaki her şeyden, sadece bu küçük çocuk için vazgeçebileceğimi fark ettim. Bu küçük ama kendini çok güçlü sanan çocuk, hayatındaki hiçbir olayın değişmesini dilemesin diye geri gelmeyecek şekilde her şeyi kaybetmeyi göze alacağımı hissettim.

Yaklaşık bir saat kadar şömine ateşinde ellerimizi ısıtıp havadan sudan sohbet ettikten ve o kasvetli, ağır atmosferi dağıttıktan sonra artık uyumamız gerektiğini söyledim.

“İyi geceler, Eira.”

“İyi geceler, Kona.”

Kona odaya gidince ateşi söndürdüm ve bir süre pencereden dışarı baktım. Dışarıda yağan kar o kadar sakın gözüküyordu, içimi öyle bir huzurla kaplıyordu ki dışarıda donarak öleceğimi bilmesem gidip bahçede uyurdum. Odaya gidip gecenin lacivert ışığında kutuyu sessizce tekrar yatağın altındaki yerine koyduktan sonra yatağa girdim. Annemle Kona, benim yatağıma fazla uzak olmayan, iki kişi için yapılmış bir yatakta uyuyorlardı. İki gecedir düzgünce uyumamıştım, yabancı bir yerde uyumaya çalışmanın verdiği tedirginlik bu gece, üçüncü gece dağılmaya başlamışa benziyordu. Gözlerimi kapattığımda hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Ve uzun süredir ilk defa bunda başarılı oldum.

TAŞ BASAMAKLAR

Ertesi gün ve ondan sonraki gün boyunca kar yağışı hiç kesilmedi. İki dakika için bile. Bu yüzden evden ayrılmadık. Kona, tüm gün bu alçak duvarlar arasında resim çizerken ve dışarıda kardan adam yapıp kartopu savaşında beni yenmeyi dilerken ben dışarıyı izlemekle yetinmiştim. Daha ne kadar burada kalacağımız, eve ne zaman döneceğimiz henüz belli değildi.

Kış Bayramı'ndan sonraki üçüncü gün, havanın önceki iki güne göre daha iyi olduğunu düşünüp Kona'yla birlikte hava almak için dışarı çıkmaya karar verdik. Bu sefer de evin kuzey tarafında kalan yerleri keşfe çıkacaktık.

“Eldivenlerini unutmasan iyi edersin, dışarıdaki karı görünce dokunmadan duramayacağını biliyorum,” derken büyükannemin bana verdiği koyu kahverengi pelerinin tek düğmesinin hemen altındaki ipleri bağlıyordum. Kendiminkini giymeyi istememiştim çünkü benimkinin aksine bu pelerinin bir başlığı ve iç cepleri vardı.

“İlk önce eldivenlerimi giydim,” dedi Kona ellerini bana gösterip sırırtırken. “Asıl sen eldivenlerini unutmasan iyi edersin, yüzüne ne zaman bir kartopu yiyeceğin hiç belli olmaz.”

“Kartopu savaşı yapmaya çıkmadığımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Dışarıda dikkatli olun,” diyerek araya giren annem, Kona'nın kürklü pelerinin düğmesini iliklemede ona yardım etmek için önünde eğildi. “Ve lütfen hava kararmadan evde olun.”

“Olacağız,” diyerek pelerinin kapüşonunu başıma geçirdim ve Kona ile birlikte dışarı çıktık.

Büyükannemin evinden uzaklaşırken Kona zıplayarak, neredeyse dans ederek yürüyordu. Dört duvar arasında oturmak için doğmamıştı, orası

kesindi. Doğal yaşam alanı burasıydı; açık alan, ormanlık alan, kardan adam yapabileceği her yer. “En sevdiğin mevsim ne?” diye sorsam da cevabı çoktan biliyordum.

“Kış.”

Evet, beklediğim cevap buydu.

“Peki, seninki hangisi?”

“Sanırım benimki ilkbahar.”

Bir süredir yürüyorduk, günün en sıcak olduğu saatlerde olmamıza rağmen güneş tüm gücünü yitirmiş, kar ve buza karşı yaptığı savaşı kaybetmiş gibiydi. Etrafta başka insanların da yaşadığına dair herhangi bir iz yoktu; bir ayak izi, baca dumanı ya da sönmüş bir ateş... Hiçbir şey. İlginç ya da dikkatimizi çeken bir şeye de denk gelmemiştik. Sadece düz, bazen eğimli, karlı çamlarla ve çalılarla kaplı ormanlık alan. Kona da sıkılmaya başlıyordu, o yüzden ben de etrafta görecektik ilginç şeyler olmadığı için konuşacak farklı konular bularak onun ilgisini çekmeye çalışıyordum.

Bir ara mola vermemiz gerektiğini düşünüp bulduğumuz devrilmiş, kuru bir ağaç gövdesinin üzerine oturduk. Ağacın düştüğü yerin çevresi sık çam ağaçlarıyla kaplıydı, bu yüzden yer yer karla kaplanmış olsa da üstünde iki kişinin oturabileceği kadar kuru alan kalmıştı. Ne zamandır elinde tuttuğunu bilmediğim ince bir çubukla yere rastgele şekiller çizen Kona, “Daha ne kadar yürümemiz gerekiyor?” diye sordu hafif bir sıkılmışlıkla.

“İstediğin zaman geri dönebiliriz, biliyorsun.”

Daha sonra aşağı yukarı bir saat daha yürüdük, harika bir şey buluruz umuduyla ilerlemeye devam ettik ancak bu tamamen hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Kona artık doğru düzgün konuşmuyordu, sıkılgan bir şekilde, yavaşça yürüyordu. Gözlerindeki bıkkınlığı görebiliyordum ama ona rağmen eve dönmek istediğini söylemiyordu. Sanırım merakı, yorgunluğuna sesini çıkarmamasını emrediyordu. Aslında şu an mutlu olması için yüzüne bir kartopu yemesi yeterli olurdu. Ancak hava soğuktu, daha uzunca bir dönüş yolumuz vardı; ıslanmak, hâlihazırda üşüdüğümüzden daha fazla üşümemiz demekti, bu da hiçbir işimize yaramayacaktı. Tehlikeli bile olabilirdi. Tehlike demişken şimdiye dek karşımıza yırtıcı bir hayvan çıkmamış olması da mucize sayılırdı. Bunu düşünüp ürperdim ve geri dönmemiz gerektiğine karar verdim. Belki kartopu savaşını büyükannemin evine yaklaşıncaya başlatırdım.

Bu sırada ben de yürümekten sıkıldığımı fark ettim. Bir şey arıyorduk ama ne aradığımızı bilmiyorduk. Gözlerim uzun süre bir yere tutunmuyordu. Etrafımızdaki her şey aynı olunca sürekli daire çiziyormuşuz gibi hissettiriyordu ya da kaybolmuşuz gibi. Ama doğru yoldaydık, bundan emindim. O zaman bu şeyi neden bugün, önceki saatlerde buradan geçerken görmemiştim?

Tam artık Kona'yı eve kadar sırtımda taşımam gerekeceğini düşünürken -öyle yavaş yürüyordu- solumuzda, sık ve yüksek çalıların arasında boşluk bir alanda koyu gri bir şey gözüme ilişti. Ağaç dalları da görüşümü epey engelliyordu ama beyazlığın içinde en ufak farklı bir renk dikkatinizi çekmeye yeterdi. *İşte bu, diye düşündüm, işte bu Kona'nın ilginç bulacağı ve keyfini yerine getirecek bir şey olabilir.*

"Hey," diyerek kardeşime seslendim. Kona dönüp ilgisini çektiğimi belli eden gözleriyle bana baktı. Tek kaşı havaya kalkmıştı. "Sanırım şurada, ağaçların arkasında bir şey gördüm."

Yine de temkinliydim. Gerçi koyu gri rengine bakarak taştan bir yapı olduğunu varsaymışım ama hiçliğin ortasında bulduğumuz bu şeyin ne olacağı belli olmazdı. Önde ben, hemen arkamda elimden tutan Kona, dosdoğru büyükannemin evine giden uzun yolumuzdan sapmıştık bile.

Açıklığın ortasında, çamların oluşturduğu dairenin ortasında gördüğüm şey... Tahminim doğrudu, bu taştan bir yapıydı. Sanırım eskiden bir köprüydü. Yarıyı yıkılmıştı ama köprü olduğu az çok belliydi. Şu anki hâliyle sadece bir merdivendi. Boşluğun, hiçliğin ortasında, hiçbir yere çıkmayan basamaklar... Üstleri karla ve buzla kaplanmış basamakların sayısı epey fazlaydı, bu yüzden son basamak çok yüksekte kalıyordu. Dümdüz bir merdiven değildi, hayır, doğrusal bir yapısı yoktu, hafif kavisliydi. Sarmal da sayılmazdı, çok hafif bir şekilde bükülüyordu, o kadar. Ve taş köprülerin altında hep gördüğüm şekilde, basamakların altında yerden başlayan, köşeleri kavisli, büyüklü küçüklü kemerler vardı.

Bu köprünün burada olması için bir neden yoktu. Altundan su bile geçmiyordu. *Belki bir zamanlar geçiyordu,* diye düşündüm ama bu da bana pek mümkün gibi görünmemişti. Kim bilir ne zamandır buradaydı. Zihnimde, köprünün ilk yapıldığındaki hâlini canlandırmaya çalıştım, üst kısmının uzunluğu, merdivenlerin kapladığı alan... Saçma bir şekilde, köprünün şu an tamamen yıkılmış olan öteki taraftaki basamakları yine bu yöne çıkıyor olmalıydı. Ya da tamamen yanlış düşünüyordum. Bunu öğrenmenin bir yolu yoktu.

Bu basamaklarla ilgili insanı huzursuz eden ve bir o kadar da insanı kendine çeken bir şey vardı. Adlandırmakta başarısız olduğum bir şey. Önünde öylece duruyorduk. Bakıyorduk. Kona da huzursuz hissetmiş olacaktı ki arkamdan ayrılmıyordu. Korktuğumu ya da tedirgin olduğumu anlasın istemedim, sesimin neşeli çıkmasına gayret ederek, “Şuna bak, bu aptal merdiven hiçbir yere çıkmıyor,” diyerek gülümsedim.

Kardeşim, korkacak bir şey olmadığına ikna olmamıştı. Haklı sayılırdı, yapı devasaydı; Kona ise ne kadar cesur olduğunu iddia etse de küçük bir çocuktuk. Oradan uzaklaşabilirdik, yolumuza devam edebilir ve anneme söylediğim gibi hava karmadan evde olabilirdik. Ama kardeşime, korkacak bir şey olmadığını göstermek istedim. Ya da belki de ablasının korkusuz olduğunu ve onun yanında her zaman güvende olacağını bir nebze olsun hissetmesini istedim. Bilmiyordum.

Kona’nın elini bırakıp öne doğru ilerledim. “Eira...” diye seslendi, soluk elini bana doğru uzatarak. Eldivenlerinden birini çıkarmıştı.

Ona doğru dönerek, “Sorun yok,” dedim ve öne doğru ilerlemeye devam ettim. Basamakların bir adım önündeydim; devasa merdivenin, bir zamanlar köprü olan ama günümüze sadece tek tarafı ulaşmış olan bu yapının yalnızca bir adım ötesindeydim. Sağ ayağımı ilk basamağa attığımda ayağımın altındaki kaygan buz hissettim. Yavaşça, basamakları birer birer tırmanırken gözümü yerden ayırmıyor, düşmemeye fazlasıyla dikkat ediyordum. Basacağım yeri özenle seçiyordum ancak bunca çabaya rağmen tepeye üç basamak kalmışken ayağım kaydı. Her şey çok hızlı gerçekleşti, aşağı düşmemek için kendimi öne, son basamaktan sonra bir buçuk metre kadar devam eden düz taş alana doğru attım.

En üstteydim, köprünün üstünde. Yüzüstü düşmüştüm ama ellerim ve dirseklerim önce davranmış, düşerken öne atılıp başımı korumuşlardı. Sadece sol dizimi son basamağa çarpmış olmalıyım ki hafif bir sızı şimdiden kendini belli etmeye başlamıştı.

Dizlerimin üstünde doğrularak güçlkle ayağa kalktım. Çevreme baktım önce, dünyanın tepesinde gibi hissediyordum ama fazla uzakta olmayan karlı dağlar öyle olmadığıma ikna ediyorlardı beni. Aşağı bakmaya korkuyordum ama zaferimi Kona’ya göstermek zorundaydım.

Ancak Kona, az önce durduğu yerde değildi.

Gözlerimle çevreyi taradım, merdivenin öteki tarafına göz attım. Orada da yoktu. Kardeşimin adını bir kez seslendikten sonra sessizce bekledim. Cevap gelmedi. Duyduğum tek şey boşluktaki kendi sesimdi. Sanki rüzgâr

bile durmuştu, o bile benimle birlikte soluğunu tutuyordu. Kalbim hızlanmaya başlarken birkaç kez daha seslendim. Hiçbirine bir yanıt alamadım. Aşağı inmek için acele ettim, bugünkü sayısız hatamdan bir diğeri de bu oldu. Buzlu merdivenden inmek, çıkmaktan daha zordu. Ayağım tekrar kayınca aşağı kadar yuvarlandım, yine de sersemlemedim. Belimin acısını göz ardı ederek etrafa baktım, kendi çevremde döndüm. Görebildiğim hiçbir yerde yoktu. Kartopu savaşı için bana pusu kurmuş olabilir miydi? Büyükanneemin evine mi gitmişti? Neredeydi bu çocuk?

Korkudan düzgün düşünemiyordum. Söylediğim şeyler zihnimden değil, yüreğimden aceleyle dudaklarıma geliyor ve oradan yine aceleyle çıkıyordu. "Neredeyse çık ortaya, endişelenmeye başlıyorum!" derken sesim kulağıma yabancı geldi.

Buradan ayrılırsam onu bir daha bulamayabilirdim, *dönmüştür belki*, diye düşünüp buradan ayrılırsam beni bir daha bulamayabilirdi. Kona tek başına büyükanneemin evinin yolunu bulabilir miydi? Ne kadar sürede çıkmıştı merdivenlerden, nereye kadar uzaklaşmış olabilirdi, ne yöne doğru gitmişti? Sorular zihnimde dolaşıp duruyor ama beni tedirgin etmekten ve ölesiye korkutmaktan başka bir işe yaramıyorlardı.

Etrafta çılgınlar gibi koşuyor, her ağacın arkasına bakarken içim umutla doluyor ama bu umudun sönmesi hiç uzun sürmüyordu. Kona beni bırakıp dönmezdi, öyleyse büyükanneemin evi ihtimal dışıydı. Sakince düşünmeliydim ama sakince düşünmek için durduğum her saniye boşa gidiyormuş, her saniye Kona benden biraz daha uzaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Panik, benliğimin her bir küçük parçasını ele geçirmişti, ne zaman pençesinden kurtulmaya çalışsam sanki uzun zamandır bu fırsatı yakalayamadığı için hırslanarak daha da sıkı tutuyordu. Etrafımı daha iyi görebilmek için pelerinin başlığını çıkardım ve saçlarımı yüzümden çektim. Öfkeyle, üzüntüyle, umutla, kahroluşla çevredeki her ağacın her dalını, her taşın hem önünü hem arkasını kontrol ettim. Birkaç kez. Bana oyun oynuyorsa bile oyunu bu kadar uzun sürdürmezdi. Artık ikna olmuşum, Kona burada, yakınımda değildi. Yere çöküp ağlamak istedim ama kardeşim kayıpken ve onu bulabilecek tek kişi benken önceliğim bu olamazdı.

Kona'nın oraya dönmeyeceğini düşünerek taş köprüye son kez baktım ve güneğe doğru yürümeye karar verdim. Kuzeye gitmesi için bir sebebi yoktu ama kuzeyin kuzey olduğunu biliyor muydu?

Herhangi bir hayvan saldırısı olmuş olamazdı, olsaydı duyardım. Duyar mıydım?

Biri Kona'yı almış olamazdı, bu kadar sessizce, bu kadar sinsice...

Rüzgâr tekrar uğuldamaya başlamıştı. Benimle alay ediyor, bazen bana gülüyormuş gibi geliyordu. Ağaçlar bana yolu göstermiyor, güneş bana hiç yardım etmiyordu. Doğaya karşı, kışa karşı derinden bir kin ve nefret hissettirm birden. Kardeşimi onlar almıştı çünkü ve yerini bana söylemeyi reddediyorlardı.

Orman acımasız bir yerdi ve gece olmadan Kona'yı bulamazsam...

Adımlarımı hızlandırdım, belli bir zaman sonra nefes nefese koşuyordum. Büyükanneemin evine yaklaştığımı hissettim. Koşmayı bırakmadım, acele etmek istiyordum. Bir ara ayağım yerdeki bir şeye takıldı, ne olduğunu merak bile etmedim, dönüp bakmadım. Düşmemle kalkmam bir oldu. Hız kesmeden koşmaya devam ettim. Ve büyükanneemin evinin bildiğim çevresindeydim artık.

Evin olduğu yere geldiğimde artık düşüp bayılacağımdan emindim.

Ama öyle olmadı.

Ben gözlerimin kapanmasını beklerken gözlerim öncekinden daha fazla açıldı. Ev, büyükanneemin evi, burada değildi. Onca yol... Onca yolu boşa gelmişim, yanlış gelmişim. Ama emindim, doğru yoldan geldiğime, bu çevrenin o evin çevresi olduğuna yemin edebilirdim. Duygularım aklımı mı bulandırmıştı? Zihnim bana ne biçim bir oyun oynuyordu? Orman bir kez daha benimle alay ediyordu.

Delirdiğime ihtimal vermek istemiyordum. Büyükanneemin evinin olması gereken yere doğru ilerledim, elimle dokunursam yapı tekrar gözle görülür gibi gelmişti. Elim uzattım. Hiçbir şey hissetmedim. Boşluk.

Geriledim. Etrafı inceledim, bana yolumu göstermesi için bir ipucu aradım. Farklı bir şey aradım, aklımda kalmış ya da kalacak bir şey. Ama kahrolası yerde her şey aynıydı. Nerede olduğumu ya da hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyordum. Rastgele dolaşıp Kona'ya denk gelmeyi umamazdım, hayatta böylesine mucizeler gerçekleşmezdi. Kalbim duracakmış gibi atarken bir ağacın önünde yere çöktüm. Eldivenler fazla sıkıyordu ellerimi, aceleyle çekiştirerek onları çıkardım. Sırtımı ağaca dayayıp başım ellerimin arasındayken sessizce ağladım. Çıplak ellerim kulaklarıma değiyordu ama ne kulaklarımı hissedebiliyordum ne de ellerimi. Ne yapmam gerektiğini bilmeyerek bir süre orada öylece ağladım. *Sessizce, çaresiz, acı içinde...* Kona da şu an bu şekilde miydi? Birbirimizi kaybetmiştik, artık hem o hem ben kayıptık ve hava çok geçmeden kararmaya başlayacaktı.

O ağacın önünde ağlamanın bana bir faydası olmayacağını farkındalığıyla ayağa kalktım, vazgeçmeyecektim. Pelerinin kapüşonunu takıp tekrar yürümeye başladım. Artık daha düzgün düşünebildiğimi hissediyordum. Aklıma bir fikir geldi, işe yaramayacaktı yüksek ihtimalle ama *hiç yoktan iyidir*, diye düşündüm. Ağaçlardan birinin gövdesine ya da herhangi bir yerine Kona'ya işaret olacak bir şey bırakırsam belki buradan geçer ve yine belki benim de buradan geçmiş olduğumu anlar diye geçirdim içimden. Önce eldivenlerimi bırakmayı düşündüm ama bu kalıcı olmazdı, eldivenler ilk andan düşer, olası güçlü bir rüzgârda savrulup gidebilirlerdi. Üzerimde ağacın dalına bağlayabileceğim bir şey aradım ancak bulamadım. Aslında pelerinimi de ağacın dallarından birine asabilirdim ama bu sefer de pelerinin olmadan uzun süre donmadan yürüyemezdim, pelerinin kapüşonu yüzümü ve kulaklarımı soğuğa karşı koruyordu.

Sonra başka bir şey geldi aklıma, ilk iki seçenektен daha mantıklı bir şey. Yerde sivri bir cisim aramaya koyuldum. Birkaç dakika sonra ucunun yeterince sivri olduğunu düşündüğüm uzun ama çok da kalın olmayan bir taş buldum. Aşağı yukarı bir kalem boyutundaydı, belki biraz daha büyüktü. Bir yerden kopmuş ya da kesilmiş benziyordu ama nereden kopmuş olabileceğini kestiremedim. Planım, bu sivri taşla ağaç gövdelerinden birinde Kona'ya bir mesaj bırakmaktı. Dalları yerden bile biten sık çamlar bu amaca hizmet etmezdi. Ben de bu işe uygun bir ağaç bulana dek yürümeye devam ettim.

Yoktu. Gövdesi açıkta bir ağaç yoktu. Yürürken artık iyice yorulmaya başlamıştım. "Orman..." dedim kendi kendime, uzun süre konuşmamaktan sesim zavallica bir çabayla çıkmaya çalışıyordu. "Gümüştepe Ormanı, lütfen... Bana en azından bu kadarını borçlusun."

Zamanın nasıl, ne hızla geçtiğini kestirmem mümkün değildi ama bana on beş dakika gibi gelen bir süre sonra tam karşımdaydı. Etraftaki inatçı, sık dallı ve iğne uçlu kardeşlerine benzemeyen büyük bir ağaç. Yanılmıyorsa bir söğüt ağacıydı bu. Bu soğukta burada olması bir mucizeydi gerçekten. Yaprakları dökülmüştü. Ama hayattaydı, sadece uyuyordu. Orman beni dinlemişti. Ona zarar verecek olma düşüncesi midemin burkulmasına sebep oldu ama buna mecburdum. Elimde bir bıçak gibi tuttuğum taşla ağacın gövdesine ne yazmam gerektiğini düşündüm. Tüm o yol boyunca düşünmüştüm, aklıma bir fikir gelmemişti. Yine zekice bir şey yoktu aklımda ama yazabileceğim en iyi şeyin ismim olduğuna karar verdim. Kısaydı, fazla

uğraştırmazdı, çok fazla insanın sahip olduğu bir isim değildi. Karşıdan gelirken görülebilecek bir büyüklükte ilk harfi yazdım: E. İlk başta zorlandım ama ilk harften sonra devamı çabuk geldi. Geri geri gidip yazıma baktım.

EİRA.

Yoluma devam ettim. Söğütten fazla uzaklaşmamayı planlıyordum. Gözlerimi birbirinin aynısı, sıkıcı çamlar meşgul ederken ara sıra, *acaba olduğum yerde kalsa mıydım?* düşüncesi de zihnimi meşgul ediyordu. Bu kadar uzun süredir yürümeme rağmen bir kişiye, bir eve bile denk gelmemiştim. Karnım acıkmaya başlıyordu ve biliyordum ki güneş de batmaya mahkûmdu. Tüm gün bana hiç yardım etmemiş olsa da güneşin yokluğu varlığından çok daha kötüydü. Ay, hiçbir zaman güneş kadar merhametli davranmazdı.

Hava kararırken yapabileceğim en iyi şey Kona'nın çoktan büyükannemin evine gitmiş, şöminenin karşısında sıcak bir içecek içtiğini ummaktı. Gece dışarıda olması ihtimali kanımın donmasına sebep oluyordu. Elimden gelen tek şeyin iyi olduğu yönünde dua etmek olması kalbimi acıtıyordu. Bunu düşünmemeye çalışırken gece kalabileceğim bir yer aramak için etrafı araştırmaya başladım. Büyükannemin evini bulamıyordum belli ki ama kardeşimi bulmak istiyorsam hayatta kalmak zorundaydım.

Ateş yakmayı bilmiyordum ama öğrenirdim. Avlanmayı da bilmiyordum ama mecbur kalırsam öğrenirdim.

Etrafı gözlemlerken bir mağaraya denk geldim. Buraya mağara demeye bin şahit isterdi gerçi, sadece içi oyuk, büyük bir kayaydı bu. Ama içine sığabileceğim kadar, içinde ateş yakabileceğim kadar genişti. Küçük mağaradan fazla uzaklaşmadan yemek aramaya başladım. Gece çökmeden önce yarım saatim olduğunu tahmin ediyordum.

Çok geçmeden beyaz bir kar ayakkabılı tavşan gördüm. Daha önce Gümüştepe'ye geldiğimizde de bir tane görmüştük. *Bak Eira*, demişti babam. *Bu minik dostumuz bir kar ayakkabılı tavşan.*

Anılarda kaybolmanın sırası değildi, tavşana odaklanmak için kendimi zorladım. Bir süre onu izledim. Etrafını merakla izliyor, benim olduğum tarafa bakmıyordu, fazla uzun olmayan kulaklarını dikmişti. Tehlikeli olduğumu sezmiş miydi acaba?

Gerçekten tehlikeli misin, Eira?

Tavşanı izlemeye devam ettim, onu avlayamayacağımı biliyordum, o güç şu an bende yoktu ama yaşamasına izin vermek bana güç verdi. Bir

süre daha aç idare edebilirdim. Mağaraya dönerken kuru ve ince odunlar topladım. Fazla değillerdi ama iş görürlerdi sanırım.

Hava artık kararmıştı. Gecedен hiçbir zaman hoşlanmamıştım, sadece geçen gece usulca kar yağarken hoşuma gitmişti çünkü kar taneleri gökyüzünden sakince inen yıldızlar gibi gelmişti gözüme, o kadar. Düşüncelerim arasında boğulmak istemiyorsam şu ana odaklanmam gerekiyordu. Karanlık mağaranın girişindeydim; ince odunlar, pelerinim... İnce odunlardan biçimsiz şekiller yaptım, odunları birbirine sürttüm hızlıca. Ama ateş çıkmadı. İki taşı hızlıca birbirine vurdum. Bir ara bir kıvılcım elde ettim ama bunu nasıl aleve dönüştüreceğimi bilmiyordum. Sinirle elimdeki taşları mağaranın dışına fırlattım. Sonra gözlerim yaşardı ve hıçkırıklara boğuldum. Ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini bilmemek beni mahvediyordu. Belirsizlik beni yavaş yavaş, hissettirmeden yutmuştu ama çok çabuk sindiriyordu.

Annem yokluğumuzu -en iyi ihtimalle sadece benim yokluğumu- fark etmiş olmalıydı. Bu konuda bir şeyler yapıyorlar mıydı? Ne yapabilirlerdi ki?

Tanrım, lütfen, Kona güvende olsun.

Mağaranın zemini soğuktu ama pelerinime sıkıca sarınarak yere uzandım. Bacaklarım biraz olsun sevinçliydi, tüm gün yürümekten ve koşmaktan bitkin düşmüşlerdi. Gözyaşlarımsa bitmemişti, gelmeye devam ediyorlardı. Gözyaşlarımın henüz yüzümdeyken donmasının mümkün olup olmadığını düşündüm.

Sonunda soğuk yavaşça beni ele geçirmeye başladı. Uyanık kalmaya çalıştım, uyanık kalmak için mücadele ettim ama çok yorgundum. Anneme, kardeşime, babama, şimdi çok uzaklarda kalan evime ve büyükannem dâhil tüm insanlığa hasret bir hâlde, çaresiz ve yalnızken gözlerim kapandı. Bedenimde güce dair tek bir parça kalmamıştı. Düşündüğüm son şey, “Benim için buraya kadarmış,” oldu. “Umarım Kona çoktan büyükannemin evine gitmiş, şöminenin karşısında sıcak bir içecek içiyordur.”

Ama yanılmıştım. Sabah uyandığımda kaskatı şekilde, boş bir mideyle mağaranın zemininde yatıyordum. Öleceğime emindim oysa. Hayattaydım. Öksürmeye başladım, üşütüyor muydum? Önemi yoktu. Ayağa kalktım. Karnım boş olduğu için dimdik ayakta durmakta zorlanıyordum. Koyu kahverengi saçlarımın soğuktan sertleşmiş olduğunu ve aralarına mağara zeminini kaplayan küçük taş parçacıklarının girmiş olduğunu fark ettim.

Silkelendim, berbat hissediyordum ve berbat görünüyordum, emindim buna. Önemi yoktu. Ayaklanıp yoluma devam etmek istedim. Kona'yı aramaya devam edecek ve geceyi sağ atlatabilmiş olması için dua edecektim.

Kapüşonumu kapatıp iki büklüm duruyor olsam da "karşıma biri çıkar" umuduyla yürümeye başladım. Gözlerim yiyecek bir şeyler arıyordu. Biriyle karşılaşmadığım sürece burada hayatta kalmam mümkün değildi. Sık sık Kona'nın ismini haykırdım, ona seslendim. Bağırışlarım sonucu üzerime çığ düşmesi umurumda değildi. Ancak rüzgâr ve savurduğu karlar dışında hiçbir kıpırtı yoktu, üstelik kuvvetli esinti sık sık sesimi yutuyordu. Burada ölsem, hayvanlar ölümü yemeden cansız bedenimi bulmaları bile imkânsız geldi bir an gözüme. Öyle boştu etraf, öyle cansızdı. Belki en gözü pek canlılar bile bu hava koşullarında yaşamayı aptalca buldukları için buradan uzak durmayı tercih ediyorlardı.

Ne kadar yürüdüm, neredeydim bilmiyordum. Her şey rüyadan ibaretmiş gibi geliyordu artık. Ara sıra gelen öksürük krizleri tüm bedenimi kuvvetli bir şekilde sarsıyordu. Güçlkle yürümeye devam ederken tırrek parmaklarım boynumun biraz altında duran madalyonumu buldu. Madalyonumun beni güçlü kulmasını istedim, ailemin sıcak bir yerde, güvende ve mudu olmalarını diledim.

Geçen gece her nasıl olduysa hayatta kalmıştım ama şans bir insanın kapısını ısrarla, ikinci kez çalmazdı. Bugün, ertesı günü görecekim türden bir gün değildi, bunu iliklerime kadar hissediyordum. Beni öldüren şey -yeterince şanslıysam- soğuk olacaktı. Beyaz fırtına beni düşürmek ve savurmak için çabılıyor, önümden eserek beni durdurmaya çalışıyordu.

Korkmuyordum.

Ölmekten korkmadım, Kona. Sana ablanın korkusuz biri olduğunu kanıtlayamadım, kanıtlayamam da çünkü bu doğru değil. Ama umarım bir gün, büyüdüğünde, ablanın en azından ölürken korkusuz olduğunu bilirsin, diye geçirdim kalbimin en derinlerinden.

Hayatındaki hiçbir olayın değişmesini dilemesin diye her şeyi kaybetmeyi göze alacaktım, bunun için çok mu geç kaldım? Umarım hayattasındır, hayatta olduğunu biliyorum.

Ağır ağır yürüyerek bir göle yaklaştım. Büyükçe bir göldü ama öteki ucunu az çok görebiliyordum. Üstü tamamen donmuştu. Enerjimin kalan son damlasını da kullanmıştım. Göle adımımı atduğımda düşmeden önce, bilincim hâlâ yerindeyken hatırladığım son şey, beyazlığın içinden, gölün öteki ucundan bana doğru koşmakta olan bir figür oldu.

İnsan figürü.

Biri bana doğru koşuyor.

Önce rüzgârın gür sesi tanınmaz oldu, sonra da çevremdeki bembeyaz dünya simsiyaha döndü.

Uzun süre baygın kalmamış olmalıyım ki bana doğru koşan kişi aceleyle yanıma geldiğinde kendime geldim. Donmuş gölün kıyıyla birleştiği yerdeydim. Koşarak gelen bu yabancı hemen sağ yanımda durdu, çömele- rek yüzüme baktı ama saçlarımın ve başlığımın örttüğü yüzümde bakacak pek bir şey bulamamış gibiydi. Hareketleri hızlıydı ama temkinliydi de. Gözlerini hemen vücuduma çevirdi, sanki bir şey arıyordu. O an sağ baca- ğımda bir acı hissetmemle sızlandım. Homurtuya benzer bir sestti bu ama şu an elimden gelen sadece buydu. Ben sızlanınca bakışları tekrar, hızla yüzüme döndü.

Yabancı, “Sorun yok, yardım etmeye geldim,” derken sesinde bu soğuk yere ait olmayan bir sıcaklık, bu katı koşullarla uyuşmayan bir yumuşaklık vardı. Yüzünü göremiyordum ama yapısından ve sesinden erkek olduğunu tahmin ettim. O da benim gibi bir pelerin giymişti, pelerininin başlığı ve koyu yeşil renkli kumaş atkısı yüzünü gizliyordu.

Önünü daha iyi görebilmek için kapüşonunu biraz geriye atınca bir anlığına alnına düşen altın sarısı saçlarının uçlarını ve parlak ela gözlerini gördüm.

Çok güçsüzdüm, yemek yemeye, temizlenmeye ve ısınmaya ihtiyacım vardı. Başına beni bulmak gibi bir talihsizlik gelen bu kişiye çok zahmet çı- karacaktım, *ölsem bu kadar uğraşması gerekmezdi*, diye düşündüm. Yabancı, belli belirsiz kaşlarını çattı, neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibiydi ama tahmin etmesi çok zor olmasa gerekti zaten. Yanında taşıdığına ön- ceden dikkat etmediğim çantasına döndü; çantanın içini kurcaladı, sonra içinden su dolu bir kap çıkardı.

Hiçliğin ortasındaki bu yabancı böyle bir çantayla burada ne arıyor diye düşünmedim bile, o an endişelenmem gereken şey bu değildi. Kona’yı gö- rüp görmediğini, ona dair herhangi bir şey bilip bilmediğini sormak istiyor- dum ama nereden başlayacağımı bilemedim. Başlayacak gücüm de kalma- mıştı. Sesimin çıkmasını istiyorsam bunun için bile bir mücadele vermem gerekecekti.

Sol eliyle başımı biraz doğrultmama yardım etti. Havanın dondurucu soğuğu yüzünden daha önce anlayamadığım susuzluğumun tehlikeli boyutta olduğunu o an fark ettim. Dudaklarım donmuş ve çatlamıştı. Başım su içebileceğim kadar doğrulunca sağ elindeki su matarasından içmeme yardım etti. Öncekine kıyasla şimdi hareketleri daha sakindi. “Yürüyebilir misin?” diye sorduğunda içimden ona su için teşekkür ediyordum.

Sorusuna başımı güçlkle de olsa iki yana sallayarak cevap verdim.

Ama en azından doğrulacak kadar gücüm olduğuna inanmak istiyordum. Önce sırtımdan ve belimden, sonra dirseklerimden ve ellerimden güç alarak doğrulmaya çalıştım. Başardığımda sırtım biraz olsun dik dursun diye kollarım iki yanımda, yerden destek alıyordu. Kapüşonum kafamdan çıkmış, kirli saçlarım sırtımdan aşağı dökülmüştü. Başımın açığa çıkmasıyla kulaklarımda soğuk hava uğuldadı. Bana söylemeye çalıştığı şey her neyse umurumda değildi, onu çoktan düşmanım bellemiştim.

Sonra tuhaf denebilecek bir şey oldu. Yabancı ayağa kalktı, ağır adımlarla benden iki adım uzaklaştı. Uzaklaşırken geri geri gidiyordu, kocaman açılmış ela gözlerini benden hiç ayırmamıştı. Nefesi, inip kalkan göğsüne ve atkısına rağmen ağzından çıkan buhar bulutuna bakarak anladığım kadarıyla düzensizdi. Ayağı ya bir şeye takıldı ya da kaydı ama aniden kalçasının üstünde yere düştü. Düşerken bile yüzüme bakmış, bakışlarını bir saniyelğine olsun benden ayırmamıştı. Bense anlam veremediğimi belli eden yılmış gözlerle onu izliyordum. Şimdi o da upkı benim gibi oturuyordu, sadece sol bacağına kendine doğru çekmişti. Hem ben hem o, şaşkınlıkla oturduğumuz donmuş gölün üstünde birbirimize bakuyorduk.

“Sen...” dediğinde sesi az öncekinden çok farklıydı, şimdi üstünde oturduğumuz buz gibiydi, tek fark sesinin biraz çatlamış olmasıydı. Cümlesini nasıl tamamlayacağını bilen ama tamamlamaktan çekinen birinin sesiydi bu. Sonunda cümlesini tamamlayacak cesareti bulunca, “Sen insansın,” dedi.

Sonra sesler birbirine karıştı ve dünya tekrar karardı.

ÇIRPIKANATLAR

Kendime geldiğimde hareket hâlindeydik. Az önceki yabancının kollarındaydım, nereye gittiğimizi bilmiyordum ama ormanda tek başıma ölmeyecektim. Sanırım o an benim için, nereye gittiğimizin çok da bir önemi yoktu. Gücümü toplayınca soracağım soruların cevaplarını ondan alabiliyordum.

Zihnim susmak bilmiyor ama kelimeler boğazımdan yukarı tırmanamıyordu. Yol boyunca sadece bir ara konuşmaya çalışmış, kısık sesle, “Teşekkür ederim,” demiştim. Ama yabancidan beni duyduğuna ya da anladığına dair bir cevap alamadım. “*Sen insansın,*” demişti. Ya da demiş miydi? Hayal görmüş de olabilirdim. Zihnimin, şimdi bulunduğu hâline bakarak tam olarak güvenilir olduğunu söylemek zordu.

Ne kadar süredir yoldaydık, bilmiyordum ama çok geçmeden bir eve vardık. Bu yabancının bir şekilde benim anlatmama gerek duymadan nereye gitmem gerektiğini bilmesini ve beni büyükannemin evine götürmüş olmasını umdum ama ev, o ev değildi elbette. Bu, daha büyük ama hâlâ küçük sayılabilecek bir evdi. İki katı vardı, bahçesinin etrafı çitlerle çevriliydi. Evin dışı, etraf bembeyaz olmasa insanın gözüne beyaz gözükecek kadar açık renk bir maviye boyanmıştı. Perişan hâldeyken fark edebildiğim şeyler sadece bunlar olmuştu. Ha bir de bacasından duman yükseliyordu.

Ateş.

Şükürler olsun.

Hâlâ ismini bilmediğim yabancı iki kez kapıyı tıklatınca kapıyı en az kırk beş yaşında olduğunu düşündüğüm hafif tombul bir kadın açtı. Ben kadını incelemeye fırsat bulamadan içeri girdik. Kona aklımdan çıkmıyordu ama birden burnumu dolduran ekmek kokusu kısa bir süreliğine dikkatimi dağıtmış, bana kendimi bir hain gibi hissettirmişti. Çok güzel kokuyordu.

Evin giriş kısmının olmadığını fark ettim, kapı doğrudan oturma odasına açılıyordu. Kapıdan girince solda kalan duvarın dibinde şömine vardı. Onun tam karşısında da koltuk. Tıpkı büyükannemin evindeki gibi. Sağdaki duvarın dibinde ise üst kata çıkan merdivenler vardı. Kapının tam karşısındaki duvar da mutfığa açılıyor olmalıydı.

Yabancı beni şöminenin karşısındaki koltuğa bıraktığında neredeyse ağlayacaktım. Gerçekten. Ateş eski bir dost gibi karşılamıştı beni, sıcaklığıyla öyle kucaklamıştı. Ama üstüm başım pislik içindeyken bu temiz koltuğa yatınca utandım, ayaklanımı koltuktan sarkıtmaya çalıştım. Az önceki kadın gelip beni durdurdu, "Rahatına bak," derken gülümsemesi karşımdaki ateşten daha fazla içimi ısıttı. Açık kahverengi saçlarına karışan beyazlar bile onu yaşlı göstermiyorken yüz hatlarının yumuşak, gülünce ortaya çıkan elmacık kemiklerinin pembe olması, gülümsemesini daha içten gösteriyordu. Saçlarını iki örgü yapmıştı, başında beyaz bir bandana vardı. Üstünde lacivert ve kahverengi çiçekli, uzun kollu, uzun bir elbise vardı; onun üstünde de krem rengi mutfak önlüğü. Bütünüyle anaç gözüküyordu. Elinde tuttuğu ekmek ve çorba dolu, dumanla çevrelenmiş tepsiyi kucağıma bıraktıktan sonra mutfığa gitti. Sarışın yabancı da onun ardından aceleyle mutfığa girdi.

Oturma odasında yalnız kalınca yarın yokmuş gibi önümdeki tepsiye gömüldüm. Hayatımda içtiğim en güzel çorbaydı. Ne çorbası olduğunu bilmiyordum ama birkaç sebzenin karışımı gibiydi. Üç dakikadan az bir sürede tepsideki her şey bitmişti. Karnım doymuştu, ısınmışım, susuz değildim. Boğazım yumuşamıştı, kendime gelmeye başlıyordum; artık konuşacak, teşekkür edecek ve sorular soracak durumda olduğumu hissettim. Kardeşimi bulmalıyım. Tepsiyi mutfığa götürmek istedim ama tek başıma ayağa kalkamadım. Demek ki bacaklarım henüz zihnim kadar iyileşmemişti. O sırada beni bulan yabancı, sakın adımlarla oturma odasına girdi.

Şöminenin yakınında, benim karşımda duran tek kişilik koltuğa yönelmesini izledim. Hala pelerini ve başlığı üzerindeydi ama yüzünü gizleyen atkısını çıkarmıştı. Bana bakmadı. Koltuğa oturunca da gözlerini ateşe dikti. Aklından nelerin geçtiğini merak ettim. Yüzü genç gözüküyordu, benim yaşlarımda olmalıydı. Uzun boyluydu, beni zorlanmadan buraya taşıdığına göre de gücü kuvveti yerindeydi. Onun düşmanı olmak istemeyeceğim düşüncesi düştü aklıma. Ne zaman böyle sevimli bir yüze ve sakın davranışlara sahip birini tanısam sinirlendiğinde en korkunç olanların yine onlar olduğunu uzun zaman önce fark etmiştim. Konuşmayı başlatması an meselesiydi sanki ama ben aceleci davrandım. "Kardeşim..."

Başı birden benden yana döndü. Yorgun sesim, onu hangi düşüncelerinin arasında geziniyorduydu oradan büyük bir kuvvetle çekip almaya yetmişti. Yabancı bana baktığında onun benden hâlâ çekindiğini fark ettim. Çekinmesi gereken kişi o muydu? Yoksa ben durumu yanlış mı yorumluyordum?

“Kardeşim kayıp, sekiz yaşında kumral bir çocuğa denk geldiniz mi? Ya da denk gelen birini...”

Öksürük krizi cümlemi yarıda kesmeme neden oldu. Bir eliyle yakınındaki bir sürahiyi kaldırışını ve gayet telaşsız bir şekilde kaldırdığı bardağa su dolduran öteki elini izledim. Bardağı bana uzattı. “Hayır,” dedi soğuk bir sakinlikle. Daha önce hiçbir “hayır” beni bu kadar üzmemişti. Bardağı elinden almadan önce birkaç saniye yüzünü izledim. Yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu.

Ben suyu içerken sessiz kaldı. “Sanırım durum sandığından daha karışık,” dedi sonunda. Sesi yavaş yavaş eski sıcaklığını kazanmaya mı başlıyordu yoksa ben duymak istediğim gibi mi duyuyordum, emin değildim. İki elimle sıkıca tuttuğumu fark etmediğim boş bardağı kibarca aldı ve oturduğum koltuğun hemen yanına koyduktan sonra geçip tekrar yerine oturdu. Sonra gözlerini yine ateşe dikti.

Başlığım indirmeye yeltendi. Geniş ellerinin yavaşça hareket edişini izledim. Sonra... Sonra hacimli, neredeyse ensesine gelen dalgalı sarı saçları ve sivri kulakları ortaya çıktı. Kulaklarının üstü normal bir insanınkinden çok daha uzun ve sivriydi. Böyle dik dik bakmak kabalık olur gibi hissettirmişti, o yüzden ben de gözlerimi ateşe çevirdim.

“Bir insansın, değil mi?” dedi.

Demek ki o soruyu hayal etmemiş ya da duyduğumu sanmamıştım.

İnsansın, değil mi?

“Sen değil misin?” Yoğun bir şüpheyle kısılmış gözlerim tekrar bu yabancıya dönmüştü. Tanımadığım birinin evindeydim ve ormanda olduğumdan daha fazla tehlikeyemişim gibi hissetmeye başlamıştım. Karşımdaki sevimli yüzlü yabancı pekâlâ delirmiş bir katil olabilirdi.

“Değilim.”

Artık emindim, o gölün üstünde baygın yatıyordum hâlâ ve tüm bunlar da bir rüyadan ibaretti. Ya da belki de göle hiç ulaşmamıştım, hâlâ mağarada uykudaydım. Kim bilir, belki de çoktan ölmüştüm bile. Ya da daha

büyük olasılıkla bu kişi gerçekten delirmişti çünkü az önceki ekmekle çorba, rüya olmalarına ihtimal bırakmayacak kadar gerçektir.

“Fey topraklarında olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum ben de.

“Hayır.” *Hızlı bir cevap, üzerine düşünülmemiş; doğru mu, değil mi ayırt edilmiyor.*

Yabancıнын gözlerinde deliliği ele veren o gölgeli iz yoktu ya da onu fazlasıyla iyi saklıyordu. Belki de deli değildi, öyleyse yalnızca şaka yapıyordu.

Gittikçe hızlanan kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışıyor, sesimin titremesine engel oluyordum. “Ne tür bir şaka bu?”

Kona da bu şakanın bir parçası mıydı? Şakayı her kim planladıysa bu kadar ileri giderler miydi? Gerçekten buna inanacağımı mı sanmışlardı, anlamıyordum. Sadece sivri kulaklarına bakarak birinin masallara ait bir canlı olduğuna inanmak için deli olmak gerekirdi. O da ikna olmadığımı anlamış olacak ki daha fazla kanıt göstermek istercesine ayağa kalktı. Çekingen bakışlarla onu izliyordum, korkmakta kararsızdım. *Acaba sırada ne tür bir saçmalık var,* diye düşünmeye başladım. Yanıma geldi. Ürkmemek için zihnimi zapt etmeye çalışıyordum. Sakin kalmalıydım. Başıma ne tür bir bela açıyordum, önce onu iyice anlamalıydım.

“Ayağa kalkmana ihtiyacım var,” dedi. Tereddüt ettiğimi görünce, “Sana zarar vereceğimi düşünmüyorsun herhâlde?” diye ekledi, neredeyse alınmış gibi söylemişti. Delirmiş olabilecek birine göre fazlasıyla sakın ve akli yerinde konuşuyordu. Kolumdan tutup kalkmama kibarca yardım etti, beni evin ön bahçesine bakan pencerenin önüne götürdü. Pencerenin önündeki masaya oturdum. “İzle,” dedikten sonra da kapıdan dışarı çıktı.

Çıktıktan sonra onu izlediğimden emin olmak için bana döndü. Ardından diz çöktü. Soğuktan çoktan kızarmaya başlamış parmaklarımı ve avucunu yerdeki kara yaklaştırdı. Elini yavaşça kardan uzaklaştırırken yerdeki pürüzsüz beyazlıktan bir bitkinin filizlenmesini gözümü kırpmaya cüret edemeyerek izledim. Kısa bir süre sonra beyaz bir lale oluştu. Çok çabuk olmuştu her şey. Kafasını kaldırıp bana baktı, o an gördüğü yüzün şaşkınlıktan donakalmış bir ifadesi olduğunu biliyordum. Ne tür bir sihirbazlıkla karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışırken bu sihir gösterisine -her normal insanın yapacağı gibi- mantıklı bir açıklama da bulmaya çalışıyordum.

Sarışın yabancı, ölmek için tomurcuklanmış zavallı laleyi koparıp eve doğru yürürken az önce canlanan bitkiden geriye kalanlar, canlandığı gibi

hızla öldü. Korkuyor muydum yoksa sadece inanamıyor muydum, bilmiyordum ama gelip karşımdaki sandalyeye oturduğunda hızla atan kalbime rağmen hiç hareket etmiyordum. Öyle ki uzaktan bakan biri çok gerçekçi bir heykel olduğumu sanabilirdi. Yabancı, laleyi yavaşça önümdeki masaya bıraktı. Ellerim masaya doğru bir santim bile uzanacak kadar cesur değillerdi ama gözlerim beni yanıltıyor olamazdı.

Bu beyaz ve kusursuz çiçek, yere düşmek üzere olan kar taneleri kadar taze ve benim kadar gerçektir.

Kolay mı ikna olmuşum? Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışmaktan çok çabuk mu yorulmuşum?

Yabancı konuşmaya başladığında ela gözleri lalenin üzerinden ayrılmadı.

“Önce kendimi tanıtmayarak kabalık ettiğim için üzgünüm.” Bakışlarını bana çevirince ellerinden birini göğsüne koydu. “İsmim Marliyen. Marliyen Çırpıkanat. Herkes kısaca Marlo der.” Söylediklerini hazmedebilmemi istermiş gibi tane tane konuşuyordu şimdi. “Seni Aster Gölü’nün kuzey kıyısında buldum. Oraya seni bulmak için gitmiştim, yani aslında seni arıyordum. Şu an Aldin’de ailemin evindeyiz ve yaşlı bir söğüt ağacıyla karşılaştığınızı biliyorum.”

“Nasıl...”

“O ağaç, çoğu gibi sıradan bir ağaç değil. Büyüyle ayakta duran, büyüyle var olan bir ağaç. Ağaç ruhu feylerinden birinin korumasıyla hayatta kalıyor.”

Aklım duyduğum şeyler karşısında sakın kalmaya ve bilgileri işlemeye çalışıyor ama başarısız oluyordu. Feylerin var olmadıklarını biliyordum, büyüünün de öyle. Bana bunları neden anlatıyordu? Marliyen’in yüzündeki sıkıntılı ifadeye bakarak onun da bu açıklamaları her gün yapmadığını tahmin ettim. Ne kadarını anlayabileceğimi bile bilmeden anlamamı bekliyordu ama söylediği gibi “fey topraklarında” olmam mümkün değildi, daha önceki gün büyükannemin evinde yemek yememiş miydim? Büyükannemin evinde Kona’yla şömine karşısında oturmamış, oradaki misafir odasında uyumamış mıydım? Neyin gerçek olduğunu kavrayamıyor ve böylece, yavaş yavaş, aklımı kaçırdığımı hissediyordum.

Üst kattan birinin indiğini duyduğumda bu ses beni düşüncelerimden aniden sıyırdı. Başımı çevirince genç, güzel bir kızın yanımıza yaklaştığını gördüm. Marliyen, kızı görünce gülümsedi, “Bu Vilovna,” dedi.

Vilovna'nın girmesiyle yüzüne bir aydınlık, parlak gözlerine bambaşka bir parlaklık gelmişti sanki.

Kız duru ama doğaüstü bir güzelliğe sahipti; zayıftı, küçük bir burnu ve badem şeklinde yeşil gözleri vardı. Hafif dalgalı kumral saçları beline geliyordu. Üzerinde sarmaşığı andıran yaprak yeşili bir elbise ve yere kadar inen beyaz bir pelerin vardı. Hareketlerinde bir zariflik olan bu kız, "Merhaba," dediğinde sesinde de aynı zarifliği taşıdığını fark ettim. "Beni ve söğüdümü uyukumuzdan uyandıran kız sensin, Eira."

Kız ve ağaç arasındaki bağı anlayamamış olsam da söğüdün üstüne ismini yazdığımı hatırlayarak utançla başımı öne eğdim. Bir açıklama borçluymuşum gibi hissediyordum ve neden yazdığımı açıklamak için yanıp tutuşuyordum, fazlasıyla geçerli bir sebebim vardı.

"Vilovna kışın söğüdüyle birlikte uyur," diyen Marliyen araya girdi. "Onu uyandıran biri olmuş, söğüdüne zarar veren biri. Söğüt zarar görürse Vilovna da zarar görür, var oluşları birbirlerine bağlıdır." Söyledikleri kulağa ne kadar suçlayıcı gelse de sesinde suçlayıcı bir tondan iz yoktu. Açıklamayı kendine borç bilmiş gibi konuşuyordu. "Gelip beni uyardığında önce Tayga'dan birinin Aldin'e doğru ilerlediğini düşünüp yola çıktım. Seni gördüğümde Tayga'dan olmadığını fark ettim. Bir Taygalıya ait olmayacak kadar koyu renk saçların vardı. Aldin'den, yolunu kaybetmiş biri olduğunu düşündüm. Yardım etmek istedim. Ama sonra..."

Sonrasında ne olduğunu biliyordum. Söylediği yer isimlerinin neresi olduğuna dairse hiçbir fikrim yoktu.

Tek yapmam gereken bu zırvalığa biraz daha sabretmek çünkü birazdan uyanacağım.

"Anlaması zor, biliyorum. Ama burada insanlar yoktur. Hiç olmadı. İsteyerek buraya gelmediğini düşünüyorum. Nerede olduğunu sandığını bilmiyorum ama orada değilsin."

Marliyen gergindi, ortam daha da gergindi ve benim hissettiklerimi anlatabilmemin bir yolu yoktu. Sadece kâbusta olduğumu düşünüyordum, tüm bunların gerçek olmadığını. Sürekli göz kırpyordum, birden uyanabilirmişim gibi. Anladığım hiçbir şey yoktu. Mantığıma sığmayan şeyler karşısında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, daha önce böyle bir şeyi deneyimlemem gerekmemişti. Aldin diye bir yeri daha önce hiç duymamıştım. O güne dek belirsizlik, benim en büyük düşmanlarımdan biri olmuştu ve onu yenmenin bir yolunu hep bulmuştum ama bu kadar güçlenebileceğini bir kez olsun düşünmemiştim.

Marliyen konuşmamı bekliyordu ama ben bir süre sessiz kaldım. Gözlerimi yerden ayırmaya cesaret edemiyordum.

“Anlatacak şeylerin olduğunu biliyorum. Bana hikâyeni anlat, Eira.” Geniş omuzları hâlâ gergin olsa da kalın ama yumuşak sesinde anlayış vardı. “Ben de sana yardım etmek için elimden geleni yapayım.”

Bir yabancıya kendimle ilgili bilgileri vermek akıllıca bir fikir miydi, bilmiyordum. Marliyen’e güvenmiyordum ama onun evindeydim, hayatımı ona borçlu olduğum gerçeğini reddedemezdim, zaten önümde fazla seçenek de yoktu. Tüm bunların bir rüyadan ibaret olmasını tercih ederdim. Çünkü kurtulmak için uyanmam yeterli olurdu. Ama öteki türlü durum bambaşkaydı.

“İsmim Eira ama bunu zaten biliyorsunuz,” diyerek yavaşça konuşmaya başladım. Marliyen her kelimemi pürdikkat dinliyor, benimse konuşurken soğuktan çatlamış olan dudaklarım hâlâ acıyordu. “Eira Morwen Karlorian. Monteri’nin başkenti Sosna’da yaşıyorum, annem ve kardeşimle birlikte Kış Bayramı için Gümüştepe’ye, büyükannemin yanına geldik.”

Vilovna’ya dönen Marliyen, “Bu yerlerden herhangi birini biliyor musun?” diye sordu. Kız başını *hayır* anlamında iki yana sallarken telaşsızdı. Marliyen’in sonraki davranışı yumuşak ama sık adımlarla, koşarak üst kata çıkmak oldu. Geri döndüğünde elinde büyükçe bir kâğıt vardı. Kâğıdı önüne koyduğunda bunun elle çizilmiş bir harita olduğunu gördüm. Haritanın şekli bildiğimden farklı değildi ama yer isimleri...

“Bana geldiğin yeri gösterebilir misin?”

Parmağımı Aldin yazan yere koydum. “Burası Gümüştepe.”

Marliyen sertçe nefesini bıraktı. Çenesinde bir kas seğirdi.

“Kardeşimle ormanın ortasında eski bir merdiven gördüğümüzde güneye doğru yürüyorduk. Merdivene çıktım ve aşağı baktığımda kardeşim yoktu. Her yerde onu aradım; söğüt ağacının gövdesini, kardeşime benim oradan geçtiğimi belli edecek bir iz bırakmak için kullanmanın iyi bir fikir olacağını sanmışım.” Vilovna’ya döndüm. “Özür dilerim. Ben... Bilmiyordum.”

Yalan değildi, gerçekten üzgündüm ama kardeşimi bulmamı sağlayacaksa ağacın her bir dalma ismini kazıyabilirdim.

“Bahsettiğin merdivenin nerede olduğunu biliyorum. Geçit...” derken sonlara doğru sesi iyice kısılan Marliyen düşüncelere gömüldü. Ama dediği şeyi duymuştum.

“Ne geçidinden bahsediyorsun?”

“Fey halkı arasında feylerle insanların eskiden birlikte yaşadıkları anlatılır. Komşu oldukları, birbirlerine yardım ettikleri... Ancak girtikçe gelişen ve zalimleşen insanlardan korkmaya başlayan feylerin aralarında en etkili saydıkları büyü gücüne sahip feyleri toplayıp başka bir gerçekliğe geçit, bir çeşit köprü açtıkları söylenir. İnsanların geliştirdikleri çeşitli silahları feylerden saklamaları onları korkutmuş. İnsanlar feyler üzerinde yakaladıkları güce hiç doymamış ve çok geçmeden onları kişisel köleleri olarak kullanmaya başlamışlar. İyi niyetli, doğalarında savaşmak olmayan uysal ve sayıca az olan feyler insanlara zarar vermeyi deneyememiş bile, yalnızca sessizce boyun eğmişler.” Derin bir nefes aldı. “Günün birinde insan bir köylü, kızına âşık olan fey oğlanı vurmuş. Oğlan kendini savunmak için bir şeyler yapmaya fırsat bile bulamamış. Her şey çok çabuk olup bitmiş. Bu da bardağı taşıran son damla olmuş. Geçidi açıp fey halkını oradan kurtaran feylerden hiçbiri ise yaptıkları devasa büyüünün gücünden sağ kurtulamamış.”

Korkunç bir hikâyeydi. Az önce Marliyen’in derin uykudaki topraktan bir çiçek çıkardığını görmesem bunun da bir başka hayalî hikâyeye olduğunu savunabilirdim ama şimdi...

Gözümde canlandırabiliyordum. İşte, köylü kıza âşık çocuk, silahın ucunda dururken yüzünde neyi yanlış yaptığını anlamayan bir ifade var. Ve işte kızın, elinde silah tutan öfkeli babası. Köylü kız, fey oğlan vurulduğunda ağlamış mıydı? O da ona âşık mıydı? Sonra ne olmuştu? Kız hayatına nasıl devam etmişti?

Gözlerinde böyle biri miydim, doğasında zalimlik olan, acımasız, kalpsiz bir insan. Benden korkuyorlar mıydı? Benim korkmama gerek yok muydu?

“Nasıl oluyor da feyler bizim varlığımızı bilirken biz sizden bihaberiz?” diye sorarak konuyu değiştirdim.

“Feyler, insanların onları unutmasını, rahat bırakılmayı istemişler. Senin Gümüştepe dediğin yerin üstüne varlıklarını unutmalarını sağlayacak bir büyü yapmış olmalılar. O zamanlar tüm fey halkı sadece Gümüştepe’ye sığacak kadar azdı. Gümüştepe’deki tüm feyler Aldin’e kaçınca sizin dünyanızda hiç var olmamış gibi oldular.”

“Başka yerlerde yaşayan ve daha önce Gümüştepe’de bulunmuş insanlar unutma büyüünün dışında kalmış olmalı.” Kendi sesimden duyacağımı asla düşünmediğim bir başka cümle dahaydı bu.

Marliyen bir kez başını salladı. “Murlaka. Ama Gümüştepe sakinleri böyle bir şeyi hatırlamazken köyün dışındaki insanlara kim inanırdı ki?”

Feylerin Monteri'de masallardan ve halk hikâyelerinden ibaret olduğunu hatırlayınca hüznümlendim. Bir zamanlar insanları bunlara inandırmaya çalışan, unutmamış kişiler vardı. Zavallıların deli oldukları düşünülmüş olmalıydı.

"Bahsettiğin merdivenler..." diye devam etti Marliyen, onun için de karmaşık olan bu durumu anlamlandırmaya çalışıyordu. "Geçidin açıldığı yer olmalı. Farkında olmadan oradan geçmiş ve kendini burada bulmuş olmalısın. Ama söz konusu geçidin yüzyıllar sonra bir kez daha açılması için bir sebep göremiyorum." Şimdi yalnızca anlamaya çalışırken yüksek sesle düşünüyormuş gibi konuşuyordu. "Ayrıca, devasa bir büyü gerektiren bir geçit nasıl olur da kendiliğinden açılır?"

O an kesin olan bir şey vardı: Kona kaybolmamıştı, olduğu yerde duruyordu.

Ortadan kaybolan bendim.

Ama iki senaryoda da korktuğum şey başıma geliyor, kardeşim ormanda bir başına kalıyordu. Dizlerimin donduğunu hissettim yine birden.

O da beni, benim onu aradığım gibi aramış mıydı? Korkmuş muydu, ağlamış mıydı?

"İki dünya arasındaki geçidin hâlâ açık olduğunu düşünüyor musun?" Devasa bir umutla sorulmuş bir soruydu bu. Devasa ama bir o kadar da kırılğan bir umut.

Lütfen evet de çünkü şu an bunu duymaya çok ihtiyacım var.

Marliyen bir anlığına yalnızca bana baktı. Bu kısacık anda, henüz cevap vermeden cevabında dürüst olmayı seçtiğini gözlerinde görebilmiştim. "Bilmiyorum," diye yanıtladı sorumu ve gözlerini haritaya çevirdi. "Yarın ya da sonraki gün, hazır olduğunda, seninle birlikte tekrar merdivene doğru yol alırız. Bugün artık geç oldu, çok geçmeden hava kararmaya başlayacak. Sen dinlenmene bak, bir şeye ihtiyacın olursa annem seninle ilgilenecektir. Ben buradan fazla uzakta olmayan başka bir evde yaşıyorum, burada daha rahat edeceğini düşündüğüm için seni buraya getirdim."

Dönüp gitmek üzereyken, "Marliyen," diye seslendiğimi duyunca durdu. Saçlarının önleri, arkasına kıyasla daha kusaydı; gözlerinin önüne bir perde gibi geliyordu. "İnsanların korkunç olduklarını düşünüyorsan, neden bana yardım ediyorsun?"

"İyi kalpli insanların ve feylerin varlığına inanıyorum, Eira Morwen. Ve ben de onlardan biri olmaya çalışıyorum. Ayrıca, biri yalan söylediğinde

bunu bilirim. Anlattıklarının doğru olduğunun ve gerçekten yardımına ihtiyacın olacağının farkındayım. Bir de Vilovna'nın senin hakkında bana söyledikleri var tabii."

Vilovna'nın da bizle aynı odada olduğunu hatırladım birden. Çok uzun zamandır tek kelime etmemişti, belki kıpırdamamıştı bile. Yeryüzüne muhteşem bir şekilde karışıyordu. Benim hakkımda her ne söylediyse ona teşekkür edeceğimi aklımın bir köşesine yazdım.

Marliyen kapıya yöneldi. Son kez durdu, arkasına dönmeden, "Ben gelmeden lütfen dışarı çıkma, civarda yaşayan fazla kişi yok, yine de varlığını nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum. Paniğe ve kargaşaya sebebiyet vermek istemeyiz. Bunun dışında, soğuğu da bizzat gördün," dedi. "Ha bir de unutmadan, geç de olsa düzgün bir karşılama: Terra'ya hoş geldin."

Kapüşonunu kapatıp dışarı çıktı. Belli ki dramatik olmayı seviyordu.

O gider gitmez Vilovna bunu soracağımı biliyormuş gibi, "Ona, senin içinde kötülük sezmediğimi söyledim," dedi. "Çaresizliğini hissettim, adını kazırken bastıramadığın hıçkırıklarını duydum. Kötü biri olmadığını biliyorum."

"Teşekkür ederim."

Ağacına zarar verdiğim için bana düşman kesilir sanmışım ama o beni anlamışa benziyordu. Kederimi hissetmişti ve bu kaderimi belirleyen şeylerden biri, belki de en önemlisi olmuştu.

Vilovna da gittiğinde Bayan Çırpıkanat, banyoyu benim için hazırladığını ve suyu ısıttığını söyledi. *Melek gibi bir kadın*, diye düşündüm. Bir banyoya gerçekten ihtiyacım vardı. Kışın ve gecenin o bilindik, ağır kokusu saçlarıma sinmişti. Yeterince uzun ve zor bir gün olmuştu.

Marliyen beni bulduktan sonra ilk kez gerçek anlamda yalnız kalmıştım. Yaşadıklarımı düşünmeye ilk kez bu minik banyoda fırsatım olmuştu. Hâlâ yaşadıklarımın gerçekliğine inanmak istemiyordum, bazen inkâr etmek kabullenmekten daha az korkutucu gelirdi insanın gözüne. Bu da o zamanlardan biriydi. Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Kona'yı özlemiştim, anne mi özlemiştim; Kona'ya ne olduğunu bilmemek yüreğimi dağlıyordu. Geri dönmek istiyordum. Ama dün gecedan ve bugün olanlardan sonra bunu tek başıma başaramayacağım gerçeğiyle yüzleşmişim. Yorgundum, uyumaya ihtiyacım vardı ama uyuyamayacağımdan emindim. Çaresizlik hissi ne bedenimi ne de zihnimi terk etmişti. Ama yalnız olmadığımı biliyordum, yalnız olmadığımı inanmak istiyordum en azından.

Ottadan kaybolduğumu fark edince Kona'nın ne yapmış olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Onun gibi düşünmek için zorladım kendimi: Basamakların tepesinde görünmeyince bana seslenmiş, sonra merakına yenik düşmüş ve en tepeye kadar tırmanarak beni bulmak istemişti. Bulamayınca ne yapmıştı?

Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Banyodayken sağ bacağımda bir kesik olduğunu gördüm. Ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmediğim bir kesik... Ciddi bir şey değildi, çoktan iyileşmeye başlamıştı bile. Ellerim çok yıpranmıştı, birkaç tırnağım kötü kırılmıştı. Dizlerim ezilmiş ve morarmıştı.

Banyodan çıktığımda duvardaki aynanın karşısına geçtim. Madalyonumu çıkarmamıştım, kararmaması için sudan olabildiğince uzak durması gerekiyordu ama bu önemsiz bir detaydı. Şu an sahip olduğum en değerli eşyaydı bu madalyon ve kararması onu biraz olsun değersizleştirmeyecekti.

Aynada sıcak sudan ve ağlamaktan kızarmış, gri, yorgunluğumu ele veren hain gözlerime baktım. Annemden saçlarını, babamdan gözlerini almıştım. İkisinin harika bir karışımı. Çirkin olduğumu hiç düşünmemiştim, bu annemle babamın görünüşüne saygısızlık etmek olur gibi gelmişti hep, ikisi de iyi görünüşlü insanlardı.

Saçlarımı omzumdan geriye atınca bakışlarım kulaklarıma takıldı sonra. Yuvarlak uçlu, küçük, diğer insanların sahip olduğu kulakların neredeyse ıpatıp aynısı bir çift kulak... Marliyen'in kulaklarına hiç mi hiç benzemiyorlardı.

Bayan Çırpıkanat, giysilerimi yıkamak ve onarmak için almış, bana giymem için yeni giysiler bırakmıştı. Kahverengi, dar ama kalın kumaşlı bir pantolon, yakası iple ayarlanabilen beyaz, bol bir tunik. Üzerimdeyken bana ait giysiler olmadıkları belli oluyordu, özellikle tunik, olması gerekenden biraz daha uzun olmuştu bana. Giyindikten sonra mutfaka, Bayan Çırpıkanat'ı bulmaya gittim.

Mutfak da evin şimdiye dek gördüğüm diğer kısımları gibi fazla büyük değildi ama altı sandalyesi olan azimli bir masa içeriye sığmayı başarmıştı. Bayan Çırpıkanat arkası dönük bir şekilde, tezgâhta portakal soyuyordu. İçeri girdiğimi fark etmemiş olmalı ki yanına gidip portakallardan birini elime aldığımda irkildi, "Beni korkuttun," dedi yüzünde o sıcak gülümsemesi tekrar belirirken.

"Özür dilerim, sadece yardım etmek istemiştım." Ben içerde yatarken bu kadının tek başına mutfakta çalışması bana adil gelmemişti.

“Senin dinlenmen gerekiyor, ben birkaç portakalın üstesinden gelebilirim.”

Kısa ve tombul ellerini durulayıp kuruladıktan sonra beni oturma odasına götürdü. Şöminenin karşısındaki koltuğa birlikte oturduk. Hâlâ başında duran bandanayı çıkardığında kulakları ortaya çıktı, sivri uçlu kulakları olduğu gerçeğini bir anlığına unutmış olsam da böylece tekrar hatırladım.

“Sorin’le ölçüleriniz aynı değil elbette ama kıyafetleri üzerinde hiç de fena durmamış,” dedi gülümseyerek. “Sorin, ortanca oğullarımdan biri.”

“Kaç çocuğunuz var, Bayan Çırpıkanat?”

“Dört. Ve lütfen, bana Lisabel de.”

Dört çocuk, biri Marliyen’di. Diğerleri neredeydi?

“Marlo, Kai, Sorin ve Lumi. Seni rahatsız etmemeye dikkat etmeleri gerektiğini söylememe rağmen rahat durmazlarsa haberim olsun,” diye devam etti. Benim alt katta olduğumu bildiklerinden üst kattan aşağı inmiyor olmalıydı.

Daha sonra, yaklaşık on beş dakika boyunca Bayan Çırpıkanat ailesinden bahsetti. İlk etapta vermesi gerekenden fazla bilgi vermemeye özen gösteriyordu fakat fazlasıyla konuşkan bir kadındı. Ben de hakkında hiçbir şey bilmediğim bu dünyayla ve bu aileyle ilgili öğrendiğim her bilgiye hayati öneme sahipmiş gibi yaklaşıyordum, bu yüzden her şeyi aklımda tutmam gerekiyordu. Marliyen yirmi iki, Kai on beş, Sorin on üç ve Lumi de dört yaşındaydı. Aralarında en baş belası olan Kai’di, Sorin fazlasıyla sakin bir çocuktı ve Lumi hakkında herhangi bir şey söylemek için daha çok küçüktü. Evin babası, Brahn Çırpıkanat, iyi bir marangozdu. Evdeki mobilyaların neredeyse tümü onun eseri idi. Lisabel ve Brahn çocukluktan beri birbirlerini tanıyorlardı.

On beş dakikanın sonunda ailenin üyeleriyle ilgili çok genel bilgilere sahiptim, evet ama yeterli değildi. Yine de üstelemedim. Bayan Çırpıkanat mutfığa tekrar döndüğünde oturma odasında yalnız kaldım. Bu sefer araştırmacı bir şekilde odaya göz gezdirmeye başladım. Camın önündeki masada üç sandalye vardı. Marliyen’in masaya koyduğu beyaz lale hâlâ yerinde duruyordu. Ortalık temizdi. Şöminenin üstünde tahtadan yapılma, kanatlarını kocaman açmış bir kuş heykelciği vardı.

Belki onu da Bay Çırpıkanat yapmıştır.

Araştırmacılık konusunda kesinlikle berbatım.

Etrafı inceleyerek işime yarayacak herhangi bir bilgiye ulaşamadım.

Gece olduğunda Bayan Çırpıkanat koltukta uyumam için bana yastık ve battaniye getirdi, yukarıdaki odalardan birini teklif etmişti ama burası küçük bir evdi. Yukarıda boş bir oda olmadığını tahmin ediyordum ve kimseyi odasından etmek istemedim, bir gecelik bile olsa. Koltukta uyumamın sorun olmayacağını söyledim, zaten uyuyamayacağımı biliyordum. Bayan Çırpıkanat uyumak için yukarı çıktıktan sonra evde çıt bile çıkmıyordu.

Bu insanlar için yabancıydım, olası bir tehdittim ama beni doyurmuş, bana kıyafet vermiş ve uyuyacak sıcak bir yer sağlamışlardı. Marliyen sadece iyi kalpli olduğu için mi bana yardım ediyordu, bilmiyordum. Güçlerinin boyutlarını da bilmiyordum. O an ne kadar güçsüz olduğumu en küçük parçama kadar hissettim, burada ne kadar yalnız olduğumu da. Beni kolaylayacak kimsem yoktu, bugüne kadar hiç farkına varmamış da olsam hep buna ihtiyaç duyan biri olarak birden kendime her açıdan yetebilen biri olmayı daha önce öğrenmiş olmayı diledim. Buradan çıkamazsam, eve dönemezsem ne olacaktı? Ya da buradan çıkarsam ve eve dönemezsem? Tanrı bilir dışarıda daha neler bekliyordu beni.

Şömineye gözlerimi dikmiş, düşüncelerimde kaybolmuşken arkamdan gelen bir ses beni düşüncelerimden çekip aldı. Bir süredir ateşin çıtırtısından başka bir ses duymayan kulaklarım farklı bir sesi hemen yakalamıştı. Başımı çevirdiğimde merdivenin ahşap korkuluklarının arkasında oturmuş, minik elleri kavradığı iki parmaklığı sıkı sıkı tutarken safir rengi gözleriyle o iki parmaklığın arasından bana bakan birini gördüm.

Karanlığı aydınlatan ateşte, iki örgülü altın sarısı saçları daha fazla parlıyordu. Uzun ve düzenli örgüleri omzunun önüne düşmüştü, saçlarının uçları iki beyaz kurdeleyle bağlanmıştı. Lumi olduğunu ona bakar bakmaz anladım. Kıymetli bir sanat eserinden fırlamış gibi görünüyordu. Gözleri dışında Marliyen'e çok benziyordu, onları gören biri kardeş olduklarını hemen anlardı. Ya da belki de onu Marliyen'in kızı sanırlardı, bilmiyorum.

O da beni inceliyordu, kulaklarımı göremediğine emindim. İnsan olduğumu biliyor muydu? Parmaklıkların arkasında saklanma çabasına bakarak bildiğini tahmin ettim. Merak ediyordu. Neye benzediğimi merak ettiği için bakmaya inmişti, belki de ağabeyleri inip bir göz atmasını söylemişti. Çoktan uyuduğumu düşünmüş olmalıydı. İlk bakışta onlardan biri gibi görünmem onu hayal kırıklığına uğratmıştır, diye düşündüm. Çünkü çocukların hayal gücü her zaman daha fazlasının mümkün olmasını isterdi, biliyordum. Belki de dokunaçlarım ya da kanatlarım olduğunu ummuştum.

“Merhaba,” dedim gülümseyerek ve yumuşak bir sesle söze girdim. Ondan sadece görünüş olarak değil, bir varlık olarak da çok da farklı olmadığımı görmesini ümit ettim.

Cevap vermedi. Beni izlemeye devam ediyordu. Aklından nelerin geçtiğini merak ettim. Korkuyor muydu? Elbette korkuyordu, kim bilir doğduğundan beri insanlar hakkında ne hikâyeler duymuştu. Ya da duymamıştı ki bu belki çok daha kötüydü.

“Benden korkmana gerek yok,” dediğimde bunu gerçekten kastederek söylemişim.

“Senden korkmuyorum,” dedi, sesi tam da beklediğim gibiydi; bunu söyleyişi, beni gerçekten benden korkmadığına inandırmaya yetmişti. Yürekliydi.

Sonra kalkıp merdivenlerden dikkatli bir şekilde inmeye başladı. Üzerindeki geceliğe benzeyen beyaz elbisesinin eteğine basmamak için eteğin önünü eliyle hafifçe havaya kaldırıyordu. Marliyen’in sabah yaptığı gibi şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu ve bacaklarını koltuğun üzerinde birbirlerine doladı. Şaşkınlıkla onu izliyordum çünkü bir şey söyleyeceğine emindim. Ben sonraki cümlesinin ne olacağını kestirmeye çalışırken o, “En sevdiğin renk ne?” diye sordu.

Gülümsedim. Bu soru karşısında birden rahatlamış hissettim kendimi, ne bekliyordum bilmiyordum ama cevaplaması çok daha zor bir soru olacağına kendimi hazırlamaya başlamıştım bile.

“Sanırım lacivert. Seninki ne?”

Bir saniye düşünmedi bile. “Benimki beyaz, lacivert nasıl bir renk?”

“Maviyi biliyorsun değil mi, gözlerinin rengi? İşte onun daha koyu olduğunu düşün.”

“Laciverdi ben de severim.”

Sanırım Lumi’yle arkadaş oluşumuzdu bu. Terra’daki ilk arkadaşım o olmuştu. Çünkü çocuklar için önemli olan ne olduğunuz değildi ve etiketlerle uğraşmazlardı. Onlar için önemli olan en sevdiğiniz renk ya da en sevdiğiniz mevsimdi. Kona’nın en sevdiği mevsimin kış olduğu geldi aklıma, acaba en sevdiği mevsim hâlâ kış mıydı?

Lumi’yle bir süre en sevdiğimiz şeylerden bahsettikten sonra uykusu geldiğini fark ettim. Ona sohbetimize isterse yarın devam edebileceğimizi ama şimdi uyumamız gerektiğini söyledim. İkna olmuştu, böylece yukarı, uyumaya gitti.

Koltuğa uzanıp gözlerimi tavana diktim. Solumda kalan ateş yüzümün sol kısmını belli belirsiz ısıtıyordu. Hayatın ne getireceğini asla bilmediğimiz gerçeğinin altında ezildim yine. Tek kaldığımda düşüncelerim bana saldırmakta tereddüt etmiyordu. Kona'nın ormanda bir başına kalması tamamıyla benim suçumdu; bu gerçeği, bu düşünceyi bir saniye bile zihnimin arka tarafına itemiyordum. Gözlerimi kapatıp annemin, Kona'nın ve büyükanneimin birlikte güvende olmalarını diledim. Böyle durumlarda madalyonumu hep avucumun içinde buluyordum. Madalyon dileğimi anlayabilir ve istediklerimi gerçekleştirebilirmiş gibi.

Bay Çırpıkanat o gün eve geldiyse de hiç duymadım, derin şekilde uyumuştum; zira o gece, alışkın olmadığım yerlerde uyuyamama sorunumun tarihe karıştığı gece oldu. Yorgunluktan ölmek mümkün müdür, bilmiyordum ama bilincim, yabancı bir yerde olduğum gerçeğini umursamayıp düşüncelerimi bastırmış ve saniyeler içinde kendini uykunun kollarına bırakmıştı.

Ertesi gün, dinlenmiş olarak uyandığımda güneş daha yeni doğuyordu. Evdeki kimsenin uyanmamış olduğunu düşünerek sessizce, kapının önüne çıktım. Yürümekte zorlanmamıştım, birkaç yerimin hamlaması, morarması, çizilmesi ve kesilmesi dışında fiziksel bir şikâyetim yoktu. Kapının önünde bir süre öylece dururken Kona'nın büyükanneimin evinde uyuyor olmasını dileyerek temiz havayı boğazım yanana dek içime çektim. Üşüyünce de hemen içeri girdim. Üşüyünce içeri girebilmenin aslında bir lüks olduğunu biliyordum artık.

“Yarın ya da sonraki gün,” demişti Marliyen, bir gün daha beklemek istemiyordum, o yüzden eve dönmek için hemen işe koyulacaktım. Ama önce... Bu evde kahvaltılarını hep Bayan Çırpıkanat tarafından hazırlanıldığını düşündüm ve ona bir sürpriz yapmak istedim. Feylerin genelini nasıl olduğunu bilmiyordum, belki de -çok düşük olduğunu umduğum bir ihtimalle- kötücül varlıklardı ama Marliyen ve Lisabel şimdiye kadar bana yardım etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Ben de Bayan Çırpıkanat için en azından kahvaltıyı hazırlayabilirdim. Hazırlamak istiyordum. Bunu hak ediyordu. Meşgul olmam bana da iyi gelirdi hem.

Mutfakta bulduklarımınla mutfaktaki masaya sofrayı hazırladım. Küçük, mavi tabaklarda peynir ve reçeller; çatallar, bıçaklar ve bardaklar... Bulduğum pastel yeşil, tombul çaydanlıkta çay bile demledim. Tüm bunları ustaca bir sessizlikle yapmıştım, öyle ki tabaklar birbirine çarpıp ses çıkarmasın diye her seferinde sadece bir tabağı yerinden alıp masaya koydum. Yumurta da

kırmak istedim ama evdekilerin ne zaman uyanacağını bilmediğimden ve yumurtanın onlar uyanana kadar soğumasını istemediğimden bekledim.

Sonra aklıma beni huzursuz eden bir düşünce geldi, ya Bayan Çırpıkanat mutfağını izinsiz kullanmama kızarsa? Belki de feyler için mutfakları kut-saldı ve kimsenin mutfaklarında iş yapmasına izin vermiyorlardı?

Kendimi saçmaladığıma kolayca ikna ettim. Zaten geri dönmek için çok geçti artık, bu yüzden endişelenmemem gerektiğini düşündüm. Sonuçta her şeyi yerine geri kaldıramazdım ya.

Kısa bir süre sonra, ben masaya bakıp neyin eksik olduğunu anlamaya çalışırken açık saçlarıyla ve krem rengi uzun kollu geceliğiyle Bayan Çırpıkanat girdi içeri. Gözleri benden masaya kaydı, sonra da mutlu bir tınıyla ıslık çalan çaydanlığa. O bir anlık sessizlik dayanılmaz boyutta rahatsız ediciydi ama sonra gülümsedi. “Günaydın,” dediğinde sabahın izlerini taşıyan sesindeki minneti duydum. Komikti çünkü minnet duyması gereken asıl kişi bendim, duyuyordum da. Bense ona sadece kahvaltının yarısını hazırlamıştım.

“Ekmek yapmayı biliyor musun, Eira?”

İsmimi bildiğini düşünmemiştim ama bilmemesi için hiçbir sebep yoktu.

“Bilmiyorum.”

“Öğrenmek ister misin?”

Bayan Çırpıkanat’la yaklaşık bir saat boyunca ekmek yaptık. Hakkımda merak ettiği çok fazla şey olduğu izlenimine kapıldım ama bana duyduğu saygı, öğrenme hevesinden fazlaydı. Ben anlatmadıkça özel olabileceğini düşündüğü hiçbir şeyi sormuyordu. Bunun için ona ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya başlayamazdım bile.

Çocuklarını çok seviyordu, çocuklarının annesi olmak için var olduğuna inanıyordu. Annelik onun her şeyiydi, onlar mutlu olsun diye her şeyi yapardı, onları iyi bireyler olarak yetiştirmek için her şeyi yapardı, buna emindim.

Benim annem de bizim için her şeyi yapardı.

Bayan Çırpıkanat sessizleştiğimi fark edince düşüncelerimin uzun kollarıyla beni sardığını fark etmiş olmalıydı ki müdahale etmekle beni kendi hâlime bırakmak arasında gidip geldiğini hissettim. Sonra karşıma geçip

elini omzuma koydu, nefesini bırakıp, "İçimde seninle ilgili bir his var," dedi. Başını iki yana salladı. "Kötü bir his değil."

Gözlerimi kaldırıp ona bakınca devam etti.

"Yabancı olmanın kolay olmadığını biliyorum. Hiçbir yeri bilmemenin, hiç kimseyi tanımamanın... Ama istedikten sonra bir yere alışmak da o kadar zor değildir."

"Evime gitmek istiyorum, buraya alışmak değil." Bunu olabildiğince ki-bar bir şekilde söylemeye çalışmışım. Bu dünyada bulunan tek insanın ben olduğum fikrinin bana normal geldiği bir sabaha uyanmak istemiyordum.

"Biliyorum, canım. Geri dönebileceğine inanıyorum, elbette ama bir yanımda burada olmanın bir sebebi olduğunu söylüyor. Olur da burada umduğundan daha fazla kalman gerekirse alışmaya karşı koyman sana zarar verebilir ve her şeyi daha da zorlaştırabilir."

Her şeyin gerçekleşmesinin bir sebebi olduğunu düşünen insanlardan olmamışım hiçbir zaman. Başımıza gelen kötü şeyleri bu gerekçeye sığınarak anlamlandırmaya çalışmak bana akıllıca gelmiyordu.

Bayan Çırpıkanat alışmaktan bahsederken tümüyle haksız değildi ama naklı olduğunu kabul etmem için geri dönememe ihtimalini gözden geçirmem gerekecekti ve ben, bunu düşünmeye hazır değildim. Hâlâ bugünün Terra'daki son günüm olacağına inanıyordum. Geldiğim gibi geri dönecektim, bu kadar basitti. Sonuçta çok kolay gelmişim, dönüşüm de öyle olacaktı.

"Ben buraya ait değilim, Bayan Çırpıkanat," derken ait olmadığım bir yerde olmanın verdiği acı sesime de yansımıştı.

"Nereye istersen oraya ait olabilirsin. Mesele bir yere ait olmak değildir, Eira. Ben sadece bunu bilmeni istiyorum. Elbette geri dönmenin bir yolunu bulduğunda, gitmek istediğin sürece kimsenin seni burada tutmasına izin vermeyeceğime emin olabilirsin."

Söylediklerinde samimi olduğunu biliyordum, bunu hissettim. Yanımda olacağını da biliyordum, gitmek istersem gitmeme yardım edecekti. Kalırsam da beni bir başıma bırakmayacaktı. Bana *gerçekten* yardım edeceklerdi. Hem Bayan Çırpıkanat hem Marliyen. Ama birilerini bir buçuk gündür tanıyıp da söylediklerinin gerçek olduğundan tamamen emin olmak mümkün müdür? Mümkünse de mantıklı mıdır, gerçekten bilmiyordum.

Sarı-kahverengi kıvrıcık saçlarıyla mutfığa benden ve Bayan Çırpıkanat'tan sonra gelen kişi Kai oldu. Beni görünce şaşırmamıştı, bir süredir annesiyle yaptığımız konuşmayı dinleyip dinlemediğini merak ettim. Muhtemelen dinlemişti. Daha sonra Sorin ve en son da Bay Çırpıkanat'la birlikte Lumi gelmişti.

Bay Çırpıkanat da sert mizaçlı olmayan, yumuşak başlı, güler yüzlü biriydi; tıpkı Bayan Çırpıkanat gibi. Ayrıca bıyığı onu daha sempatik gösteriyordu. Yine de tüm bunlara rağmen, kapıdan içeri girdiğinde dikkatimi çeken ilk şey topallıyor oluşu oldu.

Mükemmel bir aile tablosuydu. O an bunu biraz kuskandığımı fark ettim ama kötü anlamda değil elbette. Onlar adına mutlu olmuştum. Pencerenin ötesinin buz gibi olmasına rağmen bu küçük mutfığın duvarları arasındaki hava sıcacıktı. O kahvaltı masasında yapılan birkaç şakaya da güldüğüme emindim.

Marliyen kahvaltıya gelmedi. Kahvaltıdan sonra Bay Çırpıkanat ve oğulları dışarı çıktı. Biz de Lumi'yle mutfakta birbirimize sorular sorarken bir yandan Lisabel'le kurabiye yaptık. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Bir saat sonra ise gelmeyeceğine emindim.

Ama böyle durumlarda tahminlerim genelde doğru çıkmazdı, öğle vakti birisi kapıya iki kez vurdu. Kapıyı açmaya Bayan Çırpıkanat gitti, ben de yeltenmişim ama kapıyı benim açmam doğru olmazdı. O yüzden mutfığın kapısından odanın öte ucundaki kapıyı, sabırsızlıkla izlemekle yetindim.

Gelen oydu. Üzerinde dünkü pelerini ve atkısı vardı. Hava, soğukluğundan hiçbir şey kaybetmemişti. Kapı açılınca soğuk hava, içeri Marliyen'den daha hızlı ve sanki daha hevesli girdi.

Pelerininin kapüşonunu çıkarırken "Üzgünüm, uyuyakaldım," dedi. Bayan Çırpıkanat oğluna sarılmak için uzanırken Marliyen'in gözleri beni buldu, belli belirsiz gülümsedi. Daha sonra, "Eira, hazırsan çıkalım," diyerek yanıtımı bekledi.

Hazırdım. "Çıkalım."

O sırada Bayan Çırpıkanat "Kurabiyeler pişene kadar bekleyiniz keşke," dedi içtenlikle. Ona hüznü gözlerle baktığımdaysa, "Tamam," diyebilirdi sadece. Sonra küçük bir telaş çılgılığı çıktı ağzından. "Bekleyin!" Koşarak üst kata çıktı. Geri döndüğünde elinde küçük bir çanta vardı. "Kıyafetlerin yıkandı ve onarıldı. Üzerindekiler sende kalmalı, bence sana çok yakıştılar. Bu arada unutmadan... Bunu pelerininin cebinde buldum."

Bulduğum sivri taş. Buna ihtiyacım olur muydu tekrar? Bilmiyordum ama taşı yanımda bulundurmamın bir zararı olmazdı.

Bayan Çırpıkanat pelerinimi getirdi. Verdiği çantanın içine yiyecek birkaç şey ve bir de taşınması kolay olsun, ağırlık yapmasın diye ince iki bataniye koymuştu. Yolumuzun bir günden daha uzun olduğunu hatırladım, gece ormanda kalmamız gerekecekti ama Marliyen'in bununla bir sorunu varmış gibi gözüküyordu. Hazır bir çantayla gelmişti.

Ben pelerinimi giyerken hüznle bakma sırası Bayan Çırpıkanat'taydı. Kaşlarının birbirlerine bakan kısımları endişe ve üzüntüyle havaya kalkmıştı. Karşımda durdu. "Seni tanıdığımı memnun oldum, Eira," dedi. Oğlundan yana baktı. "Dışarıda dikkatli olun. Yol sizden yana olsun."

"Ben de sizi tanıdığımı memnun oldum, Bayan Çırpıkanat. Her şey için teşekkür ederim."

İçeri giren Lumi gittiğimi görünce, "Görüşürüz Eira!" diye seslendi. Geri dönmeyeceğimi bilmiyordu. Ben de ona bunu söyleyen kişi olmayacaktım.

"Görüşürüz Lumi."

Marliyen'le birlikte çantalarımızı alıp pelerinimizin kapüşonunu başımıza geçirerek kapıdan çıktık. Dönüp eve baktığımda bir anlığına, kısa bir anlığına, burada doğup büyümüş olmayı diledim. *Keşke annem, babam, Kona ve ben de frey olsaydık*, diye geçirdim aklımdan. Keşke Çırpıkanat ailesine komşu olsaydık. Birlikte öğle yemeği yer, ekmek ve kardan adam yapardık.

Elim yine madalyonumdaydı. Sonra yürümeye başladık. Fazla uzun olmayan ama yine de uzun sayılabilecek bir yolculuğa çıkıyorduk. Ben ve daha iki gündür tanıdığım bu yabancı. Geçidin hâlâ açık olduğuna dair inancım canlıydı ve büyüktü. Bu sefer yanılmıyordum. Sağ salım merdivenlere ulaşırsak Terra'daki maceram son bulacaktı.

Son bulmasını istiyordum.

DİKENLİ KAPI

Yürümeye başladıktan yaklaşık iki dakika sonra, “Vilovna bize katılmayacak mı?” diye sormuştum çünkü tüm o yol hiç konuşmadan geçmek bilmezdi. Kulağa bencilce gelen bir soruydu, onların beni evime götürmeye çalışmaktan başka bir işleri yokmuş gibi sormuştum. Ama öyle demek istememiştim. Sanırım Marliyen de ne demek istediğimi anlamıştı.

“Vilovna kış uykusuna tekrar dönmek için çabılıyor. Başarabilecek mi bilmiyorum. Başaramazsa söğüt ağacı olması gerekenden çok daha erken vakitte yeşillenecek, sonra da hâlâ soğuk olduğu için yaprakları dökülecek,” diyen Marliyen’in sesi duygudan yoksundu. Öğrendiğim kadarıyla Vilovna’nın yaraları fazla ciddi değildi. Ağacı da iyileştirmeye çalışacaktı. Ne zaman ağaçtan ya da kızıdan konuşsak kendimi çok suçlu hissediyordum ama bu seferki benim hatamdı, konuyu ben açmıştım.

Vilovna ve Marliyen arasında değişik bir bağ varmış gibi hissediyordum, değişik bir enerji. Aralarında bir şey varmış gibi... Vilovna başka bir şeye odaklanmışken Marliyen’i birkaç kez ona özlemle bakarken yakalamıştım. Bu iş burnumu sokmak haddim değildi ama Marliyen hakkında birkaç şey öğrensem fena olmazdı. Marliyen hakkında birkaç şey öğrenmek *istiyordum*. Onu ilginç bulmamın tek sebebinin fey olmasıyla ilgisi olup olmadığı anlayamamıştım.

“Birbirinize yaklaşıyorsunuz,” dediğimde bunu gerçekten kastederek söyledim. Altın sarısı saçlı, uzun boylu, güçlü çocuk ve kumral, ince yapılı kız... Hoş gözüken bir çift oluyorlardı.

Marliyen bu söylediğime şaşırmış gibi bana döndü. Kaşları çatılmıştı, sonra gülerek, “Biz mi? Hayır,” dedi. Gülmesine rağmen sesindeki belli belirsiz hayal kırıklığını seçebildim. *Evet* demeyi diler gibiydi. “Vilovna beni yalnızca arkadaşı olarak görüyor.”

“Ama sen onu öyle görmüyorsun.”

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi Eira?”

Araştırmacı olarak ne kadar kötü olduğumu hatırladım. Çırpıkanatların evindeyken onlar hakkında bilgi edinmek için etrafa baktığımda işime yarayacak hiçbir şey bulamamıştım. Ya sandığım kadar kötü değildim ya da Marliyen, Vilovna’dan hoşlandığını gizlemek için fazla uğraşmıyordu. İkincisi olduğu kesindi.

“O biliyor mu?”

“Ne önemi var ki?”

“Hiçbir önemi yok ama en iyi ihtimalle bir buçuk gün boyunca yolda olacağız ve gönül meseleleri, konuşmaya başlamak için iyi bir noktadır.”

Bu konuda paylaşacağımız şeyler bulurduk. Açık sözlülüğümü takdir ettiğini belli eden bir gülümsemeyle, “Biliyor,” diye mırıldandı. Cümlesi bitince gülümsemesi de yok olmuştu.

“Demek reddedildin.”

“Yürümeyecek bir ilişki olurdu zaten.”

Etrafı izlerken bu ölü gibi görünen yerdeki her şey bana kendimi kapana kısılmışım gibi hissettiriyordu. Gökyüzü bile sanki burada daha alçaktı. Etrafın, sonsuzluk boyunca aynı şeylerden başka sunacak hiçbir şeyi yokmuş gibi gözüktüyordu. Sonsuzluğa kadar uzanan çamlar, dağlar, taşlar, kar, fırtına ve dondurucu soğuk... Hiç yaşamın olmadığı, hiç bitmeyen bir beyaz. Ama aslında burası tamamen ölü bir yer değildi. O zaman, herkes neredeydi?

“Marliyen,” diye seslendim. “Aldin’de yaşayan herkes nerede?”

“En kuzeyde bulunan ev ailemin evi, onun dışında köyde yaşayan herkes daha güneyde ya da benim gibi daha doğuda yaşıyor.”

Bir süre sessiz kaldım. Ağaçlara bakıyordum, hepsi birbirinin aynı olan ağaçlara.

“Her ağacın bir feyi var mıdır?” diye sordum sonra.

“Hayır, her ağacın feyi yoktur.” Sorularımı memnuniyetle cevaplayan Marliyen ilgimden hoşlanmıştı. En azından belli belirsiz gülümsemesinden öyle olduğunu düşünüyordum. Sonra birden, “Ee, senin kalbinde konaklamakta olan birileri var mı?” diye sordu. Ellerini pelerinin dışına çıkarıp öne doğru uzatarak gerindi. Ses tonunda hep bir muziplik vardı. “Gönül

meseleleri konuşmaları tek taraflı yapılmaz. Bu, senin de bildiğin üzere bir kuraldır.”

“Hayır, birisi yok.”

“Sıkıcı.”

“Ama eskiden vardı.” Bu cevap ilgisini çekmeye yeterdi.

Doğruydı. Yaklaşık bir buçuk yıl önceye kadar bir erkek arkadaşım vardı. Meriyazekli bir çocuktı: Artek. Ailemle pikniğe gittiğimiz bir gün, gölün kıyısında babasıyla birlikte balık tutuyordu. Açıkta ki geniş omuzları güneş yüzünden kızarmıştı. Kahverengi kısa saçlarının üstüne yüzünü güneşten koruması için soluk sarı bir balıkçı şapkası takmıştı ve o şapkayla daha sevimli gözüküyordu. Annem sürekli ona baktığımı fark etmiş olacak ki gidip onunla konuşmam için beni cesaretlendirmişti ama benim ona gitmeme gerek kalmamıştı çünkü ben ona gitmeden o bana gelmişti.

İlk tanıştığımızda isminin tuhaf olduğunu düşünmüştüm, o da Meriyazencede “savaşçı” anlamına geldiğini söylemişti. Onu tanıdıkça kişiliğine oldukça aykırı bir ismi olduğunu fark ettim. Sakin biriydi, kavgayı sevmeyi sevmeydi. Kavgaya edenlerden de hoşlanmazdı. Çevresinde hareket ya da hareketli insanlar olsun istemezdi. Hayattan pek bir beklentisi yoktu, sakince yaşayıp hiçbir belaya bulaşmadan, huzur içinde bu hayattan göçüp gitmek istiyordu. Hayatı tanımış ve ona göre olmadığına karar vermiş biri ya da hayatının sonlarında olduğu için tüm heyecanını kaybetmiş ve her şeyin boşuna olduğunu düşünen hasta, yaşlı biri gibiydi. Oysa sadece yirmi yaşındaydı.

Birlikteliğimiz yaklaşık bir yıl sürdü. Zamanımızı piknik yaparak ya da çimlerde sessizce uzanarak geçirirdik, çoğunlukla onun istediği şekilde ama bu benim de hoşuma gidiyordu. Onu seviyordum, onun gibi olduğumu, onunla olmamın bana ve ona iyi geldiğini düşünüyordum. Başlarda onunla ilgili her şeyi merak ediyordum ama çok geçmeden öğrendiğim üzere onunla ilgili öğrenecek pek bir şey yoktu. O zamanlar kendimi sakin olarak tanımlardım ama Artek’le tanışınca ondan çok daha deli dolu olduğumu fark etmiştim. Gittiğim her yere Artek’i de sürüklemek, her şeyi onunla beraber yapmak istiyordum. O ise istemiyordu. Bir şeyden heyecanla bahsederken çoğunlukla beni dinlemiyormuş gibi hissediyordum, onu sıkıyormuşum gibi. Onu sevdiğimi düşünüyordum ama belki de yanılmıştım. Ayrıldığımızda hiçbir şey hissetmedim. Ve onun da bir şey hissetmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Şimdi düşününce, o zamanki ben ve Artek iyi bir ikili değildi, evet ama babamın ölümünden sonraki ben ve o zamanki Artek ölene dek birlikte kalabilirlerdi.

Bu hikâye Marliyen'in hoşuna gidebilirdi ama ona anlatmak istediğimden emin olamadım, bu yüzden sadece Meriyazekli bir çocuk olduğundan bahsettim, o kadar. Elbette o, Meriyazek'in neresi olduğunu bilmiyordu.

Birkaç dakikalık küçük molalar vererek ilerliyorduk, bu bizi geciktirecekti ama yol uzun ve yorucuydu. Havada kuru bir soğuk vardı, en azından rüzgârdan gözlerimizi kısıarak yürümek zorunda kalmıyorduk. Rüzgârdan gözlerimiz dolmadığı için memnundum. Molalarımızdan birindeydik, bulduğum geniş ve üstü hafifçe öne doğru eğimli bir taşın üzerinde oturdum. Çevrede farklı hiçbir şey olmadığı bilmeme rağmen yine etrafı gözlemlemeye başladım. Görüşümü engelleyen tek şey pelerininin başlığıydı, sadece önümü görebiliyordum; yanlara bakmak için başımı bakmak istediğim yöne çevirmem gerekiyordu. Bu durumdan rahatsız olunca başlığımı çıkardım. Marliyen, saçlarımın arasından kulaklarımı görünce insan olduğumu hatırlamıştı sanki. Hemen gözlerini kaçırdı.

"İnsan olduğumu anladığında," dedim sesimde merakla. "Benden korkmadın. Nasıl?"

"Korkmadığımı söylediğimi hatırlamıyorum." Başı hafifçe yana yatmış, kaşları alaycı bir şekilde havaya kalkmıştı ve gözleri merakla yüzümde geziyordu.

"Korkmadığını biliyorum," dedim. Şaşırmıştı ama korkmamıştı. Konuştuğunda da sesinde korkudan iz yoktu, saf şaşkınlıktı. Hatırlıyordum.

"Seni bulduğumda ölmek üzereydin," diye hatırlattı, gözlerini yerdeki kara dikmişti. Donmuş gölün kıyısındaki sefil halimi onun gözünden hayal etmeye çalıştım. "Ayrıca, insanlarla ilgili anlatılan tüm o korkunç hikâyelerin palavradan ibaret olduğunu düşünmüşümdür hep."

Çok şükür o hikâyelerin palavra olduğunu düşünmüştü.

Ayağa kalktım. "Devam edelim mi?"

Ve yürümeye devam ettik.

Yol boyunca birbirimizle ilgili çok da önemli olmayan, küçük şeylerden bahsettik. Nedense önemli konulardan büyük bir özenle uzak durmuştuk. Bir ara ona Kona'dan bahsetmemi istedi.

“Kardeşin kulağa çok kafa dengi birisi gibi geliyor,” dediğinde gerçekten Marliyen ve Kona’nın birbirleriyle iyi anlaşabileceğini düşündüm. Sonra ona Lumi’yle arkadaş olduğumuzu anlattım.

Geceyi geçirdiğim küçük mağaraya yaklaştığımızda Marliyen’e geceyi o mağarada geçirebileceğimizi söyledim. Mağaraya ikimiz de sığardık.

Hava kararmaya yakınken mağaraya varmıştık bile.

Marliyen ateşi yakmakta hiç zorlanmamıştı. Her hareketini gözlemlemiştim, öğrenmek için çabalamıştım ve sanırım bir daha ateş yakmam gerekirse yakabilirdim. İnce battaniyeleri çantadan çıkardıktan sonra birini Marliyen’e verdim. Yiyecekleri de çıkardım. Battaniyeleri omzumuza attıktan sonra ateşin karşısında yan yana oturup yemeğimizi yedik. İnce de olsa battaniyenin ve yemeğin bana inanılmaz iyi geldiği sugötürmez bir gerçekti.

Yemeğin ne olduğundan yine emin değildim, bir çeşit sebze türüsü olduğunu tahmin ediyordum ve kesinlikle lezzetli. “Annen harika bir aşçı,” dediğimde sesim, mağaranın duvarlarına çarparak usulca yankılandı.

“Öyledir.” Sarı saçları ateşin ışığıyla turuncumsu gözüktüyordu. Saçlarının bu rengi ona sarıdan biraz daha çok yakışıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Marliyen, son lokmasını da yutup konuşmaya başladı.

“Eira, sana bir şey sormak istiyorum...” Duraksadı. “Geçit... Açık değilse ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bunu düşünmek istemiyorum.”

“Biliyorum, üzgünüm.”

Sanırım konuşmak istiyordu ama neyi, nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu. Ben de ona hiç yardımcı olmuyordum. Bu bana kendimi acımasız hissettirdi. Marliyen’in de öyle olduğumu düşünmesini istemedim. Birçok şey olabilirdim ama acımasız değildim ve öyle biri sanılmak beni üzerdi. “Geçit açık değilse sen ne yapmamı öneriyorsun?” diye sordum.

“İnsanlar büyü yapamıyor,” diye yüksek sesle düşünmeye başladı.

“Ne?”

“Büyü yapamıyorsun, değil mi?”

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım ama Marliyen'in zihninden çok fazla düşünce geçiyor gibi gözüktüyordu. Ela gözleri bir cevap beklentisiyle tekrar bana döndü. Sorusunun ciddi olduğunu sanmamıştım oysa.

"Hayır, hayır yapamıyorum."

"Dövüşmeyi biliyor musun?"

"Hayır."

Bu son soru beni huzursuz etmişti. Dövüşmeyi bilmem ya da bilmem neyi değiştirirdi ki?

"Bir insan olarak Terra'da kalırsan başına neler gelir bilmiyorum." Endişeli ya da mutsuz görünmüyordu. Sanki merak ediyordu, bir yanı burada kalırsam başıma nelerin geleceğini bilmek istiyordu.

"Sizin kavgacı tipler olmadığınızı sanıyordum."

"Halkımız, tam olarak yüzyıllar önce olduğu gibi sayılmaz artık. Toplum olarak hâlâ barışçıl yanımız ağır basıyor olsa da sen insansın. Tüm o hikâyelerden sonra senin varlığını nasıl karşılarlar, gerçekten kestiremiyorum. Bazıları bu dünyaya bir tehdit olduğunu ve burada olmaman gerektiğini düşünecektir. Kalman tehlikeli olabilir."

"Peki ya sen? Sen bir tehdit olduğumu düşünüyor musun?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum."

"Ama benim varlığımı normal karşıladın." *Fazlasiyla normal.*

"Herkes benim gibi değil." Cümlesi biter bitmez sıırıttı. "Keşke herkes benim gibi olsa."

Sanırım Marliyen yavaş yavaş bana alışıyordu. Hâlâ onu tam anlamıyla tanımamı istemiyordu ama artık daha rahat hareket ediyor, bakışlarını sürekli kulaklarımda gezdirmiyor ve zaman zaman küçük şakalar yapıyordu. En azından onun için bir tehdit olmadığımı biliyordu. Ama benimle ilgili şüpheleri vardı ve hepsi tamamen yok olmuş sayılmazdı.

Durum benim için daha farklıydı. Sadece ona alışmakla iş bitmiyordu, *alt tarafı yabancı bir yerdeyim* demek yeterli değildi. Bilmediğim bir dünyada, nereye gidersem gideyim tanıdık tek bir kişiyi bile bulamayacağımı bildiğim bir yerdeydim. Bu düşünce altında bir kâğıt gibi dümdüz olana kadar ezilmemek için uğraşırken yanımda doğru düzgün tanımadığımı, daha önce hiç karşılaşmadığımı türden biri vardı. Güçlerini, neler yapabildiğini

bile bilmiyordum. Sormak istiyordum ama hem çekiniyordum hem de bilmek isteyip istemediğimden bir türlü emin olamıyordum. Tüm bunların dışında, geride bıraktığım kardeşimin ne durumda olduğunu bilmemek de korkunç hissettiriyor, bu yüzden bir an önce dönmüş olmayı dilememe sebep oluyordu. Dönüş yolunda yürümek dışında yaptığım her şey, bana kendimi suçlu hissettiriyordu.

Yarın merdivenlere ulaşınca geçitten geçeceğim nasılsa, diye düşündüm. Kona'ya ulaşacağım ve burayla ilgili hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

Marliyen'le sohbetimiz bitince birbirimize iyi geceler diledikten sonra ateşin karşılıklı iki kenarında yere uzandık. Sırtı bana dönük olmasına rağmen onun da gözlerinin açık olduğunu biliyordum. Sonra gözlerimi kapattım.

“Eira?”.diye seslendi hiç de uykulu olmayan bir sesle.

“Ne oldu?”

“Sadece... Olur da gece uyanırsan... Mağarayı terk etme. Gece olunca ayın değmediği yerlerde türlü belalar ortaya çıkar.”

Sabah ilk ben uyandım. Ateş çoktan sönmüştü. Dışarıdan gelen ve mağarayı az da olsa aydınlatan soğuk ışık belli belirsizdi, sabahın erken saatleri olmalıydı. Marliyen yavaşça soluyordu. Sarı saçları yüzüne dağılmış, üzerindeki battaniyeyi boğazına kadar çekmişti. Yüzünde ilk kez zihnini meşgul eden kalabalık bir düşünce topluluğunun izleri yoktu. Uyanıkken olduğundan çok daha huzurlu görünüyordu, orası kesindi. İyi biriydi, yüzünden bile okunuyordu, kötü kalpli birinin yüzü olamazdı bu.

Sessizce kalktıktan sonra biraz temiz hava almak için mağaranın girişine doğru ilerledim ama o an, dışarıda bir hareketlilik gözüme çarptı. Sanki fazladan bir kalp atışı duydum, farklı bir şeyin varlığını sezdim. Bu mümkün değildi, aslında sadece şanslıydım çünkü uyku sersemi olmama rağmen nasıl olduysa temkinli bir şekilde ilerlerken mağaranın girişinin hemen sağında duran iki ayıyı, onlar beni görmeden önce gördüm.

Parmak uçlarımda, hızlı adımlarla Marliyen'in uyuduğu yere vardım, yanında aceleyle yere çömelip sesini çıkarmasın diye bir elimle ağzını ani bir hareketle kapatarak onu uyandırdım. Saçlarım gözümün önüne geliyordu ama uyandığı an sorgulayan, korkmuş ve kocaman açılmış ela gözleriyle bana baktığını gördüm, ellerini hangi ara battaniyenin altından çıkarmıştı bilmiyordum ama bana bakarken kollarımı güçlü bir şekilde tutmuştu.

Rakibi olsaydım bu şekildeyken beni çok kolay devirebilir, yere sırtüstü serbilirdi. Boştaki elimin işaret parmağını dudaklarıma götürdüm. Gözlerime bakması, var olan tehlikenin ben olmadığımı anlaması için yeterli olmuştu. Sessizce kalkıp mağaranın duvarına sırtımızı verdiğimizde, “Neler oluyor?” diye sordu fısıltıyla. Kalın sesinde uykunun ağır izlerini taşıyordu.

“Hemen dışarıda iki ayı var, tam göremedim ama sanırım bir yavru ve annesi.”

“Neden kış uykusunda değil bunlar?” Kış uykusuna yatmamış iki ayı yüzünden kendi uykusundan olması elbette canını sıkıyordu.

“Bilmiyorum ama aç olmalılar. Üstelik yanında yavrusunun olması anneyi çok daha tehlikeli yapıyor.”

Ne yapacağımızı bilmiyordum. Bir ihtimal aylar buraya gelmez, bizim burada olduğumuzu fark etmez ve geçip giderlerdi. Bir ihtimal. Ama buraya gelirlerse... Çok aç olmalıydılar çünkü kış, yemek bulmak için hiç de ideal bir mevsim değildi.

“Sen *feysin*, büyüyle bir şeyler yapamaz mısın?” diye sordum. Marliyen’in boyutlarını bilmediğim güçleri şu an elimizdeki en iyi şeydi.

“Ben sadece bir Çiftçi feyim,” dedi. “İki ayıyı şak diye kolayca düşürüp öldürecek büyüler yapamam.”

Kalbim çok hızlı atıyordu, zihnim çok hızlı çalışıyordu ama fikirlerin hiçbirisi uzun süre aklımda kalmıyordu, güçlü bir akıntıda sürüklenirken minik taş parçalarına tutunmaya çalışmak gibiydi bu. Marliyen’in de aynı durumda olduğunu görebiliyordum.

Sonunda Marliyen’in güçleriyle ilgili bildiğim tek şeye tutundum. Ve aklıma işe yarayacağından emin olmadığım bir fikir geldi.

“Yerden mağaranın girişini örtecek, kalın gövdeli bitkiler çıkaramaz mısın?”

“Ne?”

“Bunu bir kez yaptığını gördüm, Marliyen. Aynısını daha kalın, ayların kolayca parçalayamayacağı bitkilerle yapamaz mısın?” Fısıldıyordum ama konuşma hızım artmıştı, acele konuşmak bize zaman kazandırıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ayıların mağaraya iyice yaklaşmak ve girmek gibi bir planları yoksa bile mağara girişine bitkilerden duvar örmek onları buraya çekecekti. Kapıyı zorlayacaklardı.

“Dayanıklı bitkilerle girişi örtemez misin?” Sesim neredeyse yalvarır gibi çıkmıştı.

Marliyen bir sağ gözüme, bir sol gözüme bakarken ela gözleri titriyordu. Zihninde gücünü tartıyordu; bir duvar öremeyeceğinden değil, sanki ayıların o duvarı devirip deviremeyeceklerinden emin olmaya çalışıyordu.

“Yapabilirim,” dedi sonunda.

Kendini topladığını gördüm, pelerininin arasından kollarını kaldırarak öne, kapıya doğru uzattı. Yenleri gerileyerek soğuk yüzünden kurumuş ve çatlamaya yüz tutmuş ellerini açığa çıkardı, Marliyen’in işini düzgün yapabilmesi için yolunu açıyorlarmış gibiydi. Şimdi elleri, çok ağır bir şeyi itiyormuş gibi gözüktüyordu, damarları gözle görülür şekilde kabarmıştı. *Zorlanıyor*, diye düşündüm ama saniyeler içinde aynı anda birkaç yerden kalın, dikenli sarmaşıklar çıkmaya başladı. Çiçeksiz ve yapraksız bu sarmaşıklar gül sarmaşığına benziyordu ama güllerin gövdelerinin bu kadar kalınlaştığını sanmıyordum. Yakından bakmak istedim, sarmaşığa yaklaştığımda ve giriş tamamen kapanmadan önce dışarıdaki büyük ayıyla göz göze geldim. Haklıydım, bir anneydi bu ve yavrusuyla açlıktan ölmeden önce yiyecek arayışına çıkmışlardı. Yoktan var olan dikenli kapı da *kesinlikle* ilgisini çekmişti.

Marliyen ellerini indirmedi ama az önceki gibi de zorlanmıyordu. Kapı oluşmuştu, geriye sadece kapıyı tutmak ve ayıların onu parçalamayacağını ummak kalmıştı. Kalın gövdelerin arkasından, öncekilere kıyasla daha ince pek çok sarmaşığı bir ağ gibi kapının arkasına örmüştü. *Bu da bir çeşit sanat*, diye düşündüm.

Karanlıkta kalmıştık, tek bir ses çıkmıyordu. Güçlü kalp atışları duyuyordum ve bunların benimkiler mi yoksa Marliyen’inkiler mi olduğundan emin değildim.

Gözlerim karanlığa alışınca Marliyen’in ellerini hâlâ yukarıda tuttuğunu gördüm, bekliyordu. Duvara bir darbe isabet etmesini, sarmaşıkların yerle bir olmasını bekliyordu çünkü parçalanan sarmaşıkların yerine yenilerini oluşturmak için bir saniye bile kaybetmeyecekti. Hazırlıklıydı. Oluşturduğu duvarın önündeydi, biraz geriledi. Bana bakmıyordu, orada olduğumu unutmuş gibiydi. Bense gözüümü ondan ayırmıyor, yapabileceğim şeyleri

düşünmeye çalışıyordum. Korku bu muydu? Buysa neyden korkuyordum? Ölmekten mi? Hayır.

Mutlak sessizlik. Artık kalp atışlarımızı bile duymuyordum. Sağ elimi yavaşça kalbimin üstüne koydum. Kalbim durmamıştı. Henüz. Elim madalyonumun tanıdık kalp şeklini buldu ve madalyonu avucuma aldım.

Marliyen de hiçbir şey duymamaya başlamış olacak ki odağı duvardan bana kaydı, solunda, biraz uzağında duruyordum. Karanlıktaki tek ışığın ela gözleri olduğuna yemin edebilirdim. Yüzü ciddiye, derin bir nefes alıp bıraktı ama ellerini indirmede.

O an duvardan bir gümleme geldi. Sonra tekrar. Ve tekrar. Marliyen'in başı çok hızlı bir şekilde duvara dönmüştü, benimki de öyle.

Tekrar güçlü bir darbe. Ve tekrar.

Gümlemeler kalp atışlarımla birleşti, öyle ki artık kalbimin duracağından emindim.

"Bu onları fazla tutmayacak," dedim aceleyle. Marliyen gözlerini duvardan ayırmıyordu, mağaraya girecek en küçük bir ışık demetini, içeri girdiği saniye görebilmek için çabalıyordu. Yüzündeki hırçınlık, sertlik ve öfke, alışkın olduğu bir ifadeydi, belli oluyordu. En çok taktığı maskelerden ya da sadece en alışık olduğu duygulardan biriydi.

"Merak etme," dedi gözlerindeki öfkeyle çelişen gülümsemesiyle. Bu ifade onu korkunç gösteriyordu. Marliyen'den korktuğum ilk andı bu. "Burada ölmeyeceğiz."

Söylediğinden çok emindi, bense hiç değildim. O anda ilk ışık huzmesi içeriye doluştu, küçük bir yarıktı, karanlığa alışmış gözlerimi kamaştırdı ama hemen Marliyen tarafından kapatıldı. Sonraki darbe çok daha fazla yıkıma sebep oldu. Marliyen güç bela onu da kapattı. Ama üçüncü darbe sadece tek bir yeri parçalamadı, aynı anda birkaç kalın dal gürültüyle birlikte üst üste yere düştü. Marliyen'in kolları titremeye başlamıştı. Biraz zaman ve birçok sarmaşık dalı yenilemeden sonra da artık tamamen rükendiler. Kollarını indirirken boğazından acı bir inleme kopan Marliyen tek dizinin üzerine düştü. İki eliyle kollarının üst taraflarını tutuyordu. Kalkmak için çabaladığını gördüm. Ama duvar planı çoktan başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Ancak ben, bambaşka bir dünyaya aç bir ayı tarafından avlanmak için gelmediğim gibi, Marliyen'i de ailesinin yanından alıp ayıların sabah kahvaltısı olsun diye bu küçük mağaraya getirmemiştim.

Son bir fikrim vardı, işe yarama olasılığı çok daha düşük ve çok daha riskli bir plan. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

“Marliyen ayağa kalkmana ihtiyacım var!” Artık fısıldaşmıyorduk. Ayı da kükremeye başlamıştı. Görünüşe göre o da sessiz olmaktan hoşlanmıyordu.

Marliyen yerden destek alarak ayağa kalkarken çevrede bulabildiğim en uzun taşı ona doğru sürükledim; taş uzundu ama fazla kalın ya da geniş değildi, o yüzden sürüklemekte çok zorluk yaşamadım. Marliyen’i yüzü kapıya dönük bir şekilde konumlandırdıktan sonra kayayı tam arkasına, ayaklarının hemen dibine koydum. Başı taşı görmek için eğildiğinde, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Taşın üzerine çıkmama yardım et.”

Marliyen’den destek alarak taşa çıktım. Böylece zaten uzun boylu olan Marliyen’den neredeyse bir cervel boyu daha uzun olmuştum. Şimdi ikimiz de her saniye biraz daha parçalanmış sarmaşık duvara dönüktük. Marliyen’in hemen arkasıydım, omuzlarını tutup dudaklarımı sivri kulaklarıyla aynı hizaya gelecek şekilde eğildim. “Olabildiğinçe güçlü bir şekilde, ciğerlerinin en dibinden bağırmanı istiyorum, Marliyen.”

Ne yapacağımızı anlamıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu ama kafa salladı.

Önümüzde iki yol vardı. Birincisi, aylara tehlikeli olduğumuzu düşündürüp onları korkutup kaçırdık.

İkincisi, aylara tehlikeli olduğumuzu düşündürüp anne ayı karşı koymaya daha istekli duruma getirirdik, böylece ikimizi de bu anneye ve yavrusuna yem ederdik.

Duvarın alt kısımları neredeyse hiç hasar görmemişti. Üst yarıysa parçalanmış üzereydi. Kollarımı havaya açtım. Ellerimin mağaranın tavanına değiyordu. Şimdi Marliyen ve ben, tam da planladığım gibi çok uzun boylu, tek bir varlık gibi görünüyorduk.

Duvarda ayının bizi bir bütün olarak görebileceği kadar büyük bir pencere açıldığında ikimiz aynı anda bağırmaya başladık. Ayı kükremeyi keserek geriledi, irkilmişti, evet ama korkmuyordu.

Yeterli değildi.

Marliyen de bunu fark etmişti. Üst bacaklarımdan tutarak beni sırtına aldı, ben de bacaklarımı gövdesine doladım ve bir saniyeliğine yalpaladıktan

sonra ayının üzerine doğru gitmeye başladık. Ayı gibi biz de kükrüyorduk, uluyorduk, deli gibi kollarımı etrafa savuruyordum, tehlikeli bir durumda olmasak hâlimize dakikalarca gülebilirdim. Ama ayılar bunu hiç komik bulmamıştı.

Anne ayı korkmuştu. Ama yavrusu ondan daha çok korkmuştu. Anne ayı da korkup kaçan yavrusunun peşinden giderek hızlı bir şekilde uzaklaştı. Hâlâ Marliyen'in sırtındayken geri dönmeleri durumunda ne yapacağımıza dair fikir üretmeye başlamıştım bile ancak ayılar bir daha dönmedi.

Plan başarıyla sonuçlanmıştı.

Marliyen diz çöküp yavaşça beni indirdikten sonra sırtüstü yere yığıldı. Kötü bir şey olduğunu sanıp yanında çömelince sadece yorulmuş olduğunu fark ettim. Çok hızlı soluyordu, nefes nefeseydi. Benim kalbim de hâlâ göğüs kafesimi zorlayacak şekilde atıyordu. Ben de onun yanında yere yığıldım. Şimdi sadece nefes alıp verişimiz duyuluyordu. Sonra birden Marliyen gülmeye başladı. Sessiz küçük kahkahalar atıyordu. Dönüp ona bakınca ben de gülmeye başladım. Mağaranın soğuk zemininde yerde uzanmış, ellerimiz karnımızda gülüyorduk. Hayatta kaldığımız için mutlu olduğumuzdan güldüğümüzü sanmıyordum. Daha çok "az önce yaşadıklarımıza inanamıyorum" tarzında bir gülüştü.

"Baskı altında iyi çalışıyorsun," dedim konuşacak kadar sakinleşince. Duvarı oluştururken dikkati bir kez olsun dağılmamıştı. Odağını bozmak zordu ve bunun için onu takdir etmiştim.

"Duvar fikrini bulan sendin."

"Eh, işe yaramadı ama."

"Ayıları korkutmak da senin fikrindi. Ben baskı altında iyi çalışıyorsam sen de baskı altında iyi düşünebiliyorsun."

"İyi bir takım olduk desene."

Marliyen tekrar kıkırdadı. Doğruldu ve başımda dikilip elini bana doğru uzattı, elini yakalayınca kalkmama yardım etti. Elini bıraktığımda bakmadığımı sandığı bir an az önce tuttuğum elini boşlukta salladı, kollar hâlâ yorgun olmalıydı. "Bu yaptığımı şimdiye kadar ellerimi kullanmadan, sadece zihnimle yapabilmem gerekirdi," dedi. "Daha önce bunu öğrenmemin *bu kadar* gerekli olduğunu hiç düşünmemiştim."

Merdivenlere fazla yolumuz kalmamıştı. Yürürken bir ara arkamı dönüp yerde, peşimizde bıraktığımız ayak izlerimize baktım. Bir çift küçük ve bir çift büyük ayak izi... *Bu koşullarda, bu yerde birinin izini sürmek hiç de zor olmaz,* diye düşündüm. Ama sonra kar yağışının durmadığı ya da fırtınanın karı oradan oraya sürüklediği günlerin varlığı aklıma geldi.

Ve sonunda, merdivenlerin tanıdık gri rengi, görkemli kemerleri ve yanlış bir şeyler varmış gibi hissettiren ama mükemmel görüntüsü karşımızdaydı. Ben burada hiç bulunmamışım gibi görünüyordu. Üstüne hiç ayak basmamışım, basamaklarında hiç düşmemişim gibi. Varlığım hiç umurunda olmamış gibi.

Marliyen merdivenlere yaklaşıncı fark ettim, uzun boylu ve yapılı olmasına rağmen o bile yapının yanında küçük kalıyordu. Kona'nın haklı tedirginliğini hatırladım. Gözlerimi merdivenlerden ayırmadan, "Dur," dedim. Marliyen bana döndü. "Daha fazla yaklaşma, güvenli olduğunu sanmıyorum."

Marliyen dikkatle bana bakıyordu. Kapüşonunu indirdi.

"Sanırım Aldin macerası buraya kadarmış," dediğimde sesimdeki neşeyi gizlemeye çalışmamıştım.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum," diyen Marliyen gülümsedi. "Bir insanla tanışmak her feye nasip olmuyor."

Gülümsedim ama sonra Marliyen'e en azından düzgün bir veda borçlu olduğumu hissettim. Gülümsemem çabuk silindi. "Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için. Sen olmasaydın çoktan ölmüş olurdum."

Hemen merdivene doğru ilerlemeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki aklıma daha önce düşünmediğime şaşırdığım bir şey geldi. Durdum ve arkamı döndüm. Ancak bu düşünce beni durdururdu. "Marliyen?"

"Efendim?"

"Geçit açıldığını söyledin, iki ayrı dünya olduğunu da. Sadece iki dünyadan fazlası var, değil mi? İnsan ve fey dünyalarından fazlası var."

"Evet." Marliyen'in tadı kaçmıştı, gözleri ciddileşmişti ama bana olan dürüstlüğünden bir an olsun şüphe etmedim. Yalan söylemesi için hiçbir sebebi de yoktu zaten. "Geçit açıksa kendini bu dünyadan ve kendi dünyandan farklı bir yerde bulabilirsin. Çok daha kötü bir yerde. Denemeyi bırakmadan buraya ya da insanların yanına dönmeye çalışıp tüm o dünyalar varken bunu başarmın da bir mucize olur."

“Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

“Vazgeçmeyecektin. Seni korkutmak istemedim.”

Haklıydı, elbette riskli diye burada yaşayıp burada ölmeyi bir seçenek olarak bile değerlendirmeyecektim ama yine de beni çok iyi tanıyormuş gibi benim adıma karar vermesi ve benden bu bilgiyi saklaması beni rahatsız etmişti.

“Sanırım bu almam gereken bir risk,” derken kendimi bir başka bilin-medik dünyada bulma fikrinin beni dehşete düşürmediğini düşünmeye çalıştım. Ama bu düşünce ödümü koparıyordu.

Marliyen bir kez başını salladı. Ben de tekrar merdivenlere döndüm.

Bu sefer düşmeyecektim. Çok daha dikkatli bir şekilde, her adımımı kontrol ederek yürüdüm. Bir elimde içinde kıyafetlerimin olduğu çanta, öteki elimde boynumdaki madalyonum, ağır ağır basamakları tırmandım. Kalbim yine hızlı atmaya başlamıştı. Eve döneceğim için heyecanlı olduğumdan mı yoksa bir aksilik çıkacağından endişelendiğim için mi, bilmiyordum.

Gidecektim ve belki de tüm bu çılgınlık yalnızca bir rüyadan ibaretmiş gibi davranacaktım. Tüm bunları nasıl açıklayacağıma ya da herhangi birine anlatıp anlatmayacağıma sonra karar verirdim.

Son basamaktaydım, dönüp son bir kez Marliyen’e bakmak istedim. Döndüğümde başlığı hâlâ sırtındaydı, kulaklarının uçları ve yanakları soğutan pembeleşmişti.

Dostane.

Evet, bu kelime onun şu anki görüntüsünü mükemmel bir şekilde betimliyordu. Dostane. Bu uzaklıktan bile ela gözlerinin parıldadığını görebiliyordum. Gülümsemesi motive ediciydi, *başarabilirsin, yapabilirsin*, diyordu. Beni bulanın o olduğuna şükrettim. Önüme döndüm ve son adımı da attım.

Arkamı dönmeye korkuyordum. Marliyen’in orada olmasından ya da olmamasından korkuyordum. Gökyüzü kırmızı ya da karlar siyah değildi. Birkaç saniyelğine donakaldım. Sonra cesaretimi toplayıp arkamı döndüm.

Oradaydı.

Marliyen tıpkı az önceki gibi duruyordu ama gülümsemiyordu. Gözleri parıldamıyordu. Şaşkın mıydı, üzgün müydü anlayamıyordum. Olduğum yerde hareket ettim, ellerimle yokladım. Geçide dair bir şeyler aradım, olağan dışı bir şeyler.

Hiçbir şey olmadı.

Oysa olmasını çok istemiştim.

Hayal kırıklığıyla olduğum yere oturdum. Köprünün bir kısmı yıkılmamış beton korkuluğuna sırtımı yasladım. Betonun soğukluğunun sırtımdan kalbime kadar yayılışını, sonra da kalbimin yavaş yavaş donuşunu hissettim. Yüzümü dizlerimin üstündeki kollarıma gömdüm. Ağlamamaya çalıştım ama bunda da başarısız oldum.

Sol omzumda bir el hissettiğimde başımı kaldırdım. Marliyen acıyan gözlerle bana bakıyordu. Üzüntümün yerini panik almaya başladı, burada kalamazdım, buraya ait değildim, burada yaşayamazdım. Bir yolu olmalıydı, daha önceden imkânsız olduğunu düşündüğüm onca şeyin mümkün olduğuna bizzat kendi gözlerimle tanık olmuştum. İnsan bir kızın evine dönmesi için bir yol olmalıydı; ben o yolu bulacaktım yoksa da gerekirse kendim, tek başıma buradan çıkış yolumu açacaktım. Vazgeçmeyecektim.

Gözlerimi soğuktan donmuş ellerimle silip burnumu çektikten sonra Marliyen'e döndüm. "Haritanı çıkar," dedim. Sesim çok katı çıkmıştı, katı çıkmasını istemiştim. Marliyen şaşkın gözlerle bana bakınca bu sefer daha sert bir sesle tekrarladım. "Haritanı çıkar." Acımı anlıyordu, hiçbir şey söylemeden çantasını açarak haritayı bacaklarının üstüne yaydı. *Şimdi ne olacak* diye soran gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Bana her şeyi anlat," dedim. "Bana dünyanızla ilgili her şeyi, en küçük detayına kadar anlat."

Ancak her şeyini bilirse bu dünyanın girişini de çıkışını da bulabilirdim.

.

BEYAZ ŞİFACI VE SİYAH DARKA

Dönüyorduk. Aldin'in yerleşkelerinin olduğu kısma doğru yürüyorduk.

Marliyen, bana fey dünyasıyla ilgili bildiği her şeyi bir hiçliğin ortasında anlatmayacağını, donarak buz kesilmemizin ikimize de yararının olmayacağını söylemişti. "Geri dönelim, o zaman anlatacağım," demiş ve haritasını tekrar rulo yapıp hızla çantasına geri koyduktan sonra dirseklerimden tutarak kalkmama yardım etmişti. Bu biraz da beni dönmeye ikna etmek için söylenmiş bir cümleydi, bunda da başarılı olmuştu.

Konuşmuyorduk, dışarıdan sessiz görünüyor olabilirdim ama zihnimde iki saniyeliğine bile susmak bilmeyen sesler vardı ve çok gürültülülerdi. Belli ki Marliyen de ne söylerse söylesin bu gürültüyü bastırabileceğini düşünmüyordu.

Ya eve hiç dönemezsem...

Kona hâlâ hayatta mı, onu bile bilmiyorum.

Annem şu an ne yapıyor acaba?

Burada mahsur kaldım.

Fey topraklarında büyüünün nasıl çalıştığını anlamalıyım.

Bir yolu olmalı.

Kona hayatta, en azından buna inanıyorum.

Ve bir yolunu bulacağım.

Marliyen ile birlikte kaç saat boyunca yürüdük, bilmiyorum ama kısa birkaç mola dışında yürümeye hiç ara vermedik. Hava karardığında yürümeye devam ediyorduk. Havanın kararmaya başladığını bile fark etmemiştim. Bu yüzden saatlerce, hiç durmadan yürümek bana zor gelmemişti. Gecenin de gündüzün de bir anlamı yoktu. Hafif bir rüzgâr, bir uğultu bize

eşlik ediyordu ve ben yine umutsuzluğa kendimi bırakmaya başlamıştım. Yine yavaş yavaş, dış dünyada kayıp olduğum yermezmiş gibi zihnimde de kayboluyordum.

Bir ara Marliyen sessizliği bozarak, “Düşmemeye dikkat et,” dedi. “Az kaldı.”

Çırpıkanatların evine yaklaştığımızı hissettim ve uzun süredir ilk defa konuşarak, “Lütfen beni Çırpıkanatların evine götürme,” diyebildim.

Onları sevmiştim, iyi kalpli, sıcak, yardımsever kimselerdi ama kendimi onlara yük oluyormuşum gibi hissediyordum. Öyle olmadığını biliyordum ama zaten Bayan Çırpıkanat'ın uğraşması gereken üç çocuğu vardı. Yeni bir tanesine daha ihtiyacı yoktu. Zaten o evde bir kişiye daha yer olduğunu zannetmiyordum.

Marliyen usulca başını salladıktan sonra, “Benim evime gidiyoruz öyleyse,” dedi.

Marliyen'in küçük, tek katlı evine vardığımızda saat geç olmuş olmalıydı ama şafağın tekrar sökmesine hâlâ çok vardı. Kapıyı açıp beni içeri buyur ettiğinde yüzümde ona teşekkür ettiğimi belli eden bir gülümsemeyle içeri girdim.

Marliyen içeri girdikten sonra ilk iş olarak birkaç mum ve fener yaktı.

Bu ev, Çırpıkanatların evine göre daha dağınık ama sonuçta Marliyen bir misafir beklemiyordu. Beklese belki de ortalığa çekidüzen verirdi, belki de vermezdi. Hiç önemi yoktu.

Girişin sağındaki duvara yaslanmış koltuğun üzerinde rastgele atılmış bir battaniye duruyordu. Karşıdaki duvarın sağ köşesine doğru da şömine. Yerde, kitaplığın hemen yanında açık ve ters dönmüş kalın, siyah cildi bir kitap olduğu dikkatimi çekti. Buranın öteki eve göre daha fazla kişiliği vardı, anlatabileceği ya da anlatmak istediği çok daha fazla hikâye barındırıyordu.

Marliyen şöminedeki odunları tutuştururken ben de şöminenin üstündeki rafta bulunan çerçeveleri incelemeye başladım.

Kalın çerçevelerden birinin içine bir resim konmuştu. *Bu eserin sahibi her kimse çok yetenekli birisi olmalı,* diye düşündüm. Resim, Marliyen ve Lumi'nin bir resmiydi. İkisi de çok mutlu görünüyordu. Lumi'nin üstünde yine beyaz bir elbise vardı, saçları ışıktaki parlıyordu ve yaşı şimdikinden çok

az daha küçükmüş gibi gözüküyordu. Marliyen de en az Lumi'nin saçları kadar parlak gülümsemesiyle Lumi'ye sarılıyordu. Ölümsüzleştirilmiş bir an, harika bir resimdi. Hangi boyalarla yapıldığını söyleyemezdim, sonra tek düşünebildiğim *keşke benim elimde de Kona'nın ve annemin bir resmi olsaydı*, oldu.

Şömineyi yakan Marliyen yanımda doğrulunca baktığım çerçeveyi gördü. Ellerini beline koydu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sorduğumda etkilendiğim hâlâ kırılgan olan sesimden belli oluyordu.

"Keşke ama ben yaprakları düzgün, basit bir çiçek çizerken bile zorlanıyorum." Gülümsedi ve devam etti. "Çok yakın bir arkadaşım hediye etmişti. Tanıdığım en iyi sanatçıdır."

Daha sonra gözüm rafta duran öteki çerçeveye kaydı, kuru boyalarla yapıldığını anlayabildiğim bir karalamaydı bu. Benim çizeceğim türden bir resme benziyordu ya da daha çok bir çocuğun resmine.

"Bunu Kai çizmişti," diyen Marliyen burnundan nefes vererek güldü. "Beş yaşındayken."

"Bunca yıl saklamış olman olağanüstü."

"On ikinci yaş günü hediyemdi. Nasıl atabilirdim ki? Ayrıca Kai bu resmi burada tutmamdan nefret ediyor. Onu gıcık etmek biraz da hoşuma gidiyor doğrusu."

Bu sefer ben de gülümsedim. Tüm kardeşler böyle miydi?

Marliyen son olarak rafın üstünde duran aslan şeklinde oyulmuş tahta, küçük bir oyuncak eline aldı. Aslan şaşırtıcı derecede detaylıydı. Bunu da Bay Çırpıkanat'ın yapıp yapmadığını merak ettim. Oyuncak, Marliyen'in büyük avucunda kayboluyordu. Sakince, "Bu da Sorin'e aitti," dediğinde gözlerini aslandan ayırmamıştı. "Artık bununla oynamak istemeyeceği kadar büyüdüğünü iddia ettiği için ben de alıp buraya getirdim."

Kocaman bir kalbi vardı, herkesi içine alacak kadar büyük bir kalp. Ama nasıl oluyorsa bir yerlerinin kırık olduğu hissine kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Oyuncağı yerine koyunca gözlerini ovuşturdu. Uykusunun geldiğini tahmin etmek zor değildi. Bu saatten sonra ona fey topraklarıyla ilgili açıklama yaptırmak acımasızlık olurdu. Zaten benim için yeterince çok şey yapmıştı. Geçide olan öfkem de sönmeye başlamıştı, artık mantıklı

düşünebiliyordum. Ben de yorulmuştum, Marliyen'i dinlerken uyuyakalmayacağımın garantisini veremezdim. Dikkatli dinlemek ve sağlıklı fikirler üretebilmek için zinde bir zihne ihtiyacım vardı. "Geç oldu, sanırım uymalıyız."

"Öğrenmeyi istediğin şeyler var sanıyordum."

"Hâlâ var ama bu bilgiler yarına kadar bekleyebilir. Nasılsa erken bir vakitte buradan ayrılacağım yok." Son kısmı yüksek sesle söylemek canımı yakmıştı. Bazı şeyleri yüksek sesle söylemek acıttırdı çünkü sadece düşünmekten farklıydı bu, söylediğiniz şeyi kabul etmiş olurdunuz.

"Sana kendi yatağımı hazırlayacağım."

"Hayır, lütfen, zahmet etme. Ben burada uyurum. Ateşin yakınında olmak istiyorum, bana kendimi daha iyi hissettiriyor."

Ne yapacağına karar vermesi yaklaşık üç saniye sürdü. Bu üç saniye boyunca parlak ela gözlerini yüzümden ayırmamıştı. Sonunda, "Peki öyleyse," dedi. "En azından uyurken giymen için bir şeyler getireyim."

Başımı salladım.

Marliyen bir çift pijama, bir yastık ve bir battaniyeyle geri döndü, getirdiği kıyafetler bana fazlasıyla boldu ama şikâyet etmeyecektim. Ben elimde pijamalarla Marliyen'in çıkmasını beklerken o da gülümseyip arkasına döndü ve odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Marlo?"

Durdu ve döndü. Kaşları kalkmış, az önceki gülümsemesi çoktan yok olmuştu.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Eira."

Arkasını döndüğünde tekrar gülümsediğine yemin edebilirdim.

Kona yine bana doğru elini uzatıyor. Eldivenlerinden birini çıkarmış. Bu hoşuma gitmiyor. "Sorun yok," dediğimde bir sorun olduğunu biliyorum bu sefer. İlerlemeye devam edersem kendimi bambaşka bir yerde bulacağımı ve kardeşimi kaybedeceğimi biliyorum ama yürümeyi durduramıyorum.

Kader.

Kadere inanıyor muyum? Oraya gitmem gerektiğine gerçekten inanıyor muyum?

Hayır.

Tüm bunların gerçekleşmesinin hiçbir sebebi yok ve hepsinin gerçekleşmesinin tek sorumlusu benim. Hepsi benim suçum. Bunu kabul ediyorum, kabul etmem hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Ben ilerlemeye devam ederken Kona arkamdan ağlamaya başlıyor. Dönüp ona baktığımda iri bir kurdun ona doğru yaklaşmakta olduğunu görüyorum. Kona benim gidişime ağlamakla meşgul, hıçkırıklarının sesi yüzünden kendine yaklaşan canavarın ayaklarının karda çıkardığı gıcırtyı duymuyor, ona doğru adım atamıyorum, ona seslenemiyorum bile. Kurdun vahşi, iğrenç, acımasız sarı gözleri beni görmüyor, sadece kardeşime odaklılar. Sinsice yanaşıyor arkasından. Öne doğru atılacak, en uygun anı kolluyor. Bunu görmeye dayanamayacağım.

Sıçrayarak uyandığımda Kona'nın bağırışlarını neredeyse hâlâ duyabiliyordum. Yoksa benim çılgınlığım mıydı bu?

Uyandığımda bir an nerede olduğumu hatırlayamadım, dün neler olduğunu unutmuştum ama unutmanın ve kötü olayları hatırlamamanın rahatlığı beni birkaç saniye içinde terk etti.

Marlo'nun koltuğundaydım, uzun süre sol omzumun üstüne yatmadan sol kolum hafif uyuşmuştu. Hava yeni aydınlanıyordu. Kâbusumu hatırladım. Kurdu hatırladım.

Marlo uyanmamış olmalıydı, evde kimse yokmuş gibi hiçbir hareketlilik, minicik bir kıpırtı bile yoktu. Mum yakmaya ihtiyaç duymadan, şafak vaktinin soğuk aydınlığı yavaş yavaş içeri dolarken ayağa kalkıp oyalanacak bir şeyler aradım. Kitaplığa doğru ilerlemek akıllıca olur gibi geldi. Kitaplarla zaman geçirmeyi severdim.

Dün gece gözüme ilişen, yerde ters duran siyah ciltli kalın kitabı elime aldım. Daha ağır olmasını beklemiştim ama görüntüsü kendisiyle ilgili yanlış bir izlenime kapılmama sebep olmuştu belli ki. Yere yüzüstü bırakılmış sayfayı okumaya çalıştım, anlaşılan o ki sabah ışıkları yazıları bu köşede okuyabileceğim kadar içeri girmemişti henüz.

Pencerenin önüne geçip kitabın sayfalarını cama doğru tutunca açık sayfadan bunun bir tarih kitabı olduğunu anladım. Kapağa bakma isteği-me karşı koymadım.

Fey Tarihi I: Başlangıç.

Demek pek çok cildi vardı. Kimsenin bunları okumadığına bahse girerdim ama anlaşılan o ki Marlo tarihe ilgi duyuyordu.

İlk sayfaları incelediğim kadarıyla Marlo'nun bana zaten anlatmadığı bir şey yazmıyordu. İlk olarak insanlarla feylerin ortak yaşamı üstünkörü anlatılmış, başlangıç olarak fey çocuğun vuruluşu ele alınmıştı.

İnsan kız ve fey oğlan. İsimleri vardı: Velia ve Oisin. Pek çok insanın ve feyin hayatını değiştirmişlerdi, yaşayışlarımızı değiştirmişlerdi ama eminim ki yaşayanlar arasında isimlerini hatırlayan kimse yoktu. Onlar da bir masaldan, bir halk hikâyesinden ibaretlerdi artık.

Sessizce isimlerini tekrarladım.

Velia ve Oisin.

Ben unutmayacaktım.

Velia'nın babasının ismi yazmıyordu. Kimse umursamadığı için mi yoksa kimse o adamın adını ağzına almasın, sadece herkes tarafından unutulmaya mahkûm olsun diye mi, bilmiyordum. İkincisiyse bunda başarılı olmuşlardı sanırım.

Daha sonra bir çizimin olduğu bir sayfaya denk geldim. Bir insan çizimiydi. Kusursuz bir çizimdi, çizilmek istenen okyanusun dibinde bir çukurda ya da ormanın derinliklerindeki karanlık yuvasında yaşayan gün yüzü görmemiş bir canavar olsaydı elbet.

İnsana benziyordu, benzerliği inkâr edemezdim ama sanki çok daha korkutucu olması için uğraşılmıştı. Sivri ve uzun dişleri vardı ama göze sokulmak istenen bu değil, yuvarlak uçlu kulaklarıydı.

Bir kadındı bu, neredeyse güzel sayılabilecek bir kadın. Saçları kulaklarını ortaya çıkarmak için tepeden toplanmıştı. Çatık kaşları ve kırışmış, çilli burun kemeri eşliğinde keskin dişlerini sergileyen ağzı açık duruyordu, bağırıyormuş gibi.

O kitapla daha fazla ilgilenmedim.

Marlo'nun bana dün gece verdiği pijamaları çıkardım ve Bayan Çırpıkanat'ın verdiği giysileri giydim. Sorin'in beyaz tuniğine alışmıştım bile, bol ve rahattı.

Sonra yine kitaplığın önünde buldum kendimi.

Dışarıdan konuşma seslerinin geldiğini duyduğumda elimde *Gece Vakti Masalları ve Halk Öyküleri II* kitabı vardı. Ne kadar süredir kitaplarda kaybolmuştum bilmiyordum.

Kitabı raftaki yerine, kendisi gibi masal kitaplarının yanına koydum.

"Uyanmışsın," diyerek içeri giren Marlo'nun burnunun ucu ve yanakları kıpkırmızıydı. "Bu harika, seninle tanıştırmam gereken birileri var."

Ardından iki kişi girdi içeri. İlki hayatımda gördüğüm en açık renkli saçlara sahip, çok güzel bir kızdı. Öyle ki uzun, dümdüz saçları beyaza çok yakın bir sarıydı. Marlo'nun altın saçları gibi iç ısıtan bir sarı değildi, aslında sıcaklıktan çok uzaktı. *Onunla ilgili herkesin fark ettiği ilk şey saçları olmalı,* diye düşündüm. Ucu dirseklerine gelen kısa ve ince pelerininin düğümünü çözer çözmez pelerini kenara atıp dolgun kollarını boynuma doladı.

Bu beklenmedik samimiyet karşısında ne yapmam gerektiğine karar veremedim ama sonra kendi kollarımı da onun belini çevrelerken buldum.

"Zaina biraz fazla arkadaş canlısıdır," diyerek kollarını göğsünde birleştiren Marlo'nun sesi, bu duruma çoktan alışmış gibi çıkmıştı.

"Arkadaş canlısı olduğum kısmı doğru ama bunun onunla ilgisi yok." Benden uzaklaşan Zaina gülümsedikten sonra, "Sadece bir kucaklaşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi.

O ana kadar bunu düşünmemiştim bile ama sanırım gerçekten de buna ihtiyacım vardı, hayatımda ilk kez gördüğüm biri de olsa Zaina, bana kendimi onu uzun süredir tanıyormuşum gibi hissettirmişti.

Zaina'nın arkasından içeri giren kişiye bir erkekti. Simsiyah saçlarıyla tezat oluşturan bembeyaz bir teni vardı. Beyaz gömleği dışında üstündeki kıyafetlerin tümü ve pelerini de siyahı, hatta gözleri bile siyah sayılırdı. Dünya ve üzerindeki her şey sadece siyah ve beyaz olsaydı onun görünüşünde hafif pembe dudaklarıyla soğğun sebep olduğu pembeleşmiş yanakları dışında hiçbir değişiklik olmazdı. Sakince kapıyı kapattıktan sonra bana döndü ve başını eğerek selam verdi. Bu kibar ve mesafeli harekete ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Bu da Nos."

“Tanrım, Marlo, bırak da kendimizi düzgünce tanıtalım,” diyerek Zaina araya girdi.

Öylece durmuş onlara bakıyor, olanlara bir anlam vermeye çalışıyordum. Marlo durduk yere bu kişileri neden buraya getirmişti, bilmiyordum. Diğerlerinin tepkisini öngöremediği için çekinen o değil miydi?

“Adım Zaina ve bir Şifacı’yım,” diyen Zaina elimi sıkmak için elini uzattı.

Elini sıkıduğmda kendimi tanıtmanın gereksiz olduğunu düşünüp hiçbir şey söylemedim. Burada, karşımda olduklarına ve bir kucaklaşmaya ihtiyacım olabileceğini varsayabildiklerine göre kim olduğumu çoktan biliyor olmalılardı.

“Ben de Nos.” Kelimeleri düzgün, sesi toktu, çok derinlerden geliyormuş gibi hissettiriyordu. Sesinin bir rengi olsa bu da siyah olurdu, düşüncesi zihnimden hızla geçti. “Bir Darka’yım.”

“Bir süre daha burada kalacaksan,” diye söze giren Marlo yanlış bir şey söylememek için sözcüklerini dikkatlice seçiyormuş gibi yavaş konuşuyordu. “Görünüşünde birkaç değişiklik yapmamız iyi olur diye düşündüm.” Cebinden iki sivri uçlu, biçimsiz ahşap oyma çıkardı. “Bunları bu sabah babama yaptırdım.” Duraksadı. “Kulakların için, iyi bir başlangıç olabilir.”

Çırpıkanatların burada olduğumu biliyor olmaları beni mahcup etti.

“Bunlar kulaklarımda sabit durmazlar, ayrıca renkleri de bana ait olma-dıklarını ele verir.” Uzun süredir konuşmadığım için sesim kulak tırmalıyordu; rahatsız edici, sivri bir pürüz gibi çıkmıştı. Marlo’yla konuşurken diğer ikisinin meraklı gözlerini üzerimde hissediyordum.

Nos küçük çantasından birkaç fırça çıkardı. “Sanırım renk konusunda yardımcı olabilirim,” derken küçük siyah gözleri gururla parlıyordu.

“Bunların kulakl...”

“Biraz iyimser ol, kızım. Endişelenmene gerek yok, halledebiliriz.” Zaina cümlemi tamamlamama izin vermedi. “Ayrıca açlıktan ölüyorum, Nos ve Eira boya işiyle uğraşırken yiyecek bir şeyler hazırlamama yardım et lütfen, Marlo.”

Marlo bana döndü, omuzlarını silkip gülümsedikten sonra mutfağa yönelen Zaina’yı takip ederek Nos’la beni küçük oturma odasında yalnız bıraktı.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Nos, "Masaya geçelim mi?" diye sordu. Bakışlarındaki meraklı ifadeyi saklamak için uğraşıyor gibiydi, yine de gözlerini yüzümden ayırmakta başarısız oluyordu.

Koyu sesinde de oturmak için sandalyesini çekişinde de alışılmadık bir kibarlık vardı, söylediği her şeyde ve her hareketinde daha önce kimsede görmediğim bir incelik. Öyle ki özellikle sesini betimlerken herhangi bir şeyden örnek vererek anlatmam imkânsızdı ve bunu etkileyici bulduğumu kabul etmek zorundaydım.

Başımı sallayarak masadaki sandalyelerden birine oturduğumda Nos önce masaya yanında getirdiği buruşuk bir kâğıdı serdi. Kâğıt masanın hemen hemen tamamını kapladı, zira masa gerçekten küçüktü. Daha sonra Marlo'dan aldığı kulak uçlarını, kırmızı, mavi, sarı, siyah ve beyaz boya tüplerini; son olarak da ince fırçaları önüne koydu. Beyaz gömleğinin boya olacağı konusunda bir endişe duydum ama bu onun aklına gelmişe benzermiyordu. Küçük paletine boyaları yan yana sıkışını, daha sonra da gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıyrışını izledim. Yavaş yavaş, kalın bir şerit hâlinde içeri giren güneş ışığında toz tanecikleri dans eden minik yıldızlara benziyordu.

Darka.

Darka'nın ne anlama geldiğini bilmiyordum ve kulağa tehlikeli geldiği gerçeğini de inkâr edemezdim. Nos'un yüzüne bakışlarımı sabitleyince fark ettiğim şey huzurlu gözüktüğüydü. Sakince boyaları karıştırırken tehlikeli biri gibi gözüktüğünü söylemek imkânsızdı. Ondan korkmam gerekiyor. Jıysa da bunu henüz başaramadığım kesindi.

Ben onun nasıl biri olduğunu yüzüne bakarak anlamaya çalışırken birden gözlerini kaldırıp bana baktı. Bir anlığına gözlerimi kaçırdım. Paletini yüzüme doğru kaldırdı ve önce yanağımın, sonra da kulağımın yanında tuttu. "Doğru rengi tutturmaya çalışıyorum," diye açıkladığında hâlâ bir kulağıma bir paletine bakıyordu.

"Darka nedir?"

Elleri paletin üzerinde bir saniyeliğine durdu. Nasıl açıklayacağını düşünüyor olmalıydı çünkü belli ki daha önce bunu açıklamaya hiç ihtiyaç duymadığından nasıl açıklayacağını da hiç düşünmemişti.

"Bir fey türüdür," dedi sonra. "Gözlerin gördüğünden çok daha fazlasını yönetebilen sınıftır. Darkalar her yere saçılmış enerjiyi büyüyle sarak bir araya getirebilir ya da toplu hâldeki kuvvetli enerjiyi dağıtabilirler."

Açıklamak için elinden gelenin en iyisini yapıyor olmasına rağmen boş bakışlarımı görünce kendini kötü hissetmiş olacak ki, “Güçlerinin boyutlarını anlaması zordur,” diye ekledi. Anlamak benim için kolay olmayacaktı belli ki ama anlamanın zor olduğunu kabul etmesi bana kendimi biraz olsun daha iyi hissettirdi.

O, palete bakarken benim gözlerim tahta kulak uçlarına takıldı. “Üçünüz de varlığımı garipsemediniz,” dedim. “Bu kulak uçlarına gerçekten ihtiyaç var mı?”

“Herkes bizim gibi değildir.”

“Sizi farklı yapan ne peki?” Açık uçlu bir soru, cevabının ne olacağını ya da bu konuşmanın ne yöne doğru gideceğini kestirmek zordu.

Paletini tekrar masaya koyup boya karışımına biraz daha beyaz ve sarı ekledi. Cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ama sonra, “Ön yargılı olmamamız,” diye mırıldandı. Konuşmaya niyetli biri olmadığını ya da sadece çekindiğini düşündüm çünkü onu zorla konuşturuyordum gibi hissediyordum. Ben de susmaya karar verdim. Şimdi duyduğumuz tek şey mutfaktan gelen tabakların tıngırtısı ve Marlo’yla Zaina’nın ne olduğunu tam seçemediğimiz boğuk kelimeleriydi.

Şöminenin üstündeki resim tekrar gözüme iliştiğinde susma kararımı alalı yaklaşık beş dakika olmuştu. Ayağa kalkıp çerçeveyi durduğu yerden alırken Nos’un ilgili bakışları benim üzerimdeydi. “Bu resmi sen mi yaptın?”

Yine gözlerinde gizlemeyi başaramadığı yıldızlı bir gururla gülümsedi. “Evet.”

“Olağanüstü bir yetenek bu.”

“Ben olsam yetenek demezdim.” Arkasına yaslandı, gülümsemesi sanki her saniye genişliyordu. “Resimde iyi olabilmek için o kadar uğraştım ki...”

Demek seni konuşturmak istiyorsam başlamam gereken nokta burası.

“Ne yani, kötü resim çizen birinin uğraşarak daha iyisini yapabileceğine mi inanıyorsun?”

“Evet, dünyanın en berbat ressamının bile hem de.”

“Bu imkânsız, benim çizdiğim resimleri görsen umutsuz vakaların var olduğunu sen de anlardın.” Gerçekten iyi resim çizebilecek olmama ihtimal

vermiyordum. Bazı şeylerde kötüydüm, bunu kabul etmekle de bir problemim yoktu.

“Her iddiasına varım, bence o kadar da kötü bir sanatçı değilsindir,” dedikten sonra tekrar boyayı karıştırmaya döndü. “Gelip tekrar buraya oturmanı isteyeceğim, sanırım bitirmeme çok az kaldı.”

Az önceki yerime döndüğümde, “Gerçekten kötüyüm,” dedim. O an aklıma boynumda taşıdığım resim geldi.

“Hep böyle kendini kötüler misin?”

“Evet, çoğu zaman.” Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. Sesinde onu dinlemeyi ve onunla konuşmayı kolaylaştıran bir şeyler vardı.

Haklı olduğumu bilsin istedim ya da belki, “O kadar da kötü değilmişsin işte,” demesini duymayı istemiştim. Madalyonumu açıp içindeki katlı kâğıdı çıkardım.

Kâğıdı açarken beni izliyordu, elleri boyayı karıştırmaya ara vermişti ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Bak, sana berbat olduğumu söylemiştim.”

Bir süre resmi inceledi. Ben de gözlerinin kâğıt üzerinde dolaşmasını izledim. Resimdeki figürlerle ilgili soru sormamasını umdum çünkü bununla ilgili konuşmak istemediğimi o ana dek akıl edememiştim. Aceleyle resmi tekrar katladım.

“Bu kötü bir resim değil ama çabalarsan çok daha iyisini yapabileceğini biliyorum.” Kesin konuşmuştu ve kibar olmaya çalışıyordu. *Rezalet bir resim gerçekten*, demeyecekti ya sonuçta. “Sanatçı ruhlu kişiler diğerlerinden farklı düşünce yapılarına, farklı yaşam tarzlarına sahip oldukları ve dünyayı farklı algıladıkları söylenir ama bence bu saçmalık,” diye devam etti. Sesi alçaktı, sakince konuşuyordu. *Saçmalık* derken bile sesinde o kendine özgü kibarlığın olması hayret edilecek bir şeydi. “Zaten her birimiz dünyayı farklı algılıyoruz. Kimse özel biri olarak doğmuyor ve sanatçı ruhlu olmak diye bir şey yok, isteyen herkes sanatçı olabilir ama elbette bir şey için uğraşmazsan ve fedakarlıklarda bulunmazsan o şeyi elde edemezsin.” Konuşması bitirğinde elde ettiği renk tenimin rengiyle birebir aynıydı. Son bir kez paleti kulağıma doğru tuttu ve indirdi. “En azından benim düşüncem bu yönde.”

Ahşap kulak uçlarını boyamaya başladı, gölgelerle ışıklı yerlere dikkat ederek gerçek bir tenmiş gibi gözükecek şekilde boyarken kapıda beliren ve

kapı kasasına yaslanan Marlo, “Mola verebilecek gibi misiniz? Çay hazır,” dediğinde kafasını kaldırdı.

“Evet ama iki dakika sonra, buradaki işimiz neredeyse bitti.”

Tahta kulakların üstündeki boya kururken mutfakta tereyağlı ekmekle-
rimizi yemeye koyulduk. Masada Zaina'nın karşısına oturana kadar giydiği
askılı elbiseyi fark etmemiştim. Toz mavi, dolgun beline oturan uzun elbi-
sesinin uzun askuları omuzlarında fiyonk yapılmıştı. Hava böyle bir elbiseyi
giymek için fazlasıyla soğuktu ama o, herhangi bir üşüme belirtisi göster-
miyor, aksine durumundan gayet memnun gibi gözüküyordu. Karşılıklı
oturmuş, tamamen iki farklı mevsimi yaşayan ya da apayrı iki dünyaya ait
iki insan gibi duruyorduk. Eh, bu kısmen doğrudu da.

İçtiğimiz çayın sıcaklığının içimde akışını hissettiğimde birden kendimi
son birkaç gündür hiç hissetmediğim kadar güvende hissettim. Sabah gü-
neşi pencereden mutfak masasına ulaşıyordu. Gündüz vakti her şey gözüme
çok daha güzel görünüyordu.

Marlo, Nos ve Zaina alışması zor kişiler değillerdi. Bulundukları her or-
tama bir şekilde uyum sağlayabilen türden kişilerdi, benim öyle olmayışım
onların bu özelliği sayesinde bir sorun yaratmıyordu. *Bunun için ne kadar
şükretsem az,* diye düşündüm.

Yemekten sonra, oturma odasına geçmek üzereyken arkamızda bıraktı-
ğımız dağınıklık hoşuma gitmediği için mutfakı toplamaya başladım. Beni
görünce diğerleri de yardım etti, sonrasında oturma odasına geçmek yerine
mutfakın sevimli ve şimdiden alışmış olduğum küçük masasında oturmaya
devam ettik. Nos, içerden ahşap kulak uçlarını almaya gittiğinde Marlo da
haritasını getirmek için mutfaktan çıktı.

İlk iş olarak Nos, kulak uçlarını kulaklarımın üstüne yerleştirecekti.
Ona zorluk çıkarmamak için saçlarımı elimle yukarıda topladım. Nos yakı-
nıma geldiğinde sol kaşının hemen altında bir yara izi olduğunu fark ettim.
O kadar küçüktü ki daha önceden fark etmemiş olmama şaşırmadım, aynı
şekilde sol elmacık kemiğiyle gözü arasında kalan yerde de küçük bir iz
vardı. Çoktan kapanmış ama hiç tam olarak iyileşmemiş iki beyaz yara izi.
Ayrıca bu kadar yakınımdayken yağmur sonrası toprak ya da nane gibi olan
ferah kokusunu da alabiliyordum. Yavaşça geri çekilirken, “Şimdi hareket
etmeden durmalısın çünkü kolayca düşecek gibi gözüküyorlar,” dedi.

“Boyama konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarmışsın,” diye araya giren Zaina oldu. İlgiyle kulağını izliyordu.

“Şüpheli mi vardı?” diyerek gülümseyen de Marlo’ydu.

Karşıma bu sefer Zaina geçti ve “Kulaklarını biraz çekştirerek uçların içine sıkıştıracağım. Bir yarayı kapatmak gibi,” dedi. Porselen cildinde tek bir kusur, gül rengi yanaklarındaysa tek bir ben bile yoktu. “Canın fazla yanmayacak, sadece biraz kulağını çekiyormuşum gibi hissedeceksin, o kadar.”

Bu uyarıları yapmak zorunda değildi ama yapıyordu. Gerçi bana yardım etmek zorunda da değillerdi ama yardım ediyorlardı. Bir kez daha bunun nedenini sorguladım. Bir kez daha bunun nedenini anlayamadım.

Bir defa, yavaşça başımı salladım. Bu uçların çıkma zamanı geldiğinde aynı şekilde çıkarabileceğini umuyordum, bu zamanın çok uzakta olmasını da.

Zaina ellerini kulaklarıma yaklaştırdığında gerçekten söylediği gibi hissettirdi, biri yavaşça kulaklarımı çekiyormuş gibi. Saniyeler içinde işini bitirmişti.

Bir yarayı kapatmak gibi.

“Şifacı”dan kastı buydu demek.

Üçü de biraz geri gidip gözlerini kulaklarıma dikti. Beni izleyen üç çift göz karşısında kendimi tuhaf hissedip gözlerimi kaçırdım. Marlo, “Artık upkız bizden biri gibi gözüküyorsun,” dedi.

Bana kalırsa onlarla yakından uzaktan alakam yoktu. Marlo ve Nos inanılmaz uzun boyluydu, Zaina da ikisinden birine bakarken gözlerini yukarı kaldırmak zorunda kalmasına rağmen yine de uzun boyluydu. Değişik bir güzellikleri, gözlerinde değişik bir parıltı, hareketlerinde benimkinden farklı olarak bir akıcılık vardı. Su gibi hareket ediyorlardı. Yaptıkları her şeyi çok kolaymış gibi göstermelerine yol açıyordu bu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onlar gibi olmayacaktım ve insan olduğumu ele veren bu olabiliyordu. Sonuçta her şey sivri kulaklara sahip olmakla bitmiyordu ama belki de insan olduğumu bildiğim için böyle düşünüyordum; belki de bu dünyadan başka biri sadece tuhaf, yorgun ya da hasta bir fey olduğumu düşünürdü.

Yeni kulaklarıma alışmam zaman alacaktı.

Marlo, haritasını masaya açınca gözlerini bana doğru kaldırdı. “Başlangıç olarak sana burada kaldığın süre boyunca fey topraklarıyla ilgili bilmen gerekenleri anlatacağız,” dedi. “Başlayalım mı?”

“Evet.”

“Terra’ya gelişimizle ilgili sana anlattığım şeyler dışında pek bir bilgi yok, aynı şekilde Terra’dan öncesiyle ilgili de öyle.”

“Biliyorum, kitaplığının önünde açık duran tarih kitabına göz gezdirdim biraz.”

Marlo’nun kaşları çatılırken başı yana doğru eğildi. “Benim hiç tarih kitabım yok ki.”

O an Nos kafasını kaldırıp bir süredir koruduğu sessizliğini bozdu. “Benim kitabımdı o, buraya geldiğimde unutmuş olmalıyım.” Gözlerini masada duran haritanın yukarı kıvrılmış ucuna çevirdi ve uzun beyaz parmaklarıyla o köşeyi düzeltirken, “Senin geldiğini öğrenince biraz araştırma yapmak istemiştım,” diye açıkladı dürüstçe.

Demek tarihe ilgili olan Marlo değildi.

Aklıma kitaptaki kız geldi. Nos öyle görünmemi beklemiş miydi?

Marlo sol işaret parmağını haritada *Aldin* yazan yere koydu. “Buradayız; bak, burası da seni bulduğum Aster Gölü.”

Bu harita bildiğimden çok farklıydı ve bu yüzden yanlış hissettiriyordu. Sanki doğru olan bu değilmiş de doğru olan öteki, benim bildiğim Monteri haritasıymış gibi. Hâlbuki söz konusu durumda asıl doğrudan ve yanlıştan söz etmek yanlıştı.

“Merdivenin yerini de Aldin’in kuzeyinde kalan şu nokta olarak işaretledim.” Bu sefer de parmağı kendi çarpık yazısıyla yazdığı *Merdiven* yazısının üstündeydi.

Basamaklar öyle önemsizdi ki harita çizilirken belirtilmemiştı.

“Yukarıda Tayga var, açıkçası merdivenden sonra kuzeye gitmemekle farkında olmadan kendine büyük bir iyilik yapmışsın. Beyaz Kuzey bağışlayıcı değildir.”

Kafamı kaldırıp endişeyle Marlo’ya baktığımda, “Orası Taygalı olmayan herhangi birinin hayatta kalamayacağı kadar soğuk,” açıklamasını yaptı.

Önce Gümüştepe'nin, sonra Aldin'in soğuşunu düşündüm. Tayga hayatta kalamayacağım kadar soğuksa, bu hayal bile edemeyeceğim kadar soğuk demektir. Çünkü Aldin'de kış, gördüğüm ve hissettiğim kadarıyla asla kolay yaşanabilir koşullar oluşturmuyordu.

"Tayga'ya kimse gitmez," diyen Marlo, altın saçlarını gözünün önünden çekti ve ellerini tekrar haritanın üzerine indirdi. "Ve Tayga'ya giden kimse geri dönmez."

"Ama beni uzaktan ilk gördüğünde Taygalı olduğumu düşündün."

Bunu söylediğini hatırlıyordum, giden olmuyordu belki ama Marlo'nun bu düşüncesi oradan gelenlerin olabileceği anlamına geldiğini gösteriyordu.

"Tayga'ya giden olmaz ama çok, çok nadiren Tayga'dan gelenler olur. Oralı çoğu kimse teninin alışkın olduğu büyülü soğuşu bırakıp da Aldin'e gelmeyi göze alamaz, ne yaşamış olursa olsunlar."

Başımı tekrar kaldırıncı bakışlarım karşımda oturan, Marlo'nun parmağının ucundaki *Tayga* yazısına ve tepesi sivri, karlı dağlara yarı açık gözlerini dikmiş Zaina'ya kaydı.

Seni gördüğümde Tayga'dan olmadığını fark ettim. Bir Taygalıya ait olmayacak kadar koyu renk saçların vardı.

"Sen Taygalısın." Sesim fısıltıdan çok az daha yüksekti, odağım Zaina'nın buz mavi gözlerinden kaymamıştı.

Pek çok konuda yanılmıştım, pek çok konuda yanılacaktım da ama bunda haklıydım. Açık sarı saçları, üzerindeki askılı elbise... *Bu havada böyle bir giysiyle üşümeden dolaşabiliyorsa yaz geldiğinde, kollarını sıcak dalgalar şeklinde yerden bile yükseltip boynumuza dolayan sıcak, ona cehennemin ta kendisi gibi geliyor olmalı,* diye düşündüm. Sonra da soğuşu hissetmemenin nasıl mümkün olabileceğini.

"Evet." Zaina da gözlerini haritadan ayırmamıştı. Şimdi Taygalı olduğunu bildiğimden olsa gerek, sesi bile bana saf buzdanmış gibi geliyordu. Ama soğuk diyarlarda yaşayan kimselerin sert mizaçlı, soğukkanlı ve arkadaş canlısı olmadıkları yönündeki ön yargım Zaina'yla tanışmamla buhar olup uçmuştu. Sonuçta bir sarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünüp kollarını boynuma dolayan oydu.

Bilmediğim bir hikâyesi vardı, bu odada, bizimle aynı masanın çevresinde duran diğer iki kişi gibi. Ve bilmek istiyor olsam bile neden vatanından

vazgeçip koşulları ona göre olmamasına rağmen buraya, Aldin'e geldiğini sormak gibi bir kabalıkta bulunmayacaktım.

Bir süre merakıma yenik düşmemi beklemiş, sonra, "Neden burada olduğumu sormayacak mısın?" diye sormuştu. Benim aksime, kabalık edecek olsa bile merak ettiğini soran ve birilerinin kalbini kıracak olsa bile düşündüğünü hemen söyleyen biri olduğunu böylelikle anladım.

"Sormamı istemeyeceğini düşünmüştüm."

Bakışlarını haritadan kaldırdı. "İlk görüşte aşka inanır mısın, Eira?"

Elbette aşk, kısa yaşamlarımızda sahip olduğumuz her şeyi geride bırakmak için çok sağlam bir nedendi. Zaina yanıtları gözlerini benimkilerden ayırmadan, sabırsızlıkla bekliyordu. "Hayır."

Cevabımın onu hayal kırıklığına uğrattığını sanıyorum çünkü bir anlığına da olsa gözlerini benimkilerden ayırdı. Evet dememi istiyordu, bu soruyu birilerine ilk kez sormuyordu ve ilk kez "hayır" cevabını almıyordu. Ama belki "evet" deseydim bu bir ilk olurdu. Bilemiyordum.

"Tayga'dayken dağların birinin yamacında yürüyüşe çıktığım ve havanın tadını çıkardığım bir gün, dağların öteki tarafında birini gördüm." Kalkıp rezgâha doğru ilerledi ve bardağına su doldururken sırtı bize dönük hâlde anlatmaya devam etti. "Oralarda gezinen kimse olmaz, Marlo'nun dediği gibi Tayga'ya kimse gelmez. Nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmediğim bu gizemli kişinin kaybolmuş olduğunu düşündüm, onu nereden geliyorsa oraya dönmesi için uyarmak istedim ama sesimi duyuramayacağımı biliyordum. Ben dağın yamacından inene kadar, ölümden kaçır gibi koşmuş olmama rağmen, çoktan yere yığılmıştı.

Ama hâlâ umudum vardı çünkü ölmemişti, sadece ölüme çok yakındı. Yaşamla ölüm arasındaki o korkunç çizgide korkusuzca, dikkatsizce ilerliyordu. İlk bakışta görebildiğim yaralarının hepsini kapattım ve bunun hem onun için hem de benim için yeterli olmadığını fark ettim. Çünkü bu güzel yüzlü yabancıyı hayata döndürmeyi kendime görev edinmiştim.

Kaslıydı ve ağırdı, bense yalnızca on beş yaşındaydım ama tüm bunlara rağmen onu Tayga'ya, yaşadığım eve, güçlülle de olsa gizlice taşımayı başardım. Başka ne şansım vardı ki? Onu öylece mutlak beyazın içinde ölüme mi terk edecektim? Elbette hayır." Bir an duraksayıp devam etti.

"Eve geldiğimde ısınması için her şeyi yaptım, onu gizli gizli yakuğım ateşin karşısına yatırdım, üstüne kat kat battaniyeler örttüm ve her gün iyileşmesi için dua ettim.

Bazen sayıklıyordu, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Bazen vücudunun hiç alışkın olmadığı soğuğa rağmen ateşi düşmüyordu ve böyle zamanlarda alnına koyduğum ıslak mendilin donmasını beklerken nereli olduğunu, gözlerinin rengini, sesini ya da en sevdiği yemeği öğrenmek için yanıp tutuşurken buluyordum kendimi. Bu yabancıya karşı duyduğum merak her geçen gün şiddetle artıyordu.

Bir gün, bir mucize gerçekleşti ve uyandı. Nerede olduğunu ya da ne zamandır uyduğunu bilmiyordu, neden bu kadar çok üşüdüğünü de. Her şeyi ona sabırla anlattım. Gücünü tamamen toplayabilmesi için zaman gerektiğini biliyordum ve ona bu zamanı vereceğimi de.

“Kuzton’dan geliyordu, bal rengi gözleri vardı, sesi de gözleri gibi yumuşaktı ve en sevdiği yemek fırında pişmiş baharatlı kabaktı. Çiftçi’ydi, on yedi yaşındaydı, benim gibi o da kimsesizdi ve kumar borçları yüzünden son çare olarak Kuzton’dan kaçmıştı. Daha تنها olduğu için kuzeye yönelmişti, Aldin’de saklanırsa kolay bulunacağını düşünüyordu ve yaşanabilecek olduğuna karar verdiği bir yer bulana kadar da durmamıştı. Böyle bir yeri bir türlü bulamadığı için ta Tayga sınırına dek yürümesi ona az daha hayatına mal oluyordu.

Tüm ilgi alanlarımı unutmuştum, ilgilendiğim tek şey o olmuştu. Her gün sohbet ediyor, birlikte kitap okuyor ve sonra bu kitaplar hakkında konuşuyorduk. Üstünde her zaman en az dört kat battaniye oluyordu. Tamamen iyileştiğinde bunlarla yürümesinin çok zor olduğunun farkına vardık. Ayrıca koyu saçları onu bir hedef tahtasına çeviriyordu ve herhangi birinin kaçak olan onu bulmasını kolaylaştırdığını düşünüyordu. Tayga onun yaşayabileceği, çalışabileceği türden bir yer değildi. Bir sene sonra beni Tayga’dan kaçmaya ve birlikte başka bir yere taşınmaya, yeni bir hayata başlamaya ikna etmişti bile.” Suyundan bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes aldı.

“Gidebileceğimiz bir yer ya da sahip olduğumuz çok bir şey yoktu. İkimizin de birer çantası vardı, o kadar. Ama yanımda o varken hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordum zaten. Batıya ilerlememiz gerektiğini düşünüyordum, o da Aldin’e doğru gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Sonuçta koca bir yıl olmuştu ve kimse onu bulamamıştı. Aramışlarsa bile artık vazgeçmiş olmalıydı, Aldin güvenli olmalıydı. Böylece güneye doğru yol aldık.

Bir gece ormanlık alanda ilerlerken konuşma sesleri duyduk ve kim olduğunu bilmediğimiz bu kişilere karşı dikkatli olmamız gerektiğine karar verip sessizce ilerlemeye devam ettik.

Ama yeterince sessiz değildik. Yan yana yürüyorduk, göğsüne giren o iğrenç ok azıcık sağa kaymış olsaydı benim koluma saplanacaktı. Belki de hemen kolumu iyileştirip yolumuza devam edecektik. Ya da en fazla kolumdan olurdu.

Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı, anladığımda attığım çığlıkla avcıların yanımıza gelmesi daha kısa sürmüştü. Geyik sanmışlardı, bizi bir av sanmışlardı. Av... Buna inanabiliyor musun?" Zaina'nın sesi sinirlenmesiyle birlikte yükselmeye başladı. "İyileştirmem için oku çıkarmam gerekiyordu, avı görmeden okunu yayından azat eden o aptal adam ve arkadaşları paniklerken ve yerlerinde duramazken odaklanmam çok zordu. Zaten gözyaşlarım görüşümü olumsuz etkiliyordu."

Şimdi elleri sanki birini kucagında tutuyormuş gibi yukarı açılmıştı, bir damla yaş düşen gözleri ellerinde duran, bizim göremediğimiz bir şeye bakıyordu. Gözlerini kırpınca anılarından koptu, sakince sandalyesine oturdu. "Oku çıkardım," dedi ve başını usulca iki yana salladı. "Ama onu kurtaramadım. Çok kan kaybetmişti, ok kalbine gelmişti ve yarası çok, çok derindi. Sabırsız bal rengi gözleri yarasının kapanmasını beklemeden kapanmıştı bile. Oysa ben, onu ikinci bir kez kurtarabilirim sanmıştım." Acı gülüşü kendi kalbindeki yaraya tertemiz bir ayna tutuyordu, görebildiğim kadarıyla hiç iyileşmemişti. O gün her ikisi de kalbine bir ok yemişti ve aşığı ölürken Zaina, paramparça olan kalbini bozulması imkânsız bir lanet gibi gittiği her yere taşıyordu çünkü Şifacı da olsa kalp yarasını kapatma gücü yoktu.

"İnanabiliyor musun, ölümden döndükten ve kaçak olarak yakalanma korkusuyla yaşadıktan sonra onu öldüren aptal, yarı kör bir avcının oku oldu. Bazen, *'Acaba borçluları tarafından öldürülmeyi tercih eder miydi?*' diye düşünüyorum." Tekrar kalktı, tezgâha ilerledi, dolaptan eliyle koymuş gibi bulduğu şişedeki kırmızı renkli içeceği bardağına doldurmasını seyrettik. Nos bakışlarını haritaya çevirdi. "Neden burada olduğumu artık biliyorsun."

"Neden Tayga'ya geri dönmedin?"

Bardağı kafasına dikti, güçlükle yutkunduktan sonra da cevapladı. "Dönemezdim. İnsanların arkamdan konuşmalarına katlanamıyordum, ayrıca vatanından Çiftçi bir kumarbaz için kaçmış kimsesiz birine kimse evini kiralamaz ya da iş vermezdi. Onların gözünde bir haindim artık, bir hiçten de kötüsüydim. En iyi ihtimalle bir hafta sonra açlıktan öldümdüm. Ölmek ya da yaşamak da umurumda değildi gerçi. Sadece dönmek

istememedim sanırım. Öleceksem de Tayga'da ölmeyecektim. Onlara arkamdan, 'Öldüğü iyi oldu,' deme zevkini yaşatmayacaktım."

Farklı türler olarak acıları neredeyse aynı yaşıyor oluşumuz beni şaşırtmamıştı. Farklı görünüşlerimiz ya da özelliklerimiz olmasına rağmen hepimiz ortalama aynı boyutlarda, aşağı yukarı aynı renkte birer kalp taşıyorduk. Sandalyemden kalkıp Zaina'ya sarıldım. Pek çok şey olabilirdim ama bu beden içinde bir yerlerde öylece duran, kömür gibi simsiyah bir ruh değildim. Sarılmaya ihtiyacı olan şimdi oydu, bunu hissediyordum, zaten elimden gelen tek şey de buydu. Bunu akıl etmiş olmamın onu mutlu ettiğini teşekkür ederken gülümsemesinden anladım.

Nos ve Marlo, Zaina'nın başına gelenleri zaten biliyordu. Ama bunu bana çoktan güvendiği için mi anlatıyordu yoksa anlatmaktan çekinmediği için mi, bilmiyordum. Yeni tanıştığınız birine kalbinizdeki derin bir yarayı gösterip nasıl olduğunu anlatmak ne ölçüde akılcıydı? Öte yandan bu hikâyeyi öylece anlatmış olması ruhunun daha derinlerinde çok başka hikâyeler olduğu hissine kapılmama sebep oldu. Açık biri izlenimi verdiği kesindi ama bu rol, sırlarla dolu birisi için pekâlâ idealdi.

Tatsız bir an, kimse ne diyeceğini bilemediği için sessizlik içinde geçti. Zaina bir bardak daha içkisinden içtikten sonra tekrar sandalyesine döndü. Biraz kendine gelince bu sessiz an sona erdi ve Zaina konuyu değiştirmek istercesine bana döndü. "Senin neden burada olduğunu ya da nasıl geldiğini hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi. "Ama odaklanmamız gereken sorun olmamalı, çözümü düşünmeliyiz."

"Köyünüzde tüm kehanetleri ve efsaneleri bilen, aşırı yaşlı bir bilge yok mu?"

Zaina ve Marlo kafalarını anlaşılmış gibi aynı anda kaldırıp bana bakarken Nos sadece bakışlarını şaşkınlıkla yüzüme dikmekle yetindi.

"Ne?"

"Okuduğum kitaplarda genelde köyün her şeyi bilen bir bilgisi oluyordu," dediğimde bana gökteki bir yıldızdan inmişim gibi bakıyorlardı. Tam olarak gökten inmiş sayılmazdım ama ben de başka bir dünyadan geliyordum, her ne kadar buradan pek farklı gözükmüyor olsa da...

Nos güldüğünü belli etmemeye çalışırken kafası karışmış gözükken Marlo, "Hayır, geçitle ilgili herhangi bir anısı ya da kesin bir bilgisi olan birinin hâlâ yaşıyor olması pek mümkün değil," diye açıkladı. "Ayrıca, bu bir kitap değil."

Bir süre bize yardımcı olabilecek herhangi bir fikir üretmeye çalışmalarını izledim. Artık onların yanında kendimi sadece güçsüz değil, işe yaramaz da hissediyordum.

Sonunda Zaina konuştu. “Peki ya bu bilge gerçekten varsa?”

“Yok ded...”

“Hayır, Marlo bir düşün. Bu bilge, yaşayan ya da yaşamış bir kişi olmak zorunda değil ama yine de geçitle ilgili anıları ve bilgileri olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?” diyen derin sesiyle Nos oldu.

“Az önce çözüme odaklanmakla ilgili söylediğim saçmalığı geri alıyorum. Çözümünden önce soruna odaklanmamız ve onu tam olarak anlamamız gerekiyor. Bilgiye ihtiyacımız var. Kitaplar bize bunu verebilir. Ancak elimizdekinden daha fazla tarih kitabına ihtiyacımız olacak.” Heyecanla yerinden kalkıp haritanın üzerine eğildi ve *Kuzton* yazan yeri işaret etti. “Kitaplardan konuştuğumuz bir gün Misha bana Kuzton’da var olan büyük bir kütüphaneden bahsetmişti, hem Terra’daki hem de Aylvion’daki bütün kütüphanelerden daha büyük bir kütüphane.”

Zaina’nın hikâyesini anlatırken Misha’nın isminden bir kez olsun bahsetmediğini fark ettim.

“Lilium Halk Kütüphanesi, elimizde hiçbir şey olmadığından başlangıç için iyi bir tercih olabilir. Aradığımız cevapları da sorunun çözümünü de orada bulabiliriz.”

Yüzü düşen Marlo’nun bu öneriye canının sıkıldığı belli oluyordu. Aldin’den ayrılmak istememesini anlıyordum. “Ya bulamazsak?” diye sordu.

“O zaman onca yolu boşuna gitmiş olacağız.”

Zaina, bulunduğu yeri terk etmekte zorluk yaşayan biri değildi belli ki. Benim gibi alıştığı yere duygusal ve hatta neredeyse çocukça bir şekilde bağlanmıyordu.

“Çok dikkatli olmalıyız,” diyen Nos çoktan kafasında bir yol çizmiş benziyordu. O da ayağa kalkıp haritanın tepesine kara bulutlar gibi çöktü. İnce, soluk işaret parmağını haritada gezdirdi. “Zor olsa bile doğrusal bir yol izleyeceğiz, geceleri uyumak için duracağız ve gerekmedikçe ateş bile yakmayacağız. Hepimize yetecek kadar atı kısa sürede bulamayız. Sessizce ilerleyeceğiz ve yaklaşık beş gün içinde şehirde olacağız. Şanslıysak ve plana uyarsak hiçbir sorun yaşamadan Kuzton’a varırız.”

“Bunun için çok fazla şans gerekiyor.” Marlo'nun sesi sönerken bu şansa sahip olabileceğimize inanmadığı açıktı.

“Sonsuza kadar Aldin'de kapalı kalamayız, Marlo,” dedi Zaina. “Çıkma vaktimiz gelmiştir belki.”

Yaşanabilecek ne gibi sorunlar olacağını öğrenmemeyi umuyordum ama Nos bana döndü. “Bilmen gereken, hayati öneme sahip son bir şey daha var, Eira,” dedi. İsmim onun koyulaşan sesine ilginç bir şekilde çok yakışıyordu. “Geçit açıldığında, tüm dünyalarda birdenbire, yoktan var olan bir yırtıktan fazlası değildi. Feylerin daha güvenli bir dünyaya geçmesini sağlayacak zararsız bir yıruk.” Duraksadı. “Ya da onlar öyle olmasını ümit ediyorlardı.” Nefesini bıraktı. “Datura nedir bilir misin?”

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

“Şekli yüzünden ‘şeytan trompeti’ olarak da isimlendirilen son derece zehirli bir bitkidir. Yıruk açıldığında geçişin çift yönlü hatta çok fazla yönlü olabileceğini kimse düşünmemiş ya da umursamamış. Diğer dünyalarda ne gibi bir karmaşaya yol açıldı bilmiyoruz ama Kıyamet Dünyası ismini verdiğimiz bir yerden Datura dediğimiz yaratıklar da feylerle birlikte buraya gelmiş. Ama onlara Datura adının verilmesinin görünüşleriyle hiçbir ilgisi yok. Çıkardıkları sesler... Çıkardıkları sesler şeytanın trompetinden başka bir şeye ait olamaz diye düşünülerek böyle isimlendirildiler.”

Artık sivri gözüken kulaklarımda hiçbir ses canlanmadı. Korkunç olduğunu tahmin edebiliyordum, elbette ama bu korkunçluğun boyutunu anlamakta zorlanıyordum. Nos anlatırken o sesleri tanımlayacak bir kelime seçmekte başarısız oluyordu ancak yüzündeki ifadede saf dehşeti seçebildim. Saklamak için uğraşıyor olsa bile. Sadece sesleri bile böyle dehşet saçıyorsa... *Kulaklar her şeyden çok yarılsır*, diye hatırlattım kendime. Belki de sesleri çirkin bu yaratıklar insan gözlerimle görüp görebileceğim en güzel yaratıklardı ve belki de zararsızlardı.

Her zamanki gibi kendimi kandırıyordum.

“Başlarda sayıları iki elin parmağını geçmezdi ve güçlü sayılmazlardı.” Kaşları çatıldı. “Uzun yıllar içinde onlar da feyler gibi güçlendi, sayılan bizimki gibi arttı. Şehirden uzakta yaşıyorlar ve çoğunlukla kalabalıktan uzakta avlanıyorlar. Yırtıcı bir hayvandan fazlası ya da azı değiller. Bize karşı besledikleri duygular yok, düşünmüyorlar da. İçgüdüleri onlara hayatta kalmaları için ne yapmaları gerektiğini söylüyorsa onu yapıyorlar. Açıgözlü köpek balıklarının karada yaşayan uzak bir akrabası gibi, kanın kokusunu

uzaktan alabiliyorlar, hem de çok uzaktan. Kanın kokusunu alınca aç ya da tok olmalarıysa hiçbir fark yaratmıyor.”

“Daha kötüye gidemez diye düşünüyorsan şunu dinle.” Marlo sesinde durumla uyuşmayan bir heyecanla araya girdi. Yaratıkları ilginç bulduğunu saklamaya çalışmıyordu. “Uçabiliyorlar.”

“Şu an onu korkutmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz!” diyen Zaina bana döndü. “Elbette zayıf yönleri de var: Güneş ışığı gözlerine iyi gelmiyor. Görüşleri özellikle gündüzleri mükemmel değil, sanırım bu açıdan da yarasalara benziyorlar.”

Aster Gölü’ne kadar yürüdüğüm aklıma gelince ürperdim. Geçen gece Marlo’nun evine gelirken de gece olmasına rağmen durmamıştık.

Büsbütün şanslıydık.

“Kuzton’a giderken Daturalardan biriyle karşılaştığımızda kendini koruyabilir misin?” dedi Nos ve Marlo ona döndü. Nos’un şimdiki ciddiyeti beni ürkütüyordu.

“Kendimi korumak mı?” diye sordum şaşkınca.

“Evet, bıçak kullanabiliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki ya ok ve yay?”

“Hayır.”

Kuvvetli bir nefes verdi. “Herhangi bir şey?”

Başımı korkuyla iki yana salladım.

“Sana birkaç şey öğretmemiz gerekecek öyleyse.”

“Siz büyü yapabiliyorsunuz, neden bu yaratıklara karşı kendimi korumak için silah kullanmayı öğrenmem gerekiyor?”

Daha açık olmak gerekirse: Beni neden siz korumuyorsunuz?

“Daturalara büyü işlemiyor.” Zaina arkasına yaslandı. “Geldikleri dünyada da büyüünün var olduğunu ve buna karşı hayatta kalabilmek için bir çeşit zırh geliştirdiklerini düşünüyoruz. Ama ucu sivri her şey, seni ve beni keseceği gibi onları da kesiyor.”

“Peki, koruma büyüleri yapamıyor musunuz?”

“Ben en güzellerinden de olsa sadece bir Şifacı’yım, Marlo da beceriksiz bir Çiftçi.” Marlo’ya dönüp alaycı bir şekilde gülümserken Marlo da gözlerini kısarak Zaina’ya baktı. “Nos koruma büyülerini yapabilir ancak Daturalar inatçı olabilir, hepimizi kapsayan bir koruma büyüünü saldırı dinene kadar sürdüremeyebilir.”

“Sürdürebileceğimi biliyorsun.” Nos gözlerini masadan ayırmadı.

“Sana her ne kadar güveniyor olsam da... Ben bu tür riskler almam, Darka.”

Tehlikeli olacaktı. Kendimle birlikte bu üç kişiyi tehlikeye sürüklemem gerekecekti, ya da gerekecek miydi gerçekten?

“Neden hepiniz geliyorsunuz?” Sadece Marlo’nun benimle gelmesinin neden yeterli olmayacağını merak ediyordum.

“Saldırıya uğrarsak bir Şifacı’ya ihtiyacımız olacak. Geçit ve büyüyle ilgili her şey de bir Darka’nın işi. Ben de Kuzton nasıl bir yer merak ediyorum.”

Bu üçlü, dönebileceğime dair tüm inançlarımı ben toprağa gömdükten sonra sulayıp yeniden yeşertiyorlardı.

“Bu gece iyi uyuyun.” Nos kuyu gözlerini sırayla hepimizin yüzünde gezdirdi. “Yarın ilginç bir yolculuğa çıkacağız.”

YALNIZCA BİZE AYRILMIŞ YAŞAMLAR

O gün, Nos ve Zaina çantalarını hazırlamak için ayrıldıktan sonra Marlo'yla günümüzü evi toparlayarak ve ateşin karşısında sohbet ederek geçirdik. Yolculuk konusunda endişeleri vardı, bunun için onu suçlayamazdım. Ama endişelerine rağmen yardım etmek istediği için gelmekte diretiyordu. Ben de ona geride kalmasını söylemeyecektim.

Ertesi sabah, yine bir kâbustan uyandım, aynı kâbustan. Bu sefer kurt bir ayıydı, değişmeyen tek şey sarı, parlak gözleriydi. Sanırım yeni kulaklarım gibi buna da bir süre alışmam gerekecekti.

Güneş, kör edici denecek kadar beyaz olan karları sarıya boyamaya başlarken kapıyı ilk çalan Zaina oldu. Yine kısa, ince ve beyaz pelerini üzerindediydi. Eteğinin uçları belli belirsiz ıslanmıştı. Elinde fazladan küçük bir çanta daha tutuyordu. "Bunları sana getirdim," dedi aceleyle içeri girerken. "Benim kıyafetlerim sana erkek kıyafetlerinden daha fazla yakışacak."

Tüm giysileri üzerindeki ip askılı elbise gibiyse elindeki çantadan çıkacak herhangi bir giysiyi giyebileceğimden şüpheliydim. Yine de teşekkür ederek çantayı elinden aldım.

Marlo kendi çantasını hazırlarken Zaina da benim çantamı hazırlama yardım etti.

"Lütfen Eira, bu elbise sana çok yakışır ve yanımıza almazsak arkamızdan çok gözyaşı döker."

"Baloya gitmiyoruz ki... Bu elbiseyi geceyi ormanın ortasında, ateş başında geçirirken giyemem ya!"

"Kentten biraz eğlenmeden geri dönmemize izin vereceğimi sanıyorsan öyle bir yanıyorsun ki..."

Kuzton'a ölmeye gidiyor bile olabilirdik ama kesinlikle eğlenmeye gitmiyorduk, yine de Zaina'ya hayır demek zordu. Siyah, uzun elbiseyi düzgünce katlayıp çantama koydum. Zaina'nın yüzüne memnun olduğunu gösteren geniş bir zafer gülümsemesi yerleşti.

Kapı tekrar tıklatıldığında bu sefer kapıyı açmaya giden ben oldum, uzun süre yerde oturup çanta hazırlamaktan bacaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Nos, pelerininin başlığı sırtında, saçları dağılmış bir hâlde önümde duruyordu. Gözlerinin altındaki halkalar cildinin geri kalanına kıyasla belirgin bir şekilde mordu. Zaina'nın açık sarı saçları karla kaplı beyaz arka planda ne kadar dikkat çekmiyorsa, Nos'un siyah, dağınık saçları da o kadar tezatlık oluşturunuyordu.

"Gece iyi uyuyamadın sanırım?"

"Uykuyla yıldızlarımız pek barışmıyor." Çantasının ön gözünden rulo şeklinde sarılmış bir kâğıdı her zamanki soğukkanlılığıyla acele etmeden kolayca çıkardı. "Bunu senin için çizdim. İhtiyacın olacak."

Bir harita. Harika çizilmiş bir harita. Sağ alt köşesine adımı bile yazmıştı. İnce ve uzun harflerden oluşan el yazısı kusursuzdu.

Nos içeri girer girmez kendini duvarın dibindeki koltuğa bıraktı.

Kahvaltımızı yapıp evden çıktık; yanımıza donmayacağını umduğumuz, en az üç gün yetecek kadar ekmek, zeytin ve peynir aldık. Yemek yapacak zamanımız kalmamıştı. Marlo, gitmeden Çırpıkanatların evine uğramak istedi ve durmamamızı, bize yetiyeceğini söyledi. Zaina da onu yalnız bırakmak istemediği için peşinden gitti.

Nos ve ben yine yalnız kalmıştık.

"Ne zamandır resimle ilgileniyorsun?"

Zaina ve Marlo'yu tanımak istediğim gibi onu da tanımak istiyordum. Ona duyduğum ilgi hoşuna gidiyor mu bilmiyordum, bana ipucu olabilecek herhangi bir cümle ya da en azından bir bakış bile vermiyordu. Ama uğraşıp durmam da onu rahatsız etmiyor gibi gözüküyordu. Ben de sorularımı bunun arkasına sığınarak soruyordum.

"Kendimi bildim bileli."

Kısa bir süre yürüdük. Birden durdu ve pelerininin önünü araladı. “Unutmadan...” Beline astığını bilmediğim deri bir kuşaktan bir cismi çekip çıkardı.

Bir bıçak.

Bir hançer, gümüş bir kabzası olan ve fazla uzun ya da fazla kısa olmayan, ince, ölümcül bir silahtan ziyade neredeyse zarif bir aksesuar.

Aslında ölümcül ya da zararsız olan hançer değil, ona bu sıfatı veren onu tutan ellerdi. Nos, hançeri bana uzatıp usulca avucuma bırakınca bu parlak bıçak ne aksesuar ne de silah gibi gözüktü gözüme. Benim soğuktan sızlayan ellerimde keskin bir gümüşten ibaretti sadece. Çünkü onu ne silah olarak tutmayı biliyordum ne de bir süs gibi kuşanmayı. Bu hançer -bariz olduğu üzere- benim için yaratılmadığı gibi ben de onun için yaratılmıştım.

“Bu artık senin,” dedi Nos.

“Ben... Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.”

Ben bu hançeri nasıl tutacağımı ya da nasıl yanımda taşıyacağımı bile bilmiyorum.

“Öğrenmek istiyor musun?”

Öğrenmek istiyor musun? Tehlikeli olmak istiyor musun? Ölümü ellerine nasıl hapseden gerektiğini ve onu nasıl kullanman gerektiğini bilmek istiyor musun? Acımasız doğada, geçen sefer olduğu gibi ölümü beklemektense bir şansın olsun istiyor musun?

“Evet, evet istiyorum.”

“Korkarım seninle bütünüyle bir eğitim süreci yürütecek zamanımız yok. Ama elimden geleni yapacağım.” Gözlerinde umut vardı. Bana bakarken siyah gözlerinde yalnızca umut vardı. Acaba onun da benimle ilgili öğrenmek istediği şeyler var mıydı?

“Şimdilik bunu nereye koymam gerektiğini bilmiyorum.”

O an pelerininin cebindeki sivri taşı hatırladım, elimle cebimi yokladım. Hâlâ oradaydı. Bu görkemli hançeri cebimdeki eğri, kırık taşın yanına koymam ona büsbütün hakaret olurdu.

“Sana hançerin için bir kayış ayarlayana kadar onu senin için ben taşıyabilirim.” Nos’a hançeri geri verdim ve bıçağı omzundan gelip belini saran kayışa tekrar takmasını izledim. “Endişelenmene gerek yok,” diye

fısıldadı, ben endişelendiğimi ele verenin ne olduğunu anlamaya çalışırken. "Güvende olacaksın."

O sırada uzaktan, görüntülerinden çok önce, Marlo ve Zaina'nın gürültülü sesleri geldi.

"Annen gibi ben de senden daha iyi bir aşçıyım elbette!"

"Bunu sadece beni ve yemeklerimi kışkandığın için söylüyorsun!"

Öyle hararetli tartışıyorlardı ki yanımızdan geçtiklerinde durmadılar bile, yürümeye de tartışmaya da bir saniye olsun ara vermediler. Arkalarında şaşırmış hâlde kaldığımda Nos, "O ikisi aynı çatı altında sürekli birlikte zaman geçirmekten birbirinden bıkmış, yaşları çok yakın iki kardeş gibidir," dedi sesinde neşeyle. Koyu sesine de koyu gözlerine de neşe, herhangi bir duygudan daha çok yakışıyordu. "Birbirleriyle çıldırmış gibi kavga ederler, az sonra da hiçbir şey olmamış gibi yan yana bulutlarla yıldızların güzelliğinden ve akşama tatlı olarak ne yemek istediklerinden konuşurlar."

Gülümsememe engel olamadım. "Evet, kulağa kesinlikle iki kardeş gibi geliyorlar."

"Yürüyelim mi? Biraz daha beklersek ikisine yetişmemiz için koşmamız gerekecek."

Marlo ve Zaina'ya yetiştiğimizde tartışmaları bitmişe benziyordu zira ikisi de susup durmuş ve bizi bekliyorlardı.

"Bize bir şarkı söyle de keyiflenelim, Marlo." Nos bunu söylerken ağız neredeyse kulaklarına varıyordu. Onun neşesi, ortamdaki gerginliğin buhar olup uçması ve bizden uzaklaşması için bir büyü yapmıştı sanki.

Marlo, Nos'u omzundan iterken güldü. "Sesimin berbat olduğunu bildiğin için böyle söylüyorsun, adi herif."

Böylece dördümüz Kuzton'a, güneybatıya doğru yola çıktık.

Hava kapalı değildi, gökyüzündeki bulutlar birbirinin üstüne çullanmadığı için onları belirli şekillerle benzetmenin mümkün olduğu günlerden biriydi. Ancak durup bulutları izleyecek ve "Hey, bakın şu bulut tıpkı bir denizkızıya benziyor," diyecek vaktimiz yoktu. Nos önde, biz de arkasında ilerliyorduk çünkü sürekli hızlandığını söylememize rağmen adımlarının sıklaştığını bir türlü fark etmiyordu.

Bazen çok eğimli yollardan geçiyorduk, bu bizi yoruyor, hızımızı yavaşlatıyordu. Buna rağmen hiçbirimiz sızlanmıyor, söylenmiyor ya da şikâyet

etmiyorduk. *Tüm bunlara ben sebep olmuşken bir de söylenerek yürüsem beni yanından geçtiğimiz herhangi bir uçurumdan aşağı atmaları an meselesi olurdu,* diye düşündüm. Ancak elbette bunu yapmazlardı. Konuşmadan soluk soluğa tırmanmaya çalıştığımız bir yokuşta ilerlerken içimde onlara karşı minik bir güven filizinin oluşmaya başladığını fark edince ürktüm.

Güven filizi son süratle büyüyor ve ben bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Buralarda da herhangi birinin yaşadığına dair bir iz yoktu. Korkmam gerekenin diğer feyler olmadığını biliyordum, buna rağmen birine denk gelirsek nasıl davranmam gerektiği konusunda kararsızlıklar yaşıyordum. Bazen nefes alıp veriş hızım bile, “Ben insanım!” diye bağıırıyormuş gibi geliyordu.

Öğleden sonra yemek yemek için verdiğimiz mola dışında hiç durmadık.

Yolculuğa çıktığımız gün gece olunca, hava artık önümüzü zar zor görebileceğimiz kadar kararmışken dip dibe yürüyen birbirimizi bile zor görüyorduk. Öyle ki sabah bembeyaz duran ağaçlar ve dağlar şimdi korkunç, bizi tek lokmada yutmaya hazır canavarlar gibi gözükken karanlık gölgelerden başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Ayak seslerimiz bana çok gürültü çıkarıyormuşuz gibi geliyordu, başka hiçbir ses olmadığı için bunun doğru olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu ancak şunu söyleyebilirdim: Zaina’nın adımları gerçekten sesliydi. Belki de Taygalı olmanın bir getirisiydi bu, karla kaplı zemine gerçekten sağlam basıyordu. Her adımını emin olarak atıyordu. Fakat iyice çöken gece yüzünden Zaina bile attığı adımlardan şüphe etmeye başlayınca, “Sanırım artık ateş yakmalıyız,” diye seslendi. Böylece açıklıkta ateş yakıp her yerden gelebilecek bir saldırıya tamamen açık olmaktansa bulduğumuz karanlık ve soğuk bir mağaraya doluştuk.

Burası benim Aldin’e gelirken sığındığım mağara kadar küçük değildi, ne kadar büyük olduğunu da bilmiyordum çünkü bu oyugun derinliklerine inmek, çıkmaya cesaret edebileceğim türden bir macera sayılmazdı.

“Nöbet tutmalıyız, hepimiz uyuyor olursak tamamen savunmasız oluruz.” Zaina önerisinde haksız sayılmazdı. Marlo’yla karşılaştığımız aylar aklıma geldi. Doğadaki kanatlı, korkunç, büyü geçirmez avcılara yem olmasak bile aç bir kurt sürüsü dakikalar içinde dördümüzü de kemiklerimize kadar parçalayabilir, kendilerine gece atıştırmağı yapabiliirdi.

“İlk nöbeti ben alırım.” Artık bir işe yaramak istiyordum.

Üçü de tuzanın içindeki peynire doğru atılmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışan bir farenin gözleriyle bana baktı.

“Peki öyleyse,” diyen Nos oldu. “Senden sonraki nöbeti de ben alıyorum.”

“Önce akşam yemeği yemeliyiz. En son yemeğimizin üstünden yaklaşık yedi saat geçti.” Marlo çabuk acıkıyordu, yürürken bu konuda fazlasıyla sızlanmıştı ve yedi saat boyunca çok iyi bile dayanmıştı.

Mağaranın taş duvarlarına sarı-turuncu ışığını yayan ateşin başında yanımıza aldığımız ekmeklerle peynirleri yedik. Nos, onu tanıdığım andan beri gördüğüm, ne düşündüğünü belli etmeyen ifadesiyle yemeğini yerken Marlo iştahla ekmeğinden bir ısırık aldı. Ne yiyecek olursa olsun şikâyet etmeden yiyordu ancak aynısını Zaina için söylemek zordu. Ateşten çok uzağa oturan Zaina, “Şimdi koca bir tepsi, yeni yapılmış, fırında peynirli mantara hayır demezdim doğrusu,” diye söylendi. Ateşin ışığı çıplak omuzlarına anca ulaşıyordu.

“Bence buna şükretmelisin, Şifacı. Bu gece bu ormanlarda yiyecek olan sen de olabilirdin.”

“Kapa çeneni, Marlo.”

Yemekten sonra herkes, saatler süren yürüyüşlerin, soğğun getirdiği yorgunluğun ve yemekten sonra çöken ağırlığın etkisiyle çabucak uyuya kaldı. Ben de dışarı çıktım, kapının önünde dikilip şöyle bir etrafa bakım çünkü etrafta her şey kendi işiyle meşgulken ve kurulu bir oyuncak gibi hızla işlerken birkaç saniyelğine de olsa durup etrafa bakmak benim için büyük bir zevkti.

Fazla yüksekte sayılmazdık, buna rağmen karşımda, uzakta simsiyah duran dağların en tepesindeki ağaçların incecik damarlar gibi gözüken dallarını görebiliyordum. Gökyüzünün rengi siyahtı, simsiyahtı hatta ancak karşımdaki dağ kadar koyu bir siyah değildi. Anlaşılan o ki yarın da hava kapalı olmayacaktı, gökyüzündeki neredeyse her yıldız görebiliyordum. Neredeyse hepsi bana göz kırptıyordu. Keşke konuşabilselerdi, o zaman belki bana duymak istediğim şeyleri söyleyebilirlerdi. *Doğru yoldasın, evine ulaşacaksın, kardeşin de annen de senin yolunu gözlüyorlar*, gibi. Nasılsa yıldızlar yalan söylemez, her zaman doğru yolu gösterirdi.

Arkamdan bir çıtırtı gelince irkildim ve hemen arkamı döndüm. Nos ellerini yarıya kadar havaya kaldırmış, bana doğru geliyordu. "Benim. Üzgünüm seni korkutmak gibi bir niyetim yoktu," dedi kısık sesle.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuyamadım. Ve nöbet tutacağını hatırlayıp bunu yanında bulundurman gerektiğini düşündüm."

Elinde çoktan unutmuş olduğum parlak hançeri tutuyordu. Ay ışığına aitti bu bıçak, bana, Nos'a ya da ay ışığından başka kimseye değil. Ay ışığının altında her zamankinden daha güzel gözükiyordu. Bir ismi olacak olsa *Kuutamo* ona yakışırdı.

Ay ışığı.

Nos üstündeki karları eliyle silkelediği kayanın üzerine oturdu ve kafasını kaldırıp gözlerini benim az önce yaptığım gibi hayranlıkla yıldızlara dikti. Belli ki o da yıldızları takdir etmeyi seviyordu.

Yanına gidip hançeri elinden yavaşça aldığım da gözlerini bana çevirdi.

"Senin de gözlerinde uyku var gibi gözükmüyor. Nöbetlerimizi birleştirip derslere şimdi başlamaya ne dersin?"

Başımı salladım, o da tekrar merakla incelediği yıldızlara döndü.

"Öncelikle, onu yanlış tutuyorsun." Başını yukarıdan, gözlerini yıldızlardan indirmemişti. "Elindeki bir hançer, herhangi bir bıçak değil, bu yüzden onu bir biberi doğrar gibi değil, birini gözlerini oymakla ya da dilini kesmekle tehdit eder gibi tutman gerekiyor." Gözlerini yere çevirdi. Karanlık olsa da çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm.

Parmaklarımı söylediğine uygun olacak şekilde konumlandırımdı.

"İşte böyle." Bana bakarken sırtıyordu. Sanki az önce yukarı bakarken yıldızları toplamış ve bu geceki gökyüzünden tek farkı bulutlu olması olan gözlerine doldurmuştu, bakışları yıldız ışığıyla parlıyordu. "Hızlı öğreniyorsun demek."

Nos uzaktan verdiği talimatlarla bana basit birkaç hareket ile *bir elinde hançer varken öteki elinin varlığını unutma ve iki elinle savaş, bıçağını öncelikle dikkat dağıtmak için kullan ya da son çare olmadıkça hançerini asla fırlatma*, gibi basit teknik bilgileri öğretti. Elbette bir iki saatlik çalışmayla yürümeye başladığımdan beri hançer kullanmayı biliyordum gibi

dövüşmemi beklemiyordu. Ama söylediği her şeyi zihnime kazımaştım ve başlangıç olarak iyi bir iş çıkardığımı başını geriye yatırıp gülümseyerek beni izlemesinden anladım. Sanki zamanını bana bunları öğretmeye harcaması zihnini, kendisini sürekli avlamaya çalışan bazı düşüncelerden uzak tutmuştu çünkü neredeyse tasasız görüldüğü saniyeler ya da tam dakikalar oluyordu.

“Sana kimsenin özel biri olarak doğmadığını söylemiştim,” dedi sonunda, oturduğu kayadan kalkarken. “Ama sanırım yanılmışım.”

“Bu da ne demek?”

“Ya daha önceden bıçak kullanmayı biliyordun ve bana yalan söyledin...” Duraksadı. “Ya da doğuştan gelen, bıçak kullanmaya bir yatkınlığın var ve ben yanıliyormuşum. Gerçekten ilkinin doğru olmasını umuyorum ama sanırım o değil.”

Bu sefer söylediğinde ciddi miydi yoksa yine yalnızca kibar olmaya mı çalışıyordu, anlayamadım.

Nos'un nöbet süresi de dolunca uyumaya gitmeden hemen önce Marlo'yu güç bela uyandırdık. Nos bana, “Onun uykusu demirdendir,” dememiş olsa Marlo'nun uykusunda ölmüş olduğunu sanabilirdim. Sesimiz ya da söylediğimiz hiçbir şey onu uyandırmadı, kıpırdatmadı bile. Sarsarak uyandırabilirdik elbette ama bu da onu korkuturdu. Böylece çok zor olmuş olsa da nöbeti Marlo'ya devrettik ve uyumaya gittik.

Gecenin sorunsuz geçmesi, yolculuğumuzun da sorunsuz geçebileceği ihtimalini gözümde çok daha mümkün kılmış, bu yüzden bana kuraklık sonrası ilk yağmur gibi gelmişti. Belki de korkacak bir şey yoktu. Ya da belki de gerçekten şanslıydık ve Kuzton'a üzerimizde bir çizik bile olmadan varabilirdik.

Belki de şanslıydım ve eve dönüşüm sandığımdan daha yakındı.

İkinci gün, ilk günden farksızdı. Uyandık, açlığımızı ekmek ve peynir bastırdık ama tam doymadık. Yürüdük, tırmandık, Nos'a yetiştirmeye çalıştık, tekrar yemek yedik, yine doymadık ve yine gördüğümüz tek tük bulutları şekillere benzetecek zamanı bulamadık.

Yürürken bana sık sık insanlarla ilgili sorular soruyorlardı. İnsanlar büyü yapamıyorsa toprağı işlemek için neler yapıyorlardı? Ülkelerin isimleri neydi? Kulaklarının uçları sivri ve uzun hiç mi insan yoktu yani? Marlo, bazı kitaplarla insanların kanatları olabileceğini okumuştı, doğru muydu

bu? Zaina insanların masallarında feylerin nasıl varlıklar olduğunu bilmek isterken Nos hâlâ hiçbir insanın gözlerinin mor olmadığına şaşırıyordu. Çünkü söylediğine göre nadir de olsa feyler, doğuştan mor renkli gözlere sahip olabiliyordu.

Birbirinin neredeyse tıpatıp aynısı olan ilk günle ikinci günü birbirinden ayıran keskin çizgi, ikinci günün akşam tahminen yedi buçuk sularıydı.

Hava kararmıştı ancak geceyi geçirecek bir yer bulamadığımız için yürümeye devam ediyorduk. Etraf artık kayalık ve çamlık değil, daha ormanlıktı. Çevrede daha fazla çıplak ağaç, daha az kozalak vardı. Yürüdüğümüz yol aşağı doğru eğimli, çok dar olmayan patika bir yoldu. Önümüzü çalılar, soğuktan kızarmış yüzümüzü karanlık yüzünden göremediğimiz ince, kuru ağaç dalları ya da ince sarmaşıkların dikenleri kesiyordu. Bastığımız yeri, ay bulutların arkasına saklanınca göremiyor, ayaklarımızı yerde sürükleyerek yürüyor ve adımlarımızı küçük tutuyorduk.

Yürürken ve artık gerçekten yorulmuşken birden Marlo ve Nos'un olduğu yönden gelen bir patırtı karanlık ve ağır havanın sessizliğini yarıdı. Biri düşmüştü. Zaina ve ben hızla başımızı sesin geldiği yöne çevirdik ancak yerden kalkmaya çalışan kişinin kim olduğunu seçemedim. Sonra gizlendiği bulutun arkasından çıkıp ışıklarını doğrudan ayağa kalkan kişinin parlak sarı saçlarına vuran ay sayesinde düşenin Marlo olduğunu anladım.

Zaina kahkahalarla gülmek üzereyken Marlo onun kıkırtısını sesinde korkuyla, "Ayağım bir şeye takıldı," diyerek susturdu ve ayağının takıldığı şeyin ne olduğunu görmek için dönüp yere doğru eğildi. Anlayamamış olacak ki ellerini öne uzattı ve bu sefer de elleriyle yokladı. O sırada Nos da merakına yenik düşmüş, Marlo'ya yaklaşıyordu.

Sonrasında olanlar kolayca unutabileceğim ya da kafamı yasağa koyduğumda gözümün önünden çabucak silebileceğim rüden değildi.

Marlo'nun yerdeki şey her neyse ondan uzaklaşıp öteki taraftaki çalılardan yanına koştuğunu gördüm ve kasmaya başladığını duydum. Marlo'dan sonra o yöne koşan Zaina oldu ve bir elini iki büklüm olmuş kusan Marlo'nun sırtına koydu.

Nos yere çömelmişti, sırtı bana dönüktü; gözlerinin hareket etmediğini arkasında duruyor olmama rağmen anlayabildim. Ona yaklaştım ve omzunun üstünden yerdeki şeyin ne olduğunu nihayet ben de gördüm.

Bir insandı.

Bir fey.

Ama yüzü... Ya da yüzünden geriye kalanlar...

Yüzü bir sivri kulağından ötekine kadar yarılmıştı. Her şeyi yutan karanlığa rağmen barizdi, çok derin bir yarıktı bu, hâlâ yaşıyor olsa Zaina'nın bile kapatamayacağı türden bir yarık. Zavallı çocuğun kanlı, mavi yüzünde çocuksu dudakları mosmor gözüküyordu. On sekiz yaşından büyük olamazdı. Ay, bu sefer de onun karın üstünde donmaya yüz tutmuş kanına ışık tutuyordu ve ben çok daha kötüsüyle karşılaşsam diye yüzünden başka herhangi bir yerine bakmaya korkuyordum. Bir kolu, geçenlere burada olduğunu belli etmek istiyormuş gibi yola doğru uzanmıştı. Marlo'nun buna takılmış olabileceğini düşündüm. Bir bacağı ise hepten yoktu.

"Böyle bir şeyi ne tür..." Midem bulandı, cümlemi yarıda bırakarak ağızımı elimle sıkıca kapattım ve öğürme isteğine karşı koymak için dağılmış odağımı boğazımda topladım.

Kalbim küt küt atıyordu. Daha fazla bakamayacağımı biliyor ama yine de bakışlarımı çekmekte zorlanıyordum. Sonunda Nos'a dönmeyi başardığımda ona nasıl kıpırdamadan baktığını gördüm, gözünü bir kez bile kırpmadan. Donmuştu âdeta, nefesi havada buhar olarak gözükmese bir heykele dönüştüğünden emin olurdum. Yüzü daha beyazlaşmaz diye düşünürken daha da beyazlaşmıştı; hasta gibi gözüküyordu, onu oradan uzaklaştırmak zorunda olduğumuzu hissettim.

"Nos gidelim," diye fısıldadım yanına çömelip. Dudağı seğirdi ama ne gözünü ayırdı ne de bana cevap verdi. "Nos, lütfen."

"Ben..." dedi, sesi onu tanıdığım şu üç gündür ilk defa bu kadar savunmasız, bu kadar güçsüz çıkıyordu. Öyle ki *daha dün Marlo'dan farkı söylemesini isteyen kişinin sesi olamaz bu*, diye düşündüm. "Biz, onu tanıyorduk." Marlo ve kendisini mi yoksa üçünü mü kastediyordu anlamadım, yerde öylece yatan bu bedenin kime ait olduğunu anlayabilmiş olması, bana kalırsa bir mucizeydi.

Birden kendine geldi. Ayağa kalktı, Marlo'dan tarafa bir bakış attıktan ve Marlo'nun kusmayı bitirdiğini gördükten sonra bana döndü. "Netar, ismi buydu. İyi biriydi ve en azından bir mezarı hak ediyor."

Başımı salladım. Bunu ona verebilirdik.

Bunun için gerekli aletlerimiz olmasa bile Netar'ın bedenini, yaşayanlar onu rahat bıraksınlar diye bulduğumuz yerin az ötesine, ağaçların sıklaştığı alandaki bir çukura gömdük. Ruhunun dinlenmesini ve gittiği yer her ne resiyse orada, bu dünyada bulamadığı huzuru bulmasını umarak onu ölümler dünyasına uğurladık.

Anladığım kadarıyla Zaina, onun adını biliyordu ve bu zavallı feyle ilgili sahip olduğu bilgilerin tümü de bundan ibaretti. Şimdi onun zihni de benimki kadar sorularla meşguldü. Ancak hepimizin bildiği ve kimsenin dillendirmeye cesaret edemediği, kesin olan tek bir şey vardı: Netar'ı öldüren, yüzündeki o korkunç yarayı açan bir Datura'nın pençesiydi. Bir bacağı da yüksek ihtimalle aynı Datura'ya yem olmuştu.

Yolculuğumuzun sorunsuz geçebileceği ihtimali havadan daha inceydi artık.

Acıkmıştık, karnımızın açlığı soğuğu daha etkili kılıyordu ama buna rağmen kimsenin iştahı yoktu. Artık Netar'ın mezarı olan hafif tümseğin başında dikiliyorduk. Marlo kıpırdandı ve "Onu en son Veylinton'da gördük. Neden buradaydı?" dedi sessizce, sesi titremişti. "Buralar ona göre değil."

"Buralar hiçbir Çürük'e göre değil," diye ekledi Nos buğulu sesiyle.

Marlo yanıt vermeyince Zaina Nos'a döndü. "O bir Çürük müydü?"

"Evet."

"Çürük de ne demek?" diyerek fısıldadım, Datura gibi bir şey olmamasını umuyordum. Ama zaten o çocuğun korkunç bir canavara benzer bir yanı yoktu. Acıyla karşılaşmış masum bir çocuğa çok daha fazla benziyordu. Yersiz bir soruydu belki de. Yine de öğrenmem gerekiyordu.

"Bir fey rürü," dedi Zaina. "Tıpkı Çiftçi ya da Şifacı gibi."

Zaina ve ben hem konuşmak için hem de Marlo ve Nos'u arkadaşlarının mezarı başında biraz yalnız bırakmak için uzaklaştık.

Zaina'dan, insan dünyasındayken Çürüklerin olmadığını, bu dünyanın ortaya çıkan büyü gücünün bir kısmını emdiğini, feylerin büyülerinin bir miktarını kendi payı saydığını ve bu yüzden önceden olsa ortalama güçte olacak feylerin kalan gücünün hiç yok denecek kadar az olduğunu öğrendim.

"Önceden güçlü feyler yokmuş," dedi Zaina. "Eğer güçlü feyler eskiden de var olsaydı insan dünyasındayken insanların şansı kalmazdı belki de çünkü feyler kaçmaz, karşı koyarlardı. Ancak o dünya, zaten az olan bir gücü feylere eşit dağıtmıştı," diye ekledi. "Bir fey ya koruyucudur ya da hükmedicidir. Koruyucu feyler ağaç ruhlarından ve su feylerinden oluşur. Ait oldukları bitki ya da su kaynağıyla birlikte var olur, onunla birlikte ölürler. Ancak hükmedici feyler için durum bundan daha karışıktır. Hükmedici feyler toprağı, canlı dokuları ya da dağınık hâlde bulunan karanlık güçleri

hâkimiyetleri altına alabilirler. Görüyorsun ya, yalnızca birlikte var olmaktan çok daha fazlasıdır bu. Çiftçiler kaliteli bitkiler yetiştirir, hayatlarını bunları yiyerek ve satarak devam ettirirler. Bir Çiftçi fey sana hayatında yiyip yiyebileceğin en güzel görünüşlü ya da en lezzetli mantarları oluşturabilir. Şifacılar, en iyi hekimlerin kapatamayacağı yaraları kapattıkları ve en tedavi edilemez gözükken hastalıkları tedavi edebildikleri için genelde bu alanda görev alırlar. Darkalar karanlık ve aydınlık güçleri bir araya toplayabilir, bunu birine ya da bir şeye karşı kullanabilirler. Bu yüzden neredeyse her yerde kendilerine iş bulurlar, güvenlikten sorumlu birlikler ve koruyucular gibi. İyi avcılar olabilirler. Toplumda herkese bir yer vardır.”

Hiçbir grubun öteki üzerinde güç kullanmadığı, herkesin yerini bildiği ve uyum içinde yaşadığı bir dünya...

“Ancak,” diye sözünü sürdürdü. “Çürükler güçlerinin zayıf olması yönünden hiç güçleri olmayan insanlara benzetilirler. Eckili bir büyü gücü olmadan bu düzende kendilerine bir yer bulmaları zordur. Marangozluk yapabilirler ancak marangozluğu pekâlâ iyi bir Çiftçi de yapabilir. Kafalarını kitaplardan kaldırmayıp iyi bir hekim olabilirler ancak bir Şifacı’nın yerini tutamazlar.”

Hiçbir işe yaramamanın, bir yere ait olamamanın verdiği hüsrân ve acı insanın yüreğine kök salıp tüm benliğini ele geçirirdi. Böyle yaşamak zorunda oldukları için kendimi berbat hissettim. Buradan ayrılamazsam beni bekleyen yaşam da bu muydu? Çok daha kötüsü müydü?

“Peki ya diğerleri? Suyu ve ateşe hükmetmek?” diye sordum, merakım kabarmıştı. Toprağa söz geçirebilen bir halk neden söz konusu su ya da ateş olunca hiçbir şey yapamamıştı ki?

“Hiç kimse,” dedi Zaina, bunu tuhaf bir vurguyla söylemişti. “Hiç kimse suyun, ateşin ya da havanın hâkimi olamaz. Birinin içinde yaşadığımız, mutlu olduğumuz, üzüldüğümüz ve öldüğümüz havaya egemen olduğu düşüncesi sana da korkunç gelmiyor mu?”

Birinin vücudumda dolaşan kana, ayağımı bastığım sert toprak zemine ve önceden varlığından bihaber yaşadığım güçlere hükmedebilecek olduğu düşüncesi bile benim ödümü koparıyor.

“Tüm bunlar nasıl işliyor? Tüm özellikleriniz doğuştan mı geliyor, öylece, sizin ne istediğiniz sorulmadan? Kim karar veriyor bunlara?”

“Genellikle herkes kendi soyundan gelen güçleri alıyor ancak bazen kişinin kendi varlığı, kendi benliği ve karakteri soyundan ağır basıyor ya da yalnızca Doğal Denge öyle olmasını istiyor. Çiftçi bir anne ve babadan

gelen inatçı bir bebek, hayatın ona olmasını söylediği her şeye başkaldırıp bir Darka olarak doğabiliyor.”

“Bir Darka, bir Çiftçi’ye dönüşebilir mi, yani doğumundan çok sonra?”

Derin bir nefes verirken burun kemiğini sıkı. “Beni yanlış anlama, sorularını cevaplamak istemediğimden değil, elbette istiyorum ama tüm bu sıkıcı şeyleri dinlemek istiyor musun gerçekten?”

Ona göre günlük hayatın bir parçası olan, üzerinde bir kez olsun düşünmedikleri konular sıradan ve bayattı kuşkusuz. Benim için ne kadar önemli olduğunu ancak hayal edebilirdi. “Elbette istiyorum. Bunların hiçbirisi bana sıkıcı gelmiyor, aksine, hayatta kalmak istiyorsam bilmem gerekliymiş gibi hissediyorum. Bulduğum durumun ne kadar karmaşık, ne kadar saçma olduğunu anlamıyor musun?”

“Elbette anlıyorum, ben sadece...”

“Tüm bunlar bana hiç mantıklı gelmiyor ve anlayabileceğim bir şeyler bulmak, onlara tutunmak için çabalıyorum. Anlamak zorundayım, aksi takdirde aklımı yitirebilirim.”

Hayal kırıklığı mı, öfke mi? Hissettiklerimi adlandırmak zordu. Duygularım birbirine karışıyor, zihnimdeki düşünce çorbasının içine malzeme olup her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hâle getiriyordu.

“Öyleyse iyi dinle,” dedi Zaina, bir öğretmenmiş gibi çıkmıştı sesi. “Büyü gücü sonradan öğrenilemez, Eira. Ben bir Şifacı olarak bir sabah uyandığımda kendimi bir Darka olarak da bulamam. Bize bahsedilen güç doğumumuzdan çok önce alnımıza yazılır ve doğumumuzdan çok sonraya, ölümümüze kadar bizimle yaşar. Ancak Tayga’dayken önceden Çiftçi olan ama sonra bir Darka’nın güçlerine sahip olan biri hakkında bir kitap okumuştum. Bir tarih kitabı değildi ve doğruluğunu bilmem elbette mümkün değil ama yazılana göre Çiftçi fey kendisine ayrılmamış bir gücü çekip zorla almış. Tüm bunların nasıl işlediğini ne ben ne kral ne de bilgiler tam olarak biliyor. Eğer doğruysa ve başka bir büyü gücüne sahip olmak mümkünse, böyle bir durumda ödenmesi gereken bir bedel olmalı çünkü lanetlenmeden doğaya karşı gelemezsin. Okuduğum kitaptaki fey, dönüşümünün bedeli olarak hem tüm ailesini hem de iki gözünü kaybetmişti.”

Zaina yere oturmuş, karanlıkta seçebildiğim kadarıyla sırtını da yaşlı bir ağacın kalın gövdesine dayamıştı. “Söylediğim gibi, bilemiyorum. Bazı şeyler sadece olmak istedikleri için öyle oluyor ve buna bir açıklama getirmek sonsuz bir döngüde sıkışıp kalmaktan farksız. Bize ayrılmış güçlerle yalnızca bize ayrılmış bir yaşamı yaşıyoruz. Çoğu fey daha fazlasını istemiyor

ama aralarından bir iki tane de olsa lanetlenmeyi göze alacak kadar açgözlü olanlar çıkacaktır elbette.”

Oturduğu yerden ayağa kalktı ve güçlü bir nefes verirken etrafına göz gezdirdi.

“Bu gece başımızı sokacak bir çatı bulamayacağız,” dedi artık yorgunluktan ağırlaşmış ve biraz kalınlaşmaya başlamış sesiyle. “Açıktayız. Ateş için odun toplamaya başlamalıyız, bunun için geç bile kaldık.”

“Yapamayız, Netar’ın yüzünü sen de gördün, Zaina. Burası güvenli değil.”

“Gittiğimiz hiçbir yer güvenli olmayacak, özellikle de gece çökünce. Başka bir yerde uyusak da yine tetikte olmak zorundayız, Eira. İnsanların arasında bile güvende olmayacağız.”

“Ateş yakarsak burada olduğumuzu herkese ve her şeye belli ederiz.”

“Belki öylesi daha iyi olur, Daturaları kör eden ateşin yanında hiç olmazsa azıcık daha güvende oluruz belki de. Hem başka ne seçeneğimiz var ki?”

Bunu kabul etmekten nefret etsem de haklıydı. Zaina hep haklıydı. Adımlarını önlemi elden bırakmayarak atığı gibi düşüncelerini de temkinli ve sağlam temeller üzerine inşa ediyordu. Yaş tahtaya basacak türden biri değildi. Böyle bir yolculukta yanınıza almak isteyeceğiniz türden biriydi o.

“Peki öyleyse, ben ateş için çalı çırpı toplamaya gidiyorum. Sen de Marlo ve Nos’a haber ver, bu geceyi geçirebileceğimiz uygun bir alan bulmaya çalışın. Bulunca biriniz tekrar buraya dönün, ben de buraya geleceğim.” Tehlikeli olabileceğini bilsem de biraz uzaklaşmak istiyordum, düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

Arkamı dönüp üç ya da dört adım atmıştım ki Zaina, “Eira?” diye seslendi. Durup yüzümü omzumun üstünden ona çevirdim. “Fazla uzaklaşma.”

Bir kez başımı salladım ve ayakkabılarımdan altındaki kardan çıkan gıcırının eşliğinde odun toplamak için sık ağaçların arasına daldım.

DOĞANIN ASIL SAHİBİ

Önceden sevmediğim kış mevsiminden artık bütünüyle nefret ediyordum. Tüm bunlar yine yaşansaydı ancak mevsim kış değil de yaz olsaydı mesela, her şey bundan çok, çok daha farklı olurdu.

Kışın beyaz olması onun karanlık yönlerini saklamak için midir? İnsanları, neye yürüdüklerini bilmeden cezbedsin diye bir tuzak mıdır sadece güzel olması? Ya da daha açık olmak gerekirse kışın kendine özgü o beyaz göz alıcılığı, fare kapanına koyulan peynirden farksız mıdır?

Kara bata çıka, yüksek sesle, tüm vahşi avcılara nereden gelip nereye gittiğini belli ederek yürümek... Yavaşça bastırılan uykunun sıradan ve yorgunluğun sonucu bir uyku mu yoksa uykunun öz kardeşi, ölümün ta kendisi mi olduğunu bilememek... Bir gün uyumak için gözlerimi yumduğumda aslında donarak ölüyor olursam bunu anlar mıyım? Ölüler, öldüklerini bilirler mi?

Burnumu çeke çeke, tahminimden çok daha az ince dalla Zaina'yı en son gördüğüm yere döndüğümde ne kadar süredir gezindiğimi bilmiyordum. Yön bilgim beni hiç yanıltmamıştı, yanılttığını sandığımda bile. Döndüğümde Zaina gitmişti ancak söylediğim gibi biri, tekrar oraya dönmüştü. Marlo, olduğu yerde bir ileri bir geri hızla yürürken beni görünce durdu.

"Eira, şükürler olsun."

Yüzündeki endişe başlarına çok kötü bir şeyin geldiğinin habercisi olmasın diye dua ettim, boştaki elim madalyonumu kavrarken. "Ne oldu, Nos ve Zaina nerede?"

"Bir şey olmadı, sadece..." Sağ kolumun üzerinde yeni doğmuş bir bebekmiş gibi tuttuğum dalların bir kısmını aldı. "Çok uzun süredir yoktun. Başına bir şey geldi sanıp endişelenmeye başladık. Nos kaybolduğunu

düşünüp sen daha fazla uzaklaşmadan seni aramaya çıkmamız gerektiğini söyledi ama Zaina buraya döneceğini söyleyince ben de buraya geldim. Diğerleri kafayı yemeden yanlarına gitsek çok iyi olacak.”

Kamp alanı olarak seçtikleri düzlüğe geldiğimizde Zaina kollarını kavuşturmuş, az önce Marlo'nun yaptığı gibi bir ileri bir geri yürüyordu. Nos da bir kayaya oturmuş, elindeki parlak bozuk parayı çevirirken bir bacağını titretiyordu. Gergin olduklarını fikri olmayan bir Datura bile anlayabilirdi.

Marlo ve beni gördüklerinde Zaina derin bir nefes verdi.

“Seni tek başına gönderdiğim için az daha kendimden nefret edecektim,” dedi Zaina gülerek, gergin olduğunu belli etmemeye çalıştığını fark ettim.

“Yakalım şu ateşi artık.”

Kışın orta yerinde ateş yakmak sandığımdan çok daha zordu. Yakma girişimlerimiz rüzgâr tarafından pek çok kez başarısızlığa uğratıldı. Bir kez de ateşi güç bela yaktıktan sonra esen kuvvetli rüzgâr yalnızca ateşi söndürmekle kalmadı, rüm dumanı yüzlerimize savurdu ve gözlerimizi yaktı. Yorgunduk, açtık ve sabrımız tükenmeye başlıyordu.

Sayırsız denemeden sonra ne kadar süre yanacağını bilmediğimiz bir ateş daha yaktık. Marlo ile Zaina uyurken Nos ve ben de nöbete kaldık.

Nöbet yine dövüş eğitimiyle geçti ancak bu sefer odağımızı dış dünyadan bir anlığına bile olsa koparmadık. Biz nöbet tutmak yerine hançerle dövüşmekle uğraşırken bir hayvan saldırısına uğrasak Nos da ben de böyle bir sorumluluğun, böyle bir hatanın ağırlığı altından kalkamazdık.

Nos, bana karşı sakın ve yavaştı. Öğrenebilmem ve bunu yaparken kendimi yaralamamam için çok uğraşıyordu. Basit hamlelerdi gösterdikleri. Bu hızla her gün iki saat kadar çalışsak önümüzdeki otuz ya da otuz beş yıl içinde uzmanlığı hançerler olan bir savaşçı olabilirdim. Tabii bu da o zamana dek sahip olacağım sırt ve bel ağrılarına pek iyi gelmezdi yüksek ihtimalle.

En sonunda yorulduğumda nöbetimizin bitmesine daha zaman vardı, oturup dinlenmek için yavaşça ateşin başına geçtik, Zaina'yı uyandırmamak için minik, sessiz adımlarla yürüyorduk. Marlo'nun ayak seslerimize uyanmayacağını artık çok iyi biliyordum.

Oturduğumuzda o da ben de bir süre hiç konuşmadık ancak dayanılmaz sessizliğin sonunda, “Fazla konuşkan biri değilsin, değil mi?” diye sordum fısıltıyla. En çok Nos’la zaman geçiriyordum ve hâlâ hakkında en az şey bildiğim kişi oydu. Ona doğrudan bir soru sorulmadıkça ya da söyleyeceği şeyin önemi devasa olmadıkça sessiz kalmayı tercih ediyordu.

“Sessizliğimin sana özel olup olmadığını mı soruyorsun?”

Neden seni tanımama izin vermediğini soruyorum.

“Çünkü eğer bilmek istediğin buysa hayır, sessizliğim sana özel değil,” dedi sessizce. Her gece sağını solunu kontrol ettiği, biri uzun ve diğer ikisi kısa olmak üzere toplam üç hançeri vardı. Gözleri, elinde tuttuğu mor renkli kabzasıyla bıçak kısmının arasına minik, siyah bir taş yerleştirilmiş uzun hançere indi. “Ama senin sessizliğinin bugüne özel olduğu gözümünden kaçmadı.”

“Ne demek istiyorsun?” Kendimi savunur gibi söylemiştim bunu, kabul etmiyormuşum gibi ama doğru bir gözlemde bulunmuştu.

“Bugün fazla konuşmadın, yürürken başını yerden neredeyse hiç ayırmadın ve ne zaman biri sana seslense ilk seslenişte duymadın. Haddime değilse bağışla ama kafanı meşgul eden bir şeyler var.”

“Benden bir şey alana dek bana bir şey vermeyeceksin, değil mi Nos?”

Usulca başını önüne eğerek gülümsedi. Uzun, siyah kirpikleri başını önüne eğince daha uzun gözüküyordu. “Bana zihnini bulandıran şeyin ne olduğunu söylersen ben de senin bir soruna yanıt veririm.”

Ona söyleyip söylememekte kararsızdım. Karşısında biraz daha savunmasız kalmak olacaktı bu ancak vaziyetim düşünüldüğünde, zaten en başından beni karşısında tamamen savunmasız değil miydim? Elim madalyonumu kavrarken o, gözlerini soğuktan çatladığı için yer yer küçük noktalar şeklinde kanamış elime dikti.

“Geçen yıl bu sıralar,” diyerek başladım, artık cümlemi bitirmek zorundaydım. “Babamla geçirdiğim son günlerdi ve nedense bugün bunu düşünmeden bir an olsun duramadım. Hepsi bu.”

Aramızda duran ateş gürültüyle çtırdadı.

Nos’un yüzü ciddiydi, bakışlarını elimden gözlerime çıkardı. Bir açıklama mı bekliyordu yoksa sadece diyecek bir şey mi bulamıyordu, söylemek güçtü.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı sonunda. “Bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmeyecek biliyorum ama yine de...”

“Evet, biliyorum.” Üzgün olduğunu söyleyen pek çok insan görmüştüm ancak üzgün olmanın ya da üzgün olduğunu söylemenin bir şeyleri değiştirdiğine hiç şahit olmamıştım. Ama yine de bazen -nadiren- kısa bir süreliğine de olsa insanı daha iyi hissettirdiği doğrudur. Senin hüznünün başkalarını da üzmesi, sanki bunu yapmaya hakkın varmış gibi... Diğerlerinin senin içine sığmayan kederi görmeleri ve bu acının bir kısmını üstlenmeye hazır olduklarını görmek... Bencilceydi, evet fakat insana kendini daha iyi hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Ailenden bahsetmeni istiyorum,” dedim sorumu hazırlarken. “Zaina’nın kimsesiz olduğunu biliyorum ve Marlo’nun ailesiyle bizzat tanıştım ancak senin ailene dair hiçbir şey bilmiyorum. Ailen kim?”

Nos derin bir nefes verdi. O da benim gibi yerde oturuyordu. Hançerini göğsüne yakın olan yerine yerleştirdikten sonra dirseklerini önünde birbirlerinden ayrı duran dizlerinin üstüne koydu. Gözlerini uzaklarda gezdirdi ve bana dönünce, “Kan bağı senin için neden bu kadar önemli?” diye sordu.

“Madem oyun oynuyoruz, bu soruyu bir sonraki turda sorabilirsin.”

“Pekâlâ öyleyse.” Şimdi de ateşe bakıyordu. “Babam tarafından büyütüldüm. Annem doğduğum gün ölmüş. Onunla hiç tanışmadım.”

“Nos...” Bu kadar ısrar ettiğim için kendimi saygısız, hoşgörüsüz hissetmiştim. Onu konuşmak istemediği bariz olan bir konuda konuşmaya zorlamıştım. Oysa konuyu uzatmadan kapatmam gerekirdi. “Özür dilerim, bilmiyordum.”

Hafifçe başını salladı. “Yakın mıydınız? Yani, babanla?”

“Öyleydik.” Onun hakkında konuşurken geçmiş zamanda konuşmak hâlâ çok acı veriyordu. Bir gün bir bakmışsınız ki her gün konuştuğunuz bir kişiden artık geçmiş zamanda bahsetmek zorundasınız. Buna hiç alışacak mıydım acaba? İnsanlar böyle bir şeye alışabilir mi? “Hayatımda gördüğüm en dürüst, en fedakâr insandı. Her işi kusursuzca yerine getirir ve yardım edebildiği kadar kişiye yardım etmeyi hedeflerdi. Bazen *daha fazla yaşasaydı kim bilir kimlerin hayatını değiştirecekti, iyileştirecekti*, diye düşünüyorum.”

Nos bu cümlelerimi gözlerinde özlemle, ilgiyle dinledi. Belki de babasını özlemişti. Sahi, babası neredeydi? Hava çevremizde ağırlaşmış ve iyice aşağılara çökmüştü sanki.

Hafifçe öne eğilip bir süre öylece ona baktım, acele etmeden, her şeyi saran zamanı unutarak. “Kimsin sen?”

Çenesini belli belirsiz yukarı kaldırdı. Karşımda yorgun ama azimli bir asker gibi oturuyordu. Sanki çatışmaya devam etmeden önce soluklanmak için kendini yere atmıştı ve kalkıp savaşa kaldığı yerden devam etmesi an meselesiydi.

“Şu an bakağın kişiyim.”

“Hayır, ondan çok daha fazlasısın.”

“Öyleyse şu an gördüğün kişiyim.”

Ona dair hâlâ çok az şey biliyordum. Ya da çok şey biliyordum ama az şeyi anlayabiliyordum. O ise yalnızca bu konuda bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Senin gözünde ben kimim?” diye sordu. “Sıradan bir fey? Kötü bir eğitimci? Bir yardımsever?”

Yorgun ama azimli bir asker. Usta bir sanatçı. Haritama kusursuz el yazısıyla ismimi yazma inceliğini gösteren kibar bir Darka.

“Nos’sun,” diye yanıtladım sorusunu. “Senin hakkında gözümde belli bir role sahip olabileceğin kadar bilgi sahibi değilim.”

Başını belli belirsiz salladıktan sonra, “Senin sıran,” dedi.

“Baban... O nerede?” Yine tehlikeli sularda yüzüyormuşum hissine kapıldım, yine yüksek ihtimalle kazmamam gereken, ne bulacağımı bilmediğim bir toprağı deşiyordum. Ona Netar’la ilgili sorular sormak istiyordum ama içimden bir ses Netar’ın adını tekrar duymaya bile hazır olmadığını söylüyordu. Nos’ta, içimde uzun zamandır uyuyan bir merakı uyandıran bir şeyler vardı. Korkularını, pişmanlıklarını öğrenmek istiyordum ve görünüşe göre ailesi iyi bir başlangıçtı, cevaplamaktan çekiniyordu ama tam anlamıyla kaçmıyordu.

“İnan bana, hiç bilmiyorum,” diye yanıtladı sorumu ve ayağa kalktı. “Sanırım artık nöbeti devretmeliyiz.”

Üçüncü ve dördüncü günler, beklediğimiz gibi felaketlerle dolu olmadı; en azından diğerlerinin olmasını beklediği gibi. Ben tıpkı önceki seferki gibi kötü bir şeyler olacağına adım gibi emindim zaten. Aklım yine geçen

sene bu zamanların anılarıyla doluydu. Yürümeye devam ederken o zamanlar ile şimdiki günlerim arasındaki uçuruma düşmemek için çabalıyordum.

Marlo'yla Zaina normalden daha dikkatsiz ve daha sessiz olduğumu anlamasınlar diye uğraştım ama elbette fark etmişlerdi. Hiçbir şey sormadılar. Belki de Nos onlara söylemişti.

Babamla geçirdiğimiz son günleri zihnimde tekrar yaşamak için zamanım yoktu, yine de zihnimi çok meşgulken buluyordum. Tüm gün düşünebildiğim bir diğer şey ise annem ve Kona oldu. Ne hâlde olduklarını ancak tahmin edebilirdim, perişan olduklarını düşünmek zor değildi. Ara sıra annem gözümde yalnız ağlarken, dizlerini döverken, etrafında onu teselli edecek kimse yokken canlanıyordu. Kona etrafta yokken her şeyin sessizliğini duyuyordum ve öfkeyle kovuyordum bu görüntüyü. Yanlış bir görüntüydü, hatalıydı, yanılgıydı. Baştan sona yanlıştı işte, öyle olmalıydı. Annem şimdi üç kişinin yasını tutuyor olmamalıydı.

Dördüncü gün elimizdeki tüm yemekleri tüketmiştik ve gece çöktüğünde hâlâ Kuzton'da değildik. Planladığımız gibi olmamıştı. Nos sık sık haritasını çıkarıyor, bulduğumuz yerin tam konumunu kestirmeye çalışıyordu. Kaybolmamıştık, yürüdüğümüz yoldan hiç sapmamıştık, sadece henüz varmamıştık, o kadar. Bir geceyi daha hiçbirimiz yaralanmadan atlatabilir miydik, emin değildim. Yolculuk düşündüğümünden daha uzun ve daha zorlu sürüyordu. Benim yürümekten başka çarem yoktu ama Marlo daha ne kadar yürümeye dayanabilirdi, bilmiyordum.

Öğle yemeği yememiz gereken vakitte elimizde yiyecek hiçbir şey kalmamıştı, yine de dinlenmek için durmuştuk. Yeterince sessiz olduğumuzda kime ait olduğunu anlamadığım mide guruldamalarını duyuyordum.

Bunu düşünen tek kişinin ben olduğuma şaşarak, "Marlo, sen bir Çiftçi'sin," demiştim. "Neden minik bir meyve ağacı oluşturmuyorsun?" Şu an birkaç domates bile bize iyi gelebilirdi ve bu en güçlü Çiftçi olmasa da Marlo'nun yapamayacağı bir şey olmamalıydı. Ancak toprak, üzerinde her bitkiyi yetiştirmeye elverişli miydi, bilmiyordum.

Sorumu bir başka soruyla yanıtlamıştı. "Doğaya kim sahiptir, biliyor musun, Eira?"

"Güçlü olan mı?" Okullarda da öğretilen hep bu değil miydi? Güçlü olan hayatta kalırdı.

"Hayır, güçlü olan doğanın belli bir bölgesindeki varlığını güvence altına alır yalnızca, ona sahip olmaz. Doğanın asıl sahibi Doğal Denge'dir."

Öğrendiğim kadarıyla Doğal Denge feyler için kutsaldı. Fey dünyasındaki tüm ülkelerin tüm kanunlarından daha üstündü. Kimse ona karşı gelmez, karşı gelmeyi aklının köşesinden bile geçirmezdi. Doğal Denge'ye göre her feyin varlığı gerekliydi, bu yüzden hiçbir fey bir ötekinin yaşamına son verme hakkına sahip değildi. İşte bu yüzden fey ülkeleri arasında asla savaş çıkmaz, hiç kimse, ne yapmış olursa olsun ölümle cezalandırılmazdı.

Doğal Denge'ye karşı gelmeyi göze alamayan Şifacılar, ölümle son bulacağı kesin yaraları iyileştirebilecek kadar güçlü olsalar da bunu yapmazlardı çünkü ölüm, yaşam döngüsünün önemli bir parçasıydı. Çiftçiler kafalarına esince yoktan bir elma ağacı çıkaramazdı çünkü toprağın da uyuma-ya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kışın da yaz meyvelerinin olması Doğal Denge'yi altüst ederdi.

Marlo'nun kardan çıkan lalesini düşündüm. Belki de bilerek laleyi seçmişti, laleler kara rağmen yeryüzüne çıkabilirdi. Bu bir suç ya da günah sayılmazdı. Şu an koşullar saniyeler içinde koca bir meyve ağacı oluşturmak için uygun değildi ve kolay oluşturulabilecek herhangi bir sebzeyi de pişirmeden yiyemeyeceğimiz için karnımız doymayacaktı. Hem belki de Marlo, gerçekten de büyü konusunda o kadar güçlü sayılmazdı. Çiçeksiz, yapraksız, dikenli, kuru bitkilerin toprağı delerek yeryüzüne çıkmalarına yardım etmekte güçlük yaşamamıştı ama yaprakları ve çiçekleri oluşturduktan sonra o çiçekleri meyvelere dönüştürmek bambaşka bir beceri istiyordu.

Bu dünyadaki her şey, anlaşılması zor olduğu kadar akla yatkın da gelmeye başlamıştı bana. Her yerde olduğu gibi burada da kurallar vardı.

Gece olunca durmadık. Aç ve yorgunduk ama Kuzton'a çok yaklaşmış olmalıydık. Bir geceyi daha durarak boşa harcamadık çünkü hepimiz bir an önce varmak istiyorduk. Marlo bile daha hızlı yürümeye başlamıştı.

Hangisi beni daha çok zorluyordu bilmiyordum; korku mu, açlık mı yoksa doğru düzgün yas tutamamanın verdiği acı mı? O yasin babama olan borcum olduğunu düşünüyordum, tabii durum böyle devam ederse bu borcu ona ödeyemeyeceğimi de.

Seni unutmadım, baba. Ancak şu an eve dönmek gözümde çok daha önemli benim için, bunu anlayacağını ve bana hak vereceğini biliyorum. Sen de böyle yapmamı isterdin.

Geceyi çıt çıkarmadan yürüyerek geçirdik. Ara sıra Nos'un benden yana kaçamak bakışlar attığını görüyordum. Sanırım bu onun ne durumda olduğumu kontrol etme yöntemi-ydi. Bana baktığını fark ettiğim bir an

buruk ama içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu da benim *iyiyim, beni merak etme*, deme şeklimdi.

Çevremizdeki ağaçlar iyice azalırken bir uçurumun köşesine doğru yürüdük. Sabaha karşıydı, hava henüz tamamen aydınlanmamıştı. Yıldızlar hâlâ bize veda etmeye çekinir gibi repemizde duruyorlardı. Aşağı doğru baktığımda biraz uzakta, şehir ışıkları hâlâ yanıyordu.

"Evet, baylar ve bayanlar," dedi Marlo neşçyle. "Karşınızda, Kuzton!"

DÜŞ ENGELİ BÜYÜSÜ

Kapalı dükkânlar, dükkânların pencerelerinin üzerlerindeki koyu renk, bazıları şeritli tenteler, pencereleri çevreleyen ve mermerden yapılmışa benzeyen, değişik şekilleriyle ihtişamlı söveler ve geniş taş kaldırımlar... Kuzton, tüm bu görkemine rağmen ilk bakışta bir şehirden çok, yalnızca çok büyük bir kasabaya benziyordu. İyi tarafından bakacak olursak hiç bilmediğimiz bu şehirde kolay kolay kaybolmayacaktık.

Vardığımızda sokaklar bomboştu. Şehir henüz uyanmamıştı. Havası Aldin'den çok daha kuruydu ama şükürler olsun ki Aldin kadar soğuk değildi. Uzun zamandır burnumuzun kenarları yanarak yürümüyorduk zaten. Bunun Zaina'yı ne ölçüde etkilediğini merak ettim.

Sokaklardaki kar çamura dönmüştü, yalnızca üstüne sık basılmayan yerlerdeki karlar duruyordu, onun dışında ana caddeler gibi işlek yerlerde yerdeki kar tamamen erimişti. Geçtiğimiz tüm o yokuşlar düşünülünce burası alçakta kalan düz bir şehirdi.

"Dünyada yalnızca biz varmışız gibi hisseden bir ben değilim, değil mi?" dedi Zaina, pelerinini çıkarmıştı. "Günlerdir birbirimiz dışında kimseyi görmedik."

Feci şekilde can vermiş bir çocuk dışında, evet. Ama bunu kimse dile getirmeyecek.

"Günlerdir bu harika yüze bakıyorsun ve bir de bundan şikâyet mi ediyorsun?" diyen Marlo herkesin tahmin edebileceği üzere parmağıyla kendi yüzünü işaret ediyordu.

Güzel çocuk gülerken Zaina gözlerini devirdi.

Gerçekten de dünyada bizden başka kimse yokmuş gibiydi. Ta ki bir satıcı geçtiğimiz yolun kenarında tezgâhını açmaya başlayana dek.

"Affedersiniz bayım," diyen Nos satıcıya saygılı bir mesafeyle yaklaştı. "Birkaç günlüğüne kalabileceğimiz bir yer arıyoruz, böyle bir yeri nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

Sarıcı adam kısılmış parlak mavi gözleriyle Nos'u baştan aşağı süzdü. Nos, adamın karşısında dimdik duruyordu. Adam daha sonra sol kolunu kaldırıp uçları sarılaşmış bıyığının altından, "Şu tabelayı görüyor musun?" diye sorarak uzaktaki küçük, kahverengi bir tepsi gibi gözüken işareti gösterdi. "Oradan sola dönün. Üçüncü bina."

"Teşekkür ederim, yol sizden yana olsun."

Satıcının gösterdiği yöne ilerlerken dönüp adama baktığımda aceleyle tezgâhını dizmeye devam ettiğini gördüm. Zaina da çoktan tekrar pelerini giymiş, başlığım da kafasına geçirmişti.

"Kalacak bir yer bulduktan sonra, her şeyden önce kahvaltıya gitmemizi talep ediyorum," dedi Zaina. "Açlık beni olduğumdan daha iyi birisi yapmıyor."

"Normalde de kibar bir iyilik perisi olduğun pek söylenemez, Şifacı." Gülerek bunu söyleyenin Marlo değil de Nos olması beni gerçekten şaşırtmıştı. Bu sabah herkesin keyfi yerindeydi. Bu benim yüzümü de biraz olsun güldürüyordu.

"Bana bak, ya talebimi yerine getiririz ya da size kibar bir iyilik perisinin tam tersinin nasıl olduğunu gösteririm."

Marlo teslim olur gibi ellerini iki yana açtı.

Tezgâhlarını sokağın kenarında açmaya devam eden satıcıların sayısı artmaya başlamıştı.

"Sanırım bugün burada pazar kuruluyor," dedim. "Etraf sabahın bu erken saatinde bile birden kalabalıklaşmaya başladı."

Satıcı adamın tarif ettiği yer, tabelasında iki tane dumanı tüten bardağın tokuştuğu "Çengel" isimli bir handı. Kasvetli bir havası olan giriş kısmına adımımızı attığımız an keskin bir tütün kokusu etrafımızı sardı. Marlo altın saçlarıyla, Nos temiz yüzüyle, Zaina da pelerininin altından belli belirsiz gözüken açık renkli elbisesiyle bu yere ait olmadığını herkese açık ediyordu. Kim bilir ben nasıl gözüküyordum.

Nos'un çıkardığı mavi renkli kâğıt paraları hanın girişindeki kızın önüne koyuşunu izledik.

"Sanırım bu bizi birkaç gün idare eder," dedi genç kıza gülümseyerek. Kız da ona gülümsedi ve sakince başını aşağı yukarı salladı. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini açtı.

"Şu an kalabileceğiniz tek bir odamız mevcut."

"Kaç yataklı bir oda bu?"

"İki, ikisi de tek kişilik bir yataktan az daha büyükler."

"Kusursuz, öyleyse."

Uzun süredir dinlenmemiş dört kişi için ikiyeşerli uyumak bir sorun sayılmazdı. Umurumuzda olan en son şey bile olmayabilirdi bu.

Tuttuğumuz oda hanın ikinci katında, büyük olmayan, duvarları uzun süre önce koyu vanilya çiçeği rengine boyanmış bir odaydı. İçeri girer girmez Marlo kendini bir tuğlaymış gibi yataklardan birine bıraktı. "Bayan Nafel, kahvaltı talebinizi geçerli bir sebep yüzünden birazcık erteleyeceğimi üzülerek bildiriyorum." Ellerini gözlerine bastırmaktan görüşünü bozmuş olmalı ki kaşları havada, gözlerini hızla açıp kapayarak tavana bakıyordu şimdi.

"Çok geçerli bir sebep olsa iyi olur."

"Çok geçerli bir sebep, evet, kesinlikle öyle." Marlo yatakta doğrulduktan sonra oturuşunu düzeltti ve boğazını temizledi. "Banyo."

"Üzülerek belirtiyorum ki bu konuda çok saygıdeğer Marlo'nun tarafını tutuyorum," diyerek konuşmaya dâhil oldum. Günlerdir yıkanmamıştık; gece, çamur ve kış gibi kokuyorduk.

"Tanrım, hepiniz Nos gibi konuşmayı keserseniz elbette öncelik banyonun olabilir."

"Ben öyle konuşmuyorum."

"Evet, Sayın Nos, öyle konuşmuyorsunuz."

"Banyoyu ilk ben kapıyorum öyleyse!" Marlo bir çırpıda yataktan atladı ve banyoya yöneldi.

"Dikkatimi dağıtmıştın, hainsin Marlo!" Zaina, çoktan banyoya girmiş ve kapıyı kapatmış olan Marlo'nun arkasından bağırdı. "Duydun mu beni, bir hain!"

Odada kalan üç kişi olarak yorgunluğumuza ve bacaklarımızdaki sızıya rağmen hiçbirimiz hiçbir yere oturmuyorduk, üzerimizin pisliğini çok da temiz sayılmayan bu odadaki bir yerlere bulaştırmak bir günah olurmuş gibi.

“Giysilerimin kokusu beni çok rahatsız etmeye başladı,” diye söyledim. Bluzum ve pantolonum yerde uyumaktan yer yer lekelenmişti. Nos’un gömleğinin bilek kısmında da küçük kan lekeleri vardı.

“Banyo sırası bana gelene dek inip bir harita bulabilir miyim, ona baka-
cağım. Çünkü neyin nerede olduğunu bilmediğimiz bir yerde olmamız da
beni çok rahatsız ediyor.” Koyu bakışları bileğindeki koyu kırmızı lekeler
üstünde durunca gömleğinin kollarını dirseklerine kadar özenle katladı.
“Gelirken getirmemi istediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır, sağlam dönmen yeterli olur sanırım.” Bunu neden söylediğimi
kesin olarak bilmiyordum ama hâlâ tehlikeye çok yakın olabilirmişiz gibi
hissediyordum. Belki de o kadar yakın değildik. Yine de biraz fazla dikkatli
olmak kimsenin kolunu ya da bacağını kesmez, gözünü çıkarmazdı.

Nos, kısa bir süre öylece bana baktıktan sonra başını eğdi ve kapıyı ya-
vaşça çekip çıktı.

Tekrar öteki tarafa döndüğümde Zaina bana bakıyor, gülümsüyordu.
İlek omzunu duvara dayamış, kollarını kavuşturmuştu.

“Ne?”

“Hiç.”

“Ne demek hiç, Bayan Nafel?”

“Ah, lütfen tekrar başlama.”

Birlikte kıkırdarken Zaina’nın çoktan hiç sahip olmadığım kız kardeşim
ya da ona çok yakın bir şey olmuş olduğunu fark ettim. Bizi yakınlaştıran
şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Ama ona yakın olmak kolaydı, bu konu-
da işleri zorlaştırmıyordu. Ne yaşamış olursa olsun her şeyden elini ayağını
çekmemiş, etrafına uzun, yıkılmaz duvarlar örmemişti. *Başımıza kötü bir
şey gelirse bunu atlatan ilk o olurdu*, diye düşündüm. Kendini ilk o toparlar-
dı çünkü yılmazlık konusunda kimsenin olmadığı ama herkesin içten içe
olmak istediği kadar üstündü.

“Geri dönmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sordu birden. “Orada sahip olup da burada elde edemeyeceğin ne var?” Sanırım birinin bir yere nasıl böylesine bir kararlılıkla bağlanabileceğini sorguluyordu çünkü o hiçbir zaman o türden biri olmamıştı.

“Ailem var,” diye yanıtladım.

“Bir aileye burada da sahip olabilirsin.”

“Aynı kişilerle olamazsın ama.”

Duraksadı, belli belirsiz başını salladı.

“Sanırım bu benim hiç anlayamayacağım bir şey,” dedi iç çekerek. Gerçekten üzgün olup olmadığını anlayamadım.

“Marlo, Nos ve sen bir aile gibi gözükyorsunuz,” dedim tereddüt etmeden.

“Elbette öyleyiz, bir aileden azı olarak düşünemem onları. Zaten bir aileye sahip olmadığımı kastetmedim. Ben daha çok kan bağı olan türden bir aileden bahsediyordum. Ona hiç sahip olmadım.”

Gözlerim Zaina’nın yüzünde dolaştı, şu an pek çok anlamda güçlü olduğu sugötürmez bir gerçekti ama belli ki bu her zaman böyle değildi. “Seni kim büyüttü, Zaina?”

“Orli hala.” Bu ismi söylemeden önce zihninde tekrar bulmak bile yüzünün aydınlanmasına sebep olmuştu. “Beni bulduğunda yalnızca birkaç aylıkmışım.”

“Aileni hiç tanımadın mı yani? Onları bulmak için hiç çabalamamış mı?”

“Hayır.” Banyodan gelen ayak seslerini duyunca omzunu duvardan ayırdı. Yüzündeki ışık sönmüştü bile. “Benim ailem Orli halaydı. Ama diğerlerini bulmak için çabalasaydı bile bir sonuca varacağından şüpheliyim, zamanını boşuna harcadığıyla kalırdı. Birkaç sene sonra hastalandı zaten. Onun da kimsesi yoktu. Herkesten uzaktaki evinde, yanı başında yalnızca sokakta bulduğu ve Çürük olduğunu düşündüğü, sulu göz bir çocukla öldü.”

“Ben de bir ebeveynimi kaybettim.” Bunu acılarımızı yarıştıralım diye söylememiştim. Bu *ben senin acını düşündüğünden daha iyi anlıyorum*, demekti. *Yalnız değilsin*, demekti. *Yaşadıklarında da hissettiklerinde de.*

Zaina usulca başını salladı. Onu tanıdığımdan beri ilk defa dalgın görünüyordu. “Hiç kolaylaşıyor mu?” diye sordum.

Başını bu sefer iki yana salladı. “Hayır, hiçbir zaman kolaylaşmıyor.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Yedi. Henüz Şifacı güçlerim tam anlamıyla ortaya çıkmamıştı, eğer çıkmış olsaydı...”

Pat diye odaya dalan Marlo, “Banyoda suyu kaynatmak için harika bir düzenek var!” dedi coşkuyla. Hâlâ ilk banyo sırasını kaptığı için mutlu olduğu yüzünden okunuyordu. Yanına aldığı yedek giysileri giymişti, saçları ıslak olduğu için çok daha koyu renkli gözüküyordu şimdi. Zaina’ya, bana ve odadaki kasvete şöyle bir göz gezdirdi. “Yanlış zamanlama mı?”

Ona *evet, coşkulu olmak için oldukça yanlış bir zamanlama*, diyen bir bakış attım.

“Şansına küs, Eira çünkü ikinci sırayı da ben alıyorum.” Zaina acele etmeden banyoya yürüdü. Sesindeki kırıklar ve çatlaklar tamamen düzelmemişti.

Nos elinde küçük bir kese kâğıdıyla döndüğünde Zaina hâlâ banyodaydı.

“Selam.”

“Selam.”

“Çoktan sıra bana gelmiştir diyordum.” Kese kâğıdını yataklardan birinin üstüne koydu.

“Benim sıramı alabilirsin.”

Aldığı rulo yapılmış birkaç haritayı kese kâğıdından çıkarırken, “Çok incesin,” dedi gülümseyerek. “Marlo nerede?”

“Handa giysileri yıkamakla görevli birisi olduğunu iddia ederek giysileriyle birlikte o kişiyi bulmaya gitti,” diye cevap verdim. “Yaklaşık on beş dakika önce. Bana kalırsa kendisi yıkama işini yapmaya üşeniyor sadece.”

Boğazından minicik bir kahkaha çıktı. “Evet, bu kulağa Marlo gibi geliyor.” Kese kâğıdını bana uzattı. “Bu sana.”

Kaşlarımın hissettiğim şaşkınlıkla çatıldığını hissettim. “Nedir bu?”

“İçine bak ve gör.”

Koyu kahverengi, deri bir...

“Bir... Bir kayış mı?”

“Hançerin için.”

Hançerim. Doğru ya.

“Benimki gibi omuzdan ya da belden gelen bir kayış bulamadım. Bu üst bacağa bağlanıyor. Genelde pantolon giymeyi tercih ettiğin için bu kayışı bacağına bağlamakta ya da hançerini çekmekte sorun yaşamazsın diye düşündüm.”

Gözlerimi dikmiş elimdeki koyu kahverengi, deri kayışa bakıyordum. “Teşekkür ederim.”

Nos ince, gümüş bıçağı çıkardı ve bana uzattı. “Eh, sahibine gitme zamanı gelmişti.”

Hançeri ve kayışı banyodan sonra kuşanmak için bir kenara koyduğum sırada Marlo kapıdan içeri gülerek girdi.

“Size bir çamaşırcının olduğunu söylemiştim, haklıymışım. Çamaşırcı kadın harika biri ve bana annemi hatırlatıyor,” dedi yine coşkuyla. Bu sefer coşkulu olmaması için bir sebep yoktu.

“Dönmen neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordum.

“Çamaşırcı kadına yardım ettim,” dedi gururla sırtını dikleştirerek. “Gerçekten tatlı biri.”

Nos ile birbirimize bakıp gülümsedik.

O sırada Zaina banyodan çıktı, normalde düz olan saçları şimdi daha düzdü. “Ah, Nos, tam da ihtiyacımız olan şeyi almışsın!” dedi sevinç çığlığıyla birlikte. Kese kâğıdını aldı ve Marlo’nun kafasına geçirdi. “İşte, harika oldu!”

Marlo, başı hâlâ kese kâğıdının içinde olduğundan buğulu çıkan minik kahkahasıyla, Nos da omuzlarını sarsarak gülerken Zaina şakasıyla gurur duyuyordu. Gerçekten mutlu olup olmadıklarını bilmem mümkün değildi ama en azından öyle gözüküyorlardı. Başlarına bu işi açarak onları mutsuzluk ve keder kuyusunun derin, zifiri karanlık dibine sürüklediğimi görmek güzeldi. Çünkü öyle olsaydı sahte bir gülüş bile onlara zor gelirdi. Ama gülüyorlardı işte. Ve güldüklerini görmek güzeldi. Onlarla gülüp eğlenmek

güzeldi. Bir kez daha burada doğup büyümüş olmayı ve onlarla zamanımın başından beri arkadaş olmuş olmayı diledim.

Banyo faslı sona erince hanın giriş katına indik. Günün hâlâ çok erken saatleriydi, feylerin çoğu hâlâ uyuyor olsa da bizim gibi birkaçı kahvaltıya inmişti. Komi çocuğun önünü kesince Zaina'nın şimdi balıksırtı örmüş olduğu saçlarını başlığıyla sakladığını fark ettim. Böyle daha az dikkat çekici olmayı amaçlıyorduyorsa bunda pek de başarılı olmuyordu.

“Burada fırında peynirli mantar satılıyor mu?” diye sordu heyecanla.

Çocuk irkilmişti. On yedi yaşında ya vardı ya yoktu. Belki de daha küçüktü, yüzü epey genç gözüküyordu. Çok da düzenli olmayan ve fazla gelir getiren bir yere benzemeyen bu yerde bir komiye sahip olmak hancının ilk tercihi olmamış olmalıydı. Belki de hancının oğluydu bu. Şimdi bakınca, çocuk biraz girişteki kızı andırıyordu.

Çocuk, “Hayır,” derse Zaina epey sinirlenecekti ve bunu çocuğun önünde kadim bir yanardağ gibi duruşundan anlamak mümkündü, bu sessiz bir tehdit bile olabilirdi. Mantar konusunda Zaina'nın ne kadar ciddi olduğunu o zaman anladım.

Çocuk, “Evet,” derse de gereksiz bir coşku ateşiyle taşacak gibi duruyordu. Her iki durumda da çocuğun üzerine atılacakmış gibi gözüküyordu.

Çocuk başta hafif kekeleydiyse de sonra, “Evet,” dedi bir çırpıda. Gerçekten fırında peynirli mantar sattıkları için mi yoksa Zaina'dan korktuğu için mi evet demişti anlayamadım. İlki olsa onun için iyi olurdu.

Zaina ellerini çırpıttı ve sevecen, içten bir gülümsemeyle karşılık vermekle yetindi.

Çocuk gergin omuzlarını serbest bıraktı. Kim bilir bir günde kızgın ya da sabırsız kaç müşteriyle uğraşmak zorunda bırakılıyordu.

Komi genç, yiyeceklerimizi hazırlatmak için hızla uzaklaşırken -ve yüksek ihtimalle bir an önce uzaklaşmak için can atarken- Marlo, “Sabahın bu saatinde fırında mantar yiyecek misin gerçekten?” diye sordu. En çok o acıkmış olmalıydı, Netar'ı gördüğünde midesini tamamen boşaltmıştı. “Öğleni bekleseydin en azından.”

“Mantarın zamanı olmaz,” diye yanıtladı Zaina.

Nos vakit kaybetmeden yeni satın aldığı Kuzton haritalarından birini masaya koydu. Bu harita bizdeki haritalar kadar büyük bir kâğıda çizilmemişti, Kuzton çok büyük bir şehir sayılmazdı zaten. “İşte,” dedi, parmağının kütüphanenin üstüne koyarak. “Lilium Halk Kütüphanesi.”

Ana cadde üzerinde değil de arka sokaklardan birinde bulunan ve daire içinde bir zambakla belirtilmiş bina, etrafındaki diğer tüm yapılardan daha fazla yer kaplıyordu. Önünde durmanın nasıl bir his olduğunu merak ederken buldum kendimi.

“Buraya fazla uzak değil; bakın, Çengel de şurası,” dedim.

“Hanın ismi yazmıyor, Çengel’in orası olduğunu nereden anladın? Bence tüm binalar ve tüm yollar birbirine benziyor. Çengel şurası da olabilir,” diyerek başka bir yeri işaret eden Marlo’ydu.

Doğruydu, şehir düzenli bir şekilde dörtgen binalardan ve tepeden bakıldığında birbirine çok benzeyen sokaklardan oluşuyordu.

“Anladım çünkü geldiğimiz yol tam şurası, satıcıyla karşılaştığımız yer şurası ve görünce sola döndüğümüz kahverengi tabela da şuradaydı. Bu da demek oluyor ki...” Elimle yavaşça birinci binaya, ikinci binaya ve son olarak üçüncü binaya dokundum. “Çengel’in bulunduğu bina burası. Şu an buradayız.”

Çengel’in haritada belirtilmemiş olması şaşırtıcıydı. Ama haritada çoğu yerin isminin yazmadığını fark ettim.

Nos da fark etmişti. “Bu haritayı her kim çizdiyse önünde katetmesi gereken çok yol var,” diye açıkladı. Sonuçta bu konuda uzman sayılırdı.

“En azından bizim Lilium’a gitmek için katetmemiz gereken çok yol yok,” dedi Zaina. “Çengel ve kütüphane birbirlerine fazla uzak gözüküyor gerçekten. Bu iyi bir şey.”

“Lütfen yemekten sonra hemen gitmemiz gerektiğini söylemeyin,” diyerek sızlanan Marlo’nun sesi kulağa acınası geliyordu. Açlıktan ve uykusuzluktan bitap düşmüştü.

“Hemen yola çıkmamız gerekmiyor,” derken bunu söylememin onu biraz olsun rahatlatacağını umuyordum. “Zaten günlerdir yoldaydık. Önce dinlenmemiz ve gücümüzü toplamamız gerek. Ona ihtiyacımız olacaktır.”

Zaina başını sallayarak söylediğimi onayladı.

Kahvaltudan sonra odaya çıktık. Vakit öğleye yakındı. Odamız güneş ışığını doğrudan almıyordu ama içerisi öncekine kıyasla daha aydınlıktı.

“Nos’la uyuyan kişi ben olmam,” dedi Zaina birden. “Gerekirse yerde yatarım ama onun yanında yatmam.”

“Ben de yatmam,” diyerek Marlo da ona katıldı ve ardından Nos’a döndü. “Gerçekten deli uyuyorsun ve benim dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Sanki çok kolay uyanıyorsun.”

“Sen *beni bile* uyandırırıyorsun.”

Nos kollarını göğsünde kavuşturdu. “İkiniz de haksızlık ediyorsunuz.”

“Ben Nos’un yanında uyurum,” diyerek araya girdim, tartışmanın uzamasını istemiyordum.

Gülümseyen Zaina, “Umarım rüyanın en güzel yerinde sırtına dirsek yiyip uyanmakla ilgili bir problemin yoktur,” dedi.

Nos gücenmişe benzemiyordu.

“İnan hiç umurumda değil. Sadece biraz olsun uzanmak istiyorum,” dedim sert yataklardan birine otururken. Hançeri ve kayışı odada unutmuş olduğumu ikisini de banyodan önce bıraktığım yerde, yatağın yanındaki derme çatma komodinin üstünde görünce fark ettim.

Karnımın tok oluşu ve günlerdir yürüyor oluşumuz göz kapaklarımdan üstüne bir ağırlık gibi kondu. Kirpiklerim memnuniyetle birbirlerine sarıldı. Ne zaman uykuya daldım ya da diğerleri ne zaman uyudu, hiç bilmiyordum. Seslerini bile duymadım. Sanırım Marlo’nun normal uykusu tam olarak buydu. Öyle ki geçit, durduk yere yanı başımda büyük bir gürültüyle açılrsa ya da birkaç Datura odanın içine girip uçmaya ve haykırmaya, kükre-meye ya da her ne ses çıkarıyorlarsa onu çıkarmaya başlasalar duymazdım.

Ama sarı gözlü canavar beni burada da buldu. Bunca yolu benimle gelmişti. Bu sefer ne bir kurttu ne de bir ayı. İkisine de hiç benzemiyordu. Bu sefer çok daha korkunç bir şeydi, bilmediğim bir şey, belki de gerçekte var olmayan bir şey. Bana özgü bir yaratık. Sonuçta herkesin, onlar uyuyunca avlanmaya çıkan canavarları vardı. Öyleyse bu da benim canavarım olmalıydı.

Beyaz ve siyah kürkü kalın, dişleri keskin, kısa boynuzları sağlam ve pençeleri ruhumu bile ortadan ikiye ayırabilecek kadar sivri. Ama bunların hiçbirisi, korkutucu ve çirkin çehresi bile beni parlak sarı gözleri kadar korkutmuyor.

Gözlerinde kinden, hiddetten, düşmanlıktan başka hiçbir şey yok. Benden dünyadaki tüm varlığıyla, göğsünde biriken tüm nefesiyle nefret ediyor.

Ben sana hiçbir şey yapmadım.

Öyleyse bu nefret niye?

Ay ışığı elimde toplanıyor, kadim ve kutsal bir güç gibi. Canavar elime bakıyor. Gözlerinde yansımamı görüyorum. Işık, ayın istese kör edecek kadar parlak ama kusursuz ışığı elimde cisim buluyor ve ağırlaşıyor.

Kuutamo.

Canavara karşı kozum. Saldırı fırsatım, savunmak için çarem.

Bir şeyler doğru değil.

Kona nerede?

Panik göğsümden boğazıma sürünür gibi tırmanırken minik bir hırıltı çıkıyor canavarın boğazından. Gülüyor mu?

Kona nerede?

Acıyla kaldırıyorum hançeri, kollarım güçsüz. Canavarın gözlerindeki yansımamı görüyorum sonra tekrar, canavarın karşısında öyle kuvvetsiz, öyle çaresiz gözüktüyorum ki... Gülünç. Hançerin üstünden ay ışığı yansıyor yine. Kuutamo'nun bana sessiz bir sözü bu. Canavar benim sesimle boğuk bir çığlık atarken ona doğru atılıyorum.

Sıçrayarak uyanmaya alışmam zaman alacak gibiydi ancak çığlıklarımı bastırmaya çoktan başlamıştım. Odanın aydınlığı birden açılan gözlerimi kamaştırmıştı. Uyanır uyanmaz, diğerleri uyanmasın diye ellerimle ağzımı kapattım. Yanımda bacaklarını uzatmış oturan Nos'un bu ani hareketimi fark edebileceğini düşünememiştim. Hızla doğruldu, elindeki kâğıdı kenara koydu.

"İyi misin?" diye sordu fısıltıyla, elleri hafifçe bana doğru uzanmıştı, sesi uykudan yoksundu. Öteki yatakta Zaina hafifçe kıpırdandı.

Kendime gelmem birkaç saniyemi aldı. Göz kapaklarımın yüksek ısınısını hissediyordum. Şakaklarımı ovuştururken başımı salladım.

İkna olmadı.

"Kâbus ha?"

Tekrar başımı salladım. Konuşmaya ilk defa bu kadar hevesli gözüküyordu ama ne var ki bu sefer de ben sohbet etmeye isteksizdim.

“Hey,” dedi usulca, dikkatimi bir araya toplamamı istercesine. “Bir büy engeli büyüsü yapabilirim. En azından birkaç saatliğine kâbussuz ve deliksiz uyumanı sağlar.”

Beni dehşete düşüren şeyin ne olduğunu sormadı.

“Bunu gerçekten yapabilir misin?”

“Elbette.” Tereddüt ettiğimi yüzümdeki ifade her neyse ondan anlamış olacak ki, “Kolay bir büyü değildir ama ben çok küçük yaşta ustalaşmıştım,” diyerek beni temin etmeye çalıştı. “Bu yüzden endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Son kez başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Her neyle karşılaşacaksam kendimi buna hazırladım. Ne olursa olsun sarı gözlü canavardan daha kötü olmayacaktı.

“Bitti.”

“Bitti mi?” Üç saniye olmuş muydu?

“Evet.”

Ne beklediğimi bilmiyordum, tek söyleyebileceğim, Marlo’nun büyü yapışının bundan farklı olduğuydu.

“Uçuşan ışıklar ve esen kuvvetli bir rüzgâr mı bekliyordun?” dedi Nos sesinde merakla. Gerçekten öğrenmek istiyordu. Benim Nos’un kitaptaki sivri dişli, kızıl saçları olan kız gibi olup olmadığını merak edip etmediğini öğrenmeyi istemem gibi o da ona ve ucu ona bağlı şeylere olan beklentilerimi öğrenmek istiyordu.

“Ben... Büyü yapmak için ellerinizin önde olması gerektiğini sanıyordum.”

“Hayır,” dedi gülümseyerek. “Aslında evet ama eller olmadan büyü yapmayı öğrenmek de mümkün. Çünkü asıl işi yapan eller değil, onlar yalnızca odağı ve büyüyü bir yerde toplamayı kolaylaştırıyorlar.”

“Bunu da mı küçük yaşta öğrendin?”

Az önce kenara koyduğu haritayı tekrar kucağına alırken yüzündeki duyguyu göremedim. “Hâlâ birkaç saatin varken uyumalısın,” diye mınıldandı gözlerini haritaya çevirirken. Zaina bir kez daha kıpırdandı.

Başımı tekrar yastığa koyup Nos'a sırtımı dönünce, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bacaklarımı karnıma çektim ve bir top gibi büzüşürken büyünün işe yaramasını umdum. Aynı gün içinde bir kez daha o korkunç canavarla karşı karşıya gelirsem ne olurdu biliyordum.

Yenilirdim.

Ancak Nos'un büyüsü, elbette işe yaramıştı.

KADERİ ÇOKTAN ÇİZİLMİŞ OLANLAR

Deliksiz uyumuştum. Uyku kalın bir yorgan gibi örtmüştü üstümü.

Ne bir sese ne bir kâbusa ne de geçen her dakika artan ışığa uyandım. Uyandığımda dinlenmiştim ve kendime geldiğimde temiz bir zihinle düşünebiliyordum. Günler süren yorgunluğun birkaç saatlik uykuyla hiç var olmamışçasına ortadan kaybolması şaşılacak şeydi. Şikâyet etmeyecektim.

Görünüşe bakılırsa diğerleri de benim gibi düşünüyordu.

Nos haritalarda oynamalar yapmış, zamanımızı en iyi şekilde kullanmamız için planlar oluşturmuş, ara sokakların çıktığı sokakları ve tüm çıkmazları tek tek belirlemişti. Hem de yalnızca birkaç saatte. Hayatım boyunca kalem ve kâğıtla uğraşmayı onun kadar çok seven başka biriyle tanışmamışımdır.

Çengel'den dışarı çıktığımızda şehrin gürültüsünün ana cadde üzerinde olmayan bir handa bulunan odamıza kadar ulaşmadığını fark ettim. Zira caddeler, mallarını satmak için bağırان satıcılarla, son kalmış parlak bir top kumaş ya da gerçekten ucuza satılan hasır sepetler için birbirleriyle kavgı eden müşterilerle ve istediğı alınmadığı için mızızızlanıp ağlayan küçük çocuklarla doluydu.

Ben kendimi var olduğunu bile bilmediğim bir dünyada bulup peşime bu şansız üç feyi taktıktan sonra evime geri dönmek için çabalıyordum. O sırada ördüğü siyah saçlarının açığa çıkardığı kulaklarının sivri uçları soğuktan kıpkırmızı olmuş esmer tenli bir kadın, sebze tezgâhlarının birinin önünde satın alacağı lahanayı seçmekle meşguldü. Herkesin hikâyesi çok farklıydı, bu gibi kalabalık yerlerde bunun farkına çok daha iyi varıyordunuz ve böylece insan, kendi savaşlarını tümüyle unutmasa da zihninin uğraştığı şeylerden biraz olsun uzaklaşabiliyordu. Çünkü etrafınız diğerleriyle sarılıyken görürdünüz ki savaşınızda yalnız olsanız dahi yalnız olan yalnız siz değilsinizdir.

Çok geçmeden kütüphanenin önüne vardık. Hakikaten kocaman bir binaydı bu, geniş oluşu önden bakıldığında süslü bir sınır duvarına benzemesine yol açıyordu. Tek farkı pencerelerinin ve kapılarının oluşuydu. Girişte askerler gibi duran, birbirlerine eşit mesafede dizilmiş kemerlerin sütunları, şehrin kalanının mimarisine ihanet etmemişti, diğer her şey gibi göz alıcıydı.

Öğleden sonrasını ders çalışarak geçirmek isteyen ya da yalnızca zorunda olduğu için kendini bu binanın önüne atan öğrenciler akın akın içeri doluşuyor, saçlarının yalnızca önleri geride toplanmış bıkkın gözlü kızlarla ceketlerine ve pelerinlerine sıkı sıkı sarınan oğlanlar ellerinde kitaplarıyla yapının tepesine oyulmuş zambak deseninin altında bulunan büyük kapıdan dışarı çıkıyorlardı. Soğuk yüzünden ağızlarından çıkan buhara aldırış etmeden şakalaşıyorlar, gülüyorlar, birbirleriyle ertesi gün ya da gelecek hafta ne yapacaklarını konuşuyorlardı.

İlk bakışta herhangi bir insandan hiçbir farkları yoktu. Bir anlığına büyü yapabildikleri gerçeğini tamamen unutmuştum. Kendilerini bekleyen gelecek çoktan belliyse neden uğraşıyorlardı? Bir Şifacı, hekim olacaksa ne diye eğitim görüyordu, ne yapması gerektiğinin bilgisi damarlarında akıyor muydu zaten? Kaderi çizilmiş olanların seçim şansı var mıydı?

Binanın önünde daha fazla zaman kaybetmeden içeri girdik. Acelesiz, upk Kuzton'a okumak için gelen öğrencilerimiz gibi. Sıradan feylerimiz gibi. Ne yazık ki o kadar şanslı değildik.

Giriş daire biçimindeydi. Duvarları köşesiz kocaman bir oda, tavanı yüksek ve henüz öğleden sonra olmasına rağmen uzun duvarlardaki lambalarla mumlar çoktan yanmış. Böyle bir yeri aydınlatmak için ne kadar lamba ve mum kullanılıyordu kim bilir.

Geniş merdivenlerden çıktık, yan yana yürüyorduk. Bu kat sonsuz büyüktü. Nos'un gözleri bakmaya nereden başlayacağına karar veremezken o, etrafını incelemekten, alışkın olduğu hızlı adımlarla yürümeyi unutmuş gibiydi. Tavan onları tutmasa göğe çıkacak raflar, sonsuz sayfalar, kalın ciltler, resimli kitaplar... Onun cenneti sayılırdı burası, yürüdüğünün farkında bile olmayabilirdi.

"Ayrılmamız gerekecek." Zaina yine mantıklı düşünüyordu. "Tüm kitapları tek tek incelemek ve anlatacak neleri var görmek istemediğimden değil elbette. Sadece... Tanrım, bu yer çok büyük." Büyülenmişti, hayranlık sesine yansıyor.

“Ben de tüm günümü burada geçirmek istemiyorum.” Marlo eliyle burnu kemerini sıktı. “Ayrıca burası çok ağır kokuyor.”

Haksız değildi. Yoğun bir koku vardı, yaşlı kitapların eski, sarı sayfaları gibi kokuyordu, ben bu kokunun muhteşem olduğunu düşünüyordum, belli ki Marlo ve burnu öyle düşünmüyordu.

“Kitaplardan hastalık kapmazsın, biliyorsun.” Zaina konuşurken her zamanki alaycılığını takınarak elini beline koydu. Sonra gözlerini kısarak Marlo’ya döndü. “Biliyorsun, değil mi?”

Marlo bu soruya gözlerini devirerek cevap verdi.

“Hayır, ikiniz de haklısınız,” dedim hâlâ etrafımı izlemekle meşgulken. “Tüm günümüzü burada geçirmemiz yorucu olur. Gruplara ayrılalım.”

“Öyleyse ikili gruplara ayrılalım, bir grup tarih kitaplarını okurken öteki grup da Darka büyülerinin olduğu tarafa gitsin. Diğer türlerin bize faydası dokunacağını sanmıyorum, en azından bu konuda.”

Marlo kitaplara düşman değildi, yalnızca kulağa ev ödevi gibi gelen bu görevden hoşlanmamıştı. Evindeki minik kitaplığında gördüğüm kadınlarla daha çok alev püskürten ejderhalarla ilgili masalları ve canavarlarla dolu korku hikâyelerini okumaktan hoşlanıyordu.

“Benim seçim şansım yok,” dedi Nos. “Büyük kitaplarının beni çağırdığını duyabiliyorum neredeyse.”

“Tarih kitapları daha çok hoşuna gider diye düşünmüştüm.”

“Darka büyü kitaplarındaki inatçı harfler yalnızca Darkaların gözüne gözüktür,” diye açıkladı Zaina. Bazen bana bu kadar açıklama yapmaktan yorulup yorulmadıklarını merak ediyordum. “Sanki kitapları okusak anlayacağız ve Darka büyülerini yapabileceğimiz gibi.”

“Eira, dilersen sen ve ben tarih kısmını bulalım,” diye önerdi Marlo. Tarih kitapları için gönüllü olması beni şaşırttığı gibi Zaina’yı da şaşırtmıştı. Ben başımı öne arkaya sallarken Zaina şüpheyle, “Neyin peşindesin, Marlo?” diye sordu.

“Sürekli bir şeylerin peşinde olduğumu düşünmeyi kessene sen.”

Böylece ben bu koca kütüphanede birbirimizi bir daha bulamazsak ne olur diye düşünürken ayrıldık. Kütüphane gözümde Kuzton’dan büyük gelmişti. Kuzton’da kaybolmazdık, özellikle Nos’un kendi ince ve solgun elleyle yeniden düzenlediği, her yanlışını düzelttiği haritalarımız varken. Ama aynısını bu kütüphane için söylemek bana kolay gelmiyordu.

Biz yürürken meşgul olan ya da olmayan kimse bana tuhaf gözlerle bakmıyordu. *Tuhaf bakmaları için bir sebep yok, diye hatırlattım kendime. Bilmiyorlar ki.*

Marlo'yla birlikte birkaç kişiye sorarak tarih kitapları bölümünü çok geçmeden bulduk. Burası kütüphanenin geri kalanıyla karşılaştınca daha tenhaydı ancak beni şaşırtan bu değildi. Şaşırdığım kısım, burada çok daha az kitap bulunmasıydı. Tüm Terra'da bulunan en büyük kütüphane olan Liliüm Halk Kütüphanesi'nde tarih kitabından daha fazla romantik şiir kitabı vardı.

İnsanların kalın kitaplara minicik mürekkep darbeleriyle yazılan geçmişlerinin yanında bu bir hiç sayılırdı. İnsanların bitmeyen savaşları, bitmeyen anlaşmaları ve bitmeyen nefretleri tarih kitapları bölümüne her geçen gün yeni bir kitap daha eklenmesine sebep oluyordu. Sürekli insanların içinde yazma ihtiyacı doğuracak olaylar yaşanıyor. Sürekli herkesi ilgilendiren gelişmeler oluyordu, geleceğe anlatmamız gereken türden gelişmeler. Ancak feylerin bu dünyaya gelişlerinden beri yaşadıkları en büyük olay yine bu dünyaya gelişleri olmalıydı. Ya da çok ama çok fazla şey saklıyorlardı.

“İşe bak,” dedi Marlo. “En azından fazla uzun sürmeyecek.”

Marlo rafların bir tarafından başlarken ben de öteki tarafından başladım. Hızla işimize yarayacak bir şeyler arıyorduk, geçitle ilgili bir şey. *Herhangi bir şey.*

Bu bile zaman alıyordu, Nos ve Zaina'nın ne durumda olduğunu merak ettim.

Sonunda bir kitap buldum: kalın, siyah ciltli. Şaşırtıcı derecede iyi durumda ve neredeyse tanidik. Omurgasına altın rengiyle ismi işlenmiş. Durumu iyi olsa da omurgasından gelen altın renkli kurdele yıpranmaktan ve sökülmeekten kaçamamış.

Hayır, kesinlikle tanidik.

Neyi aradığımızı bilmeden onca zamandır aslında bu kitabı arıyorduk, arıyorduk ama şimdi bulmuştum işte.

“Marlo...” diye seslendim. “Sanırım aradığımız şeyi buldum.”

Kitabı raftan güçlkle çektim; kitap, raftaki tüm tozu süpürdü ve omurgasına yazıldığı gibi ön yüzüne de altın rengi işlemeyle yazılmış başlığını Marlo'ya gösterdim.

Fey Tarihi 0: Öncesi.

ÖNCESİ

Her şeyden önce, feylerle insanlar, minik ve ücra bir köyde uyum içinde yaşırdık. Komşular birbirine yardım eder, zor durumdaki kimse zorda kalmaya devam etmezdi. Haksızlık söz konusu olmaz, eşitlik her şeyden önce gelirdi. Ancak büyük bir sorun vardı: İnsanlar mutlu değildi.

İnsanların mutsuz olmaları için bir sebepleri yoktu ancak biz feylerinkinden farklı yaratılmış gözleri mutlu olmak için var olan sebeplerin hiçbirini görmüyordu. İnsanların tıpkı feylerinki gibi attığı gözüken kalpleri hep daha fazlasını arzuluyordu. Önlerindeki tabaklarda en iyisinden koyun etiyle en kaliteli üzüm varken onların feylerinkinden çok farklı olan akıllarında bir başka hayvanın eti ve bambaşka bir meyve oluyordu. Kışın giydikleri kalın kürkleri onları sıcak tutmaya yeterken gelecek kış giymek için hangi hayvanı avlayıp kürkünü derisinden kazımak istediklerini düşünüyorlardı.

İnsanların açgözlülüğü ya onların sonu olacaktı ya da diğer her şeyin.

Biz feylere göre her şeyin bir zamanı vardı ama bunu umursamıyorduk. Hayatın yaşadığımız şeklienden memnunduk. Çişiçiler hem insanlar hem feyler için yeteri sayıda besin üretiyor, Şifacılar kendilerine gelen hasta ve yaralılan insan ya da fey olarak ayırmıyordu. Darkalar vahşi hayvanları korkutarak kaçırtıyor, köyü bu hayvanlardan koruyor ve böylece herkes dış tehditlere karşı güvende kalıyordu. Yiyeceklerimiz varsa yiyor, içeceğimiz varsa içiyor, giysilerimiz varsa giysiler kullanılmayacak hâle gelene dek yeni kalın giysiler için hayvanları avlamayı reddediyorduk. İnsanların bu sistemdeki yeri çoğunlukla uygun giysiler dikmek, ev araçları yapmak ve kışın yakmak için odunları uygun boyutlarda kesmekti.

Ancak dünya değişiyordu. Feyler güçlenmiyordu ama insanlar zalimleşiyordu çünkü daha fazlasını istemek, daha fazlasını yapmak zorunda kalmaktır. Bazen de çok daha kötüsünü.

İnsanlar düzeni değiştirmek istediler, kontrolü almak istediler, hükmetmek istediler. Kral ve kraliçenin bile var olduğunu unuttuğu bu topraklar üzerinde korku ve zorbalık kol gezmeye başladı. İnsanlar almaya, almaya ve bunun karşısında hiçbir şey vermemeye başladı. Feylerse sadece çalışıyor, çalışıyordu. Hem insanlar için hem de kendileri için çalışıyorlardı artık.

Karşı koymadık, koyamadık. Birkaç Darka itiraz etmek istedilerse de bu girişimleri korkunç şekilde başarısız oldu. Aslında "önce"de her şey üç Darka'nın insanlara cesurca başkaldırması ve böylece başlarından olmalarıyla başladı. Darkalar cesurdu kuşkusuz ancak silahlar amansız, insanlar sayıca çok ve merhametsizdi. Yıllardır yanlarındaki evde yaşayan dostlarına gözlerini bile kırpmadan kıydılar. Ölü bedenlerini ibret olsun diye köy meydanındaki kaşıkçı dükkânının hemen solundaki direklere astılar. Üç Darka'dan biri olan, korkusuz ve iriyarı dostum Kara Luken'in kızının, babasının ölüsüne bakarken attığı çığlığı hâlâ bugün bile duyarım.

Zaten korkan feyler daha çok korkmaya ve buna bir çözüm yolu düşünmeye başladılar.

Savaş nedir bilmeyen feyler küçük de olsa savaşın varlığına insanlar kadar çabuk alışamazdı. Karşı koymak işe yaramazdı ancak saldırmak bir seçenek bile değildi. Büyü gücümüz olsa bile saldıracak kadar güçlü değildik, yardım isteyebileceğimiz kimse de yoktu. Böylece başka bir yol bulundu: Kaçmak.

Ancak nereye? İnsanların dünyasıydı bu, nereye gidersek gidelim, isimleri ve yüzleri farklı olsa da kalpleri ve zihinleri aynı olan onlarla karşılaşacaktık. Başka bir şey olmalıydı, başka bir yer. Güvenli bir yer. Saklanabilmek için değil, var olabilmek için değil, yaşayabilmek için.

Bu dünyada öyle bir yer olmadığı kesindi. Ve böylece başka bir dünya arayışları başladı. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de feylerin en güçlü yönleri her daim inançları olmuştu.

En akıllı öğrenciler, en bilge yaşlılar canla başla mümkün olabilecek her ihtimali değerlendirmeye başladılar, bir yandan da güçlerimizin sınırlarını anlamak için sürekli çalışıyorlardı. Her fikir çok önemliydi. O zamanlar fazla sağlıklı olmamakla beraber otuz yedi yaşında bir öyküydüm. Bilimden anlamazdım, yine de her şeye şahit olmam ve her şeyi yazmam için beni de yanlarına davet ettiler. Artık kesindi, gidecektik çünkü bu dünya bize ait değildi. Aslında hiç olmamıştı.

Birkaç yıl sonra umutsuzluk sis gibi, özellikle arada sırada gizlice toplanan bu kurulun üyelerinin üzerine çökmüştü. O zamanlar tesadüf eseri, şimdi çoktan toprakta çürümüş ve toprağın kendisi olmuş saygıdeğer dostumla aynı ismi paylaşan Luken isimli Şifacı bir genç, tüm çalışmalarım tepesinde durduğumuz masaya döktü, isminin anlamının da olduğu üzere önümüze ışık tutarak tüm karanlığı ve sisi dağıttı. Luken'in notlarına göre, başka bir dünyaya gidebilme-miz mümkün olabilirdi, orada hoş karşılanacağımız ise meçhuldü.

Güç gerektiren bir büyüydü, çok fazla güç ancak birlikte gerçekleştirebileceğimizi tahmin ediyorduk. Hiç kimse böyle bir büyüünün altından tek başına kalkamazdı. Geçidin açılması, herkes karşı tarafa geçene kadar da olduğu yerde, olduğu şekilde tutulması gerekiyordu. Doğal Denge'ye yaptığımız bu saygısızlık bize pahalıya patlayacaktı.

Geçit açıldıktan sonra önümüzde seçenekler olacaktı. İnanması zordu elbette ancak Luken'e göre, var olan tek dünya insanlar dünyası değildi, diğer dünyaların daha iyi olduğunun garantisi ise yoktu. Hepsinin buraya benzediğini tahmin ediyorduk. Doğal Denge her yerde geçerli olmalıydı. Yaşayabileceğimiz yeri seçmek için acele etmek zorunda kalacaktık.

Bir şey var olduktan sonra onu tümüyle yok edemezsiniz, tıpkı yoktan bir şey var edemeyeceğiniz gibi. Yaptığımız bu büyük değişiklik, geçidin biz onu bir kere açtıktan sonra hep var olmasını sağlayacaktı. Bizim geçit açmak dediğimiz şey, el birliği ile bu gerçekliği bir kâğıt gibi yırtmaktan başka bir şey değildi. En azından bana, anlayabileceğim şekilde söylenen buydu. Yapılan hesaplara göre yırtık, dünyaların doğal hareketlerine bağlı olarak her beş yüzyılda bir kendiliğinden, çok ama çok kısa bir süreliğine tekrar açılacaktı. Bunun endişelenmemiz gereken bir husus olmadığına karar verdik. Yine de başarabilirsek yırtığı dikmeyi deneyecektik.

Yalnızca Darkaların yapabileceğini bildiğimiz bu büyüyle kayıplar verilebilirdi, bu hafife alınamayacak kadar da yüksek bir ihtimaldi ancak alınması gereken bir riskti ve bu riskin varlığı bizi kahrediyordu. En az zararla ve en az riskle büyüü gerçekleştirmenin yollarının tartışıldığı günlerden bir günün geces, o korkunç olay gerçekleşti. Oisin isimli, yüreği sevgiyle dolu bir Çiftçi, yanında çalıştığı adam tarafından vuruldu. Bunun sebebi yalnızca Oisin'in, adamın kızı Velia'ya vurgun olmasıydı. Dostum Luken'in kızının çığlığını o gün bir kez daha duyduğum, bu sefer başka birinin sesiyle.

Çalışmalar hızlandırıldı. Herkes kendini Oisin'in ölümünden sorumlu tutuyor ve suçluluk ateşiyle cayır cayır yanıyordu. Hızlı olmuş olsaydık belki Oisin, mürekkeğim bu sayfaları ıslatırken hâlâ yaşıyor olurdu.

Geçit, uğursuz bir gece vakti, hava soğuk ölüm gibiyken ormandaki yerleşkelerden uzak bir köprüünün üzerinde açılacaktı. Bu köprü uzun yıllar önce, kâhin olduğu düşünülen bir kadının rüyaları üzerine inşa edilmişti. Çünkü kadının söylediğine göre, yakınlardaki büyük bir dere taşacak ve dere, olduğu gibi buradan akacaktı. Özetle köprü, henüz var olmayan bir derenin üzerine kurulmuştu. Dört bacağı olan bir köprüydü, dört merdiveni vardı, merdivenler ikişerli olarak

aynı yöne çıkıyordu. Oldukça güzel görünen bir yapıydı ancak onu seçme sebebi-
miz güzel görünüşü değildi elbet.

Geçidi açmak için köprünün üstünün seçilme sebebi ormanın içinde düzlük
bulunan tek yer olmasıydı. Ağaçlarla kaplı toprak zemin bu iş için uygun olma-
dığından köprünün beton düzlüğü kalan son seçenektir. İnsanlardan da yeteri
kadar uzaktı.

Herkes giysilerine sıkı sıkı sarılmış, bebekli kadınlar sivri uçlu kulakları mi-
nicik olan evlatlarını göğüslerine sımsıkı bastırırken köyden sessizce, bir haya-
let sürüsü gibi uzaklaştık; çıt çıkarmadan, nefes almaya bile cesaret edemeyerek.
Yuvasını geride bırakan kimse, dönüp bir kez arkasına bakmadı.

O gece merdivenin altı, büyüü yapacak, aramızda en güçlü sayılan ve hepi-
miz tarafından saygı gören kadınlarla erkekler eşlerine, çocuklarına sarılırken ses
çıkmasını diye ağlamamaya çalışmaktan yüzü masmor kesilen feyletle doluydu.
Alınlarından fırlayan damarlar ve kıpkırmızı gözler... Karşıya geçince istediğimiz
kadar ağlar, çığlık atardık ancak şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Öyle sessizdik ki
bir ara kocasına, "Dikkatli ol," diye fısıldayan kadını topluluktaki herkes duydu,
baykuşlar ve kargalar, ağaçlar ve uyuyan dağlar duydu.

Geçit açılmadan önce, Darkalar insanların üstüne geçici olmamasını um-
duğumuz bir büyü yaptı. Bizleri hatırlamamaları içindi bu büyü. Bizi rahat
bırakmaları içindi ve insanların zihinlerine karşı yapılabilecek birkaç büyüden
biriydi. Bu büyüünün yapılması için gereken sayı on ikiydi. On iki yetenekli ka-
dın, güçlerini son damlasına kadar kullanmışlardı.

Geçidin açılması içinse yirmi bir kadın ve yirmi beş erkek gerekti. Tam kırk
altı Darka... Ödemekten korktuğumuz bedeldi bu. Ödememiz gereken bedel
büyüde işte. Eşler ve çocuklar, anneler ve babalar... Hepsi de kaybedeceklerini
bildikleri onca kişiye rağmen, onlar daha güvende olsun diye gönüllü olmakta bir
kalp atışı kadar süre bile tereddüt etmemişti.

O soğukta şakaklarından ve enselerinden ter akıyor, yüzlerinden zorlandık-
ları belli oluyordu. Yine de bağırıyor, çığlık atıyor, kimseye acele etmelerini
söylemiyorlardı. Kendilerini neyin beklediğini çok geçmeden anlamışlardı, pes
etmediler. Kalan son kişi olan ben de seçilen dünyaya geçtiğimde ve arkamızda
bıraktığımız öteki tarafa baktığımda tüm bu keşmekeşin bitmesine sevinmiş gibi
son kez gülümsüyorlardı. Ölümü gülerek, kadim bir dost gibi karşıladılar.

Hepsinin ismini son sayfaya yazacağım, kimse adlarını ve yaptıkları
fedakarlığı unutmamalı.

Oteki dünyadaki köprü orada duruyor mu bilmiyorduk ama görebildiğimiz kadarıyla her nasıl olduysa, artık köprü de bizimle bu dünyadaydı. Olan biteni anlamaya çalışırken yırtık kapanmadan saniyeler önce kocaman kanatlarını yırtıktan nasıl geçirdiklerini anlamadığım birkaç karaltının da içeri doluştuğunu gördük. Yaratıklar hemen etrafa dağıldı ve koyu geceye karıştı. Şimdilik endişelenmemiz gereken bu değil, diye düşünerek başımıza bela olmamalarını umduk. Yaratıklardan herhangi birini bir daha görmedim. Gören kimseyi de duymadım.

Etrafımız tıpkı geldiğimiz dünyadaki gibiydi ancak hemen fark ettiğimiz üzere soğuk burada daha keskindi. Görebildiğimiz kadarıyla her şey aynıydı. Aynı olmadığını anlamamız tahmin ettiğinizden daha uzun sürecekti.

Çok uzun süre yas tuttuk. Kırk altı Darka'yı kahraman ilan ettik. Öylelerdi de. Bizim bu sorunsuz, insansız, sakın dünyaya gelmemize vesile olmuşlardı. Hayatımız çok daha kolaydı artık.

İlk iş olarak geçmek için açtığımız yarığı dikmenin yollarını aradık. Ama geçiş bizim geçmemizle birlikte yok olmuşa benziyordu. Bir süre sonra, gözlerimizle göremediğimiz ve ellerimizle dokunamadığımız bu geçidin kesin yerini bile unuttuk ve onu bulamaz olduk.

Geldiğimiz ve sahipsiz sandığımız bu dünyaya "Terra" ismini verdik. Eulerimizi eski dünyadaki, bildiğimiz yerlerine inşa ettik, yerleştirdiğimiz bu köye artık insan topraklarında olmadığımızı hiç unutmamalıyız diye "Gümüştepe" yerine "Aldin" adını verdik. Birkaç yıl boyunca her şey yolunda gitti.

Ancak her şey kötüye gitmeden önce bir süre harika gider. Fırtına öncesi bulutlar hep sakinidir.

Güçsüz çocuklar baş göstermeye başladı, sekiz-dokuz yaşlarına gelmelerine rağmen yaptıkları büyüler kırık tırnağı onarmaktan ya da topraktan bir papatya çıkarmaktan öteye gidemeyen çocuklar. Lanetlendiğimizi düşündük. Doğal Denge ve tanrılar bize kızmıştı. Elbette kızmışlardı. Yine de bu günahkarlığı utanıp sıkılarak da olsa göze almamış mıydık?

Artık bir yetişkin olan Luken, ekibiyle birlikte zayıf çocukları inceledi. Uzun süren araştırmalar ve çalışmalar sonucunda bunun sebebinin bulunduğumuz dünyadan kaynaklandığını öğrendik. Bu dünya güce açtı ve bizden besleniyordu. Sonuçta gücümüzü bize vermeye gönüllü olan dünya bu dünya değildi. Böylece Çürükler ortaya çıktı, sonra onları dengelemek için de Feraller.

Büyü gücü eşit değil, korkunç farklarla dağıtılıyordu. Çürüklerin güçsüz olması gibi, Feraller de herhangi bir şeyden üstündü. Büyü güçleri hafife alınmayacak kadar etkiliydi. Ancak onları hiçbir zaman Çürükler gibi ayrı bir tür olarak

görmedik. Sonuçta onlar da herkes gibi Şifacılar, Darkalar ya da Çiftçilerdi. Çürüklerin aksine onların yaşamları oldukları şeyden neredeyse hiç etkilenmiyordu.

Başlarda insanlarla yaşadığımız problemi Ferallerle de yaşamaktan korktuk ama çoğu ne olduğunun farkında bile değildi. Herkesi kendileri gibi sanıyorlardı. Böylece korktuğumuz başımıza hiç gelmedi.

Terra'nın emdiği büyü gücümüzle ne yaptığını ise çok sonra öğrendik: Yeni tür feyler ortaya çıkarıyordu. Bunu, kendini hiç beklemediği varlıklar olan bizden korumak için yaptığını düşündük çünkü bu feyler koruyucu feylerdi. Ağaçları ve suları gözetiyorlar, hayatlarını bu göreve adıyorlar ve çok uzun yaşıyorlardı.

Düzen artık başkaydı.

Ama insanlardan öğrendiğimiz harikulade bir becerimiz vardı: Her zamana, her yere, her şeye alışmak ve ayak uydurmak. Özgürlüğümüz vardı, istediğimiz gibi yaşıyorduk ve hep bir yolunu buluyorduk. Gerisi önemsizdi.

Ben artık ismini aklımda tutamayacak kadar yaşlandığımda, Çürüklerin önde gidenlerinden ve mertliğiyle bilinen bir genç, bir gün kendisi gibi çetin birkaç arkadaşıyla birlikte köyden ayrıldı. Bir yaz sonra geri döndüklerinde yanlarında çok ilginç bir hikâyeye getirmişlerdi.

Doğudaki kıyıya dek gitmişler, orada geceledikleri günlerden birinde kendilerini uyandıran sesin ne olduğunu anlamak için dolaşmaya ve etrafı kontrol etmeye başlamışlar. Sığ suyun kenarında, ayın gümüş ışığında soluk derisi parlayan, sizde ve bende olduğu gibi gövdesinden sonra başlayan bacaklar yerine tıpkı bir balığın gibi kuyruğu olan bir kız görmüşler. Onları uyandıran da bu kızın şarkısıymış. Kız kendine neyin çektiğini fark etmeden şarkısını söylemeye devam ederken bizimkileri görünce durmuş ve korkuyla, biraz da merakla kocaman açılmış çekik, güzel gözlerini üzerlerinde gezdirmiş. Kız tekrar suya dalmış, görkemli kuyruğunu suda çırpmaya başlamış. Ardından tıpkı kendisine benzeyen solgun kızlar sarmış oğlanların etrafını. O ana dek tek kelime etmeyen kızların ilk cümlesi hep bir ağızdan "Sizler kimsiniz?" olmuş.

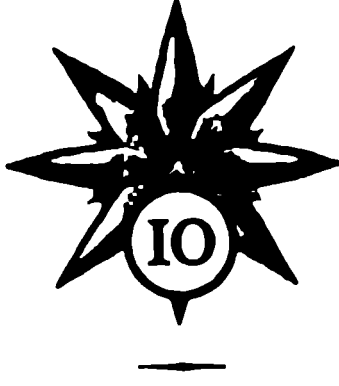
Konuştukları dili anlamamanın verdiği rahatlıkla ve güvenle o gece, sabaha kadar kızlara her şeyi anlatmışlar. Ancak karşılığında, kızların da kim olduğunu anlatmalarını istemek akıllılığını göstermeyi unutmamışlar.

Kızlar kendilerinden sık sık "deniz halkı" olarak bahsettillerse de asıl türlerinin "Merza" olduğunu söylemiş. Merzalar, denizlerin ve okyanusların karanlık derinliklerinde yaşayan ve çok nadiren karaya çıkan kalabalık bir toplulukmuş, söylediklerine göre bu dünya onların dünyasıymış. Feyleri, kendilerini rahatsız

etmeleri ya da tehlikeye atmaları durumunda şarkılarıyla büyüleyeceklerini ve tüm ırkımızın sonunu getireceklerini söylemişler. Suları bulandırmamalarını ve suların derinliklerine hiç inmemelerini tembih etmişler. Tüm bunları diğerlerine anlasmaları için de gismelerine hemen izin vermişler.

Oğlanlar Aldin'e vardıklarında çoğu kimseler onların delindiklerini düşündü, belki açlık ve susuzluk, belki de yolun uzun ve çetrefilli oluşu akıllarını kaybetmelerine sebep olmuştu. Hareketlerinde önceden görülmeyen ruhsal ve sık sık dalıp uzaklara gismeleri de diğerlerinin onlar hakkında aksini düşünmelerini sağlamıyordu. Delirmemiş olsalar bile Çürük bir avuç gencin, "önemli" biri gibi hissetmek için yapmayacağı şeyin, anlatmayacağı hikâyenin olmadığını düşünüyorlardı, sonuçta bu çocuklar küçüklükten beri diğerleri gibi olmamanın ağırlığı altında ezilerek büyümüştü. Ancak artık köyün en ihtiyarlarından olan ben, çocukların yalan konuştuğunu söyleyerek kestirip atmanın doğru olmadığını bilecek kadar çok şey yaşamıştım. Oğlanlardan bana kırya kadar yolculuklarını gösteren bir harita çizmelerini istedim. Haritayı tamamlamaları tam üç ay sürdü. Bu üç ay içinde köyde benim zihnimin de artık güvenilmez olduğu kanısına varılmıştı. Ancak ben, eskisi kadar sağlam olmasa da düşüncelerimi oluşturan aklımın tamamen yok olmadığını biliyordum.

Tüm bunları Aldin'deki evimin küçük çalışma odasında yazıyorum ve yarın yola çıkacağım. Tek başıma yaptığım bir yolculuk olacak bu. Beni nelerin beklediğini bilmiyorum ancak doğru yazmak istiyorsam duyduklarımı değil, duyduktan sonra doğru olduğunu gördüklerimi yazmam gerekiyor. Bu görev bana eski zamanda, eski dünyada verildi ve bu görevi layığıyla yerine getireceğime dair bir söz verdim. Ben Osred Renard, kollarım incelmış, bacaklarım titremeğe başlamış ve sakalımın her bir teli bembeyaz olmuş olsa da sözümü tutacağım. Yol benden yana olsun.

HIRSIZLAR ŞEHİRİ

Tamamen başka bir el yazısıyla yazılmış sonraki sayfalara hızla göz gezdiren Marlo, “Buraya kadar. Buradan sonrasını başkası yazmış,” derken kendi de söylediğine inanamıyor gibiydi. Parmağını dikkatle okuduğu bir satırın altında ilerlettikten sonra, “Osred Renard’ı bir daha gören olmamış,” diye fısıldadı.

Marlo yüzünde bir hazine bulmuş gibi gözükmesine yol açan bir ilgiyle kitabı kurcalamaya devam ederken bacaklarının güçsüzleştiğini hissettim ve aceleyle çektiğim bir sandalyeye attım kendimi. Madalyonum orada olduğunu belli etmek istercesine boynumun hemen altına hafifçe çarptı.

“Beş yüz yıl, Marlo.” Kim bilir geçit açıldıktan sonra kaçınıcı beş yüz yıldır bu. “Beş yüz yıl diyor.”

Marlo dert ettiğim şeyi anlar anlamaz kitabı sanki ona saygı duyuyormuş gibi yavaşça ve dikkatle masaya, bir elini de omzuma koydu. Başını hafif yana doğru eğmişti. “Bir yolunu buluruz.”

“Benim yaşayacak beş yüz yılım yok.”

“Başka bir yolunu buluruz. İnan bana Eira, bir yolunu bulana kadar durmayız, uyumayız bile. Doğal Denge aşkına, gerekirse yemek yemek için bile durmayız.”

“Tüm bunları biliyor muydun?” Kitapta yazılanlar Osred Renard tarafından unutulmasınlar diye yazılmış olsa da yüzyıllar ve belki bin yıllar, kimse-nin hatırlamamasına yol açmıştı.

“Hepsini bilmiyordum elbette. Merzalarla ilgili hikâyeleri Terra’nın doğu kıyısında ve Asatkra’daki feyler birbirine anlatırken duyuyordum ama bunları ciddiye alan kimse yoktu. Yeni yetme denizcileri korkutmak için, bu hikâyeleri zamanında kendileri de duymuş tecrübeli denizciler tarafından anlatılıyordu sadece. Açıkçası şu an bile gerçekliğini sorguluyorum. Ama Osred

geri dönüp kitaba, 'Evet, merzalar sahiden de varmış,' yazmış olsa onun o eski püskü yazısına kesinlikle inanırdım."

"İşte buradasınız!" Heyecanla bize yaklaşan Zaina öyle coşkuyla söylemiş ki bunu, sesinin tonunu ayarlayamamış, katın ıssız olmayan başka bir tarafından yükselen, "Şşş!" sesleriyle azarlanmıştı. "Tanrım, korkunç görünüyorsun. Neler oldu?"

Yamuk yumuk gülümseyerek cevap verdim.

"Her şey yolunda mı?" Nos elinde büyük, koyu kırmızı bir kitap tutuyordu.

Marlo onlara edindiğimiz bilgileri büyük ölçüde anlattı. Merzaları, Feralleri, fazla detay sayılacak olsa da köprünün geçit açmak için neden uygun bir yer olduğunu bile anlattı.

Kısacası, o gün dördümüz de benim buraya, fey topraklarına -onca zaman sonra bile bunu söylemek hâlâ ruhaf hissettiriyordu- nasıl geldiğimi öğrenmiş olduk.

Yanlış zamanda, yanlış yerdeydim.

Ve hepsi bundan ibaretti.

Nos belli belirsiz başını salladı. Burada oluşumun nedenini öğrenmek merakımızı giderse de hiçbir düğümü çözümüyordu. "Geçit açma büyüsünü bulduk," dedi sakince, gözlerini yerden ayırmamıştı. Öyle normal bir şeymiş gibi söylemişti ki...

Mutlu değildi. Yüzünün düşmüş olmasının verdiği hüznün içimde koyu bir karanlık gibi yayıldı.

"Ama?" diye sordum.

"Bu kitabın sonundaki büyü..." Elinde tuttuğu koyu kırmızı, gümüş işleme değişik şekillerle ön yüzüne çerçeve yapılmış kitabı gösterdi. "Geçit açma büyüsü, evet. Ancak sadece başları... Büyünün son yarısı bir sonraki ciltte olmalı."

"Belki de sadece yırtılmıştır?"

"Hayır." Zaina araya girdi ve kitabı Nos'un elinden alıp son sayfayı açtı. Sayfalar gerçekten benim gözlerime de boş gözüküyordu. "Sayfaların dibine dikkatle bakın, yırtılmış olsa böyle gözükeceğini sanmıyorum. Yine de eğer öyleyse, her kim yırttıysa -elbette bir kitabı yırttığı için ona önce sağlam bir

tokat attıktan sonra- bu işi bu kadar temiz yapabildiği için onu ödüllendirmeliyiz.”

Kafası karışmış gözüken Marlo, “Kim bir büyüü iki ayrı kitaba böler ki?” diye sordu.

“Büyünün yapılmasını gerçekten istemeyen birileri,” diye yanıtladım sorusunu.

Öyleyse yapılmasını hiç istemedikleri bu büyüü hiç var olmamış gibi unutulması için neden zamanın aç kollarına atmamışlardı? Hepimiz çoktan düşüncelere gömülmüştük.

“Bir sonraki cilt burada değil,” dedi Nos. “Bulamadık.”

“Öteki kitabın nerede olduğunu bulmak zor değil,” diye mırıldandı Marlo. Tarih kitabını kucakladığı gibi raftaki yerine koydu. Kitap şimdi öyle duruyordu ki önündeki tozlar ben onu yerinden çekerken süpürülmemiş olsa daha önce hiç okunmamış gibiydi. Kapağı daha önce hiç kaldırılmamış, hiçbir göz sayfalarında dolaşmamış gibi...

Çok geçmeden kitap da üstünde bulunduğu raf da bizim onlara dokunduğumuzu unutacak ve buraya yolumuz hiç düşmemiş gibi tozlanacaklardı.

Marlo, “Yalnızca görevli kişiye kitabın nerede olduğunu sorarsınız, olur biter,” diye ekledi yanımıza dönerken. “Böyle şeylerin kayıtlarını tutuyorlardır.”

Zaina, Marlo ile birlikte kütüphane görevlisine sonraki kitabı sormak için uzaklaşırken ben düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve hâlâ bir süredir oturduğum sandalyedeydim.

Nos, “Biz de onlarla gitmiyor muyuz?” diye sorduğunda bir süredir onunla konuşmam gerektiğini bildiğim mühim bir konu için uygun zamanı yakaladığımı düşündüm. Başımı iki yana salladım.

“Nos, geri dönmem için sahip olduğumuz tek yol geçit açmak.” Gözlerimi masaya dikmişim ve bir sebepten dolayı ayırmaktan çekiniyordum.

Tek yol geçit açmak çünkü o geçit önümüzdeki beş yüzyıl içinde bir kez olsun kendiliğinden açılmayacak.

“Biliyorum, bu yüzden geçit büyüünün devamını bulmaya çalışıyoruz. Bana kalırsa ilk yarısını bulmuş olmamız bile olağanüst...”

“Hayır, kastettiğim o değil. Diyorum ki...”

“Büyüyü kimin yapacağını soruyorsun.”

Başımı kaldırdığımda biraz karanlıkta kalmış olsa bile kütüphanenin ışıklarını doğrudan yansıtan gözlerine baktım. Büyü tehlikeliydi, riskliydi, başka bir yolu olup olmadığından emin değildim ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tanıdığım tek Darka oydu.

Ödemekten korktuğumuz bedeldi, ödememiz gereken bedel.

“Büyüyü sen yapamazsın,” diye fısıldadım korkuyla.

“Bana yeterince güçlü olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?” Elini abartılı şekilde göğsüne koydu. “Alınmaya başlıyorum.”

“Neyi söylemeye çalıştığımı biliyorsun.”

Bu büyü, az önce öğrenmiş olduğum kadarıyla bir kez yapılmıştı ve çok kalabalık olmalarına rağmen içlerinden sağ kurtulan tek bir kişi bile olmamıştı. Var olduğunu bildiğim korkunç ihtimaller varken Nos'u böyle bir tehlikeye atamazdım. Aslında kimseyi atamazdım. Şu an umduğum tek şey, Nos'un bana hiçbir sorun çıkmayacağından kesinlikle emin olduğunu söylemesiydi.

“Senin için açacağımız geçit,” diye söze girdi. Sesindeki anlayış bile bu tabirin bana kendimi bencil hissettirmesine engel olamadı. “Öteki tarafı yalnızca insan dünyasına açılan bir kapı, doğrusal bir tünel olacak. Bu yüzden köprüdeki geçit kadar büyük bir büyü yapmamız gerekmeyecek.”

Çoğul konuşuyor. Büyüyü yalnız yapmayacak. Bu iyi bir şey, değil mi?

“Kitabı bulduktan sonra ya da önce, güçlü bir Darka daha bulmalıyız,” diye devam etti. “Böyle büyüler tek kişi tarafından yapılamaz. İşimizi şansa bırakamayız.”

“Pekâlâ, sırada neyi düşüneceğimiz belli oldu öyleyse,” dedim aceleyle yemenden kalkarken. Nos'un açıklamasından sonra kendimi çok daha az berbat nissedi-yordum şimdi. “Gidip şu kitap neredeymiş öğrenelim.”

Elimizdeki Darka kitabını -başlığı *Karanlık Güçler El Yazması II* idi- kütüphaneden ödünç aldıktan sonra -geri getireceğimiz meçhuldü- Marlo ve Zaina'yı kütüphanenin bahçesinde, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, yeryüzüne inmiş bulutların arasında sabırsızlıkla bizi beklerken bulduk. Çoktan görevliyle konuşmuş, istediklerini elde edemedi-kapı dışarı edilmişlerdi.

“Kadın üç numaralı kitabın var olmadığını söyledi,” dedi Zaina, sesinde herhangi bir duygudan çok hayal kırıklığı vardı. Aruk boşuna uğraşıyormuşuz gibi hissetmeme yol açıyordu bu. Boşuna oradan oraya koşturuyormuşuz, diğerleri evlerinde, şömine önündeki bir battaniyenin altında, sıcakta

ve güvende kitap okuyabilecekken onları bir hiç uğruna tehlikeden tehlikeye sürüklüyormuşum gibi.

“Kadın yalan söylüyordu.” Marlo sanki yine o mağarada, aylar için dikenli bir duvar oluşturan o kararlı hâline dönüşmüştü. Bizim bildiğimiz, obur ve uykucu Marlo sevecen, şakacı, alaycı ve yüzüne bakıldığında güven saçan sevimli biriydi. Ama bu Marlo, onun karanlık, korkutucu ve soğuk ikiz kardeşi gibiydi. Marlo’dan çok uzaktı, aynı altın saçlara, aynı ela gözlere ve kalın, düz kaşlara sahip olmasına rağmen görünüşü sevimli değildi; parlak ela bakışları güven değil, tehdit saçıyordu. Sesinin tonu bile daha koyu, daha karanlıktı. Ama saldırgan bir koyuluk değildi bu, daha çok korumacıydı. O mağarada Karanlık Marlo’dan korkmuş olsam da şu an hiç korkmuyordum. “Kitabın devamı var, bir zamanlar bu kütüphanenin raflarından birindeydi ve şu an kimde olduğunun bir yerlerde kayıt altına aldığına da eminim,” diye eklerken ela gözlerindeki ateş yavaş yavaş sönmüştü.

“Neden böyle bir şey hakkında yalan söylesin ki?” diye soran Zaina’ydı.

“Kitabın var olduğunu bilmemizi istemiyor. Böylece kitabın kimde olduğunu söylemek zorunda kalmayacak,” diye fısıldadım. Herhangi biriyle konuşmuyordum, sadece yüksek sesle düşünüyordum. “Birini koruyor.”

“Ya da kendisini,” diye ekledi Nos.

Kuvvetli bir nefes verdim. “Belki her ikisini de.”

“Ne yani, birisi kitabı geri getirmesi gereken zamanda iade etmedi diye mi yalan söylemeye karar verdi?” Zaina kollarını kavuşturdu.

“Hayır, bence o kitap uzun zamandır bu kütüphaneye dönmedi ve uzun bir süre de dönmeyecek. Kadın da gerçekten yalan söylüyorsa bu demek oluyor ki gidip kitabı aramamızı istemiyor.”

“Eh, her ne sebepten olursa olsun kitabın var olmadığıyla ilgili bize yalan söylediği kesin,” diye diretti Marlo.

Ona inanmadığımdan değil, yalnızca neden ve nasıl bu kadar kesin konuşabildiğini bilmek istediğim için, “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordum.

“Ben,” diye söze girdi. Tereddüt kırıntılarıyla sesini alçaltarak konuşuyordu. “Berbat bir Çiftçi olabilirim. Ancak harika bir Doğrucu’yumdur. Aslına bakarsan, gördüğüm en iyi Doğrucu’yum.”

Zaina Marlo’nun söylediğine gözlerini devirirken, “Marlo, sen gördüğümüz tek Doğrucu’sun,” diye söylendi.

“Gördüğümüz en iyi Doğrucu’yum,” diye tekrarladı Marlo, Zaina’nın söylediğini duymazdan gelmişti.

Kafamın karışığını yüzümden okuyunca, “Karşımdakinin yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyorum,” diye açıkladı. “Ancak gerçekten anlamak istersem.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Bilmiyorum. Doğuştan gelen, büyüdü bir özellik bu, bir sır. Kimin, neden Doğrucu olduğunu kimse bilmiyor. Tek bildiğim sayımızın fazla olmadığı. Bu yüzden gerçeği gizliyorum. Diğerleri de öyle.”

“Ne yani, birini dinliyorsun ve söylediğinin gerçekliğini anlıyor musun?”

Kulağa fazlasıyla saçma geliyor. Yine de ben bunun doğru olduğuna eminim.

“Biri konuşurken zihnimde onu sorguya çekiyorum. Anlaması zor, biliyorum ancak duymak için çabalarsam birinin sesindeki yalanı duyabiliyorum. Yalanların tatlı bir cızırtısı var, bazen kimseyi rahatsız etmeyecek kadar minik bir karıncalanma, bazen de sağır edici derecede yüksek bir ses.”

“Marlo...”

“Biliyorum, anlaması zor ve kulağa çok saçma geliyor. İstersen dene. Bir şey söyle, yalan ya da gerçek, benim doğruluğunu bilmemin mümkün olmadığı bir şey.”

Tüm gün boyunca zihnimi kurcalayan ve düşüncelerimi avucunun içine almış kalın parmaklar gibi saran o şey geldi aklıma ilk.

“Babam bir yıl önce bugün, dükkânına giren soyguncular tarafından bıçaklanarak öldürüldü.”

Nos yavaşça başını kaldırıp bana baktığında göz göze geldik ve bir süre, kısa bir süre öyle kaldık. Sonra Marlo’ya bakmak için gözlerimi ondan ayırdım. O da aynısını yaparken yüzü Marlo’nun olduğu tarafa doğru döndü.

Cevabını bekliyorduk. Merakla.

“Doğru,” dedi Marlo. “Ancak hepsi değil.”

Nos bakışlarını tekrar yavaşça bana çevirirken ben de benimkileri ayaklarımın altına çevirdim.

“Bıçaklanmamıştı.” *Keşke başka bir şey seçseydim. Keşke konuşmakta zorlanmayacağım bir şey seçseydim. Keşke...* “Vurulmuştu. Üç kez.”

Tüm gün, dış dünyadaki farklı gerçekliğe verdiğim savaş yetmiyormuş gibi bir de içimdeki yangını söndürmeye çalışmışım ve şimdiye kadar bunda

şaşırtıcı derecede başarılı olmuştum. Kendimle gurur duymam gerekirdi. Ancak şimdi, kütüphanenin önünde bir çocuk gibi ağlıyordum. Pazar yerinde istediği şey her neyse annesi onu satın almadığı için ağlayan çocuk gibi çıkıyordu sesim. Şöyle bir düşününce, o çocuktan pek bir farkım yoktu.

Ama çabuk toparlandım çünkü toparlanmaya mecburdum. O an hiç yaşanmamış gibi, gözlerimi silerken hâlâ ağlamaklı çıkan sesimle, "Söylediğimi kontrol ettiğini bile fark etmedim," diye gülümsedim Marlo'ya.

O da aynı enerjiyle, "Fark etsen işin sırrı bozulurdu zaten," diye cevap verdi gülümseyerek ve beni teselli etmek için kolumu sıvazladı. Üstelemek istemiyordu, hiçbir konuyla ilgili tek bir soru sormadı.

Zaina'nın da yanağındaki gözyaşını eliyle kenara ittiği gözümden kaçmadı. Duyguları böylesine kolay anlayabiliyor, böylesine kolay hissedebiliyordu.

"O kitaba ulaşacağız," diyerek kasvetli ortamı Nos dağıttı. "Ancak elbette, önce kitabın kimde olduğunu bulmalıyız."

"Ondan da önce, kitapları kimin aldığına dair tutulan kayıt defterlerini bulmalıyız," dedi Zaina.

"Kitabı aldığını kimse bilmesin istiyorsa kayıt defterine alan kişinin ismini yazmamıştır," dedim umutsuzlukla.

"Eh..." Marlo omuz silkti. "Önümüzde daha iyi bir seçenek göremiyorum. Ayrıca denemekten de zarar gelmez."

Sonraki beş dakika içinde çevremizdeki sis dağılırken Marlo kitabı kendi başına bulabileceğini iddia etmiş, Nos ve Zaina buna karşı çıkmış ancak Marlo bu tartışmayı -nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde- kazanmıştı. "Çok daha zorlu işlerde bulundum," demişti. "Bir kayıt defterini de bulup getirebilirim."

Bana kalırsa hırsızlıktı bu. Düpedüz ve güpegündüz hırsızlık. Ancak yaptığımız en kötü şeyin bu olmayacağına dair korkunç bir his vardı içimde. Karnımı ağrıtan, midemi bulandıran ve başımı döndüren bir his. Çünkü iyi insanlardık. Buna inanıyordum.

Marlo'nun gelmesini kütüphanenin çoğu öğrenciler tarafından işgal edilmiş, kalabalık arazisinden ziyade kütüphanenin birkaç bina uzağındaki, tüm perdeleri çekili ve bazı pencereleri tahtalarla örtülmüş eski bir binanın arkasında bekledik. Durduğumuz yerden görkemli binanın yalnızca tepesindeki güzel zambak gözüküyordu.

Nos duvara yaslanmış elindeki gümüş renkli, büyükçe madeni parayı atıp tutuyor, elinde çeviriyor, sonra tekrar atıp tekrar tutuyordu. Terra'ya ait

bozuk paralar, pazar yerinde alışveriş yapan feylerin ellerinde gördüğüm kadarıyla altın rengindeydi.

“Nerelisin, Nos?” diye sordum.

Nos sorumu tereddütle cevapladı. “Ayvionluyum.” Elindeki bozuk paraya uzun uzun baktı. Öyle uzun, öyle güzel bir özlemle baktı ki koyu gözlerini üzerinde tuttuğu bu bozuk parayı neredeyse kışkırdım.

Ve bu birazcık bile olsun hoşuma gitmedi.

Ayvion’un haritadaki yerini hatırladım. Karşıdaydı. Adını bilmediğim ama sonsuz gibi gözüken okyanusun öteki ucundaydı.

“Ana dilin başka bir dil mi?” Terra’daki feyler Monterililerle aynı dili konuşuyordu. Peki diğerleri?

“Hayır, fey topraklarında başka dil yoktur,” diye yanıtladı sorumu. Kuvvetli bir nefes verdi. “Bu da demek oluyor ki herkes, her konuşulana anlar.” Gözleri bozuk paradan ayrılırken avucu güçlü bir yumruk olup parayı yuttu. Nos bana baktı ve “Elbette anlamak istedikleri sürece,” diye ekledi.

Aradan on dakika ya geçti ya geçmedi, Nos endişeyle bozuk parasını çevirmeye devam ederken Zaina kollarını göğsünde kavuşturmuş, açık mavi elbisesinin eteğini sırlıslam etmiş olmasına rağmen bir ileri bir geri yürüyordu. Normalde konuşkan olan Zaina gerginken tek kelime konuşmuyordu. Ama yalnızca dıştan konuşmadığını, içinde yine susmadığını tahmin ediyordum.

“Neden Marlo’yu böyle bir işe gönderdik ki?” diye sordum çünkü artık pişmanlık beni boğmaya başlamıştı. Ben buradan gidecektim ancak onlar burada kalacaktı. Burada yaşadığım hayatın benim kendi hayatıma hiçbir etkisi olmamalıydı, olmayacaktı. Ama herhangi biri, mesela Marlo, başına bela açabilecek bir iş yaparken -hırsızlık gibi- yakalanırsa bunun cezasını çekmek zorunda kalacaktı. Çünkü onların kaçmak gibi bir şansı yoktu. Onların hayatı burasıydı.

Herkes bir şeyler için koşuşturuyor, yanımızdan hızla geçiyor, bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Kışın soğuğu, hayatı ve hayatın akışını dondurmazdı ya sonuçta.

“Onu göndermemeliydik,” diye ekledim sıkıntıyla iç çekerken. “Başarsız olursa ne olacak? Yakalanırsa?”

“Yakalanmayacak.” Nos, yüzüne ilk defa başka bir renk getirerek pembeleşen burnunu çekti. Nos’un söylediği her şeyde net olması benim asla anlamayacağım bir şeydi.

“Nereden biliyorsun?”

Oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktı, şaşkın mıydı yoksa bakışlarıyla beni mi test ediyordu, anlamadım. “Marlo’nun Veylintonlu olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

“Veylinton mu?” Veylinton’un haritada nerede olduğunu bile hatırlamıyordum. “İnan bana bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum.”

“Bu, bu işte başarısız olacağım ihtimalini göz önünde bulundurman bile canımı yakar demek oluyor, insan kız.” Marlo kütüphanenin tam tersinde kalan yoldan yavaşça bize doğru geliyor ve tüm dişlerini göstererek gülüyordu. Neredeyse gençleşmiş gibiydi, saçları daha hacimli, duruşu dikti.

Elindeki kalın, epey kalın, öyle kalın ki neredeyse bir çekmece gibi gözükken koyu mavi ciltli kitabı tutarken hiç de zorlanıyor gibi gözüküyordu. “Gerçekten başarısız olacağımı mı düşündünüz? Hiç tanımadınız mı beni ha?”

“Koyu renk saçlı hanımefendi öyle düşündü,” diyerek beni ispiyonlayan Nos’a gözlerimi kısarak baktım. Şimdi o gülüyordu.

Marlo’nun hiçbir belaya bulaşmadan geri döndüğüne sevinmiştim ama bu kadar kısa bir sürede, kimseye gözükmeden geri gelebilmiş olması beni hayrete düşürmüştü. Renk vermeden kucığında duran kalın kitaba bakınca ön kapıdan elini kolunu sallayarak çıkmamış olduğunu düşündüm. Bir pencereyi, bir tüneli ya da gizli bir geçidi kullanmış olmalıydı. Ya da belki de yanıliyordum, kütüphanenin bir başka kolunu, bir başka lambası olmuş ve belki de bu yüzden kimse tarafından fark edilmemişti. Bir hayalet dönüşmüştü. İşinde usta bir hayalet. Öylece.

Çok daha zorlu işlerde bulundum.

Bir kayıt defterini de bulup getirebilirim.

Bu, Marlo’nun önemli sayılabilecek bir şeyi ilk kez çalışı değildi.

Kitabı telaşla Marlo’nun elinden alan Zaina, “Kayıtlar yüz elli yıl öncsinden başlıyor,” dedi ilk sayfaya göz atınca. Kısa ve beyaz pelerininin başlığı yüzünden yüzü gözüküyordu ve elinde tuttuğu taştan yapılma gibi gözükken kitapla, tanrılar tarafından bilgiyle kuşatılmış ilahi biri gibi duruyordu. “Bu sonsuza dek sürecek.”

“Bu defter iyi saklanmıştı,” dedi Marlo. “Diğerlerinin olduğu yerden bulmadım bu defteri, o yüzden bakmamız gerekenin bu olduğunu düşündüm.”

Marlo'ya Veylintonlu olmasının ne anlama geldiğini sordum. Bir süredir sessizdik, Zaina kalın defteri inceliyordu ve ses çıkarırsak dikkatini dağıtırız gibi hissetmiştim ama bunun ne kadar süreceği belirsizdi. Böylece az önceki konunun üzerinde konuşmak için iyi bir sohbet konusu olacağını düşünmüştüm. Önemsiz bir konu gibi gelmişti.

Marlo'nun neşesi yavaş yavaş sönerken, "Sana her şeyi anlatacağım," dedi. "Hem de her şeyi. Zaten bir süredir anlatmak istiyordum, uygun anı bulamadım sadece. Biliyorum, hikâye dinlemekten bıktın ancak tüm bu hikâye bittiğinde gitmek ve bizden uzaklaşmak istersen buna hakkın var. Hiçbirimiz itiraz etmeyeceğiz ve varlığın aramızda bir sır olarak kalacak. Kalırsan da aynen bu şekilde sana yardım etmek için elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz."

Atmosferin bir anda böyle bir değişime uğraması inanılmazdı. Birkaç dakika önce keyfimiz, hayatta istediğimiz her şeyi elde etmişiz gibiydi ve gülümsüyorduk ama şu an Marlo gergindi. Nos tekrar gümüş parayı eline almıştı ve yere odaklanmıştı; Zaina kaldırıma oturmuş, dişlerini sıkarak kitapta aradığı kelimeleri bulup bulamayacağına haklıyordu.

Bense korkuyordum. Yine bu dünyada tek ben varmışım gibi hissettim. Ama bu seferki daha kötüydü, daha korkunçtu çünkü etrafımda birileri ve hareketli yaşamlar vardı. İnsanın diğerlerinin yanında yalnız hissedebildiği doğrudu ama bunun ne kadar kalp kırıcı ya da ne kadar yıpratıcı olduğundan kimse yeterince söz etmezdi.

Yüzümüzden okunmayan duygularla, ben gerginliğimi en iyi şekilde saklamaya çalışırken bulduğumuz ara sokağın kaldırımının taşlarında oturyorduk. Yoldan arabalar geçmiyordu, atlar için fazla dardı bu sokak. Marlo yavaşça, anlaşılır olduğundan emin olduktan sonra cümleleri, anlatmak istediği konuyu en iyi anlatan sözcüklerle oluşturarak konuşmaya başladı.

"Veylinton'da doğup büyüdüm. Bunun senin için hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum. O yüzden açıklayarak ilerleyeceğim. Umarım sıkılmazsın Eira çünkü uzun sürecek.

Veylinton'la ilgili bilmen gereken şey şu: Başlı başına yozlaşmış bir şehirdir. Hırsızlar Şehri'dir. Çürükler Şehri'dir. Hayatı adil bulmayan Çürükler çalışarak değil, hainlikle her istediklerine sahip olurlar. Orada doğup büyüdüysen seni elinde hançeriyle bekleyen gelecekte ya bir hırsız olur karada çalarsın ya da bir korsan olur okyanusta çalarsın. Çünkü bu ikisinden başka şansın yoktur." Derin bir nefes alarak devam etti.

"Korsan olmak iyidir. Seninle çalacak bir ekibin, bir grubun olur. Seni koruyup kollayacak arkadaşların olur ve mürettebat birbirine güvenir. Ama

hırsızlar için durum bambaşkadır. O adamlar ve kadınlar kendi kanlarının koyu kırmızı rengine bile güvenip iş yapmazlar. '*Durup dururken ya birden mavi akmaya başlarsa?*' diye şüphe ederler. Bu yüzden korsan olmak Veylinton'daki tüm çocukların hayalidir." Gülümsedi. İç ısıtan ancak bir başka hayata dair anıları hatırlamanın getirdiği hüznle dolu bir gülümsemeydi bu. "Benim de hayalimdi. Ne zaman suyun tuzlu kokusunu alsam okyanusların beni çağırdığını duyar gibi olurdum. Korsan olmanın kaderim olduğunu sanırdım. Ancak değilmiş.

İlk hırsızlığımı yaptığımda on yaşındaydım. Sorin için bir oyuncak çalmıştım. Tahta ancak işçiliği harika bu oyuncak, bana kendimi dünyanın kralı gibi hissettirmişti. Hayaun sonuna kadar dünyanın kralı olarak kalabilirmişim gibi. Ancak kim kral olarak kalabilmiş ki?

Birkaç küçük hırsızlığı daha büyük hırsızlıklar takip etti. Bir Doğrucu olduğumu biliyordum ve bir Doğrucu olarak yaptığım şeyden öyle çok utanıyordum ki... Yine de bu devam etmeme engel olmadı. İğrenç bir bağımlılık olmuştu artık. Veylinton beni ele geçirmişti. Damarlarımda istediği gibi dolaşıyor, kalbime, zihnime, ellerime ve ayaklarıma hükmediyordu. Diğer herkes gibi ben de o şehrin bir kuklasından başka hiçbir şey değildim." Ara ara gözlerini utançla kaçıırıyordu.

"İstedigimi elde edebileceğim yanılgısına düşmüştüm ve bu yanılgıdan kurtuluşum korsanların beni kabul etmemesiyle oldu. Başarılı bir hırsızdım; genç, sessiz ve hızlıydım. Kısacası işlerine yarardım ama istenmedim. İyiilerinden olmasam da Çiftçi olduğumu biliyorlardı. Veylinton'un iğrenç Çürükleri; hiçbir Çiftçi'yi, Şifacı'yı ya da Darka'yı yanlarında istemezlerdi. Düşmanlıkları her konuda üstün geliyordu. Sanırım ilk büyük hayal kırıklığım artık korsan olamayacağımı anladığımda olmuştu.

Yıllar böyle geçti. Bazen çaldığım şeyleri satıyor, oradan gelen parayla eve yiyecek alıyordum. Üç kardeşlik, babam da annem de çalışmak isteseler de çalışmıyorlardı çünkü evden dışarı adım atmak bile tehlikeliydi. Eve bir şeyler getirdiğim her sefer annemin yüzündeki acıyı görüyordum. İyi olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde yalan söylediğini biliyordum çünkü bir Doğrucu'dan hakikati saklayamazsın. Annem beni Veylinton'da büyütmesinden duyduğu pişmanlıkla yüzüme zor bakıyordu. Ne annem ne de babam burada doğmuştu. Bu yalnızca benim ve kardeşlerimin talihsizliği idi. Buraya taşınmalarının sebebi beş parasız olmaları ve Veylinton'daki evlerin sudan ucuz olmasıydı. Çünkü bu rezil şehirde de olsa bir ev, hiç evden iyiydi ve annem çocuklarını büyütürken Veylinton'dan daha baskın çıkabileceğine inanmak gibi bir hataya düşmüştü.

Öte yandan babam, bir Çürük'tü ve Veylinton Çürükleri'yle baş edemiyordu. Hırsızlık doğasında yoktu, dürüst bir adamdı. O da kendini bu şehirde dürüst bir adam olarak kalacağına ve dürüst bir adam olarak ekme parasını kazanıp ailesini doyurabileceğine inandırmıştı."

Bu parlak ela gözlü çocuğun bir hırsız olduğuna, parlak neşesi sönmeyen annesi Lisabel Çırpıkanat'ın bir zamanlar çok üzgün olduğuna ya da bıyığının altında büyümlü denecek kadar parlak bir gülümsemesi olan babası Brahn Çırpıkanat'ın bir Çürük olduğuna kim inanırdı ki? Sonuçta üçü de hayaun hiçbir zorluğuyla savaşmak zorunda kalmamış gibi ışıldayan yüzlere sahipti.

"Açtık," diye devam etti Marlo, sesi çatlamıştı. Ara sıra Zaina'nın sayfalarını çevirdiği kitabın sesi duyuluyordu. "Belli bir zaman sonra annem de bana çaldığım için kızmak yerine getirdiğim parayı kabul etmeye başladı. Bunun için hâlâ yüreğinin ağrıdığını her gün yüzünde görüyorum.

Babama da yalan söylüyorduk, annemin yaptığı tatlıları ya da artık Sorin'e küçük olan kıyafetleri sattığımızı inandırmıştık onu. Gerçekten inanıyor muydu bilmiyorum. Böyle zamanlarda babamın da bir Doğrucu olmamasına şükrediyordum.

Yakalandığımda on üç yaşındaydım." Derin ama kesik bir nefes daha aldı. Hatırlaması acı veren kısım çoktan başlamamış mıydı yoksa?

"İyiydim, çalmakta çok iyiydim. Bir Çiftçi olarak, bir evlat ya da ağabey olarak olmadığım kadar iyiydim hem de. Nasıl bir hataya düştüm bilmiyorum ama tek hatam tökezlemek değildi. Geçici bir süreliğine, içinde bir tek benim olduğum, fazla büyük olmayan bir hücreye atıldım.

Doğrucu olduğum çok geçmeden ortaya çıktı. Benim hatamdı. Polis memuru, 'Seni uslu durursan serbest bırakacağım,' ya da 'Burada yalnızca misafirsin,' gibi şeyler söylediğinde ısrarla, 'Yalan söylüyorsun,' diye cevap vermek bütünüyle benim hatamdı. Kendimi ele veren ben olmuştum. Ama korkuyordum. Korktuğum için söylediği her şeyi sorguya çekiyordum. Tükenmeme sebep oluyordu bu. Yine de korkum ağır basıyordu.

Doğrucu olduğumu anlayan ve beni yakalayan aşağılık polis memuru o hücreden başka bir hücreye götürdü beni, karanlık, soğuk ve minicik bir hücreye."

Marlo gözlerini yere dikmişti, şu an burada, Kuzton'da kış güneşinin altındaki yirmi iki yaşında bir yetişkin değildi. O küçük, karanlık hücrede titrerken korkudan mı yoksa soğuktan mı titrediğini bilmeyen on üç yaşında bir çocuktu.

"Bu sefer tek değildim, benimle birlikte başka biri daha vardı hücrede. Köşede neredeyse yatar gibi oturuyordu. Doğrudan bana bakıyordu. Ya on yedi ya on sekiz yaşında olmalıydı ama yaşına göre çok zayıf. Saçlarının arasındaki birkaç beyaz tel hücrenin içine şeritler şeklinde dolan tek ışığı yansıtıyordu. Yüzü... Çok beyazdı, fazla beyaz. Hiç kırpmadığı gözlerinin rengi de çok soluktu, neredeyse beyazdı. Ve öyle kötü kokuyordu ki..."

Marlo'nun nefes alış verişleri düzensizleşmişti. Omzuna dokunup, "Her şey yolunda, burada, bizimlesin," demek geldi içimden ama onu irkiltmekten korktum.

Tüm bunları yaşarken yalnızca on üç yaşındaymış, diye hatırlattım kendime, bu gerçek beni derinden sarsıyordu. Marlo'yla havadan sudan sohbet eden kimse trajik bir hikâyesi olduğunu anlamazdı. Zaina'nın aksine Marlo unutmakta ya da aşmakta iyi değildi belki ama saklamakta usta olduğu kesindi.

"Ona bakmamaya çalıştım," diye anlatmaya devam etti, sesi buğulu çıkıyordu şimdi. "Onu görmezden gelmeye, sonumun onun gibi olmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama başaramadım." Sırtını dikleştirdi. "O hücrede kaldığım iki gün çok değildi belki ama bana sonsuzluk gibi geldi.

İki günün sonunda o polis tekrar geldi. Her şey, polisler bile upkú şehir gibi yozlaşmıştı." Başını iki yana salladı. "Aslında onu suçlamıyorum, hayır, kim olsa aynı şeyi yapacaktı. Hepsi birbirinden daha beter mahvolmuştu. Elimde olsa o lanetli şehrin tüm binalarını ateşe verir, hepsini kökünden yok ederdim.

Kaç paraya, ne karşılığında bilmiyorum ama beni yasal olmasa da Ayvion'a sattı. Ayvion ordusuna çalışmak için Asatkra'ya giden askeri bir gemiye kaçak olarak bindirildim."

Sattı mı, diye düşündüm ama ağızımdan çıkan soru, "Ordu mu?" oldu.

"Ordu deyince aklında büyük bir şey canlanmasın, buralarda savaş olmadığını biliyorsun zaten. Bu ordu savaşmak için değil, güvenliği sağlamak ve genel kontrolleri yapmak için var yalnızca. Ya da en azından ilk başta var oluş amacı buymuş.

Asatkra'da bana onlar için çalışmam karşılığında aileme para gönderileceği ve onlara iyi bakılacağı söylendi. Doğruydı. Ya ne olduğunu bilmediğim bir işte çalışıp aileme bakacaktım ya da ailem Veylinton'da perişan hâldeyken ben burada kaçak olarak yaşayıp tekrar Veylinton'a dönmenin bir yolunu arayacaktım. Teklifi kabul ederken hiç düşünmemiştim bile."

Tüm bunları anlatmak Marlo'ya zor geliyordu, yüzündeki sıkıntılı ifadenin, anlatırken ara sıra kekeleyesinden ve duraksamasından anlaşılıyordu bu. Bazı şeyleri yirmi iki yaşındaki Marlo bile anlamlandıramıyordu ve tüm bunları anlaması ondan on üç yaşındayken istenmiş, ihtimallerin değerlendirilmesini yapması beklenmişti.

Marlo'nun sessizliği uzun sürdü. Zihni o günlerde kaybolduğu için mi, hatırlamakta zorlandığı için mi yoksa doğru kelimeleri seçmeye çalıştığı için mi bilmiyordum. Sanki sokak da birden sessizleşmişti. Güvercinler ve hatı kediler bile Marlo'yu dinliyor, onun için üzüyorlardı.

Cevabını duymak istemesem de öğrenmem gerekiyordu. "Ne işi verdiler sana, Marlo?"

"Nos'unkinden kötü bir işi değil." Yoğun kederle koyulaşmış yüzünü Nos'a doğru çevirdi.

Kafamı kaldırıp Nos'un olduğu tarafa dönünce bize sırtını dönmüş olduğunu gördüm. Elleri arkasındaydı, solgun sol eliyle sağ bileğini tutuyor ve her zamanki gibi dimdik duruyordu. Yüzünü hafifçe sağa çevirdi. Sakince alıp verdiği nefes havada belli belirsiz dumanlar çıkarıyordu.

"Asatkra'dayken Nos'la tanıştum," diyen Marlo'nun sesi odağımı Nos'un yüzünden ve ellerinden uzaklaştırdı. "Beni Nos'la eşleştirdiler. Birlikte çalışmamız için. Başka kimsenin takım arkadaşı bir Doğrucu değildi. Başka kimsenin takım arkadaşı da Nos değildi. İşinde yeniydi ancak iyiydi, bu yüzden ona 'Doğramacı' diyorlardı. Doğrucu ve Doğramacı... İyi bir takım olmuştuk."

"En iyisiydik," diyen Nos Marlo'nun hikâyesini böldü. Sesi daha karanlıklaşamaz derken yanılmıştım. Koyu sesi, henüz keşfedilmemiş ve dünyalar üzerindeki kimsenin gözleriyle görmemiş olduğu kadar siyah bir renkti.

Marlo, acıya benzeyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gurur duyuyordu ama bununla gurur duyduğu için utanıyordu da.

"O sıralar küçük işlerle ilgileniyorduk. Küçük ama yine de suç sayılan şeyler yapmış feylerle. Benim görevim feylerin yalan söyleyip söylemediğini öğrenmekti, zor değildi, hep yaptığım iş sayılırdı. Nos ise..." Kırıkan alnını kaşıdı. "Nos ise feyleri doğruyu söylemeye teşvik ediyordu. Yalanlarını ortaya çıkaran ve onları Nos'un ellerine teslim eden bendim, asıl korktuklarıysa hep oydu."

Tanrım, neler yapıyordu bu çocuk? Dövüyor muydu? Kırıyor muydu? Kesiyor muydu?

"Ayvion'da bizden iyisi yoktu. Öğrenmek istediğimiz ne varsa öğreniyorduk, bunları da raporlaştırıp patronumuza veriyorduk."

"Tüm bunlar... Yasal mı?"

"Bilmiyorum. Ordu mülkünün içinde neler döndüğünü kimsenin bildiğini ya da sorguladığını sanmıyorum." Güçlü bir nefes verdi. "Dört yıl sonra da minik ekibimize Zaina katıldı."

Zaina ismini duyup mavi gözlerini kaldırdığında hâlâ hararetili ama büyük bir dikkatle kayıt defterini inceliyordu. Tekrar deftere döndüğünde aldığı derin ve sıkıntı dolu nefesten onun da Asatkra anılarıyla gurur duymadığını anladım.

"Zaina bir Şifacı," dedim kaşlarımı çatarak. "Ona neden ihtiyacınız vardı?"

Sessizlik. Kulağa kötü gelen bir şey söylenmeden önceki o minik mola, duraksama, tereddüt.

"Bazen..." Beni şaşırtarak cümleyi söylemeye gönüllü olan Nos olmuştu. "Vücutlarındaki her kemiği bir kez kırmak ya da derilerindeki her bir yüzeyi bir kez kesmek yeterli olmuyordu."

Demek ki gerçekten dövüyor, kırıyor ve kesiyordu.

İnsanları kendi kanları içinde neredeyse boğulur *hâlde* bırakırken de kibar mıydı? Yine dik mi duruyordu böyle? İnsan vahşiyken aynı anda nazik olabilir mi?

Neler yaptınız böyle? Daha bilmediğim ne kaldı?

Düşüncelerimle uğraşırken çok uzun süre sessiz kaldığımı Zaina konuşmaya başlayınca fark ettim.

"Marlo ve Nos'a yaptırılan iş yasal mıydı bilmiyorum ama benimki değildi," dedi kararlılıkla. "Misha'nın öldüğü seneydi. Lendorr'a nasıl vardığımı bile hatırlamıyorum ama oradaydım. Gideceğim hiçbir yer olmadan boş sokaklarda gezerken denk geldiğim adam bu işi teklif etmişti. Kahverengi yelege temiz, şapkası düzgün, uzun boylu bir adamdı. Her hâliyle güvenilir gözüküyordu. 'Çok uzakta bir iş,' demişti. 'Ancak feyleri iyileştireceksin. Tıpkı olmak için doğduğun kişinin yapacağı gibi.' On altı yaşındaydım, açtım, bilmediğim bir şehrin sokaklarında uyuyordum ve Misha... Kabul ettim. Asatkra'da ilk iş olarak Taygalı olduğumu belli eden soy ismim değiştirildi ancak ismim olduğu gibi bırakıldı. Nos, Marlo ve Nos'un babası dışında kimse beni görmüyordu. Binada Taygalı, kaçak çalışan bir Şifacı olduğunu kimse bilmiyordu. 'Zaina Nafel' ismi belgelerde yer alsa bile kimsenin ilgisini çekmiyordu,

çekse bile arkası boştu zaten. Kimse hakkımda bir şey öğrenemezdi. Zaina Nafel diye biri yoktu. Ben oradan kaçana dek de hiç var olmamıştı.”

Nos'un babası mı?

Nasıl oluyordu da bu kadar çok şey anlatmalarına, bu kadar çok şey öğrenmeme rağmen kafamdaki sorular hiç azalmıyor, aksine artıyordu?

“Zaina geldikten sonra işlerimiz daha da ciddileşmeye başladı. Bize daha büyük görevler veriyorlar, hayati öneme sahip bilgileri elde etmemizi istiyorlardı.” Marlo başını öne eğdi. “Nos, sorgulamamız gereken suçlulardan birini öldürdüğünde on sekiz yaşındaydık.” Cümle boğazından zor çıkmış ve havada öylece asılı kalmıştı. Öyle ki daha önce bunu hiç dile getirip getirmediplerini merak ettim.

Birini öldürdüğünde...

Bunun Nos'u ne yaptığını çok net görüyordum: Bir günahkâr ve kuralları çiğneyen bir asi.

“Bir kazaydı.” Nos'un hâlâ arkası dönüktü. Omuzları hiç hareket etmiyordu, nefes almıyor gibiydi. Birini öldürmek, yaşamına bir son vermek yalnızca “bir kaza” olabilir miydi? Bu bahanenin arkasına saklanmak onun içini rahatlatıyor muydu?

Kaza ya da değil, Nos hakikaten birini öldürmüştü.

Zaina durmuş, bana bakıyordu. Marlo da susuyordu, Nos da. Bir katilin yanında uyumuş, bir katilin bana verdiği bıçakla gecenin bir yarısı beni eğitmesine izin vermişim. Ondan korkmamıştım, bir kez bile. Zaman zaman güzel yüzlü Marlo bile gözüme ürkütücü gelmişti; yüce dağlar, karanlığı oluşturan ağaçlar, gölgeden geldiğini duyduğum herhangi bir ses beni korkutmuştu ama bir katil olan bu feyi bir kez olsun tehdit olarak algılamamıştım. Belki de bir katil olmanın artık benim için fazla anlam ifade etmiyor oluşundandı.

Aptallık olabilirdi bu ama hislerim bana büyüyle donatılmış bu üç feyin tehlikeli olmadığını söylüyordu. Yine de hislerim ne zaman beni yanıltmıştı ki? İçimdeki o ses beni ne zaman doğru bir kapıya götürmüştü?

Hepsi bir çeşit karar vermemi bekliyormuş gibi duruyordu. Nos arkasını dönüp düşüncelerimi yüzümden okumak istiyordu, emindim buna ama arkasını dönmeye cesaret edemiyordu. Artık yüzüme bakma hakkına sahip değilmiş gibi. Hareketsizdik. Sanki zaman kararımı verene dek ilerlemeyecekti. O da beni bekliyordu. Sabırla.

“Devam et, Marlo.”

Marlo temkinli bir nefes aldı. “Nos herkese kaza olduğunu söyledi. Ancak söylediğinin doğruluğunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.”

“Doğrucu.”

“Onlara Nos’un yalan söylediğini, bir kaza olmadığını ve bunu planladığını söylememi bekliyorlardı, onu cezalandırmak istiyorlardı. Ancak benim... Nos’u dinlememe gerek bile yoktu. Doğruyu söylediğini zaten biliyordum. Yine de dinledim. Ben Doğrucu’yum ve hakikatten şaşmayacaktım, bu yüzden binadakilere gerçeği söylediğini söyledim. Yine de ne kadar yakın dostlar olduğumuzu herkes biliyordu.”

“Sana inanmadılar.”

Marlo hafifçe başını sallayarak onayladı. “Onun yalanını örtbas ettiğimi düşündüler. Bir Doğrucu olarak yalan söylemekle suçlandım.” Acıyla güldü. “Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

Doğruyu söylemek bildiğin tek şeyken yalan söylemekle itham edilmek...

“Planının ortağı olduğumu söylediler. Artık ikimizi de cezalandırmak istiyorlardı. Bize ne yapacaklardı bilmiyorduk, bilmemek her ne ceza vereceklerse ondan daha ağır geliyordu. Ancak sonunda öldürüleceğimizi öğrendik.”

“Sizi Doğal Denge’ye karşı geldiniz diye mi öldürmek istediler?” diye sordum yüksek sesle. “Bu da Doğal Denge’ye itaatsizlik değilse ne?”

Marlo her şeyi sanki şu an oluyormuş gibi anlatıyordu. Sanki Nos da Marlo da şu içinde bulunduğumuz dakika idamla cezalandırılmıştı. Burada, Kuzton’da ve yanımda tamamen sağlıklı ve sokaklarda dolaşmakta özgür olduklarını tamamen unutmuştum.

“Hayır, Doğal Denge’den çok daha fazlasıydı bu. Zaten bir suçlunun katledilmesine kimsenin sesi çıkmaz, bir iyilik görürler bunu. Doğal Denge inancının feyler tarafından çarpıtılmış ikinci yüzü de bu işte. O çocuğun ölümü kimsenin umurunda değildi. Ama önemli bir suçluydu, çok önemli hem de. O sıralar Avalon’daki en iyi ustalar tarafından dövülen ve orduya gönderilmesi için ayrılan nice bıçaklar, kılıçlar ve hatta ok uçları çalınmıştı. Araştırdığımız, öğrenmeye çalıştığımız da bu işin arkasında kimin olduğuydu. Veylinton korsanlarının olduğundan şüpheleniyorduk, sonuçta başka kim çalacaktı ki? Ancak kimin yaptığını hiç öğrenemedik. Yine de tüm meslektaşlarımız, büyüklerimiz, her kim yaptıysa bizim de onların yanında çalıştığımızı düşünüyordu. İşin içinde ne tür bir kârımızın olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bize altın mı teklif edilmişti yoksa yalnızca benim vatanseverliğim tutmuş, milli duygularım kabarmış ve kendi ülkem, kendi şehrim için bir şeyler mi yapmak istemiştim?

Canımızın derdine düşmüştük artık. Çocuk ölmüştü ve onu geri getirmenin bir yolu yoktu. Ama ordunun öfkesini azaltmaya çalışabilirdik. Riskli bir işti ama başarılabilir değildi. Birim patronumuz ve komutanımız çok yakından tanıdığımız biriydi: Nos'un babası."

"Bizim tarafımızı tutmadı," diye mırıldadı Nos. Hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. Sanki biliyordu. Babasının ona inanmayacağını, onun tarafını tutmayacağını biliyordu.

"Biz de kaçmaya karar verdik." Marlo kendi sesini duymaktan bıkmış ya da boğazı ağrımaya başlamış gibi duraksadıktan sonra yutkundu. "Ancak Bayan Nafel'den kaçamadık."

Zaina bu cümleyi duyunca çatılmış kaşlarına ve odaklanmış gözlerine rağmen güzel, porselen yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Bizimle gelmek istedi."

"Orada daha fazla devam edemezdim." Zaina başını kaldırıp buz mavisi gözleriyle değil de anlamla dolu bakışlarıyla bana baktı. "Zaten zor dayanıyordum. Çığlık duymak korkunç bir şeyken çığlık duymaya alışmak, sessizlik bastırıldığında o çığlıkları aramak bambaşka bir dehşet veriyor. Umarım hiçbirimizin bunu bir daha yaşaması gerekmez."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Öylece kaçtınız mı yani?" diye sordum, Marlo'nun anlatacaklarının burada bitmemiş olduğunu tahmin ediyordum.

"Öylece kaçmadık elbette. Keşke o kadar kolay olmuş olsaydı. Uzun süre saklanmamız, kaçmamızı sağlayacak bir taşıt ve kaçmamıza yardım edecek kişiler bulana dek gölgelerde yaşamamız gerekti. Hava çok sıcak olduğunda bile pelerinimiz üzerimizde, başlığımız başımızdaydı. Bazen başımızı belaya sokuyor, ordunun askerleri bizi bulunca onlarla kavgaya tutuşuyor ve bir fırsatını bulup kaçmaya devam ediyorduk. Şimdi anlatırken kulağa ne kadar basit gelse de bizim için çok zor günlerdi. Yemek yemeye fırsat bulamadığımız, uyumaktan korktuğumuz ya da kâh soğuktan kâh susuzluktan, dudaklarımızın çatlayıp kanadığı günler oluyordu. Asatkra'da kalsak hatta Ayvion'un başka herhangi bir yerinde olsak bile bizi bekleyen yaşam buydu. Ve inan bana, hiçbirimiz o şekilde üçüncü yazımızı göremezdik. Gözü pek Zaina bile, kusursuz Doğramacı Nos bile dayanamazdı. Kırılırdık. Teker teker.

Sonra Zaina'yı yanımıza aldığımıza binlerce kez şükretmemizi sağlayacak o gün geldi. Zaina, Veylinton'a gidecek sağlamından bir gemi bulmuş ve kaptanı ile anlaşmıştı."

"Fazla dil dökmem gerekmedi," diyen Zaina işaret parmağını yaladıktan sonra önündeki sayfayı çevirdi. Parmağının ucu artık kalın sayfaları çeviremez

olmuştu. “Adam salak sayılırdı ve ikna edilmek istiyor gibi bir hâli vardı. Şansa bakın ki benim ağzım da epey iyi laf yapar.”

Marlo gülümsedi. “Zaina olmasaydı nerede olurduk, bilmiyorum. Veylinton’a gittiğimizde artık geri dönmek için çok geçti. Artık suçlu olmamız bile bir anlam taşımıyordu çünkü kaçarak onlara tam da öyle olduğumuz izlenimini vermiştik. Gidip bizzat, ‘Evet, bıçakların çalınmasına yardım etmemiz karşılığında rüşvet aldık,’ desek bu kadar ikna olmazlardı. Hızlı olmamız gerekecekti. Ailemin Veylinton’da yaşadığını biliyorlardı, oraya gideceğimizi düşünmüş ve belki de çoktan onları rehin almışlardı, sessizce bizim gelmemizi bekliyorlardı.

Veylinton’a güç de olsa vardık ve durumun korkunçluğunu çok geçmeden anladık. Tahmin ettiğimiz gibi bizimkileri esir almışlardı ancak tüm durum bundan ibaret değildi. Annem doğum yapıyordu. Afacan Lumi doğacak günü bulmuştu. Artık Veylinton’dan ayrılacağımız için mutlu olacak başka bir sebebim daha olmuştu: Bu bembeyaz saf bebek, ben ve diğer kardeşlerim gibi bu iğrenç şehirde büyümeyecekti.” Marlo bir an için tekrar gülümsedi.

“Kaçışımızı detaylı anlatmayacağım. Yeni doğum yapmış bir kadını ve yeni doğmuş bir bebeği uzaktaki bir köye kaçırmak yeterince zordu, bunu bilmen yeterli. Ayrıca oradan ayrılmamıza annemlerin pek çok temiz kalpli komşusu da yardım etti. Söz konusu Veylinton da olsa genelleme yapmanın yanlış olduğunu o zaman öğrendim.” Derin bir nefes aldı. “Netar da onlardan biri idi.”

Netar’ın kimliğini açıklamalarına gerek yoktu, kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

Kötü sonlar neden iyi insanların peşini hiç bırakmaz?

“O zamanlar çok toydu ama yetişkin bir yiğidin yüreğini taşıyordu. Yapamayacağı şey yoktu. Bilseydim onu Veylinton’da asla bırakmazdım.”

“Ama bilemezdin, Marlo.” Ona şefkatle gülümseyerek yaklaştım. “Bilememek senin suçun değil. Başına gelen tüm bu kötü şeylerin hiçbirinin suçlusu sen değilsin.”

Marlo’ya sarıldığımda söylediğim son cümleyi onun yüreğine su serpsin diye söylemiştim ama bana hissettirdiği buruk hisse bakılırsa bunu benim de duymaya, anlamaya ihtiyacım vardı.

“Seni gördüğüm andan itibaren sana yardım etmek için aklımı yitirmişçesine uğraşmaya çalışmamın sebeplerinden biri de tüm bu olanlar. Başlarda iyi ya da kötü kalpli biri olup olmadığını bilmiyordum, bana ya da aileme zararlı bir davranışının olup olmayacağını da. Yine de temkinliydim ancak sen

yeterince korkmuş gözüküyordun ve hiç yalan söylemedin. Buna dayanarak tek tahmin edebildiğim, kötülüğün kalbinin çoğunu ele geçirmemiş olduğuydu ve bu benim için yeterliydi. Böylece kendi günahlarımın da affedilmesinin bir yolunu bulmuştum sonunda.”

“Bana bunları neden anlattın, Marlo?” Sesim hâlâ kadifeliğini koruyordu. Soruyordum çünkü anlatmasa da son bir haftadır olduğu gibi her şeyden bihaber yoluma devam edebilirdim. Ondan başka tüm bunları bana anlatacak başka kimse yoktu.

“Çünkü biz, özgür değiliz ve sen bir avuç kaçakla birliktesin. Sana yardım etmeyi ne kadar çok istesem de bizimleyken hiçbir zaman tam anlamıyla güvende olmayacaksın. Bunu bilmek hakkın ve tüm bunları bu kadar geç anlattığım için üzgünüm.”

“Bence çoktan bizi aramayı bırakmışlardır,” diye mırıldandı Zaina. Tahmini mi bu yöndeydi yoksa diledikleri mi, anlamak zordu. Gözleri hâlâ defterde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. “Yıllar oldu.”

“Yine de...” Marlo ellerini altın saçlarının arasında gezdirdi. “Sana güvende olacağının garantisini veremem. Bu yüzden ayrılmak ve yoluna kendin devam etmek ya da sana eşlik edecek başkalarını bulmak istersen anlayışla karşılayacağım. Anlayışla karşılayacağız.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Tanrı’ya inanıyor musun, Marlo?” diye sordum. İyi biri olmaya takıntılıydı. Ne kadar büyük bir kalbi olduğunu görmüyordu, hiçbir zaman yeteri kadar iyi kalpli olduğunu düşünmeyecekti, ona kaç kez söylenirse söylensin.

“İnanıyorum. Doğal Denge’ye ve karmaya da öyle,” dedi bir çırpıda. Düşünmemişti bile, en azından şimdi. “Sebepler olduğum kötülüklerin hepsinin beni bulacağına inanıyorum. ve böyle devam ederse hayatımın kalanında karanlıktan, acıdan ve kederden başka hiçbir şey olmayacak. İyi bir şeyler yapmak zorundayım. İyilikler beni bulmasa dahi en azından iyi hatırlanmak istiyorum. Kaçak ve yıllarca feylere zarar vermek için çalışmış bir Doğrucu olarak değil de... Ben olarak.”

“Sen, benim bugüne dek tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahipsin,” dedim sesimdeki içtenliği duymasını umarak.

“Gidecek misin?” Nos derin ve boğazdan çıkan sesiyle araya girince irkildim. Duygusal hava birden tamamen dağılmıştı. Sırtı bize dönük duruyordu hâlâ. Sessizce ona doğru ilerledim ve yanından geçerek hemen karşısında dikildim. Kuyu gözleri tam karşısına odaklıydı, tepemde bir yere bakıyordu. Uzun boyluydu ve dimdik duruyordu; bense omuz hizasında sayılırdım, bu

yüzden yüzüm, bakışlarının önünü kesmeye yetmemişti. Yine de yavaşça, kirpiklerinin uçları beni gösterene dek gözlerini aşağı indirdi. Çok sakın gözüküyordu. Ne zamandan beri hiç kıpırdamamıştı?

Doğrudan gözlerine baktım. "Gitmeyeceğim."

Kararım kesindi. Zaten gidecek nerem ya da kimim vardı ki? Tüm bu hikâye onlara olan güvenimi biraz sarımsı. Derinden değil, minik bir gök gürültüsünün yeri sarstığı gibi ama hiç güvenmediğim, hakkında hiçbir şey bilmediğim yeni birisini bulmaktansa en azından tanıdığım ve zayıflıklarını bildiğim bu kişilerle yoluma devam etmek akıllıca hissettiriyordu. Katil, hırsız ya da kaçak olsun ya da olmasın, üçünün de bile isteye bir kötülük yapacağını düşünmüyordum. Özellikle de bana. Benim için onca zahmete katlanmışlardı. Yine de elime verdikleri koz bana kendimi güvende hissettiriyordu. Onlara karşı kullanacağımdan değil elbette, zaten ben de upkır bir kaçak gibi, varlığımın diğerlerinin gözüne batmamasını umarak gizlice ortalıkta geziniyordum. Üstelik bir insandım, sıradan bir kaçaktan çok daha kötüsü. İstesem de normal bir Terra vatandaşıymışım gibi onları bir yerlere şikâyet edemezdim. Ama işler o raddeye gelirse şüphesiz bir yolunu bulurdum.

Nos'un bakışlarında bir değişiklik olmadı. Yalnızca bir kez başını salladı.

"Sizi ele vermemden korkmuyor musun?" diye sordum.

"Korkmuyorum." Sesi soğuktu, tekdüzeydi, duygudan yoksundu. Ama bu bir numaraydı, aldatmacaydı çünkü yıldızlı, karanlık gözleri tonla duygudan en az birkaçını saklamakta başarısız oluyordu.

"Ele veremem diye mi?"

"Ele vermezsin diye."

Nos, yine beni yalnızca birkaç gündür tanıdığını unutuyordu ve bunu ona hatırlatmak benim vazifem değildi. Ben onu ezelden beri tanıyormuşum gibi davrandığımda bu gerçeği o da benim yüzüme vurmuyordu.

Tam o sırada Zaina oturduğu yerden kalkarak bize doğru yaklaşmaya başladı. "Nos..." Sesli adımlarını birbiri ardına atarken gözleri defterde bir noktada sabit duruyordu. "Sanırım bunu kendi gözlerinle görmelisin," dedi. "Kitabı alan kişinin kim olduğunu sonunda buldum: Ferniyan Salvor."

Nos'un dudaklarında kalan hafif pembeliğin de tereddüt etmeden hızla çekildiğini, yüzünün geri kalanı gibi renksizleştiğini gördüm. Zaina da görmüştü, yine de ekledi:

"Baban."

KUYUNUN DİBİNDEKİ YILDIZLAR

Hana dönmeye ve sıradaki eylemlerimizin ne olacağını tartışmaya karar verdik. Kitabın nerede olduğunu bilmiyorduk ama kimde olduğunu öğrenmiştik. Gerisini getirmek fazla zor olmamalıydı. Söz konusu kişi Nos'un babasıydı sonuçta. Fakat tam da bu yüzden kitabın peşine düşecek miydik, emin değildim.

Marlo ve Zaina sokakta ilerlemeye koyulmuşken ben Nos'un hareketmesini bekledim; dönmesini, konuşmasını, son birkaç saattir davranışlarındaki tuhaflığı bırakmasını... Handan çıkmadan önce güldüğü gibi gülmesini ya da en azından bana gülerken baktığı gibi çevresine de yumuşak bakmasını bekledim.

Sanki donmuştu. Öylece duruyordu hâlâ.

Ben de gidersem çok geçmeden o da peşimizden gelir, diye düşünüp sesli birkaç adım attım.

Gelmedi.

"Gelmeyecek misin?" diye sordum sırtına doğru, az önce bana, "Gidecek misin?" diye sorduğu gibi.

"Geleceğim." Sesi şimdi az önce anlatılan, yıllara sığmış olayları yalnızca birkaç dakika önce, yalnızca birkaç dakikada tekrar yaşamış gibi çıkıyordu. Yorgundu. Hatırlamak insanı pekâlâ yorabilirdi.

"Güzel öyleyse."

Tam dönüp gitmeye hazırlanırken adımı seslendi. Neredeyse esen hafif rüzgârın uğultusu yüzünden onu duymayacaktım, öyle zayıf bir sesle söylemişti. Adımdan başka bir şey söylemiş olsa duymazdım ama onun sesiyle gelen adım, her zaman duyacağım bir şey gibiydi. Öyle ki sağır olsam bile işitebileceğim bir şekilde söylüyordu.

Söyleyeceği şeyi söylemesini bekledim. O da bir süre bekledi.

“Senin gözünde ben kimim?” diye sordu sonunda, sanki cevabı duymak istediğinden emin değildi. “Kuralları hiçe sayan bir günahkâr? Acımasız bir katil? Yüzleşmekten korkan bir kaçak?”

Yaşadıklarına rağmen karanlık gözleri yıldızlardan daha parlak ışıldayan bir genç. İyi bir dost. Kâbussuz uyuyayım diye düş engeli büyüsü yapma inceliği gösteren sessiz bir kahraman.

“Nos’sun,” diye yanıtladım sorusunu. Yine. “Ve sanıyorum ki bu sefer senin hakkında yeterince bilgi sahibiyim.”

Onu tanıdığım yaklaşık bir hafta içinde gördüğüm kadıyla bir kaçaktan, bir katilden, bir “Doğramacı”dan çok daha fazlasıydı o. Ancak insanlar sürekli sizin nasıl birisi olduğunuzu söylediğinde aksine inanmak zordu. Marlo’nun yalnızca “Marlo” olarak hatırlanmak istemesi gibiydi bu. Nos uzun süredir hiç yalnızca “Nos” olmamıştı.

Nihayet yavaşça döndü, bana hayretle bakıyordu. Minnetle bakıyordu. Teşekkür ediyordu. Çünkü onun istediği de buydu: Yalnızca Nos olmak. Bir katil ya da günahkâr olabilecek en son kişi gibi görünüyordu. Yüzünden bir saniyede çok fazla duygu geçecekmiş de dudakları, kaşları ya da yanaklarındaki kaslar buna izin vermiyormuş gibi bir hâli vardı.

Onu bu işkenceden kurtarmak isteyip, “Benim sıram,” dedim gülümseyerek. Aramızdaki bu oyun fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

Başını öne eğip belli belirsiz kıkırdadı. Güldüğünde hareket eden omuzları da gülüyordu. Dudaklarının rengi geri dönmüştü.

“Baban senin orada çalışmana nasıl oldu da izin verdi?” diye sordum soruma hazır olduğunu belirtmek için başını sallayınca.

“Onun gibi olmamı sağlayacağını bilse böbreklerimden birini hiç düşünmeden köpeklerimizin önüne atardı. Tek istediği buydu, onun olduğu askerin bir kopyası olmam. Daha iyisi ya da kötüsü değil.”

“Yalnızca bir çocuktun,” diye fısıldadım.

“İşkence etmek için yeterince büyük olduğuma karar vermişti.”

Tek kelime edecek gücü de o tek kelimeyi de bulamadım.

“Özür dilerim,” dedi birden. “Bugün sana babanı anmak için zaman vermemiz gerekirdi. Ben...”

“Biliyor musun... Önemli değil,” diye mırıldadım. “Yas tutmak için ayrı bir zamana ihtiyacım yok. Bir yıldır her gün yas tutuyordum zaten.

Bugün odaklanmamız gereken başka şeyler var. Kurtulmamız gereken başka belalar ve avlamamız gereken hayaletlerimiz... Hepimizin."

Geçtiğimiz yıldan düne kadar, gittiğim her yere babamın hayaletini görmüştüm. Annemle Kona'nın bana her baktığında babamın hayaletini görmelerine ve asla iyileşmemelerine yol açmışım. Her saniye ona bakarak onu hissederek hüznümün gittiğim her yere, görüştüğüm herkese bulaşmasına sebep olmuşum. Tıpkı Zaina'nın kırık kalbinin lanetini her yere taşıması gibi. Nos'un sırtında, diğerlerinin asmasına yardım ettiği "acımasız katil" yazan bir etiketle dolaşması ya da Marlo'nun kötülüklerini telafi etmek için her an iyilik yapmazsa ciğeri beş para etmez biri olarak öleceğini düşünmesi gibi.

Babam dün de yoktu. Öyleyse takvimde bugünü gösteren sayının hiçbir önemi yoktu. O artık takvimdeki hiçbir sayıda var olmayacaktı.

Benim döngüm kırılmıştı ve artık çok net görebiliyordum ki hepimiz bundan daha fazlasıydık, daha iyisiydik ve hepimiz bundan daha iyisini yapabiliydik.

Nos bana öylece bakmakla yetindi. Anlıyordu.

Soğuk, iyice içime işlemeye başlamış, yine soğuk sayesinde Nos'un beyaz burnunun ucuna ve yanaklarına tekrar bir pembelik gelmişti.

O anda minik kar taneleri gökten üzerimize düşmeye başladı.

"Gidelim mi artık?" diye gümüş bir pürüzsüzlükle sorduğunda gözleri yumuşak, sesi sıcaktı. Yıldızlar artık hem gözlerinde hem sesinde ve görülen o ki bir de saçlarında toplanmıştı.

Odamızdaki yataklardan birine oturmuş, bizi bekleyen sıradaki maceranın ya da canavarın ne olduğunu rahmin etmeye çalışıyorduk. Tehlikeli bir oyundu bu ama bu kısmı sıkıcı sayılmazdı.

"Sizce hâlâ bizi arıyor mudur?" diye sordu Marlo. "Çünkü arıyorsa eğer, adamın kollarına kendi ayaklarımızla gideceğiz."

"Yıllar oldu," diye yanıtladı Nos. "Unutmamışlardır ancak vazgeçmişlerdir."

"Önemi yok," diye mırıldadı Zaina, yatağın en uç köşesinde oturuyor ve saçının örgüsünü açıyordu. Normalde düz olan saçları tüm gün örülü durmaktan hırçın bir denizin hareketli yüzeyi gibi açığtaki omuzlarına dö-küldü. "Ferniyan'ın nerede olduğunu bilmiyoruz nasılsa."

Kalktım ve çantamdan Nos'un benim için çizdiği haritayı bulup çıkardım. Aceleyle ruloyu gelişigüzel bir şekilde açınca kâğıdı açık tutması için *Kuutamo*'yu haritanın bir köşesine koydum.

"Doğal Denge aşkına, Eira," dedi Marlo ben bıçağı koyar koymaz. "Bu biraz fazla tehditkâr oldu."

Zaina'nın dudağının kenarları neşceyle kıvrıldı. Pek çok konuda anlaşılmıyor olsalar da şakalarının birbirlerinin hoşuna gitmesi iyi bir şeydi.

"Ferniyan'ı gördüğünüz en son yer Asatkra'ydı."

Beklediğim onay Marlo'dan geldi, hevesle başını salladı.

"Dua edelim de şu an orada olmasın," dedim, haritada bir "Asatkra" yazan yere bir de "Kuzton" yazan yere bakarak.

Çok uzak.

Hem de çok.

Umutsuzluk çevremde birikmeye ve beni sarmaya başladı. Ferniyan Salvor, Ayvion topraklarındaysa oraya tek gidecektim. Diğerlerini kaçukları ve yüksek ihtimalle kâbuslarına malzeme olmuş bir yeri tekrar görmeleri için denizin ötesine sürüklemek yapabileceğim bir şey değildi. Özellikle bugünkü hâllerini gördükten sonra değil.

Bencil biriysen bile bencilliğin de sınırları vardı. En azından benim için.

Tanrım, Kona'yı ve annemi bir sabah uyandığımda burada bulsam ne olurdu sanki? Asla dönmek için uğraşmazdım. Zor olurdu elbette ama burada insan olsak dahi yaşamamanın bir yolunu bulabilirdik, geçtiğimiz hafta bunu öğrenmiştim.

"Ne var biliyor musunuz?" Zaina yataktan indi ve bir performans sanatçısıymış gibi bize döndü. Bir oyunun açılış konuşmasını yapacakmış gibi duruyordu. "Bugün yeterince uğraştık. Ayrıca beyinlerimizin iyi çalışması için de saat geç olmaya başladı. Diyorum ki..."

"Konuyu eğlenceye mi getirmeye çalışıyorsun?"

"Elbette konuyu eğlenceye getirmeye çalışıyorum, çok Saygıdeğer Bay Salvor. Başka ne olacaktı?"

"Zaina..."

"Tek kelime istemiyorum. Şehirden eğlenmeden dönmeyeceğimizi hepimiz biliyordunuz, şaşırmış gibi yapmanıza lüzum yok. Şimdi... Sarşın,

sen evet, dışarı... Hayır, ne kadar yorgun olduğun umurumda değil. Sen de ruh çocuk. İşte böyle! Eira ve benim giysilerimizi değiştirmemiz gerekiyor."

Zaina'nın tek bir sözüyle Marlo ve Nos'un odayı terk etmesi dikkatimi dağıtarak beni neşelendirmişti. Anneleri gibi konuşmuştu ve onlar da anneleriymiş gibi sözünü dinlemişlerdi. Gerçekten de bir tiyatro oyunuydu bu. Tek eksik uzun perdelerdi.

"Sarışın" ve "Ruh Çocuk" çıkınca Zaina yanıma oturdu. Şimdi ben de onun çocuğuymuşum gibi bana şefkatle bakıyordu ve anlaşılan o ki diğerlerinin aksine ben azarlanmayacaktım.

"Tüm bu eğlenceyi iptal edebiliriz," dedi usulca. "İstediğin buysa eğer. Bugün çok fazla şey yüklendin, hâlihazırda seni üzen pek çok düşünceyle baş ettiğini de görebiliyorum ve tüm bunlarla baş etmenin kolay olamayabileceğini anlıyorum. Yalnız kalmak, dinlenmek ve düşüncelerini toparlamak istersen o ikisini dışarı çıkarıp seni burada bırakabilirim."

Ona gülümsedim. "Eğlenmek bana da iyi gelecektir. Kendi başıma kalırsam zihnim beni yer bitirir." Ellerine uzandım. "Kendi başıma tüm bunlarla baş edebilir miyim bilmiyorum ve emin olmamak beni öldürür, Zaina."

Üstelik onlara bu eğlenceyi borçlu olduğumu hissediyordum. Sebep olduğum tüm bu kargaşa yüzünden. Benim ihtiyacımın olduğu kadar onların da birkaç saatliğine de olsa kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Zaina anlayışla gülümsedi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden eğlence teklifini şimdi ortaya atmak iyi bir fikir olur gibi geldi. Tüm gün şehirde dolaştık, bizi tanıyan kimse olmadı. Hâlâ aranıyorsak da Kuzton'da aranmıyor olabiliriz."

Burası güvenli olabilir.

"Eira," dedi yine sakince. "Şuna bir açıklık getirmek istiyorum. Bizler kaçak olabiliriz, istenmiyor ya da aranıyor olabiliriz ama inan bana, bile isteye ya da yaptığımızdan hoşlanarak kimseyi incitmedik. En azından bu konuda emin olabilirsin."

"Biliyorum."

"Bizden korkmanı ya da çekinmeni istemiyorum. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımızı bilmelisin."

"Korkmuyorum, Zaina. Hem de hiç. Korktuğum pek çok şey sayabilirim ama her nasılsa sen, Marlo ya da Nos onların arasında değilsiniz."

"Güzel. Unutmadan, seni temin edebileceğim başka bir konu daha var."

"Nedir?"

"Sana getirmeni söylediğim o elbiseyi getirdiğin için bana çok teşekkür edeceksin çünkü sana çok yakışacak."

Elbise kesinlikle bir tavernada ya da barda giymek için uygun değildi. Dikkat çekmek istemiyorsak bu elbiseyi giymemem bizim yararımıza olurdu ama Zaina bana endişelenmememi söylemiş, hayatın kusursuz olmamak için çok kısa olmasıyla ilgili yaptığı küçük konuşmasını, "Ekstra olmak basit olmaktan iyidir," diyerek bitirmişti. Bunun, Zaina'nın sloganı olduğu sugötürmez bir gerçektir.

Tanrı'ya çok şükür, kabarık bir eteği yoktu. Kuzton'un alçak tavanlı tavernalarında karanlık bir prenses gibi dolaşmak, istediğim son şey olurdu. Şık bir elbiseydi, uzun ve siyah. İnce askıları vardı. Uzun bir süredir etek giymemiştım, bu yüzden eteğin altında çıplak kalan bacaklarım ruhaf hissettirmişti. Yine de elbiseyle ilgili esas problem bu değildi. Zaina'nın ölçülerine uygun bu elbise, bana, özellikle bel kısmının gülünç gözükmesine sebep olacak kadar boldu.

Ancak Zaina, her zamanki gibi hazırlıklıydı. Bu problemi yanında getirdiğini bile bilmediğim beyaz bir korseyle çözdü. Korse, kalın bir kemer gibi belimi sımsıkı sarıyor, nefes almamı güçleştiriyordu. Ama çok iyi hissettiriyordu.

"Ne o, dilinizi mi yuttunuz, Bay Salvor?"

Sanırım Nos da bu kadar abartmamızı beklememişti zira beni ilk gördüğünde, yani bir insanla ilk kez karşılaştığında bile bu kadar şaşkın görünmediğine emindim. Öylece bakıyordu; aşağı yukarı, sağa sola, elbisenin her karışını inceliyordu.

"Hayır, Eira. Yalnızca, siyah benim rengim sanıyordum."

"Görünüşe bakılırsa değilmiş," dedi Zaina, Marlo'yla uğraşmayı sevdiği gibi Nos'la dalga geçmek de hoşuna gidiyordu. "Kıskandın mı yoksa?"

"Harika görünüyorsunuz, hanımlar ancak artık her nereye gideceksek gidebilir miyiz? Açlıktan ölmek üzereyim."

Ben gülümserken Nos'un bakışları yüzüme çıktı.

Elbette Marlo, her zamanki gibi açtı.

Çengel'in barı, minik bir eğlence gecesi için biçilmiş kaftandı ancak o handa kalıyorduk ve orada kalan diğer kişilerin yüzlerimize alışması riskini göze alamazdık ya da kim olduğumuzu sorgulamalarını. Göze batmamalı, tanıdık yüzler değil, hiç kimse olmalıydık.

Böylece başka bir taverna bulduk. Tavanı alçak, dışarıya kıyasla içerisi çok sıcak olan bu yere "Balçık" ismi verilmişti. İçerinin kahverengi ve san ortamı bile özverili bir hizmetkâr gibi insanın yorgunluğunu bir ceketmiş gibi üstünden çekip almaya yetiyordu. Fazla kalabalık sayılmazdı, belki de konuklar henüz gelmeye başlamamışlardı.

Mekânın diğer yerlerinden iki-üç basamak yüksekte olan ve kenarlarında uzun, kırmızı perdeler bulunan küçük sahnesinde tarçın saçlı bir kız yüksekçe bir tabureye oturmuş, ellerinde tuttuğu lavtasını çalarken tıpkı sesi gibi yumuşacık bir şarkı söylüyordu. Parmakları lavtanın üzerinde dans ederken içerideki kadınları ve erkekleri büyülemişti. Kimsenin çıtı çıkmıyor, hayran gözlerle onu dinliyorlardı. Bunun için kimse suçlanamazdı ya, kızın sakın sesi insanın ruhunu okşuyordu.

Tarçın saçlı kıızı dinlerken kimi içkisini yudumluyor, kimi yemeğini yiyor, kimi ise her kimle geldiyse ona gülümseyerek bakıyordu. Bar sorumlusu tombul kadın bu kıızı ilk defa duyuyor olamazdı ancak o bile kıızı ömründe ilk kez görüyormuş gibi izliyor ve onu, lavtasının tınısını ilk kez işitiyormuş gibi dinliyordu.

Boş masalardan birine acele etmeden geçtik. Kızın müziğine saygısızlık edecek herhangi bir ses çıkarmaktan korkar hâlde bulmuştum kendimi.

Zaina önce pelerininin başlığını, sonra da pelerininini sakince çıkardı ve tekrar ördüğü saçlarının sırtına dokunmasına izin verdi. Örgüye katmadığı birkaç tutam yüzüne dökülüyordu. Herkes kızın sesine öyle odaklanmıştı ki kimse Zaina'nın beyaza yakın soğuk sarı saçlarını görmedi. Gördülerse bile umursamadılar. Bu yer onun için fazla sıcaktı ama öyle hissediyordum ki Zaina bununla baş etmeye, her gün bu savaşı vermeye çoktan alışmaya başlamıştı. Acaba hiç kolaylaşıyor muydu?

Nos ve ben yan yana oturduk. Benim karşıma ise Zaina kurulmuştu. Saçlarını tamamlayan, yer yer beyaz, yer yer gözleriyle aynı mavi olan bir elbise giymişti; yalnızca bu sefer elbisesi askılı değildi. Omuzlarını açıkta bırakan ve dirseklerinden sonra genişleyen uzun, beyaz kolları olan bu elbisenin üzerine giydiği askılı açık mavi korsenin önünde beyaz bağcıkları vardı. Zaina hazırlanırken bu bağcıkları sıkamak için ona ben yardım etmiştim.

Nos her zamanki gibi siyaha bürünmüştü. Tek fark, siyah ceketinin altından gözüken üzerindeki bağcıkları gevşek bırakılmış, fazla uzun olmayan

beyaz bir tunik olmasıydı. Bakışlarını takip ettiğimde sahnedeki kızın ellerine odaklandığını gördüm. Kıpırdamadan, büyük bir ilgiyle tarçın saçlı kıızı dinliyor, gözlerini bir anlığına bile kızın ellerinden ayırmıyordu. Kızın pürüzsüz ellerinde ne bulduğunu anlamıyordum.

“Ben lavaboya gideceğim,” diye fısıldadı Zaina, korsesinin sıkılığı yüzünden dimdik oturuyordu, neredeyse Nos kadar dik. “İçcekleri söylemek için dönmemizi beklemeyin. Eira, benimle gelir misin lütfen?”

Zaina’yı duyan Marlo başını salladı, Nos da öyle ancak gözlerini sahnedeki kızıdan ayırmadı.

Tavernanın minik ve beni şaşırtacak derecede temiz lavabosu iki kişinin rahatça sığacağı kadar geniş sayılmazdı. Arkamızdan kapıyı kapattığımızda içerideki şarkının acıklı sözlerini hâlâ net duyuyorduk.

“Lütfen şu bağcıkları biraz gevşetir misin?” diye sordu Zaina yalvarırcasına. Normal bir günde de korse taktığı oluyordu ama bağcıklarını daha önce hiç bu kadar sıkı mıydı, emin değildim. “Kendim yapabilecek kadar eğilemiyorum bile. Bu daracık şeyin içinde daha ne kadar idare edebilirim bilmiyorum. Nefes almamı zorlaştırıyor. En iyisi daha rahatsız edici hâle gelmeden halletmek.”

Hızla başımı salladım ve dar lavaboda hiçbir yere çarpmamaya çalışarak Zaina’nın önünde hafifçe eğilip bağcıkları gevşetmeye koyuldum. “Neden bağlarken çok sıkı olduğunu söylemedin?”

“İdare edebilirim gibi gelmişti.” Sesi hüsrarla doluydu.

“Sorun değil, hemen hallederiz.”

Ben bağcıkları tek tek her yerinden gevşetmeye çalışırken, “Nos’la aranızda neler oluyor?” diye sordu. Ellerim kısa bir anlığına bağcıkların üstünde dondu.

Neler mi oluyor?

Bu da ne demek?

Zaina’nın bu küçük donmayı fark etmediğini umarak, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye yanıtladım.

“Aranızda bir şeyler olduğunu sanmıştım,” dedi. Tamamen dürüst davranıyordu. Söylediklerinde samimi, sesi içtendi. Oyun yok, ağzımdan laf almaya çalışmak yok. Yalnızca düşündüğünü söylüyordu.

“Böyle bir izlenime neden kapıldığını anlamıyorum.”

“Görmüyorsun, değil mi?” diye sordu. Kafam karışmıştı, Nos’la aramızda herhangi bir şey yoktu. Ve ne o ne de ben bir şey varmış gibi davranıyorduk.

Yaşadığım kafa karışıklığı kaşlarımı çatmama sebep olmuştu ve Zaina bana tepeden bakarken bile bunu görmüştü.

“Görmüyorsun.”

Doğrudum. Ellerim hâlâ korsesinin bağcıklarını tutuyordu. Soran gözlerle Zaina’nın güzel, mavi gözlerine baktım. Yanaklarında her zamanki gibi tatlı bir pembelik vardı ve cildinin nasıl bu kadar kusursuz olduğunu sormak geldi içimden, bu başka bir zamanın sorusuydu. “Neyi görmüyorum, Zaina?”

“Sana nasıl baktığımı. Sana nasıl baktığımı görmediğini mi söylüyorsun gerçekten?”

Gerçekten şaşkındı. Zaina, Nos’un bana karşı bakışının *farklı* olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Bana kalırsa Nos aralarında en az bana bakıyordu. Normal bakıyordu. Tarçın saçlı kızın ellerine baktığı gibi değil. Kesinlikle değil.

“Nos bana doğru düzgün bakmıyor bile,” dedim boğuk bir sesle çünkü bağcıklarla uğraşmaya dönmüştüm. Nasıl hissettiğimi bilmesem *sesim, kulağa neredeyse kırılgan geliyor*, derdim. Ancak bana olabildiğince az bakıyor, benle olabildiğince az konuşuyordu, bunu kişisel algılamamıştım. Şimdiye dek. “Baktığında da sana, Marlo’ya ya da ağaçlara nasıl bakıyorsa öyle bakıyor.”

Tarçın saçlıya öyle bakmıyor ama.

Tarçın saçlıya neden bu kadar takıldım ki?

“Hayır,” dedi usulca. “Şu bağcıklarla uğraşmayı iki dakika bırak,” diye ekledi.

Ellerim bağcıkların üstünde gezinmeye devam etti, bir an önce korse problemini çözmek ve bu dar lavabodan çıkmak istiyordum.

Onu dinlemediğimi fark eden Zaina yavaşça çenemi yukarı kaldırdı. Yüzündeki şefkatle dolu gülümsemeyi görmemi istemişti.

Şifacı.

Şifacı oluşu bu gülümsemeden belli oluyordu. Yalnızca gülümsemesi bile bazı yaraları iyileştirebilirdi.

Tekrar doğrudum. Eğik durmaktan sırtım ağrımaya başlamıştı. Çok şükür benim korsem Zaina'nınki kadar sıkı değildi.

"Nos sana bakmıyor değil," dedi sakince. "Çoğunlukla sana bakmamak için uğraşıyor. Sürekli seni izlememek için çaba gösteriyor. Bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyorum onu, inan bana."

"Ama..."

"Sana baktığındaysa," diyerek sözümü kesti. "Gözleri parlıyor. Hem de her seferinde. Ve şunu bilmelisin, onun gözleri derin birer çukur gibidir. Onunla konuşurken gözlerine baktığında içinde kendi yansımanı bile göremezsin. Çünkü bakışları bulduğu her şeyi yutar, ışığı bile. Bu yüzden çoğu zaman parlamaz. Az önce, o sahnedeki kızı izlerken doğrudan Nos'un gözlerine bakıyordun. Söyle bana, gözlerinde herhangi bir ışık dikkatini çekti mi? Bakışlarında minik de olsa bir ısıltı?"

Hayır.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Yine o iyileştirici gülümseme. Zaina'nın yüzünde içinizde bildiğiniz ve düşündüğünüz her şeyi ona anlatma isteği uyandıran bir şeyler vardı. Ayvion'da çalışırken Nos'un işkenceleri yerine Zaina'nın gülümsemesi konsaydı belki de sorgulanan herkes, her şeyi ona anlatmaya gönüllü olurdu. Yargıdan uzak, iç ısıtan bir karşılama gibi, bir onaylama gibi gülümsüyordu.

"Nos'un gözlerinde yalnızca sana bakarken ortaya çıkan o ısıltıyı, senin sesinde de duyuyorum," dedi. "Elbette yalnızca Nos'a bir şey söylerken."

Duygularını anlamlandırabilen biri olmamıştım hiçbir zaman. Hatta genelde, küçük bir kartopu boyutundaki bir duygu çığ olup yamaçtan aşağı sürüklenene kadar onu fark edemezdim. Bu noktada da Nos'a karşı ne hissettiğimi ya da bir şey hissedip hissetmediğimi bile bilmiyordum.

"Hayır, ben... Sanmıyorum."

"Burada duygularını sana anlatmak için varmışım gibi düşünmeni istemem. Ancak sürekli yanlış zamanda, yanlış yerde olduğunu düşündüğünü biliyorum. Sadece tersinin de mümkün olabileceğini aklında bulundur istiyorum. Belki de aslında doğru zamanda, tam da olman gereken yerdeydin."

"Zaina..." Derin bir nefesi serbest bıraktım. "Bu konuşmayı neden yapıyoruz bilmiyorum ama benim buradan herhangi birine bir şeyler hissetmem mümkün değil."

"Buraya ait olmadığını düşündüğün için mi?"

"Burayı terk edeceğim için. Şimdi terk edemesem bile denemeyi asla bırakmayacağım için."

"Bak, Eira. Seninle açık konuşacağım. Bu hayatta birini gerçekten sevmek ve o kişi tarafından gerçekten sevilme zordur. Kimsenin kabul etmek istemeyeceği kadar zor hem de. Ben bunu elde edecek kadar şanslıydım." Duraksadı, bu konuya girmek isteyip istemediği konusunda kararsızmış gibi dudaklarını birbirine bastırırken dudağının köşesinde belli belirsiz, minik bir gamze ortaya çıktı. Bu süre ona devam etmek istediğine karar vermesi için yeterli olmuş olacak ki, "Ve kaybettim," diye mırıldandı. Yeterince kısıp sesle söylerse kabul etmesi gerekmezmiş gibi. Her kelimesi yüreğinden kopup geliyordu. "Böyle bir şeyi elde edersen kaybetmek istemezsin, inan bana. Bir dünyayı geride bırakman gerekse bile."

"Ya o dünyayı da gerçekten seviyorsam?"

"Dünyan seni, onu sevdiğin kadar seviyor mu, Eira?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

"Dünyan seni, senin onu geri istediğin kadar çok istiyor mu?"

Tayga'yı terk etmeden hemen önce bu konuşmayı kendisiyle de yapmış mıydı?

"Nos bana karşı bir şey hissetmiyor," dedim konuyu dağıtmak için. "Aynı şekilde ben de öyle."

"Öyle olsun," dedi ellerini teslim olurcasına iki yana doğru kaldırırken. Sonra dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Keyfi henüz tam olarak yerine gelmemiş olmalıydı ama Zaina, öyleymiş gibi davranmakta korkunç derecede iyiydi. "Yine de bunun uzun süre böyle kalmayacağına bahse girmek ister misin?"

Gözlerimi devirirken bile kendimi gülümserken buldum. "Şu lanet bağcıkları halledelim de içeri gidelim artık."

İçeri geçtiğimizde tarçın kız ortalıklarda yoktu, kalabalıktakiler de çoktan birbirlerine bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Şifacı ve ben konuşmaya öyle dalmıştık ki alkış fırtınasını bile duymamıştım. Zaina artık çok daha rahat yürüyordu, bense daha dalgındım çünkü Şifacı, beni kafamda oradan oraya koşuşturan sorularla bırakmıştı.

Yine de zihnimde eğlenmeyi istemekten başka hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirdim. Bu dünya beni hâlihazırda olduğumdan daha iyi bir oyuncuya dönüştürüyordu.

Neredeyse tüm gün boyunca aklımda Kona, annem ya da babam yokmuş gibi yapabiliştim. Şimdi de aklımda Kona, annem, babam ya da az önce Zaina'yla yaptığımız, Nos'un kuyu gözlerindeki ışıltıyla ilgili o küçük konuşma yokmuş gibi davranabiliyordum.

Yapabiliyordum.

Yapabiliyordum ancak lavabodan çıktığımız an bizi gören Marlo gülümseyince Nos arkasını döndü, bize doğru.

Böylece bahsi geçen parıldamayı ben de gördüm. Hep gözlerinin bir parçası sandığım yıldızları.

Gülümsedim.

Acımasızlıktı bu. Gülümsemem hemen soldu. Bu gülümseme adiceydi, bu gülümsemeyi kendime yakıştıramamıştım.

Bu dünya terk edeceğim dünyadan fazlası değildi. Nos da terk edeceğim bu dünyadaki terk edeceğim, bana büyük yardımları dokunan bir dosttan fazlası olamazdı. Olmamalıydı.

Aceleyle yerlerimize geçtik. Marlo'nun önündeki tabak boştu. Ne kadar zamandır içerideydik?

"Tam zamanında geldiniz," dedi altın saçlı. Karnı doyunca neşesi yerine gelmiş benziyordu. Yanakları al al olmuştu. "Başka biri sahneye çıkmak üzere."

Harika.

Zaina kendisi için sipariş edilmiş kırmızı içeceğini yudumlamaya koyuldu, o sırada sahneye doğru dört kişi ilerlemeye başladı: İriyarı bir adam ve üç genç kız.

Adam devasaydı, hayatımda gördüğüm en kocaman kişi olabilirdi. Marlo'yla birlikte korkutup kaçırdığımız anne ayı kadar iri, hatta belki de o ayıdan daha iriydi. Kahverengi uzun saçları ve sakalı, dövmeleleri ve kalın kolları, onun anne ayıdan bile daha korkunç gözükmesine sebep oluyordu.

Kızlarsa adamın tam tersi olacak şekilde ufak tefek, zayıf feylerdi. Uzun, renkli eteklerini tutmuşlar, sahneye doğru ilerlerken eteklerinin önlerini hafifçe yukarı kaldırıyorlardı.

Henüz yerden birkaç adım yüksek platforma varmamışlardı ki müşteriler ellerindeki sağlam bardakları masalarına vurarak ritim tutmaya başladılar. İşte tam da o zaman "Balçık" isimli bu tavernanın içindekilerin sayısındaki artışı fark ettim. Elinde bardağı olmayanlar yumruğunu masaya vuruyor,

masaları, yeri ve duvarları sarsıyordu. *Herhangi birinin yanı başında ağır bir silah ateşlense bu gürültülü patlama sesini kimse duymaz,* diye düşündüm. Sonra fey dünyasında hiç ateşli silah olmadığı aklıma düştü.

İri adam ve kızlar, seyircinin ilgisinden memnun olduklarını yüzlerindeki geniş gülümsemeyle belirtirken birer birer sahneye çıktılar.

Kızlardan birinin elinde yaylı bir çalgı vardı. Yanlış bilmiyorsam bir viyolaydı bu. Viyola ve bu gürültü, birbiriyle epey çelişiyordu.

Bir anda herkes durdu. Bizden farklı olarak diğer herkes buranın devamlı müşterisiydi anlaşılan.

Dördümüz şaşkınlıkla etrafımızı izliyorduk.

Viyolası olan kız hareketli bir şeyler çalmaya başladı. Bir yandan da yerinde durmuyor, dans ediyordu. Dans ederken bile viyolası ayrı bir aletmiş gibi değil de kızın bir başka kolu gibi, vücudunun diğer bir uzvu gibi gözüküyordu. İkisi bir bütünlermiş gibi.

İri adam ve diğer kızlar da şarkıya girince tüm taverna dans etmek için ayağa kalkmış, şarkıyı söylüyor ve yarın yokmuş gibi eğleniyordu. Girişte, içeri girenlerin dertlerini asmak için bir askı bulunup bulunmadığını kontrol etmek geldi içimden, başım kapıdan yana döndü.

O sırada garson kız içeceğimi getirdi. Gülümsedi ve dans ederek uzaklaştı.

“Bu da ne?” diye sordum beyaz içeceğe bakarak. Tavernadakiler öyle gürültü yapıyorlardı ki kendi sesim kulağıma gelene kadar bir duman gibi çevre seslerin arasında dağılmıştı. Nos bir şeyler söylediğimi anlamış olacak ki bana bir cevap verdi ancak elbette, onu da duyamadım.

“Seni duyamıyorum! Hayır, diyorum ki seni duyamıyorum! Sen beni duyabiliyor musun? Nos, söylediğinin tek kelimesini anlamıyorum.” Kahkahama engel olamadım. O da güldü.

Sonra yavaşça öne doğru eğilerek bana yaklaştı. O bunu yaparken hiç hareket etmedim. Sonra kulağına dönüp, “Bu nedir?” diye sordum.

Bana dönüp kulağıma, “Süt,” dedi. Nefesini hissettim, o da geri çekilirken acele etmedi.

“Süt mü?” Yine bağırmıştım çünkü başka türlü imkanı yok ona sesimi duyuramazdım. Az önce yaptığı gibi kulağına eğilmek dışında elbette.

Başını salladıktan sonra tekrar kulağıma seslendi. "Gece rahat uyuyabilmen için," dedi. Nefesi, kulağımın yanı sıra yanaklarımı ve boynumu yakıyordu. "Kesinlikle Marlo ve ben başka ne içersin bilemedik diye değil."

Hızla uzaklaştı. Yüzümdeki müteşekkire gülümsemeyi görünce onun dudaklarının kenarları da gururla iki yana çekildi.

Zaina ve Marlo ayağa kalkınca dikkatimiz dağıldı. Marlo eliyle ayağa kalkmamızı işaret ederken Zaina da beni ellerimden tutarak kaldırmaya çalıştı.

"Ben dans etmeyi bilmiyorum!"

Yine de çoktan öğrenmiş olduğum üzere, Zaina'ya hayır demek zordu.

Bir an sonra Zaina ellerimden çekştirerek beni ayaklarımın üstünde durmaya ikna etmeye çalışıyordu. İkinci an ise ayakta, üçüyle ve tavernadaki diğer feylerle birlikte taş zeminde dans ediyordum. Elbiseyle dans etmek eğlenceliydi, eteğimin hareketlerime ayak uydurur gibi oradan oraya savrulması içimi değişik, anlamsız bir mutlulukla dolduruyordu. Zaina oradan oraya sıçırıyor, Marlo kendini kaybetmiş ve bulmakla ilgilenmiyormuş gibi zıplıyor, Nos dans ederken bile kibarlığını koruyordu. Hareketleri planlı ve kusursuzdu. Daha önceden bunun dersini almış gibi yeri geldiğinde ellerini çırpıyor, yeri geldiğinde sakince karşısındaki kişinin çevresinde dönüyordu.

Herkes herkesle dans ediyordu. Karşımızdaki kişi, hepimizin sürekli hareket hâlinde olmasına bağlı olarak hızla değişiyordu. Zaina ne zaman kendini benim karşımda bulsa ellerimden tutup beni kendi çevremde döndürüyor, Marlo tanıdık yüzümü görünce muzipçe gülümsüyor, Nos da tempo ne kadar hızlı olursa olsun önümde selam vermek için eğilecek zamanı buluyordu. Kalabalık içine karışmayı özledikleri her hâllerinden belli oluyordu. Kalabalıktaki herhangi biri olabilmenin nasıl özel hissettirdiğini unutmışlardı. Ama Balçık'ta bu şansı tekrar elde etmişlerdi. İsimlerini bilen kimse yoktu. Ya da aranan suçlular olduklarını. Ve o an, benim buraya ait olmadığımı gerçeğini bilmeyenler arasında ben de vardım.

Ayaklarımızın ağrısı artık görmezden gelemeyeceğimiz kadar artınca masamızdaki yerlerimize geçtik. Nefes nefese, alnımızdan terler akarken sandalyelerimize oturduk. Benim askılarımdan biri omzumdan düşmüş, Zaina'nın örgüsüne katmadığı saçları yüzüne yapışmıştı. Nos cekerini çıkarmış, yalnızca bağcıkları şimdi birbirine dolanmış tuniğiyle hemen yanımda oturuyordu. Onu ilk defa beyazla görüyordum ve bu bir şekilde yanlış hissettiriyordu. Beyaz ona yakışmadığı için değil, çok yakışıyordu

ama daha çok kendisinin de belirttiği gibi, siyah onun rengi olduğu için. Yanakları kızarmış, cildine renk gelmişti ve şimdi üstü açık renk olduğu için teni o kadar da soluk gözükmüyordu.

Marlo su doldurduğu bardağını hızla kafasına dikti. Sonra Zaina bardağı elinden kaptı ve bir bardak dolusu suyu da o içti.

Dans beni her şeyden uzaklaştırmıştı. Tüm dünyalardan, herkesten. Var olan tüm tehlikelerden, babamın hayaletinden ve annemle Kona'nın şimdiki durumundan. Bencilceydi ama zihnim açılmış gibi geliyordu, bir daha uykuya ihtiyacım olmayacakmış gibi. Her şeyi yapabilecekmişim gibi. Bir yandan da bacaklarım sızlıyor, "Hayır, her şeyi yapamazsın," diyordu. Bir insan nasıl aynı anda hem yorgun hem de enerjiyle dolu olabilirdi ki?

Kalbim, gümüş madalyonumun altında hızla çarpıyordu. Tavernadaki konuşmaların uğultusu olmasa sanki kalbimin madalyona çarpınca çıkardığı küçük çınlama seslerini duyabilirmişim gibi hissettim. Madalyonu elimin içine aldım ve soluğum yavaşça düzene girerken onu sımsıkı tuttum. Elime çarpan kalbim de yavaşladı. Çok geçmeden bedenimdeki her parça alışık oldukları ahenklerine dönmüştü.

Artık soğumuş olan sütüm sıcak yanaklarıma çok iyi geldi.

Nos kapıya dönük duruyordu. Gözleri bir noktaya kilidendi. Kapının önünde kimse yoktu, bir şey ilgisini çekmişti ve bu şey bir kişi değildi. Kapının çevresinde duvara asılı bir takvimden, misafirlerin ceketlerini ve pelerinlerini asması için birkaç askılıktan başka bir şey yoktu. Birden masaya döndü.

"Biliyorum," dedi, gözlerini masaya dikmişti. Daha çok kendi kendine konuşuyor ya da düşüncelerini toplamak için yüksek sesle düşünüyor gibi gözükmüyordu. Öyle ki Zaina, Nos'un bizle konuştuğunu fark etmediği için onu dikkate almayıp içeceğini yudumlamaya ve çevresindeki eğlenceyi izlemeye devam etti. Ama Marlo, siyah saçlı güzel çocuğun hemen karşısında oturuyordu.

Can dostunun onunla konuştuğunu o ağzını açar açmaz fark etmiş, "Neyi biliyorsun, kardeşim?" diye sormuştu.

Hem Marlo'nun hem benim dikkatimi çoktan çekmiş olan Nos, sonunda Zaina'nın da meraklı bakışlarıyla karşılaşınca sırtını dikleştirdi. Göğsü aldığı derin nefesle şişti ve nefesini serbest bırakırken çenesinde bir kas seğirdi. "Ferniyan Salvor'un tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Babamın yerini biliyorum."

ZAMAN VE EYLEM

“Veymut mu?”

Haritam yanımda değildi ancak Veymut’un nerede olduğunu hatırlamak için haritaya ihtiyacım yoktu. Kuzton’un güneydoğusunda, buraya ne çok yakın ne de çok uzak. Aldin’dense çok, çok uzakta.

“Kışın ikinci ayına girdiğimizi fark etmemiştim,” dedi Nos. “Babamın doğum günü bu aydır. Doğum gününü kutlamak için bir hafta boyunca Veymut’taki görkemli evinde eğlence düzenler. Eğlenceyi düzenlemesinin sebebinin iş arkadaşları, ortakları ve yakın çevresiyle ilişkilerini geliştirmek olduğunu söyler ama bana kalırsa tüm bunların sebebi yalnızca gösteriş meraklısı biri olması.”

Veymut’taki görkemli evi.

Babasının evi, onun değil, onların değil, yalnızca babasının evi.

“Eğer onlarca yıldır sürdürdüğü bu geleneği bir anda ortadan kaldırmaya karar vermediyse şu an eğlenceler ya çoktan başladı ya da çok yakında başlamak üzere. Bugün ya da yarın yola çıkarsak biz oraya vardığımızda o da hâlâ orada olacaktır. Ancak kitabın onda olduğunu gizlemek için bunca çaba gösterdikten sonra onunla ilgili sorularımızı yanıtlamaya gönüllü olur mu, emin değilim.”

Marlo, “Ya da hepimizi öldürmeden önce ilk cümlemizi bitirmemize izin verir mi?” diyerek iç çekti.

Etrafımızda müzik durmuş, artık yorulan feyler sessizleşmeye başlamıştı. Bu yüzden kısık sesle konuşmamız gerekiyordu. Öne doğru eğildim. “Öyleyse ben Veymut’a gideceğim,” diye fısıldadım. “Siz gelmiyorsunuz.”

“Seni bırakmıyoruz.”

Zaina içeceğini neredeyse tamamen bitirmişti. İçinde son, küçük bir damla kalmış olan bardağını çevirdi.

“Sizi öylece onun ellerine teslim edemeyiz.” Başımı iki yana salladım. “Bunca zaman saklanmış ve izinizi tamamen kaybettirmiş olmanızdan sonra olmaz.”

“Belki de artık zamanı gelmiştir. Belki de kimsenin bizi tanımamasının sebebi çoktan affedilmiş ve gündemden silinmiş olduğumuzdur, belki kaçaklıktan kurtulmuşuzdur. Sonsuza dek.”

“Belkilerle yola çıkamazsın, Marlo. Tanrı aşkına, bir ailen var ve küçük kardeşlerin...”

“Senin de var.” Öne, bana doğru eğildi, Baş hafifçe öne eğikti ve altın saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Kaşları kalktı. “Dönmen gereken bir ailen var. İzin ver, yardım edelim.”

Gerçek şuydu ki onlar olmadan Femiyan’dan kitabı almak, büyüü her nasılsa bir şekilde gerçekleştirmek ve eve dönmek şöyle dursun, Veymur’a bile varamayabilirdim.

“Hem yokmuş gibi yaşamak yeterince yorucu olmaya başlamıştı zaten,” diye ekledi Marlo. Geniş olan omuzları şimdi gözüme daha küçük geliyordu. “Bu hayatı ne kadar özlediğimi bu gece fark ettim.”

“En azından ben seninle geleceğim,” diyerek kesin konuşan Nos oldu. “Büyü için bir Darka’ya ihtiyacın olacak nasılsa. Ayrıca dövüş derslerimiz yarıda kalmamalı.” Döndü ve gülümsedi.

Kuutamo tüm gece olduğu gibi şimdi de eteğimin altında, bacağımın hemen üstünde, Nos’un benim için aldığı kayışın içinde mışıl mışıl uyuyordu. Hepimiz silahlarımızı bir şekilde saklamıştık.

“Babanın bir Darka olduğunu varsaymıştım,” dediğimde yüzündeki gülümsemesi yok olurken derin bir nefes aldı.

“Öyle. Ancak biz olmadan sana yardım etmeyi kabul eder mi, kuşkuluyum.”

Bir nefes aldım. Ardından bir tane daha. “Ölüme gitmeye sizin kadar istekli başka kimseyi görmedim ben.”

Zaina gülümserken Veylintonlu eski hırsız, “Doğduğumuzdan beri şu ya da bu şekilde ölüme koşmuyor muyuz zaten?” diye sordu. Sakin bir hayatı tercih eder miydi? Elbette ederdi. Herkes ederdi.

“Bu gece yola çıkmak isterdim ancak hiçbirimizin yorgun bedeni böyle bir yolculuğu kaldıramayacaktır,” dedim.

Bu, onların da benimle gelmesini kabul ettiğimi anlamaları için yeterliydi.

“Öyleyse yarın sabah,” dedi Nos, başını bir kez ciddiyetle salladı. “Erkenden bir arabacı bulur, yola çıkarız.”

Hâlâ hiçbirimizin bayılmamış olması bir mucize değilse neydi bilmiyordum.

Saat gecenin kaçıydı, vakit ne kadar geçti, şafağa ne kadar kalmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Artık tuhaf bir çeşit mantar yemiş gibi hissetmeye başlamıştım. Yorgunluk, ayağımın altındaki sert zemin tuhaf bir şekilde eğik duruyormuş gibi hissetmeme yol açıyor, başımı bir yöne bakmak için her çevirdiğimde gözlerimin o yere odaklanması birkaç saniyemi alıyordu.

Yine de yan masada oturan ve gözlerini bizden bir saniyenin yarısı kadar süre bile ayırmayan adam dikkatimden kaçmamıştı.

Normal gözükiyordu. Yıpranmaya başlamış çizmeleri, ortalama boyu, kolları katlanmış gömleği ve içerinin sıcaklığıyla kızarmış yanaklarıyla tamamen tavernadaki herhangi biri gibi gözükiyordu.

Yanındaki arkadaşına dönüp bir şeyler fısıldadı, ne olduğunu anlamamın mümkün olmadığı bir şeyler. Ama adam fısıldamayı bitirince arkadaşının bize bakmak için az yana kayan başı ve kalkan göz kapakları sayesinde söylediği her neyse, bizimle ilgili olduğunu anladım.

Tehdit altında hissettim, yaklaşan tehlikeyi hissetmiştim.

Adamlar kim olduğumuzu biliyorlar mıydı? Yoksa sadece benim insan olduğumu mu anlamışlardı? Az önceki konuşmalarımızı duymuş olmaları mümkün müydü? Yalnızca kavgaya arıyorlardı belki de? Hayır, bunun için fazla dikkatli bakıyorlardı. Sıradan bir kavgadan daha fazlasıydı bu.

Diğerlerini uyarmam gerekiyordu. Adamların dikkatini çekmeden diğerlerini durumdan haberdar etmem gerekiyordu.

Nos'a doğru eğildim, nabzım boynumun yanında atarken her bir vuruşu çok net hissediyordum. Şüphe çekmemek için başka bir şeyden bahsediyormuşum gibi gülümsemeye çalışarak, “Yan masadaki adamlar bize bakıyorlar,” diye fısıldadım. “Gitmeliyiz. Hemen.”

Yan masaya dönüp bakmadı, yalnızca anladığını belirtecek şekilde çenesini yavaşça öne eğdi. Bana ayak uydurarak gülümsedi. Sahte gülümsemesi fazlasıyla gerçekçiydi. Bu bana, onun gerçekten güldüğünü sandığımız zamanlarda gülüşünün kaç kez bir yalandan ibaret olduğunu düşündürdü.

Acaba Doğrucu, düzmece gülümsemeleri ya da sahte gözyaşlarını da anlayabiliyor muydu?

Nos, Marlo ve Zaina'ya bir bakış attı.

Tek bir bakış. O kadar küçük ve doğal bir işaretti ki bu, başkası asla fark etmezdi. Ama onlar bir seferde anlamıştı.

Gitmeliyiz, koşmalıyız bakışı. *Kaçmalısınız.*

Tanrı bilir kaç kez birbirlerine böyle bakmışlardı.

Marlo sakince yerinden kalktı. Uzun süre oturmaktan bacakları uyuşmuş gibi birkaç kez, her iki bacağına da sırayla salladı. Ayaklarıyla halkalar çizdi. Acele etmiyordu.

Zaina da eteğini düzeltmekle meşguldü.

Burada görülecek hiçbir şey yok. Yalnızca bir grup genç, mekânı terk etmeye hazırlanıyorlar.

Adamlardan ilki, tıpkı Marlo gibi sakince ayağa kalktı ve tıpkı Zaina'nın eteğini düzelttiği gibi kucağına dökülmüş çerez kırıntılarını çırpı.

Panik beni eski bir dost gibi, sımsıkı kucakladı. Adamlar peşimize düşecekt, orası gün gibi ortadaydı. Ama ne soracaklardı? Ne diyeceklerdi ya da ne istiyorlardı? Ne cevap vermeliydik?

Saçmalıyorsun, Eira. Bu adamların sizinle hiçbir alakası yok. Yalnızca iki adam, mekânı terk etmeye hazırlanıyorlar.

Ancak sonra, adamın belindeki kuşağı gördüm. Bir tür canavarmışçasına bana bakarak ceketini arkaya çekmişti.

Orada uyuyan ve her an uyanmaya hazır, keskin, parlak, boyutları değişen bıçakları da gördüm.

Açıkça tehdit ediyordu.

Sonra her şey çok hızlı gelişti.

Mekândaki yorulan kimseler aksileşmiş, büyükannemin normal bir gününde olduğu gibi huysuzlaşmışlardı. Kavga çıkması da uzun zamandır an meselesiydi. Herkes birbirleriyle el ele dans etmiş de olsa, birbirlerine

gülücükler saçmış ve böylece birbirlerini güldürmüş de olsa sonuçta burası bir tavernaydı. Ve tavernalarda kavgalar olurdu. Sürekli.

Biz kapıya varamadan adamların masasıyla bizim masamız arasında sebebini anlamadığım, yüksek ihtimalle hiçbir sebebi olmayan, bir tartışma patlak vermişti. Yükselen sesler ve kaba hareketler sonucunda üç adam birbirine yumruklar atmaya ve masaları devirmeye başlamıştı. Mutfak kapısından içeri girmeden önce bizi izleyen iki adamın kargaşada gözleriyle bizi takip etmeye çalıştığı, gördüğüm son şey oldu. Sonra kavgayı başlatan adamlar aramıza girmişti. Mükemmel zamanlama diye buna derdim.

“Neden buradayız?” diye sordum aceleyle. Bir yandan birbirimizi iterek ve ışıkla yarışarak mutfaka doğru ilerliyorduk. Tüm kanım, sanki kalbimin yakınlarında bir yerde bir araya geliyor, oluşan yumru göğsümde ağırlık yapıyordu.

Yine olmaz.

Bugün olmaz.

Marlo, “Çünkü ön kapıdan çıkarsak yakalanmamız uzun sürmez,” dedi. Kargaşadan en iyi şekilde faydalanmamız gerekiyordu. Ve bu gibi yerlerin her zaman bir arka kapısı olurdu. Yapmamız gereken iki şey vardı: Hızla tavernadan çıkmak ve adamların arka kapının önünde bizi beklemediklerini ummak.

Diğerlerine adamları tanıyıp tanımadıklarını sorduğumda Zaina tanımadığını, Nos adamları loş ışık altında ve kargaşa sırasında iyi göremediğini, Marlo da zeytin yeşili ceketliyi gözünün bir yerden ısırdığını ama emin olamadığını söylemişti.

“Hey, buraya girmeniz yasak!” bağırışlarının arasından geçerek mutfaka girdiğimizde şaşkın bakışlarla karşılaştık. Mutfağın bu kadar büyük olabileceğini tahmin etmemiştim, özellikle tavernanın bar kısmının ne kadar küçük olduğunu göz önünde bulundurunca.

Gözlerimle odanın her bir duvarını tararken onunla göz göze geldik. Tarçın saçlı kız, ortadaki tezgâha eğilmiş, yüksek ihtimalle yalnızca kendisi için hazırlanmış minik keklerden birkaçını ağzına tıktırıyordu. Nos kız görünce aceleyle, “Arka kapının nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. Öyle hızlı sormuştu ki kızın soruyu anlayıp anlamadığından emin olamadım. Ancak sonra kız ağzındakileri bitirmeden, havadaki ince kaşları, şiş yanaklarıyla bir kez başını salladı ve eliyle bir yönü işaret etti.

“Teşekkür ederim.”

Kızın işaret ettiği yöne doğru atıldık. Ancak Nos tereddütle arkasını döndü.

“Hanımefendi,” dedi her zamanki kibarlığıyla ama aceleci oluşu kibarlığını çok az da olsa gölgeliyordu. “Harika lavta çalılıyorsunuz, beni yanlış anlamanızı istemem ancak çalarken serçe parmaklarınızın varlığını unutmamanızı öneririm.”

Biz kapıyı bulmuşken ve mekânı terk ederken tarçın saçlı kız ağzındaki büyük lokmayı yutmuştu. Arkamızdan, “Yol sizlerden yana olsun!” diye seslenirken sesinde büyük bir memnuniyet vardı.

Marlo yüksek ihtimalle sevinç çığlığı atmak istiyor ama henüz Balçık’tan yeteri kadar uzak olmadığımız için fısıltıyla karışık bir kahkaha atmakla yetinmeye çalışıyordu.

Tavernadan çıktığımız an hızla koşmuş, gecenin yıldızsız kısımları arasında saklanarak kaldığımız han olan Çengel’in üst sokağına kadar gelmiş-
ük. Yakalanmadan.

Henüz şehri terk edemezdik. O adamlar bizi gördükten sonra hemen olmazdı; etrafı, özellikle bu küçük şehrin çevresini arayacaklardı. Bizi tekrar bulmayı bu kadar çok istiyorlarsa elbette.

“Anlamıyorum,” dedim yüzümü buruşturarak. “Neydi bu?”

“Şüpheli olan sen değildin,” dedi Zaina. O telahta saçlarımı kenara çekip kulaklarımın sivri uçlarının yerlerinde olup olmadığını kontrol etmişti. “Adamlar askerlerdi büyük ihtimalle.”

“Hâlâ aranıyor olduğumuza inanamıyorum.” Marlo şaşırmış mıydı yoksa yalnızca hayal kırıklığına mı uğramıştı, söylemek zordu. Emin olduğum tek şey dondurmasını yere düşürmüş bir çocuk gibi göründüğüydü. Büsbütün mutsuzdu şimdi. Özlediği hayata kolayca tekrar sahip olamayacaktı.

“Bu gece, burada güvende olacak mıyız?”

“Nöbet tutarız,” dedi Nos. Günlerdir hepimizin aynı anda uyuduğu bir gece olmamıştı zaten.

Bir elim bacağımdaki *Kuutamo*’yu, öteki elim boynumdaki gümüş kol-
yeyi yokladı. İkisi de yerli yerindeydi. *Benim minik korumam ve askerim.*

Hana girdiğimizde ortalık sakindi. Takip edilmediğimizden emin olduğumuzda gölgelerden çıkıp içeri girmeye cesaret edebilmiştik. Uykumuzda boğulmak istediğimiz son şeydi çünkü.

O gece, uyumadan önce iki ayrı dünyada nasıl iki ayrı insan olduğum aklıma düşen ilk şey oldu. Bu dünyanın -fey ya da insan- herkesi bir şekilde değiştirdiği gerçektir. Ama benim değişmek için fazlasıyla geçerli sebeplerim vardı. Kardeşimi bulmak istiyordum bir kere. Gitmek istiyordum. Bunun için korkusuz olmam, cesur olmam gerekiyordu. Burada ölmek istemiyordum, burada yaşamayı ise hiç istemiyordum ama dönmek için çabalarken ölürsem bununla ilgili elimden gelen bir şey olmayacaktı. Yine de kendimi, ölüme altın tabakta sunmaya gönüllü olmayacaktım.

Öte yandan güvendiğim, canımı emanet ettiğim kişiler sessiz ve ne düşündüğü neredeyse hiçbir zaman anlaşılmayan bir katil, doğrulukla kafayı bozmuş eski bir hırsız ve aşırı alaycı, sağı solu belli olmayan, yüksek ihtimalle hakkında çok az şeyi bilmeme izin veren, nice sırlarla dolu bir kızdı. Ama yine de bana, onları böyle adlandırmak yanlış olur gibi geliyordu. Bundan çok daha fazlası olduklarına inanıyordum. Ve her nasıl oluyorsa onlara güvenerek doğru şeyi yaptığımı *biliyordum*. Aptalca olabilirdi ancak şimdi zihnimi meşgul eden düşünce kesinlikle bu değildi.

Bir yıl önce tam bugündü... Ne olmuştu o dükkânda? Dün gibi hatırlıyordum. Tüm gün, her dakika ve her saniye meşgul oluşum bana zihnimin anlatmak için yanıp tutuştuğu hikâyeyi görmezden gelmeme ve o sesi susturmama yardım etmişti. Ama şimdi başımı yastığa koyunca, etrafta onu susturacak hiçbir şey yoktu. Nos'tan rica etsem, kâbuslarımı uzaklaştırdığı gibi bu sesi de kovabilir miydi?

Tamam, dedim içimdeki sese nihayet. Anlat, bana o gün yaşanan her şeyi tekrar göster ve sen de kurtul, ben de kurtulayım.

Küçük dükkân, onu bildim bileli bir kez olsun değişmemiştii. Duvara asılı nallar, her yere saçılmış çekiçler ve çiviler. Babam hiçbir zaman düzenli bir insan olmamıştır.

Asıl mesleği demircilikti. Her türlü demiri döverbilir ve ona istediği şekli verebilirdi. Ama insanlara en çok nal lazım oluyordu; bu yüzden babam, zamanının çoğunu atlar için uygun nallar hazırlayarak geçiriyordu.

Küçükken girmeme izin verilmeyen bu dükkânın içi her zaman çok sıcak olurdu. Kırmızı ve turuncu renkle ısınmış nallar soğuduğunda normal

rengine dönerdi. Büyüleyici bulurdum bu işi. Gerçek büyüünün var olabileceğinden habersizdim o zamanlar ve büyüye en yakın şey buymuş gibi gelirdi.

O gün, dükkânın bir köşesindeki masada oturmuş babamın çalışmasını izliyordum.

“Şu kısmı görüyor musun, Eira?”

Daha iyi görebilmek için ayağa kalkmış ve babamın önünde duran örne yaklaşmıştım.

“Buraya değil de şu kısma vurmam gerekiyor; bak, gördün mü şu rüm-seği?”

Çok güç isteyen, çaba gerektiren bir meslekti bu. Günde kim bilir kaç kez indirip kaldırdığı o çekiş babama iyi para kazandırıyor. Bu yüzden başkentte yaşıyorduk, bu yüzden ne Kona'nın ne de benim okul masraflarım yaşamlarımız boyunca bir sorun olmuştu.

Babam sıcaklığı seviyordu ama harıl harıl yanan ateşin dalgalandırdığı hava beni bunaltıyordu, bazen boğazımı sıkıyor gibi soluk almamı engelliyordu. Bu yüzden burada fazla zaman geçirmeyi tercih etmesem de bazen yalnızca babamla yan yana olabilmek için, kendi işlerimizle uğraşırken aynı çatının altında oturabilelim diye geliyordum buraya.

Dükkândayken çok susuyordum. Dükkânın arka kısmındaki mutfak, çalışma alanından büyük değildi. Minik bir tezgâh, bir dolap ve musluk, hepsi bu.

Su içmek için mutfaka gittiğimin üstünden bir tam dakika ya geçmişti ya da geçmemişti ki içeriden sesler gelmeye başladı. İnsanlar babamın iri yapısına bakınca pamuk gibi bir insan olduğunu anlamaz ve ondan çekinirlerdi, babam kavgalara alışık değildi belki ama çok gerekliyse kavgaya etmesini bilirdi. Mesleğinin bir getirisi olarak kalın kolları vardı ve elleri de fazla güçlüydü.

Ama adamlar kalabalıktı.

Eşiğin arkasında saklanarak içeri göz attığımda dört kişinin babamı tuttuğunu gördüm.

Babamı tutabilmek için dört kişi gerekmişti. Dört kuvvetli adam.

Kareli, kalın bir kumaştan dikilmiş gömleğinin yukarı katlanmış kollarından biri şimdiden omzundaki dikiş yerinden sökülmeğe başlamıştı.

Hemen karşılarında duran adamsa belki uğraşmak istemediğinden belki de vakit kaybetmek istemediğinden kasayı aramak yerine bağırarak kasanın yerini soruyordu.

Babamın, kasanın yerini söylemektense ölmeyi tercih edeceğini bilmek için cevap vermesini beklememe ihtiyacım yoktu.

Kasa mutfaktaydı.

Ama mutfakta başka bir şey daha vardı, ne olur ne olmaz diye alınmış bir önlem: Bir tabanca.

Dolabın en üstündeki altıpatları alacak cesareti her nasıl olduysa buldum. Çıt çıkarmadan tezgâhın üstüne çıkıp yukarı uzandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Öyle ki adamlar duyacak sandım.

Kısa altıpatlar eskiydi, çok eskiydi hem de. Belki hiçbir işe yaramayacaktı, belki paslanmıştı, belki tutukluk yapacaktı. Bilmiyordum, silah uzmanı değildim ki.

Silahı beceriksizce ama sıkıca kavradım, elimde oyuncak gibi duruyordu.

Tekrar eşikten baktım, babamın yüzü kanıyordu.

İki seçeneğim vardı: Donakalmak ya da aptalca bir şey yapmak. Çünkü başka türlüünü düşünemiyordum.

Eşikten karşıdaki adama nişan aldım. Beş adam vardı. Benimse bir altıpatlarım.

Tetiği çektiğimde çıkan ses beni ürküttüyse de adamın çığlığı kendimi çok iyi hissettirmişti. Hepsini alaşağı edebilirmişim gibi. Bu doğru değildi elbette.

Adamı sağ bacağından vurmuştum. Acemi şanslıydı.

Ama ikinci adamı da omzundan vurdum.

Korkunç hissediyordum kendimi. Korkutucu olabilmenin verdiği o ilkel haz ve yine korkutucu olabilmenin beraberinde getirdiği dehşet birbirine bulaşmıştı. Kendi kendimi bu denli ürkütmem önemli bir süre donma sebep oldu. Zaman ve eylem... Zaman ve eylem, o an her şey demekti ama ben öylece kalakalmıştım.

Afallayan adamlar, mutfağa doğru atılmak ya da dükkândan koşarak uzaklaşmak ikilemini yaşarken ellerini gevşetince babam ikisine yalnızca birkaç yumrukla çok zarar verdi. Ama hâlâ yeterli değildi.

Her şey öyle hızlı olmuştu ki...

Bacağından vurduğum adam iki adamının saf dışı kaldığını görünce geri çekilmek istedi. Belinden çıkardığı tabancasıyla dört el ateş etti. Babam kurşunlardan korunmak için dövdüğü son adamı siper olarak kullanmadan önce dört kurşunun üçü ona isabet etmişti.

Açgözlü herifler dükkândan apar topar kaçmadan önce yerde buldukları ne varsa hızla aldı: nallar, minik bıçaklar, çekiçler... Yaralı hâlde, o kadar ağırlığı alıp hızla koşmaları imkânsızdı. Topallayan ve bacağından akan beş para etmez kanıyla pantolonu koyu kırmızıyla ıslanan adam çıkmadan önce kıpırdayacak gücü toplamıştım ve öfkeyle bir kez daha nişan aldım, bu sefer başından. Gözümü intikam ve hırs bürümüştü. O hayvanın bu dükkândan canlı çıkmasına izin vermeyecektim. Gelecek ya da geçmiş yoktu. Yalnızca şu an, burası, adam ve altıpatlar vardı. Zaman ve eylem.

Başına nişan alarak çektiğim tetik sonrası namludan çıkan mermi doğrudan adamın sırtında sağda bir yere saplandı. Adamın omuzlarının hareketinden anladım sağında bir yerlere denk geldiğini. Her nedense tetiği çekince gözlerimi yummuştum.

Adam sendeledi ama ne düştü ne de elindeki çalıntı malzemeleri düşürdü. Yüzünü görebileceğim şekilde yana çevirdi, gülümsedi ve kaçmaya devam etti.

Babamın katili, bana gülümsedi.

Sonra o gülümseme çok kez kâbuslarıma girdi. O heriften intikam alma isteğiyle yanıp tutuşurken... Onu memnun etmiştim.

Adama ne oldu bilmiyorum, yaşıyor mu, yoksa kurşunlar minicik kurtçuklar gibi içinde onu yiyip bitirdi mi, hiçbir fikrim yok. Ancak adamın ölmüş olduğunu düşünmek, o rezil adamı benim öldürmüş olduğum fikri beni mutlu ediyor.

Nos'un aksine bir katil olduğum düşüncesi benim keyfimi yerine getiriyor.

Sonrası yalnızca bir rüyadan ibaret, bir kâbustan. Sonrası hiç gerçekten yaşanıyormuş gibi gelmemişti. Babamın kanı ellerime bulaşmamış, ölürken hiç sorun yok dememiş gibiydi.

Sorun yok.

Sevdiğiniz birini kaybetmek bir şeydi ama o birini ellerinizde, kucığınızda kaybetmek...

Tüm gün boyunca bu anıyı, o günün anısını görmezden gelip durmuş; bu görüntüler ve sesler, zihnimin içindeki kutusundan çıkmayı her istediğinde onları kutuya geri itekleyen bazen Nos'un sesi, bazen Marlo'nun soruları, bazen de Zaina'nın korsesinin sıkı bağcıkları olmuştu. Şimdi her şeyi tekrar hatırlayınca, tüm gün nasıl oldu da dans edebildim, nasıl gülebildim diye kendime kızıyordum. Duygularım yine birbirine karışıyor, tanımadığım ve ne olduğunu anlamaya cesaret edemediğim bir şeye dönüşüyordu.

Hiç yüksek sesle ağlayan biri olmamıştım. Yine de ilk nöbeti tutan Nos, gözyaşlarımı duymuştu. Sessizce pencerenin önünden ayrıldı ve yatağın ucuna oturdu.

"Üzgünüm ben..." diyebildim yalnızca, ağlarken fısıldayarak konuşmak düşündüğümünden zordu çünkü.

"Sorun yok. Bir kâbus muydu yoksa yine?"

Sorun yok.

Doğrulunca gözyaşlarımı elimle kenarlara ittim. Nedenini bilmiyordum ama şimdi utanç hissediyordum. Gözlerimi kucığımdaki ellerimden ayıramadım. "Uyanıkken görüyorsak yine de kâbus sayılır mı?" Gülmeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Bugün bitmek bilmiyor, hepsi bu. İyiyim ben."

"İyi gözükümüyorsun ama." O da içi bir türlü rahat etmiyor gibiydi. "Konuşmak istersen, seni dinlemekten memnun olacağımı biliyorsun, değil mi Eira?"

Ona anlatabilirdim. Elbette yapabilirdim bunu. Ama derinlerde bir yerde bilmesini istemediğimi fark ettim. Gözünde şimdi olduğum kişiyi bütünüyle değiştirmeye ve bambaşka biri olmaya hazır değildim. Benim hakkımda ne düşündüğünü umursadığımı fark etmek de canımı sıktı.

Gözlerimi kaldırma ve ona bakma cesaretini gösterdim sonunda. Kısa bir süre ne o ne ben bir şey söyledik. Sessizlik endişesiz ve rahatlatıcıydı. "Biliyorum. Umarım sen de aynısının benim için de geçerli olduğunu biliyorsundur."

Başını sallayınca kısa saçlarının bir kısmı alınına düştü. O kadar güzeldi ki... Melankoliyle donatılmış ve yumuşak ama bir o kadar da sert çizgileri olan bir yüzü vardı. Zalimlikten bütünüyle uzak, anlayışla dolu. Yaşadığı

acıların bıraktığı izlerin soğukluğu ve ruhunun gördüğü ya da yaşamış onca acıya rağmen koruyabilmiş olduğu sıcaklığının harika bir karışımı. Bir canı öylece almış, soğuk ve uzak birinin yüzü gibi değil.

Saçının düşen tutamını geriye itmek için uzanmak isteyen parmaklarına karşı koyarak, “En son ne zaman uyudun, Nos?” diye sordum.

Sessizlik. Hatırlamıyordu. Bu çocuğun uykuyla arası gerçekten berbatı.

“Sen uyu, nöbeti ben alayım. Ben uyuyamıyorum nasılsa.”

İtiraz edecek gibi oldu ama konuşmasına fırsat vermeden yataktan kalktım ve *Kuutamo*’yu yastığımın altındaki yerinden alıp camın kenarına geçtim.

Dönüp tekrar Nos’a baktığımda Zaina’nın haklı olduğunu anladım. Odanın karanlığındaki bir yatağın üzerinde oturmuş bana bakıyordu, ben- se gözlerindeki ışığı görüyordum. Gülümsedim ve cama döndüm.

Dışarısı soğuktu, kuvvetli esintiyi camın ardından bile duyabileceğim kadar soğuk hem de. Belki de rüzgâr bilerek camı tıklatıyordu, yine bir şeyler söylemek istiyordu. Ben de onu ellerimde hissetmek ve “Bilmemi bu kadar çok dilediğin şey ne?” diye sormak istedim. Marlo ve Nos’un üşümeyeceğini bilsem camı, rüzgârın yanıma gelmesi, beni sarması ve saçımı kaldırıp sivri kulaklarıma uğuldaması için açardım.

Söyleyeceklerini başka zamana saklaman gerekecek çünkü şimdi ne yeri ne de zamanı.

Acaba yazın bu sokaklar nasıl oluyordu? Çocuklar bu sokaklarda ne tür oyunlar oynuyordu ya da pazar kurulduğunda tezgâhtaki renk renk meyveler bu şehri daha canlı kılıyor muydu? Yazın feyler daha mutlu oluyor muydu bu şehirde? Bu ülkede? Bu dünyada?

Geçmiş çoktan olup bitmişti. Yalnızca benim için değil. Herkes için. Her şey için.

Yarın bir başka macera, bir başka tehlike, bir başka uzun yol bizi bekliyordu.

Yol sizden yana olsun. Buradaki herkes hep bunu söylemiyor muydu?

Umarım yol, bu sefer bizden yana olurdu.

BİR ÇEŞİT KORUMA BÜYÜSÜ

Kuzton, beyaz renkli binaları yüzünden açık renkli bir şehirdi ancak o sabahın erken saatlerinde kent, kelimenin tam anlamıyla bembeyazdı. Kar, buradan ayrılmamızı istemiyormuş gibi tüm gece boyunca hiç durmadan yağmıştı. Belki de yol, bizden yana olmayı gerçekten istemiyordu.

“Araba planı yattı sanırım,” dedim canımın sıklıkluğunun sesime yansımamasına dikkat ederek. Hiçbir arabanın tekerleri bu yollara dayanamazdı. Atlar ne kadar güçlü çekerse çeksin.

Nos haritasını yeni topladığımız yataklardan birinin üstüne serdi. “Yine yürürsek yol en az dört günümüzü alacaktır.”

“Evet ama yürüyemeyiz.” Zaina kollarını göğsünde birbirine dolamış, pencereden dışarıyı izliyordu. “Hava bu durumdayken yine tüm o yolu yürümek işkenceden farksız olur.”

“Soğuğa bir şekilde dayanırız ama kar bizi çok yavaşlatır. Yol yine en az dört gün sürer ve o kadar zamanımızın olup olmadığını bile bilmiyoruz.” Marlo üfleyerek elini saçında gezdirdi ve haritanın başında dikildi. “Ar bulmalıyız.”

“Atlar, Marlo. Çoğul.”

Pazla çok olmayan eşyalarımızı topladık. Kaç gün kalmıştık? İki mi? Hayır, iki bile olmamıştır. Ne zamandır burada olduğumu bile hatırlamakta zorlanıyordum.

Kahvaltıya bile kalmadık. Çengel'i terk ettiğimizde nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Sabahın çok erken saatlerinde işe başladıkları için çalışanlarına acıdığı bir fırından minik simitler ve peynir dilimleri aldık. Henüz o günkü ürünler çıkmamış, aldığımız yiyecekler dünden kalmış olmalarına rağmen fazla bayatlamamıştı.

“Dört *fida* ve altmış beş *kantar*on,” diye hesapladı kasadaki kadın.

Nos mavi renkli dört *fida*’yı tezgâha koyarken Zaina da birkaç bozuluk çıkardı. Altın renkli, üzerinde beş yaprağı olduğu için yıldıza benzeyen bir çiçek olan madeni paraları saydı ve tezgâha bıraktı. “Sanırım hepsi bu kadar.”

“Bir plan yapmadan yola çıkmamalıyız.”

Keşke bunu Çengel’den çıkmadan konuşmuş olsaydık ama şimdi, dördümüz, sabahın erken saatlerinde olduğumuz için tek müşterileri dört ruhaf genç olan bir salonda oturmuş çay içiyorduk. Burası sabah ve öğle yemekleri servis etme üzerine kurulu nezih bir dükkândı ama ne yazık ki gölgelerde kalan konumu yüzünden fazla iş yapıyor gibi gözüküyordu.

“Bir planımız var sanıyordum.”

Adlarını bize vermeye ya da gerçekten ucuza kiralamaya gönüllü olacak birini bulmak bir plan sayılırsa evet, bir planımız vardı.

Ya da Marlo’yu birkaç at çalmaya ikna edebilirsek.

Ancak Marlo, o sabah, *Karanlık Güçler El Yazması II* isimli kitabı ve kütüphaneden “ödünç” aldığımız kayıt defterini, tıpkı yerinden aldığı gibi kimselere görünmeden, oradan hiç ayrılmamış gibi yerine görürmüştü. Başka bir deyişle Marlo, çalmaktan çok uzaktı. Bu özelliği onunla gurur duymamı sağlıyor ama bir yandan da dürüstlüğü sürdürerek daha ne kadar hayatta kalabileceğimizi düşündürüyordu. Bir avuç kaçak olsak bile dürüstçe kaçmak, düşündüğümden zordu. Çok zor durumda kalsak ve tek çıkış yolumuz bir kitabı, bir atı ya da bir bıçağı çalmak olsa Marlo o zaman da dürüstlüğüne korumak için böyle bir uğraş verir miydi? Doğrucu, hayatlarımızı kurtarma pahasına sahtekârlığa başvurur muydu?

“Aklında başka bir şeyler var değil mi, ruh çocuk?”

Zaina bir süredir haritasında gözleriyle dokunulmadık yer bırakmayan Nos’a bakıyordu.

“Şurada bir adam görmüştüm,” diye mırıldandı Nos, haritada bir yeri işaret ediyordu. “Dün gece biz hızla yürüyorken o, bir başka adamla sessiz olmaya özen göstererek yolun karşısındaki duvarın dibinde bir şeyler konuşuyordu. Gecenin kör karanlığında ‘paket’ kelimesi kulağıma dek uçmayı başardı.”

“Bunun bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?”

“Yasalara uygun iş yapan hiç kimse o saatte, تنها bir sokakta, müşterisi olduğunu düşündüğüm biriyle öyle sohbet etmez,” dedi Nos kafasını haritadan kaldırıp. “Elbette dünkü durumu yorumlamakta yanılıyor olabilirim ama Kuzton gibi bir kentte kaçakçılar olacaktır.”

“Kaçakçılar mı?”

“Ne kaçakçıları?”

“Kaçakçılardan bizi Veymur’a götürmelerini mi rica edeceğiz?” Bu soruyu Zaina ve Marlo’nun yerine de sormuştum. İkisinin yüzünde de saf şok vardı, Zaina’nın gözlerinin mavisini, kocaman beyaz bir denizin ortasında minnacık, buzdan bir ada gibi kalmıştı. Marlo’nun kaşları öyle kalkmıştı ki alnına düşen altın saçlarının altında kaybolmuştu.

“Onlara verecek kadar çok paramız yok,” dedi sonunda Zaina.

“Para dışında bir şey veririz öyleyse.” Nos sınıyordu. Aklında bir şey vardı, bize söylemeyerek şaşkınlığımızla alay ediyor, eğleniyordu.

“Onlara verecek *hiçbir şeyimiz* yok, kardeşim,” dedi Marlo, sesi ve gözleri endişeliydi, onu böyle görmek tuhaftı çünkü Marlo çok sık endişe eden biri sayılmazdı. İkilemde kalır, heyecanlanır ya da şaşırırdı ancak endişe etmezdi.

“İşte orada yanılıyorsun, Doğrucu.”

Marlo, “Bu hoşuma gitmedi,” diye derin bir nefes verdi. “Hem de hiç.”

“Ne var biliyor musunuz?” Zaina, çayını tamamen soğutmuş, sonra da koca fincanı kafasına dikmişti. Çayı hep böyle içerdi. “Zaten yıllardır koca bir ülkenin askerleri bizi gördükleri yerde kellelerimizi almak için arıyor. Kaçakçılarla minik bir iş yapmak bizi şu an olduğumuzdan daha kötü suçlular yapmayacaktır.”

Ben bizi nasıl bir işin içine soktum böyle?

“Pekâlâ,” dedi Marlo ama endişeli gözüktüyordu hâlâ. “Öyle olsun.”

"Bir dakika," diyerek araya girdim. "Ciddi değilsiniz, değil mi?"

Nos başını öne eğdi. "Ciddiyiz, Eira."

"Lütfen..." Tüm bunlar sona erdiğinde, onlar burada kalacaklardı. Sonuçlarla yalnızca onlar yüzleşecekti, ben değil. Çünkü ben sonuçlarla yüzleşmek için burada olmayacaktım. "Lütfen siz gelmeyin, ben hallederim. Size bir şey olursa ben..."

"Bize bir şey olmayacak."

Neden söylediği her şeye inanıyorum? Koyu sesinde güvendiğim ne var?

"Sana da bir şey olmayacak," dedi Marlo.

"Ve yol bizden yana olacak," dedi Zaina.

Yol bizden yana olacak.

"Gece yola çıkabileceğiz."

Nos, bizim onunla gitmemizi istememiş ve artık kaçakçı olduklarına emin olduğumuz adamlarla konuşmaya tek başına gitmekte diretmişti. "Basit bir iş görüşmesi gibi olacak," demişti ama Marlo onu yalnız bırakmamış, Nos tek gitmek için ne kadar ısrar etmiş olsa da ona eşlik etmişti. Zaina ise iki kişinin yeterli olacağını düşünüp hep birlikte adamların karşısına çıkmamızın gereksiz ve şüpheli olacağını savunmuştu. Nos da ona, "Tüm taşları aynı yere konumlandırmamak her zaman akıllıcadır," diyerek katılmıştı.

Böylece Zaina ile ben onları yakınlardaki minik, sakın bir mekânda çikolatalı süt ve soğuk salep içerken beklemiştik. Bu minik kızlar toplantısında Zaina'nın el ve yıldız falı bakabildiğini öğrenmiştim.

İstedikini elde edeceksin, demişti. Avucumdaki üç dört çizgiye bakarak bu yargıya nasıl ulaştığını merak ettim. Yalnızca duymak istediğimi söylüyor da olabilirdi. Zaina iyi bir arkadaştı. Ona biraz Artek'ten bahsettim. Aştan ya da ona yakın bir şeylerden konuşmayı seviyordu. Bana Misha'ya dair zaten bildiğimden daha fazla şeyler anlatmadı. Ben de üstelemedim.

"Geceye kadar bekleyecek miyiz?" diye sordu Zaina Nos'a, nihayet döndüklerinde.

"Güneşin gözleri üzerlerindeyken gitmek istemiyorlar." Nos elini saçına daldırdı.

“Ne kaçırdıklarını öğrenebildiniz mi bari?”

“Hayır.”

En kötü ne olabilirdi ki? İnsan? Bıçaklar? Ya da belki de kilolarca, kolilerce beyaz çay?

“Karşılığında ne verdiniz?” diye sordum. Zaina unutmuş olabilirdi ama ben onlara verecek kadar fazla paramız olmadığını unutmamıştım. Öyleyse Sarışın ve Ruh Çocuk, yolculuğu ayarlamak için adamlara ne teklif etmişlerdi? Adamlar neyi kabul etmişlerdi?

“Önemli bir şey değil,” dedi Nos, elbette söylemeyecekti. Her zamanki gibi ketumdu. Belki de Doğramacı olduğu günlerden kalmaydı bu özellik. Sonuçta işi soru sormaktı, soruları yanıtlamak değil. Nos soruları sorarken ve Marlo birer çiçeklermiş gibi nazıkçe cevapları toplarken zihnimde yan yana belirdiler. Düşüncelerim arasında onlara hiç benzemeyen bu iki kişinin görüntüsü yüzünden yerimde rahatsızca kıpırdandım.

On dört yaşındalardı.

Ardından zihnimde Kona belirdi, aklımdaki katmanlarda yüzeye her zaman çok yakın duruyor ve gün yüzüne çıkmak için fırsat kolluyordu ancak Kona henüz çok küçüktü. Bu yüzden daha sonra Marlo'nun sessiz, sakin ve on üç yaşındaki kardeşi Sorin'in görüntüsü gözümün önüne geldi. Sorin'in boyu yeni yeni uzamaya başlamışa benziyordu, o ne kadar aruk büyüdüğünü iddia ediyor olsa da incecik, uzun kolları, “Ben bir çocuğum,” diye bağınıyordu. Gel gör ki Nos'un babası, onun on üç yaşında korkunç şeyler yapmak için yeterince yetişkin olduğunu düşünmüştü.

Hiç tanımadığım bu adam hakkında iyi bir şey duymak istiyordum. Tek bir şey bile yeterli olabilirdi. Yaptıklarını görmezden gelmemi sağlayamazdı kuşkusuz ama onu benim gözümde biçimsiz de olsa bir bireye dönüştürebilirdi. Çünkü şu an ne zaman biri Ferniyan'ın adından bahsedecek olsa zihnimde göz çukurlarından alevler çıkan, belki örümceklerdeki gibi bacakları olan, sivri dişli ve devasa boyutlarda bir canavar canlanıyordu. Ancak böyle bir canavar onun yaptığını duyduklarımı yapardı.

Nos susmayı tercih ediyor olabilirdi ama Marlo konuşmayı severdi.

“Anlaşmak için ne teklif ettiniz, Marlo?” diye sordum.

Tanrım, lütfen canınız ya da ona yakın bir şey olmasın.

Marlo hafifçe başını iki yana salladı. Omuzlarım düştü. Lütfen, dercesine baktım ona. *Biliyorum, sen de söylemek istiyorsun. Lütfen canınız ya da ona yakın bir şey olmasın.*

“Korkmanı gerektirecek bir şey değil, güven bana.”

“Öyleyse neden söylemiyorsun?”

“Çünkü Bay Salvor, söylemememi rica etti.”

Nos sırtınca korkum geçti. Merak uyandırmak için yapıyor olabilirlerdi. Nos’un gizemli olmaktan nefret ettiği pek söylenemezdi.

Sonunda bu sorunun peşini bırakmaya karar verdim. İçimden bir ses er ya da geç söyleyeceklerini fısıldıyordu. Ve bu ses, bu konudaki huzursuzluğumu döverek bayıltmış gibiydi.

“Şu noktada onlarla buluşacağız,” dedi Nos. Yine haritasını masanın temiz kısmına sermişti, soluk parmağıyla Kuzton’un azıcık sağını işaret ediyordu. Bu genç adam haritaları çok seviyor ve haritasına göz atabileceği her fırsatı değerlendiriyordu. “Şehrin orta yerinde dikkat çekmek istememelerini anlıyorum.”

Cam, Nos’un solunda kalıyordu, içeri davetli bir misafir gibi giren kış güneşi sol kaşının altındaki ve sol elmacık kemiğinin üstündeki minik beyaz yara izlerini belirgin kılıyordu.

“Hâlâ ne kaçakçısı olduklarını bilmememiz sizi ürkütmüyor mu?” diye sordu Zaina. Anlaşılan o ki onu ürkütmüyordu. Sorusunu büyük bir soğukkanlılıkla, ağzındaki tatlısını bitirmeden sormuştu. “Tanrım, bu *krapfen*’ler berbat, dolgusu yok denecek kadar az.”

Odak, sınırlı bir kaynaktı, Marlo konuşamayacak kadar yediği esmer ekmeğe ve yumurtaya odaklanmıştı.

“Beni korkutmuyor,” dedim. Neyime güveniyordum bilmiyordum. Ama o zamana dek hiçbir Datura’yla karşılaşmamıştık, günlerce dışarıda uyumamıza rağmen hem de. Donarak da ölmemiş ya da soğuk yüzünden birimizin ayak parmaklarını kesmek zorunda kalmamıştık. Tavernadaki adamları kolayca atlatmıştık. Geceleri azar azar da olsa güvende olduğumuzu bilerek uyumuştuk. Bir çeşit koruma büyüü altındaymışız gibi hissettirmeye başlamıştı bu. Bizi sarıp sarmalayan bir koruma kalkanına sahip olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu. Eve sorunsuz gidebileceğimi düşünmek...

İsteddiğini elde edeceksin. Zaina'nın sesi zihnimde yankılandı.

İsteddiğimi elde edeceğim.

Tek isteğim eve, Kona'ya ve anneme dönmektir.

Akşama kadar zaman nasıl geçti bilmiyordum.

Yirmi yaşındaydım ve zamanın işleyişini aklıma sığdırmanın bir yolunu henüz bulamamıştım. Öleceğimi düşündüğüm, ölmeyi dilediğim anlarda zaman benle inatlaşmak istermiş gibi geçmek bilmezken sonsuzluk kadar uzun sürmesini istediğim dakikalar saniyeler gibi geçiyordu.

Aster Gölü'nde, buzun üstünde yatarken Marlo'nun bana doğru koşuşu günler sürmüştü. Kuzton'dan ayrılacağımız gün öğle yemeği yediğimiz mekânda, girişin hemen sağında, camın dibindeki masada oturduğumuz yaklaşık beş saatse on beş dakika sürdü. Hayır, on dakika.

Bir an, Zaina karşımda berbat olduğunu söylediği *krapfen*'lerini afiyetle yerken öteki an sağımda Nos ve Marlo, solumda Zaina, gecenin karanlığında önümüzü görmeye çalışarak şehri terk ediyorduk.

Işıklar artık çok uzaktaydı.

Nos geriye dönüp fazla uzaklara yayılmamış sarı ışık kümelerine baktı. Güneş değillerdi ancak insanın içini ısıtan bir yanları olduğu da inkâr edilemezdi.

"Harika gözüküyor," dedi.

"Kentten uzaktan nasıl gözüktüğünü birkaç yılda unutmuş olduğuma inanamıyorum," dedi Marlo.

"Öyleyse Nos, gördüklerini unutmasan iyi edersin. Bu, tuvale dökülmeye layık bir görüntü," dedim gülümseyerek. Resmini yapmak istediği şeylere nasıl karar veriyordu, bilmiyordum ama önümde duran manzaranın Nos'un fırçasıyla ve boylarıyla bütünleşince zaten olduğundan çok daha göz alıcı olacağını bildiğimden böyle söylemişim.

Nos'un resimlerinden birkaçını daha görebilmiş olmayı diledim.

Siyah saçları ay ışığıyla parıldayan Nos işaret ve başparmaklarıyla bir dikdörtgen yapıp önünde tuttu. "Önüme geçer misin?" dedi.

"Ne?"

"Kente sırtını dön ve önüme geç lütfen. Hey, sarışınlar, siz de lütfen."

Dediğini yaptık.

"Ne yapıyorsun?" diye soran Marlo oldu.

"Buradan aşırı komik gözüküyorsun," diyerek gülen de Zaina.

O gülünce Marlo da güldü. Ardından ben de güldüm. Ben gülünce Nos da güldü.

"Bu anı hafızama kazıyorum," dedi hâlâ bize bakarak.

"Bizi mi resmedeceksin?" diye soran Zaina heyecanlanmıştı.

"Aynen öyle, Bayan Nafel. Ve ışığın yüzünde nasıl durduğunu iyi anlamamı istiyorsan kıpırdanmayı kesmeni rica edeceğim."

"Yıllardır neredeyse her gün bu yüze bakıyorsun," dedi Zaina, yapmacık bir hüsrarla. "Işığın nasıl durduğunu şimdiye ezberlemiş olman gerekirdi."

Adamlarla buluşacağımız yer şehir ışıklarının ne çok uzağında ne de çok yakınındaydı. Bizle ilgili değişen bir şeyler vardı, Zaina daha çok gülüyor, Marlo daha çok şaka yapıyor ve Nos hâlâ az ama artık biraz daha çok konuşuyordu. Bense sürekli bir kalkan gibi temkinli oluşumun arkasına saklanıp gerçek bir kalkana sahip olmayı dilemiyordum.

Bir kalkana ihtiyacım olmadığı düşüncesi göğsümde kendine yer edinmeye başlamıştı.

Düşüncelerin yeri zihnimizdi ama bir düşünce kalbinizde yerini bulduysa onu oradan kovmak hiç de kolay olmazdı.

Kalkana ihtiyacım yoktu.

Kuutamo vardı.

Zaina'nın sivri uçlu kelimeleri vardı, *Daturalara büyü işlemiyor*, demişlerdi. Ancak onlara bıçaklarla ya da kılıçlarla zarar vermek mümkündü, keskin her şey iş görürdü. Daturalar bizleri anlayabilseydi, Zaina'nın kelimeleri onları tıpkı *Kuutamo*'nun yapabileceği gibi kesebilir, gerçekten derin ve kalıcı izler bırakabilirdi.

Marlo'nun savaşabileceğini de biliyordum. Karşı koymayı çok küçükken -belki de doğduğu gün- öğrenmişti. Onun düşmanım olmasını istemeyeceğimi düşündüğümü hatırladım. Mağarada anne ayıya karşı takındığı tavır, hayatta kalmak için ne kadar çok çabaladığını ve bunun için savaşmaktan hiç vazgeçmeyeceğini ela gözlerindeki her bir renkte görmüştüm.

Öte yandan Nos vardı. Kendini bir katilden fazlası olarak görmüyordu. Tehlikeli olabileceğini, zarar verebileceğini biliyordu. Ancak ben buna mecbur kalmamayı dilediğini biliyordum. Bana *Kuutamo*'yu veren ve onu kullanmayı öğreten Nos'tu.

Kalkana ihtiyacım yoktu.

Ne kadar süre yürüdüğümüzün hesabını yapamadım, haritada bir noktayı gösterip *işte, şimdi buradayız* diyemezdim ama vahşi hayvanlar tarafından avlanabileceğimiz kadar şehirden uzakta ya da birinden yardım istemek için bağırdığımızda onlara sesimizi duyurabilecek kadar yakınlarında olmadığımızı biliyordum.

"Çok az kaldı," dedi Nos. Karanlığa ve sessizliğe rağmen, kalan üçümüzün aksine bir o, bir de bize eşlik etmek yerine gökyüzündeki yerinden bizi izlemeyi tercih eden ay nerede olduğumuzu biliyordu.

"Veymut'a kadar yürümeyeceğimiz için mutuyum," dedi Zaina ancak cümlesini henüz bitirmişti ki önümüz beş adam tarafından kesildi.

Aklıma gelen ilk düşünce, kaçakçıların bizi almak için yerlerinde beklemek yerine bu tarafa geldikleriydi.

Ancak sonra onları gördüm.

Ortadaki adamın sağında ve solunda duran adamları...

Sağdaki, yıpranmaya başlamış ve uçları ıslanmış çizmeleri, ortalama boyu, kolları rastgele katlanmaktan çizgi çizgi iz olmuş gömleği ve dışarının soğuğuyla kızarmış yanaklarıyla çelişse de her nasılsa, öldürmeye hazır bir asker gibi gözüküyordu.

Balçık'taki adamlar. Tıpkı dünkü gibi bize bakıyorlardı.

Dün gece çoktan Kuzton'u terk etmiş olmamız gerekirdi.

Çünkü bu iki adamın bakışlarının ateşi, sıradan bir bar kavgasından çok daha fazlasının isteğiyle yanıyordu.

DÖRT ÇIĞLIK

Sanki birden kendimi Nos'un arkasında buldum. Kimseye -bana bile- hissettirmeden yavaşça önüme geçmişti.

“Revon,” dedi sessizce. Onun şimdiki tavrını açıklamak zordu. Hâlâ kibardı, hâlâ Nos'tu sonuçta ama soğuk bir kibarlıktı bu. Sevmediğiniz uzak akrabalarınıza gösterdiğiniz türden bir kibarlık. Sanki kibar olmaya mecbur olduğu için kibarmış gibiydi çünkü sahiden buna mecburmuş gibi söylemişti adamın ismini.

Sanki ismini tükürür gibi söylemek istemiş ama içinde bir şeyler ona engel olmuştu.

Adamların ortasında duran Revon'un sakinliği ürkütücüydü. Kabahati çok küçük olan bir suçlunun kafasının kesilmesini neredeyse huzurla izleyen bir kral gibi bakıyordu bize. Kral olamayacak kadar gençti gerçi. Yüzünde, çenesinde yeni yeni iyileşmeye başlamış bir kesik dışında çizgi yoktu. Bir asker olduğunu belli eden koyu renkli giysiler giymişti.

Sağındaki ve solundaki adamların aksine yakıcı öfkeyle bakmıyordu o. Yüzünden tek bir duygu okunmuyordu. Bu onu daha da korkunç kılıyordu çünkü yalnızca yüzüne bakarak ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini söylemek imkânsızdı. “Nos,” dediğinde de tok sesi düşüncelerinin yalnızca bir kısmını bile ele vermedi.

Ne renk olduklarını tam anlayamadığım gözleri Marlo'yu bulunca başıyla ona selam verdi. Marlo'nun vücudunda tek bir kas bile selamını almak ya da ona cevap vermek için oynamadı.

Revon, gözleri Zaina'yı bulunca gülümsedi. Zaina yüzünü buruşturdu. Bu adamdan nefret ettiğimizi anlamam için fazla bileydi tüm bunlar.

Sonra Revon bana baktı. Sıradan bir bakıştan fazlası değildi.

Nos'a dönünce yavaşça başını iki yana salladı. "Ne düşünüyordunuz ki?"

Cevap yok.

"Hadi ama Nos, böyle biteceğini biliyorduk."

"Hiçbir şeyin bittiği yok," dedi Zaina, pelerini ellerini örtecek kadar uzun değildi, yanlarında duran ellerinin sımsıkı yumruklar olduğunu gördüm. Ne kadar öfkeli olduğunu açık etmek istemiyor olacak ki duygularını kontrol altında tutmak için çabalıyordu.

Revon'un duygusuz yüzünde yalnızca Zaina'ya bakarken minik bir değişiklik oluyordu. Küstahça bir bakış, saygısızca bir gülümseme, küçümsemek için kalkan kaşlar... Zaina'nın onun yüzündeki bu değişikliği, ona yumruklarıyla sayısız kez vurduktan sonra burnundan ve ağzından akan kanla silmek istediğini biliyordum. *Umarım o da benim bunu izlemek için en ön sıradan bile alacağını biliyordur*, diye düşündüm. Zaina'nın onu yendiğini seve seve izlerdim. Zaina'ya onu döverken seve seve yardım ederdim.

Revon gözlerini Nos'tan ayırmadan Zaina'ya döndü. "Her şey Nos babasına ihanet ettiğinde bitmişti zaten," diye tısladı.

Bir yılan.

Revon bir hayvan olsaydı, isminin anlamı olan kara bir kuzgun yerine, kırmızıya çalan bakır rengindeki birbirlerine uzak gözleriyle kesinlikle bir yılan olurdu. Şimdiki hâliyle bir pulları eksikti zaten.

"Kimseye ihanet etmedim." Sonunda konuşmuştu. "Bunu biliyor olman gerekirdi, Revon."

"Kimseye ihanet etmediysen neden yıllardır bir delikten ötekine koşan bir fare gibi kaçırıyorsun?" Yılan sonunda sırtıttı, eğleniyordu şimdi ve görmemize izin verdiği ilk duyguydu bu. Kusmak istedim. Yere değil, o tertemiz asker üniformasının üzerine boydan boya kustumla kaplamak istedim. "Teslim olmak istemiyorsanız neden deliğinizden çıktınız? Bunca yıl sonra hem de? Sonuçta Kage ve Dugal, tavernanın birinde Taygalı taş gibi bir hatunun yanında biri ölüm tenli ve gece saçlı, öteki güzel yüzlü ve alun renkli iki erkeği gördüklerini söylemeseler sizin burada olduğunuzdan bile habirim olmayacaktı. Ela gözlü ya da beyaz tenli birini her gün görebilirsin ama Doğal Denge aşkına Zaina, saç renginin güzelliğini ve kendine özgülüğünü tamamen unutmuşum."

Zaina'nın donduğunu hissettiğimde hiç görmediğim bir çaresizlik yanı başımda, benimle birlikte dikiliyordu. Zaina'nın, her şeye verecek bir cevabı olan Şifacı'nın, şimdi söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bizi ele veren, onun güzel, uzun ve düz saçları olmuştu.

Kage ve Dugal hiçbirimizi tanımıyordu, Zaina olmasa onların Nos ve Marlo olduğu düşüncesi akıllarının ucundan geçmezdi. Ancak Terra'da kaç tane Taygalı kadın, kaç tane Taygalı bir kadınla birlikte yürüyen biri güneş saçlı, biri ay tenli erkek vardı?

Zaina'ya baktım, kalabalıktan uzaktayız nasılsa diye pelerininin başlığını indireli on dakika olmamıştı. Açıktaki saçları gümüş ay ışığında neredeyse beyaz duruyor ve ona açıkça ihanet ediyordu.

Zaina daha az dikkat çekici bir görünüme sahip olacağını bilse her bir saç telini kökünden yolmayı tercih ederdi. Ama artık bunun için bile çok geçti.

Elim yavaşça madalyonuma gitti.

Bu küçük kıpırdanma Revon'un dikkatini çekmiş olacak ki gözlerinin siyah kısmı birden bana döndü ve "Görüyorum da aranızda yeni biri katılmış," dedi merakla. "Senle çalıştığım zamanlarda bu kadar sosyal olduğunu hiç düşünmemiştim, Nos."

"Biz de seni en son gördüğümüzde çenen bu kadar düşük değildi, Revon," diye çıkışan Marlo oldu. "Sadede gel artık, ne istiyorsun?"

Revon iç çekti. "Ne istediğimi biliyorsun. Sizi."

"Bizi almanız için sizi buraya kim gönderdi?" diye sordu Nos. "Babam mı?"

Elbette babasıyla ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Çünkü bize lazım olan oydu. Revon'un evet demesi durumunda sırf Ferniyan'a gidebilelim diye Nos'un teslim olmasından ve hatta teslim olmayı bir seçenek olarak görmesinden korktum. Ama Revon, Nos'un sorusunu, "Hayır," diye yanıtladı. "Sizi aramayı çok uzun süre önce bıraktı. Hepimiz bıraktık. Ama Doğal Denge'nin işine bakın..." Gülerek ellerini iki yana açtı. "Kader bizi tekrar bir araya getirdi."

Zaina'nın hissettiği suçluluk duygusuyla saçma bir şeylere kalkışmaması için dua ettim.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sorumu yanıtlamadın," diye mırıldandı Revon, neredeyse alınmış gibiydi. Sonra toparlandı. "Soruları yanıtlamanın senin işin olmadığını farkındayım ama umarım benim işimin de soru sormak olduğunu unutmamışsındır, Nos. Bu yüzden yalnızca gerçekten merak ettiğim için tekrar soracağım: Babana neden ihanet ettin?"

Nos, "Ben ona tapardım!" diye bağırınca irkildim, sakinliğini bu kadar süre korumuş olması bile inanılmazdı. Bir anlığına, kalın sesinin ağaçları ve yeri mi yoksa yalnızca benim kalbimi mi titreştirdiğini anlamadım. "Ona ihanet edebileceğimi nasıl düşünürsün?"

Revon keyiflenmişti ama sırtıtmamak için dudağının kenarlarındaki kaslara karşı bir savaş veriyordu. Burun delikleri genişledi.

"Benim anlamadığım da bu işte. Onun istediği gibi biri olmak için her şeyi yapmışken durduk yere neden o çocuğu öldürdün? O çocuğu öldürerek hiçbir kâr elde etmeyecektin madem, neden yaptın Nos?"

"Nedenini biliyorsun." Sesi yenilgiyi kabul ediyormuş gibi çıkıyordu.

Hayır Nos.

"Bildiğim tek şey bir çocuğu öldürdüğün. On altı yaşında bir çocuğu öldürdün ve arkana bile bakmadan kaçtın. Bunun nasıl gözüktüğünü anlamadığı söyleme bana. Seninle birlikte çalıştım ben, o kadar aptal olmadığını biliyorum."

Bu sözcüklerle ona işkence ediyordu. Yalnızca canını yakmakla kalmıyor, canını yavaşça ondan söküp almaya çalışıyordu.

"Bir kazaydı..."

Nos'un kolunu kavrayıp onu sarsarak kendine getirmemek için kendimi güç bela tutuyordum. Yenilmesini izleyemezdim. Revon'un böyle söyleyerek onun yalnızca canını yakmaya çalıştığını ve bunda başarılı olduğunu biliyordum. Zaina da biliyordu, Marlo da. Sabnım hızla tükeniyordu.

"En iyi asker olduğun için Doğrucu'nun yanına verildiğini söyleyişini hatırlıyor musun? Ben dün gibi hatırlıyorum. Açıkçası bu, en iyi asker olduğunu söyleyen biri için oldukça aptalca bir bahane. En iyi askerler yanlışlıkla adam öldürmezler."

Nos'un boğazından minik bir kahkaha çıktığında oynadıkları bu küçük oyunun seyrinin döneceğini biliyordum, yüzündeki gülümsemeyi görmek için önünde olmuş olmayı diledim. Nos yenilgiyi kabul etmemişti. Çünkü yenilmiyordu.

“Sen bunu nereden bilebilirsin, hiç en iyi asker olmadın ki.”

Koşmaya başlamadan önce gördüğüm son şey Revon’un genişleyen burun delikleri ve gözlerindeki “üzgünüm” bakışıydı. Eski arkadaşını, iş ortağını öldürmek için can atmıyordu ama ölü ya da canlı yakalaması durumunda patronunun gözünde iyi bir yere gelebileceğini bildiği bu çocuğu ve arkadaşlarını öldürmek için sabırsızlanıyordu. Bu durumun üzerine ona böyle bir saygısızlıkta bulunulması da tuzu biberi olmuştu.

Ben arkama bakmaya cesaret edemediğim ağaçların arasına dalmış koşarken önümde Marlo koşuyor, önümüzdeki sık çalılar ve ağaçlar konusunda Çiftçi güçlerini kullanarak bir şeyler yapıp yapamayacağına bakıyordu. Zaina hemen yanımdaydı, uzun eteğiyle koşmakta herhangi bir sorun yaşamıyordu.

Nos’u göremeyince panikle arkamı döndüm, oradaydı. O da koşuyordu, Revon’un Darka büyüyle yaptığı hücumlara karşılık veriyordu. Bizi koruyordu.

Nos’u böyle bir büyü yaparken hiç görmemiştim. Elinin tersiyle güçlü bir enerjiyle yanan, keskin bir büyüü savurdu. Görünürde bir şey yoktu, yalnızca büyü, bir araya toplanan güçlerden oluştuğu için havada küçük bir kırılma yaratıyordu, içi su dolu cam bir bardağa atılan kaşığın suyun içindeki görüntüsünün kayması gibi çevredeki ağaçların ve çalılarının görüntülerini büküyordu.

İskalamıştı. Koşarken arkaya bakmak zordu, koşarken geriye dönüp bir büyüü savurmak daha zor olmalıydı.

Nos’un büyüü birkaç ince gövdeli ağacı ortadan keserek Revon ve adamlarının yolunu açtı.

Ama sonra, kulağımın yanından havayı yarararak geçerken vınlamasını duyduğum ince bir şey, adamlardan birinin gövdesinde bir yerlere saplandı ve adam yere yığıldı.

Nos ıskalamamıştı. Marlo’nun fırlattığı şey artık her neydiyse hedefini kolayca bulabilsin diye kuru ağaçları yolundan temizlemişti.

Revon ve adamları, bir kişiyi geride bırakmış olsalar da durmadı.

Daha ne kadar koşabilirdim, bilmiyordum ama çizginin ucunda hayatlarımız vardı. İşe yaramaz hissetsem de ben dâhil herhangi birimizin yakalanması durumunda başımıza çok büyük bir bela alırdık. Bu yüzden

bacaklarım dizlerimden yalnızca üç dört çengel iğneyle tutturulmuş gibi hissediyor olsam da hızlı koşmaktan başka çarem yoktu.

Nereye doğru koştuğumuzu da bilmiyordum, doğu ya da batı olabiliirdi. Doğrudan Kuzton'un merkezine koşuyor da olabilirdik. Bu daha iyi olmazdı.

Derken önce Nos, bir diğer askerin dikkatini savurduğu büyüyle kolunda koca bir çizik açarak dağıttı. Ardından Marlo, birkaç dakikadır toplamaya çalıştığı gücü sonunda kullanarak kolundan aşağı yere kan damlayan adamın ayaklarını sık ve dikenli çalı dallarıyla kesti. Adam öyle bir hâldeydi ki bir önceki asker gibi bir oka benzeyen o ince şeyi karnına yemeyi buna tercih ederdi.

Üç kişi kalmışlardı şimdi: Revon, Kage ve Dugal.

Üçü de gücü kuvveti yerinde Darkalardı. İlk düşen adamın bir Şifacı olduğunu tahmin ediyordum ama böyle minik bir birlikte hiç Çiftçi bulundurmamak büyük hataydı. Kışın ortasında olsak bile.

Revon'un savurduğu küfrü kısık sesli olsa da duyacak kadar ona odaklıydım. Bu kovalamacanın bitmesini istiyordum, eğer bu tempo Revon'un ölümüyle son bulacaksa şansımı denerdim. Sonuçta ben Doğal Denge ve bu dünyaya ait o tür zırvalara inanmıyordum. Ancak ona karşı başarı şansım neydi?

Bu durumdan kurtulmak için ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum.

Aramız açılmaya başlamıştı ama hâlâ kovalanıyorduk. Nos; Marlo ve Zaina'ya, "Ayrıalım!" diye seslendi.

Revon hücumu, Nos da savunmayı bir an olsun bırakmıyordu. Revon zarar vermek isterken Nos, korumak için uğraşıyordu.

Ayrılırsak küçük grubumuz daha da küçülecek, hemen her türden fey barındıran grubumuz parçalanacaktı. Üstelik bir gruba hiçbir işe yaramayan bir insan düşecekti. Ama adamlar da ayrılacak ve uğraştığımız insan sayısı azalacaktı. Revon, Nos'un peşinden gidecekti kuşkusuz.

Marlo ile Zaina onu duyduklarını bir kez başlarını sallayarak onayladılar.

Birden önümüzde belirmiş gibi duran ama yüzlerce yıldır orada duran, kökleri yeryüzüne çıkmış kocaman bir ağaçla karşılaştığımızda düşünmeye fırsatım bile olmamıştı. Marlo ile Zaina bir takımdı, üçü kardeş gibi olabiliirdi ama Marlo'yla Zaina doğumdan beri birlikte olan ikizler gibiydi. Bu

yüzden ağacın sağ tarafındaki yoldan birlikte geçerlerken benim düşünmeye bile fırsatım olmamıştı. İçgüdüsel olarak Nos'u takip ederek soldaki yola döndüm. Onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Nos arkasına bakmak için döndüğünde beni gördü, ne düşündüğünü bilmiyordum ama çenesindeki kasın seğirmesinden sevinmediğine kanaat getirdim. Belki de benim de Marlo ve Zaina'yla gitmiş olmamı tercih ederdi.

Artık bir Şifacı'mız ve Çiftçi'miz yoktu.

Peşimizdeyse iki adam vardı.

Revon gücünü sık kullanmaktan güçsüz düşmüş olmalıydı ama Kage bize yaklaşıyordu. Şimdi gücünü kullanma sırası ondaydı. Arka arkaya saldırdı.

Saldırılarından biri benim ayağımı bastığım yerin hemen yanına isabet ederek yerdeki karı ve altındaki toprağı havaya kaldırıncaya Nos'un başı hızla benden yana döndü. O kısacık sürede yüzündeki korkuyu ve endişeyi seçebildim. Gözlerinden tereddüdü okudum, bakışlarında titreyen yıldızları gördüm ve elini uzatmak istiyormuş ama bir şey onu geri çekiyormuş hissi-
sine kapıldım.

Nos, önüne devrilecek şekilde bir ağacı düşürdü ama Kage kolaylıkla üstünden atladı. Bizim aksimize bu adam gece iyi uyumuş olmalıydı. Yine de Nos'un tükenmek bilmeyen saldırılarından birini savuşturamadı ve her neresi yara aldıysa çığlığını duyduk. Bu onu biraz olsun yavaşlatmaya yetecekti.

Bir uğultu duymaya başladığımda, rüzgârın saçlarımı kaldırıp şakaklarımdan enseme ve saç diplerime kadar her yerimi dondurmasından kulaklarımın artık işlevini mi yitirdiğini yoksa bir suya yaklaştığımızı mı düşünürken nehri gördüm. Uzun ve akıntısı fazla kuvvetli olmasa da içine girip akıntıya karşı yüzerek karşıya geçebileceğimizden emin olamayacağımız için girmeyi göze alamayacağımız bir nehir... Bu yüzden karşısına geçmemizin hiçbir şekilde mümkün olmadığı bir nehir...

Öyleyse karşıya geçmek isteyenler küçük su taşıtları olmadan nasıl geçiyorlar?

Elbette.

Bir köprü.

Nos'la eski köprüyü aynı anda görünce birbirimize döndük, göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu ancak artık birimiz önde ve ötekimiz arkada koşmuyorduk. Kage geride, Revon çok geride kalmıştı ve Nos'un gücü rükenmişti. Zar zor ilerliyordu.

Köprüyü görünce birbirimize bakmamızla küçük bir anlaşmaya varmış-uk.

Oraya gideceğiz, demekti bu.

Ancak karşıya geçmeyecektik.

Köprünün ön ayakları suda değildi. Karadaydı. Yani köprünün altına inmeyi başarırsak hafif eğimli olan bu yerde gizlenebilir ve adamları bizleri görmeden gözlemleyebilirdik. Şanslıysak nehre atladığımızı ve karşıya geçtiğimizi ya da nehirde boğulduğumuzu düşünüp peşimizi bırakırlardı. Ancak Revon'un ölü bedenlerimizi görmeden gerçekten öldüğümüze inanmayacağını biliyordum.

Nos çok yavaşlamıştı ve bunun için onu suçlayamazdım.

"Hadi, Nos! Onlar buraya gelmeden köprünün altına saklanmış olmalıyız!"

Soğuğa rağmen Nos'un yüzü terden parlamaya başlamıştı. Bugünü sağlam atlatsak bile en kötüsünden nezle olacakuk, orası kesindi.

Elimdeki *Kuutamo*'ya baktım, ne zamandır elimdeydi bilmiyordum, onu uyandırıp yerinden çıkardığımı bile fark etmemiştim. Karnım ağrıyor, kulaklarım sızlıyordu ama köprüye kadar koştum. Köprünün bacağına dibine inerken hızımı ayarlayamayıp bir ara suya düşecek gibi oldum. Ama kendimi durdurdum, bacağım o kadar koşmanın üstüne bu ani hareketi kaldıramayınca yere düştüm.

Nos hemen kendini yere bıraktı, sırtını da sağlam bir duvar olan köprünün bacağına verdi.

Titrememe engel olamıyordum, karnımın ağrısına ya da kusmak istememe de öyle. *Kuutamo* titreyen elimden düşmesin diye onu ağır bir kılıcı tutar gibi iki elimle tutuyordum. Ellerimdeki hançeri hissedemiyordum, boynumdaki madalyonu tuttum ama onu da hissedemedim. Dondurucu soğuk yüzünden ellerim gitmiş, yerlerine iki soğuk taş gelmişti sanki.

Sonra başka birinin kuvvetli nefeslerini duydum, köprünün duvarına yaslanarak geldiğimiz yöne baktım.

Kage, sonunda ağaçların arasından düzlüğe çıkmıştı. Gözleriyle etrafı tarıyordu. Bir eliyle üst bacağını tutuyordu, öteki elinde doğru düzgün tutamadığı bir kılıç vardı. Sırtındaki yerinden çıkarttığı kılıcı ay ışığını doğrudan gözüme yansıtınca ürktüm ve tamamen duvarın arkasına geçtim. Duvarın dibinde, yere çökmüş Nos'un yanında, kıpırdamadan dimdik dururken o sesi duydum.

Aldığım nefes yarıda kesildi.

Onu duyduğum an, ne olduğunu biliyordum.

Sesin neye ait olduğunu biliyordum.

Ve açıklıkta duran Kage'yi ise neyin beklemediğini: Uzun bir yaşam.

Sesin bir Datura'ya ait olduğunu anlamam için onlardan birini daha önce duymuş olmama gerek yoktu. Çünkü bu ses, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Bir öğürme, bir kükreme, çığlık ya da haykırış gibi değildi. Yine de sanki hepsi bir aradaymış gibi geliyordu. Yüzlerce, binlerce canlının son nefesini vermeden önce son kez yaşamları için ağlama ve yalvarma seslerine benziyordu.

Nos'un anlattığı kadar vardı, hassas kalpli yüzlerce kişinin kalbini daha önce hiç atmamış gibi durdurmak için yeterli olabilirdi bu ses. Ben onlardan biri değildim, ne var ki sesin kaynağını görmek için duvarın arka tarafına bakmak cesaretini de gösteremedim.

Donmuştum.

Ama bu sefer soğuktan değildi.

Neden bu kadar çok talihsizlik bizi bugün yakalamıştı, anlayamamıştım. Ama düşünemiyordum, Datura susmuyordu ve sesi düşüncelerimi canlı canlı yiyordu. Çevremde bir dünyanın olduğu gerçeğini silip atmıştı o ses. Canavarın sesi gerçekten aklımı bulandırıp benimle oyun mu oynuyordu yoksa sadece korku mu zihnimi ele geçirmişti anlayamadım. Ama düşüncelerimi toplamama yardımcı olacak olsa da ses çıkarıp yerimizi belli eder korkusuyla başımı iki yana sallamaya bile cüret edemiyordum.

Korkunç bir durumdaydım, kolumu azıcık yukarı kaldırıp madalyonumu kavramıştım ama göğsümün üstünde duran elimi azıcık aşağı bile oynatamıyordum.

Kabuslarımdaki ürkütücü kurdun, yalnızca bu sesin yanında bile ne kadar sevimli kalacağını fark ettim.

Yaşadığım tüm bu dehşete rağmen canavarın avı biz değildik, hayır, henüz değil.

Canavarın sesi yavaşça sönerken kanatlarının havayı iterek çıkardığı sese bakarak köprünün çok üzerinden uçtuğunu tahmin ettim. Çok geçmeden Kage'nin yanına varacaktı.

İlk çığlık.

Kage kılıcını savurmuş olmalıydı zira sesi karşı koyuyormuş gibi çıkmıştı. Bir çığlıktan ziyade gücünü toplamak umuduyla kararlılıkla bağıırmış gibi.

Onun bu çığlığını diğerleri ya da Revon duydu mu bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı: Kimse yardıma gelmiyordu.

Çok geçmeden ikinci çığlık duyuldu. İlkinden saniyenin yarısı kadar daha uzun bir feryat, yine karşı koyuyordu. Ama bu sefer zorlanmıştı.

Üçüncü çığlığından çaresizlik seziliyordu. Duvarın arkasında saklanmak daha kolay geldiği ve olduğum yerde öylece kalakaldığım için hâlâ dönüp bakmadığım Kage, gözümde uzun kılıcını bir o yana bir bu yana sallarken ve bir Datura'ya karşı hayatta kalmak için dua ederken canlanıyordu. Her çığlığında nefesimi tutuyordum. Daha fazla dayanabilir miydi bilmiyordum. Belki de Datura'ya karşı şimdiye kadar dayanabilmiş olması bile bir rekordu.

Derken dördüncü çığlık geldi.

Son çığlık.

Uzun ve acıyla dolu bir teslim oluş niteliğindeydi. Kage'nin tam olarak ne zaman öldüğünü söyleyebilirdim çünkü bu uzun çığlık ciğerlerindeki havanın hepsini boşaltamadan kesildi. Birden. İğrenç bir parçalanma sesi eşliğinde.

Korkunun kucığında taşıdığı soğuk bir havayı sırtımdan belime kadar dökmesi tüm tüylerimi diken diken etti. Minik bir titremeyi, küçük bir ürpertiye de beraberinde getirdi. Bu titremeyle hâlâ hayatta olduğumu ve öyle kalmak istiyorsam kıpırdamadan durmak yerine bir şeyler yapmam gerektiğini hatırladım. Sağımdaki Nos'a döndüm.

Nos hâlâ yerde, sırtı duvara yaslı oturuyordu. Ama bir şeyler değişmişti. Yüzü çok daha beyazdı, her zamankinden daha beyaz. Alnında biriken boncuk boncuk ter damlaları küçük dolunaylara benziyordu.

Çok hasta biri gibi gözüktüyor, gerçekten çok hasta biri gibi nefes alıyordu. Kısa ve kesik. Sağ eliyle karnının yan tarafında bir yere bastırıyordu.

Elinin üstünde ve altında, her yerinde, beyaz cildinde ilk kez açık pembe beden farklı bir renk görüyordum.

Koyu, parlak kırmızı. Ancak yalnızca Ayın aydınlattığı bu karanlıkta neredeyse siyah duruyordu. Kanı bile geceden oluşuyordu elbet.

“Üzgünüm,” dedi zar zor, göğsü düzensiz bir şekilde hızla kalkıp iniyordu. “Biri isabet etti.”

Yüzünü buruşturdu. Canı yüzüne yansıttığından çok yanıyor olmalıydı. Her nedense onun acıya bir tür bağışıklığının olduğunu, acıyı hissetmeyeceğini düşünmüştüm hep.

Sonra Nos’un -şimdi karşımda hâlsiz yatan Nos’un- sesiyle hatırladım.

Kanın kokusunu alınca aç ya da tok olmaları hiçbir fark yaratmıyor.

Datura yine o sesi çıkardı.

Panik ve ölüm.

Gördüğüme hiçbir zaman memnun olmayacağım bu ikili yine yanı başımdaydı. Beni omuzlarımdan tutmuş, “Şimdi ne yapacaksın bakalım?” diye bağırıyorlardı. Ne yapacağımı keyifle izleyecekler, kavgamla dalga geçeceklerdi. Tüm bunlar tanıdıkta bana. Hissettiğim duygunun adını bilmiyordum ama her neydiyse onun için benim kendi tanımım vardı. *O gün demirci dükkânının mutfağında hissettiğim çirkin duygunun birebir aynısı.*

Yaşadığım bu dehşette haklıydım; canavarın avı bizdik, evet, tam şimdi.

GECEYE AİT OLANLAR

“Kaç,” diye fısıldadı Nos. Sanki fısıltıdan daha fazlası için çabalamış ama elinden bu kadarı gelmişti.

“Hayır.” Dünya buğulu bir hâlde olsa da sesim netti. Pelerininim te-miz bir kısmını aceleyle yamuk yumuk kestim, parçayı Nos’a uzatırken ne yaptığını gayet iyi bilen biri gibi gözüktüğümünden emindim. Ancak sakın kalmak için içimde kocaman bir savaş veriyordum, pelerinimi doğrarken ellerim titriyordu. “Bununla yarana iyice bastır. Ellerin kanı içerde tutmaya yetmiyor.”

Dediğimi yaptı. “Zaina ve Marlo’yu bul, yola devam edin... Doğuya...”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Sesim öyle sakindi ki şimdi, istediğimde rol yapma konusunda fena olmadığımı biliyordum ancak *bu kadar* iyi olduğumu daha önce hiç düşünmemiştim. Elim *Kuutamo*’yu hiç olmadığı kadar sıkı kavradı.

Elindeki bir hançer, herhangi bir bıçak değil. Bu yüzden onu bir biberi doğrur gibi değil, birini gözlerini oymakla ya da dilini kesmekle tehdit eder gibi tutman gerekiyor.

Darka’nın gözleri kocaman açılmıştı şimdi. *Korku. Endişe. Zar zor yut-kundu.* “Eira, ne yapıyorsun?”

“Çok sıkıldım, Nos. Kaçmaktan ya da ölmeyi beklemekten çok sıkıldım.” Köprünün altından çıkmak için bir adım attım. Deliliğe doğru atılan ilk adım ya da çaresizliğin getirdiği bıkkınlığın son adımıydı. Datura’yı Nos’tan uzak tutacak, onu azıcık bile yakınına getirmeyecektim.

“Mantıklı düşünmüyorsun, Kage’nin çılgınlıklarını duymadın mı? Lütfen, koş. Arkana bakmak için dönme bile.” Göğsü az öncekinden daha hızlı kalkıp iniyor, Nos’un sahip olduğu nefesleri hemen tüketmek için can atı-yordu.

“İşe yaramamaktan çok sıkıldım.” Hissettiğim şeyin öfke olduğunu biliyordum şimdi. Öfke ve korku insana aptalca şeyler yaptırırdı, o şeyi yapana kadar aptalca olduğunu anlamazdınız bile. Nos’a döndüm. “Öleceksem savaşırken öleceğim. Öldüreceksem de şimdi, seni savunurken öldüreceğim.”

Sahip olduğum tüm merhamet o an ayaklarımızın dibinde toza ve küle dönüşmüştü. Ama tuhaftı ki bundan utanç duymuyordum. İlk kez olmuyordu bu gerçi.

Kona, hayatta olduğunu ve benim çoktan öldüğümü düşündüğünü biliyorum. Sana kavuşmaktan daha fazla istediğim başka hiçbir şey yok. Ama şu an, yerde yaralı yatan ve bunca zaman benim için onca şey yapmış, üstü geceyle örtülü bu feyi ölüme terk edersem kendimi asla affedemem. Ona bunu borçluyum. Ama borçtan ziyade bunu onun için yapmak istiyorum. O biraz daha fazla yaşasın istiyorum. Kuyu gözlerindeki parıltıyla gözlerim bir anlığına da olsa bir kez daha kamaşsın istiyorum, koyu sesiyle kulaklarımı bir saniyelğine bile olsa siyaha boyamaya devam etsin istiyorum. İstiyorum ve nedenini bilmiyorum.

“Neden?” diye sordu. Yalvarır gibi çıkmıştı sesi, onu böyle görmek içimde bir şeyleri darmadağın ediyordu.

“Çünkü,” dedim tekrar sırtımı Nos’a dönüp köprünün altından çıkmaya hazırlanırken. “Kuzton’u arkamızda çizeceğin o resmi görmeyi çok istiyorum,” dedim ve yerimden ayrıldım.

Datura düşündüğümünden daha büyüktü. Çok daha büyük... Uzun bir vüzü, kısa boynuzları vardı. Koyu gri cildi çeliktenmiş gibi gözüktüyordu. Sert ve sağlamdı. Daha önce gördüğüm hiçbir hayvana benzemiyordu ama okuduğum kitaplardaki ejderhaların zihnimde canlanan görüntülerini andırıyordu. Datura’nın çok daha büyük, simsiyah gözleri vardı. Öyle siyahlardı ki göz çukurlarında kocaman derin boşluklardan başka hiçbir şey yokmuş gibi gözüktüyordu. Ağzının kenarlarında, fillerde olduğu gibi önce öne, sonra hafifçe yukarı uzanan, boynuzlarının uzantısına benzeyen, iki bıçak gibi duran dişleri kanla kaplanmıştı.

Kuutamo bu dişlerden birinin yarısı kadar bile değildi. Yüksek ihtimalle ben de canavarın kanatlarından birinin uzunluğunda değildim.

O sesi tekrar çıkardı. Ne demek istiyordu, bilmiyordum. Belki de gülüydü bu. Ona meydan okuyacak kadar aptal olduğum için gülüyordu. Midemden bir şeyler yükselmeye başlayınca hemen bastırdım.

Datura'nın bana bakarken gülümsemediğine, onun böyle düşüncelere sahip olamayacak bir yaratık olduğuna kendimi ikna etmem gerekti.

Bacaklarım titriyordu. Tehlike, beni öyle sarıp sarmalamıştı ki soğuk, bu kalın katmanda bir boşluk bulup içeri sızarak bana ulaşamıyordu. Öte yandan vücudumdaki tüm kan tamamen donmuş ya da kaynayıp tamamen buharlaşarak yok olmuş gibi hissediyordum.

Hızla bana doğru uçu, üzerimde bir tur attı. Uzaklaştı ve ikinci kez, bu sefer alçaktan uçarken bana çarpmasın diye eğildim. Tekrar yükseldi, daireler çizerek uçmaya devam etti. Kanatlarının ittiği hava bana ulaşınca saçlarım savruldu.

Köprü'nün altı, uçarak giremeyeceği kadar alçaktı. Bu iyi bir şeydi. Nos'u kapıp uzaklaşamayacaktı. Köprü'nün açık iki ucunu da kollayabilirdim. Gerçi ben önünde dururken Nos'la ilgilenmeye devam etmediğine neredeyse emindim.

Yine de canavar, bana saldırmıyor, sanki yolundan çekilmem için bekliyordu. Kage'yle karnını doyurmuştu sonuçta, yine de kanın kokusu ona çekici geliyor, bu kokunun kaynağına gitmek istiyordu. Kage'nin olduğu tarafa bakmamak için çabaladım. Göreceğim şey, Kage'den geriye her ne kaldıysa, şu an bir anlık öfkeyle sahip olduğum cesareti bütünüyle kırırdı.

Tüm gün burada bekleyemezdim, Nos'u hızla Zaina'ya götürmem ya da Zaina'yı ona getirmem gerekiyordu. Bu canavarla kaybedecek zamanım yoktu.

Kuutamo'yu kaldırıncı dikkatini çektim, doğrudan ona bakıyordum.

"Şu an yalnızca sen ve ben varız. O yüzden beni iyi izle, yaratık," dedim. Belki onunla konuşursam, ona patronluk taslarsam korkum biraz olsun azalırdı. "Yalnızca birimiz güneşi tekrar görebiliriz."

Kuutamo'yu kararlılıkla elime yaklaştırdım, avucumun içini boydan boya keserken hiçbir şey hissetmedim. Soğuk, sonunda bir işe yaramıştı. Elimi yaratığın önünde havaya kaldırdım.

Bir damla kan yere düştü, sonra ikincisi ve üçüncüsü. Kanım donmamış ya da buharlaşmamıştı demek. *Güzel*.

Canavar yere indi. Karşıma.

Hırladı, bana doğru atılmadan önce havalandı.

Hançerimle ona zarar vermek istiyorsam çok yakınım gelmesini beklemeliydim. *Kuutamo*, Kage'nin kılıcı kadar uzun değildi. Canavar, çeneindeki uzun dişlerinden biriyle bana hamle yapınca kendimi kenara atarken uzun zamandır bunu yapabiliyormuşum gibi *Kuutamo*'yla burnunun yanında bir yere saldırdım. Yaratık inledi ama yeterince derin bir kesik değildi. Şans, beni istediğim dakikaya kadar taşıyamazdı, *Datura*'nın zayıf noktalarını bulmalıydim. Her şeyin bir zayıf noktası vardı sonuçta.

Yaratığı inceledim kısa bir süre, yüzünde herhangi bir yere saldıramazdım. Belki gözlerine çalışmak doğru olurdu, görüşü çok iyi olmasa bile kör bir yaratık gören bir yaratıktan daha güçsüzdü ama uzun dişleriyle boynuzları buna izin vermezdi.

Öte yandan karnı, saldırmak için en ideal nokta olabilirdi, yanılmıyorsa en yumuşak noktası olmalıydı bu. Üzerimde uçarken doğru hamleyi yaparsam iç organlarını boydan boya yere ve büyük ihtimalle üzerime dökebilirdim.

Birden bu devasa yaratık gözüme yenilmez gelmemeye başladı. Yenilebilir, öldürülebilirdi. Çelik gibi zırhını keserken hançeri kararlılıkla tutmam, düşürmemem gerekiyordu. Kendime ve bunu başarabileceğime inanmam gerekiyordu.

Dikkatini dağıtabilir miyim diye görmek için aldığım bir taşı uzağa fırlatarak arkasında bir ses çıkardım. Canavar dönüp bakmadı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki yüksek ihtimalle canavar, hızla çarpan kalbimin sesinden taşı duymamıştı bile.

Ne düşünüyordum, bilmiyordum. Bu canavara karşı Kage'den daha fazla şansımın olabileceğini bana düşündüren neydi, bilmiyordum.

Canavar tekrar üzerime atılmak için harekete geçtiğinde *Kuutamo*'yu sıkıca kavrayarak karnını gözüme kestirdim.

Canavar bana doğru gelirken kendimi hızla öne doğru yere attım. Ancak *Kuutamo*'yu savurmam gereken o kısacık anı ıskaladım; yaratık, kuyruğuyla hançerime çarparak onu kendimi attığım yerden uzak bir başka yere düşürdü. Pençeleriyle beni kavrayamamıştı ama kollarımda ve omuzlarımda hissettiğimi acıyı da hayal etmiyordum.

Kuutamo da ben de birbirimizden uzakta yerde yatıyorduk.

Onu alamazsam işim bitmiş demektir.

Yaratık şimdi hançerimle aramda duruyordu. Ani bir hareket yapmama-ya özen göstererek yerimden kalktım. İğrenç ve kocaman gözlerini nereye dikmiş olduğunu anlamak zordu. Korkumun kokusunu alamıyor olmasını ümit ettim.

Elimi yavaşça pelerininin cebine atarken öteki elim de madalyonumu kana ve çamura buladı. Bunca zamandır oradaydı. Cebimdeki taşı çıkardım.

Buraya ilk geldiğimde Vilovna'nın söğüdüne adımı kazımak için kullandığım taşı hiç atmamıştım, belli bir zaman sonra cebimdeki ağırlığına öyle alışmıştım ki varlığını unutmuştum. Ancak az önce düştüğümde taş bana kendini hatırlatmış, bacağıma batmıştı. "Buradayım," demişti. Belki de bu sefer canavarın üzerine adımı kazımayı benden çok o istiyordu.

Kırık taş, Datura'nın iç organlarına ulaşamazdı elbette ancak *Kuutamo*'ya ulaşabileceğim kadar dikkatini dağıtabilirdi.

Yaratık tekrar havalanıp bana doğru uçmaya başlayınca kaçmadım. Kararlılıkla ben de onun üstüne yürüdüm. Kage'nin kocaman kılıcıyla öldüremediği bu yaratığa elimde kırık bir kaya parçasıyla koşuyordum. Ciğerlerimde yanan cesareti bağıarak dışarı atmaya çalıştığımı çığlığım bitene dek fark etmedim. Yeteri kadar yaklaşıncı dizlerimin üstünde yerde kaydım, taşı yaratığın belli bir kısmını kestikten sonra parçalanana dek elimde tuttum.

Yaratık afalladı. Üzerine doğru koşan birinin karnını hedef alacağını öngörememişti. Kesik derin değildi ancak Datura acıyla inledi, durmakta zorlandı ve düştü.

O kendini toparlamaya çalışırken ben gözlerimi *Kuutamo*'dan ayırmadım. Yerde öylece dururken bile ayın ışığını, ayın bizzat kendisiymiş gibi yansıtıyordu. Onu kaptığım gibi arkamı döndüm. Zamanında dönmesem darbeyi arkamdan yiyecektim ama tekrar yana doğru atıldım. Bu kadar küçük bir dairede uçmak canavarı yoruyor olmalıydı çünkü sanki artık zorlanıyordu. Ona bir iyilik yaparak biraz uzaklaştım.

Uzun zaman dayanmıştım, artık onu alt edebileceğimi hissediyordum ama eminim ki Kage de üçüncü çığlığına kadar böyle hissetmişti.

Canavar uzaklaştığını görünce öncekinden daha fazla havalandı, daha hızlı üzerime doğru uçtu. Önce başıyla, dişleriyle hamle yapıyordu.

Dişlerini ve boynuzlarını geçiştirirsem geriye yalnızca karnı ve ben kalacaktık.

Başı önde üzerime atıldı.

Zaman, bir kez daha, normalden çok daha hızlı aktı.

Kafasına çarpmamak için kenara çekildikten sonra saniyenin minicik bir kısmı kadar bir sürede canavarın üzerinde uçmakta olduğu toprakta dikildim, karnının tam altındaydım, kısa boylu olmam bir işe yaramıştı. Ellerimi kaldırdım. *Kuutamo*'yu iki elimle tutuyordum. Canavarın kendini benim hançerimle kesmesini, her iki elimin ucunda da hissettim. Canavarın koyu renkli yeşilimsi kanı ellerime bulaştı. Ellerim havada olduğu için bluzumun geriye çekilmiş kolları yüzünden kan dirseklerime kadar ulaştı. Zerre iğrenmedim. O kanı savaş boyası gibi alnıma ve yanaklarıma sürmek istedim.

Canavar hızla ileride bir yere yıkıldı. Düşündüğüm gibi iç organları dökülmemişti ama kanıyordu. Ölmemişti. Ama yakındı. *Kuutamo* kalın da olsa çelik derisini geçmiş, ona gerçekten hiç beklemediği, büyük bir zarar vermişti. Yaratık bir kez daha inledi.

Boğuk ve hâlâ iğrenç olan sesi, o kadar da korkutucu gelmiyordu bana şimdi.

Dizlerim yanıyordu, kalbim hâlâ devasa bir davul gibi atıyordu. Kulaklarım uğulduyordu ve aldığım nefesler burnumu yakıyordu.

Sonra Nos'u hatırladım.

Canavarın bir daha ayağa kalkamayacağını bilerek ve tökezleyerek köprüye doğru atıldım.

Nos onu bıraktığım gibi yatıyordu, tek fark başının omzunun üzerine biraz daha fazla düşmüş olmasıydı.

Ayak seslerimi duyunca korkuyla gözlerini açtı. Sonra başka bir şey bürüdü gözlerini.

İnanamıyor muydu, yoksa korkuyor muydu hâlâ? Belki de çoktan öldüğünü düşünüyor ve bir tür rüya gördüğünü sanıyordu.

Üzerimi hızla inceledi, pantolonumun parçalanmış dizlerini, koyu yeşile boyanmış dirseklerimi ve sanırım kanayan bir yerlerimi çünkü yerde üzerimden damlayan yeşilden başka olarak kırmızı bir iz daha bırakıyordum.

Bir şeyler söylemek istiyordu, gözlerinden okunuyordu bu ama hiç gücü yoktu.

“Yürüyebilir misin?” diye sordum, zamanımızın fazla olmadığını biliyordum.

Doğrulamaya çalıştı ama başaramadı, inleyerek tekrar yığıldı. “Hayır.”

“Senden tek isteğim Zaina gelene kadar dayanman, tamam mı?”

Başını salladı.

“Aslında...” diyerek ayağa kalktım telaşla. “Ben onları bulmaya gideceğim, fazla uzakta olamazlar nasılsa.”

Nos durumu düşünüldüğünde şaşırtıcı bir çeviklikle beni bileğimden yakaladı.

O an ilk defa ona dokunduğumu fark ettim. Ya da onun bana ilk defa dokunduğunu. Bunca zaman bana hançer kullanmayı öğretmeye başlamış, hemen yanımda uzanmış ve yanımda oturmuştu ama bir kez olsun birbirimize dokunmamıştık. Beni bileğimden yakalayınca irkilmedim. İnce elleri tahmin ettiğim gibi soğuktu.

“Gitme,” dedi.

Bu küçük istek orada sessiz gözyaşları dökmeye başlamama sebep oldu. Benden son isteği olabilirdi bu.

Bir kez başımı salladım. Yanına oturdum tekrar ve ellerim açık yarasma gelmeyecek şekilde karnına bastırmasına yardımcı oldum. Zaina'ya gidemiyorsam Zaina gelene kadar onu uyanık tutmaya çalışabilirdim.

“İyisin. İyisin, Nos.” Elimle çok fazla basırırsam yara kapanırmış gibi daha çok basturdım. “Hiçbir şeyin yok. Yalnızca biraz daha dayan.”

Soğuk toprağın Nos'un kanına ihtiyacı yoktu. Öyleyse ne diye onu yutmaya böyle hevesli davranıyordu?

“Ne var biliyor musun? Konuşalım,” dedim. Gözlerini kapatmasını engellemek için her şeyi yapardım, o an bu iyi bir fikir gibi gelmişti.

Konuşabileceğinden emin bile değildim ama o, hafifçe başını sallamakla yetindi.

“Buradan çıktığımızda ne yapmak istiyorsun?” diye sordum. “Tüm bunlar bittiğinde?”

Çünkü buradan çıkacağız.

Bir kez yutkundu ve gülümsedi. “Senin bir portreni yapmak istiyorum.”

Öyle çabuk vermişti ki bu cevabı, bunu ne zamandır düşündüğünü merak etmekten alıkoyamadım kendimi.

Yüzünü inceledim. O kadar solgun ama güzeldi ki... *Kuutamo*'yu ilk gördüğümde ay ışığına ait olduğunu düşünmüştüm. Nos da öyleydi. Geceye aitti. Ama bu gecenin ona sahip olmasına izin vermeyecektim.

Gülümsedim. "Fazla yeşil kullanmasan iyi olur, baksana, yeşil bana hiç yakışmıyor."

Gülerken yüzünü buruşturdu. "Peki sen?" dedi. "Gidince..."

"Bilmiyorum."

"Şunu yapmadan ölmek istemiyorum dediğin bir şey yok mu?" diye sordu. Kelimelerinin arasında sık sık duraksıyordu.

Kısa bir süre düşündüm. Vardı. "Kardeşimi bir kez daha görmeden ölmek istemiyorum."

"Kardeşini bir kez daha görmeden ölmeyeceksin."

Söylediğin her şeye inanıyorum.

Elim karnında, onun eli de benim elimin üstünde duruyordu. Siyah pelerini bile kanla boyanmıştı. Nos iç çekti. "Siyahın kanı gizlediğini düşünüyordum," dedi baktığım yeri görünce. Kelimelerinin artık bulanıklaştığı gerçeğini kabul etmek istemiyordum ama öyleydi.

Gözlerimi kaldırdım. Hayretle, "Bu yüzden mi hep siyah giyiyorsun?" diye sordum.

Acıyla güldü. "Hayır, siyahın bana yakıştığını düşünüyordum," diye yanıtladı sorumu.

Gözlerimi ondan ayırmadım. Gülümsüyordu, ona bakışımı görünce gülümsemesi söndü. Benim gözyaşlarım gözlerimde tekrar minik bir göl oluşturmaya başladı.

"Gitme, Nos."

"Eira..."

"Lütfen." Artık hıçkırıklarımı bastırmam imkânsızdı. Şimdiye kadar iyi bile dayanmıştım. "Lütfen."

Elimi ellerinin arasına aldı. Artık göğsü hızla inip kalkmıyordu. Yavaşlamıştı. Her şey yavaşlamıştı. Konuşması, soluklanması, hatta zaman bile yavaşlamıştı.

Bir eliyle elimi tutarken ötekiyle yanağımdaki gözyaşını sildi. Yüzü benimkine öyle yakındı ki... Başımı öne eğdiğimde eliyle çenemi yukarı kaldırdı. Gözlerinde huzur vardı. Daha da yaklaştı. Yapmak istediği bir bu kalmış gibi beni öptüğünde dudaklarında kadife geceyi ve yıldızları tattım. Kalbimin göğsümden düştüğünü ve onun gözlerindeki kuyunun dibine doğru yol aldığını hissettim.

O an bizden başka hiçbir şey yoktu.

Yeşil kan, kırmızı kan ya da dünyalar yoktu. Köprünün hemen dışında kendi kanından oluşan göletin ortasında yatan Datura ya da biraz daha uzakta parçalara ayrılmış Kage yoktu.

Yalnızca o ve ben vardık. Ama böyle devam ederse geriye yalnızca ben kalacaktım. Tek başıma.

Ayrıldığımızda bir kez daha yanağımı okşadı. Gülümsüyordu. Ben de gülümsüyordum.

"Onlara ne verdin?" diye sordum sonra. Aklımda hâlâ Zaina'nın nerede olduğu düşüncesi geziyordu bir yandan.

Soluğu huzursuzdu. "Ne?"

"Kaçakçılara... Bizi Veymut'a götürmeleri karşılığında ne teklif ettiniz?"

Nos'un dudaklarının uçları yeniden yukarı kalktı. İşin peşini bırakmadığıma şaşırmamıştı. Güldü. "Çok soru soruyorsun."

"Hoşuna gitmiyor mu?"

"Gidiyor." Derin bir nefes verdi. "Özellikle doğru sorulan soruşun çok hoşuma gidiyor."

"Cevapla öyleyse."

"Ayvion bozuk paramı. Biraz eski bir şey... Başka bir ülkeye ait, burada değerli bir antika sayılabilir... Öyle düşündüm."

"Nos, ben..."

"Sorun değil, şu an bunun hiçbir önemi yok."

Yoktu.

Sonra omuzları gevşemeye başladı.

Hayır.

"Sorun değil, sadece yorgunum," dedi silikleşen bir sesle.

“Nos, hayır.”

“Çok yürüdük.”

Bir şeyler yapmalıyım. Herhangi bir şey.

Ayak sesleri. Biri geliyor.

“Nos, gözlerini aç, yalvarırım!”

Kenara koyduğum *Kuutamo*'yu elime aldığımda bunu yapan ben değilim, yalnızca elimdi. Ancak apar topar, yüzlerinde saf dehşetle köprünün altına inenleri gördüğümde derin bir nefes alarak hançeri elimden düşürdüm.

“Zaina... Şükürler olsun!”

PEK ÇOK YOLDAN İKİSİ

“Neler oldu burada böyle?”

Zaina vakit kaybetmeden gözleri kapalı Nos'un yanında dizlerinin üzerinde oturarak yarasını inceledi. Nos bir şeyler mırıldandı ancak anlamadım.

Marlo'nun gözlerinin ela kısmı küçücük görünüyordu şimdi, rahatsız olduğunu belli edecek şekilde ellerini saçlarının arasında gezdirirken bir ileri bir geri yürüyordu. “Çılgınlıkları duyduk,” dedi. Bir yandan gözleriyle beni tarıyor, üzerimdeki yeşile ve kırmızıya bakıyordu.

“Ben iyiyim,” dedim aceleci bir hıçkırıyla.

Parmağıyla öteyi işaret etti. “Hemen köşede ölü bir Datura var,” diye fısıldadı yanıma gelerek. İnanamıyordu ve sanki birinin bunu duymasını hiç istemiyordu.

“Biliyorum, ben öldürdüm.” Soğukkanlılıkla çıkmış bir cümleydi, kendi sesimle duyacağımı hiç düşünmediğim ancak şimdi ruhtan ve duygudan tamamen yoksun söylenmiş bir cümle. Belki de gerçekten, tüm insanların içinde bir yerlerde zalimlikten, zorbalıktan başka bir şey yatmıyordu. Bu düşünce beni buraya geldim geleli ilk defa rahatsız etmedi. Belki de bir canavarı alt etmek için bir canavara dönüşmekten başka yol, gerçekten yoktu.

Marlo kaskatı kesilirken Zaina dönüp, “Kesin sesinizi, odaklanmaya çalışıyorum!” diye çıkıştı. Ses çıkarmamak için iki elimle ağzımı kaparken Marlo bana sarıldı. Onun kalbinin atışını duyabiliyordum, korkuyordu. Zaina'nın ellerinin Nos'un yarasının üzerinde gezinmesini izledik. Açılmış deri yavaşça bir araya geliyor, altındaki koyu kırmızılığı sakince örtüyordu. Yara güç bela da olsa kapanıyor, Nos'un karnında hiç var olmamış gibi gözükmeye başlıyordu. Ama ne kadar kan kaybetmişti? Kaç dakika olmuştu yarası açılalı? İlk kan damlası düşeli ne kadar zaman geçmişti?

Nos'un gözleri kapalıydı ancak nefes alıyordu. Karın, buzun içinde çok uzaklardan gelen ama sıcaklığıyla iç ısıtan bir melodi gibi soluyordu.

Zaina ağzından kuvvetli bir nefes verip kendini sırtüstü Nos'un yanına bırakınca ağzından çıkan sis hızla dağıldı. Bir elini hızla inip kalkan göğsünün üstüne koydu. "Tanrım," diye mırıldandı. Bakışlarını Zaina ile Nos arasında mekik dokuyordu. Sonunda Şifacı kalktı ve "İyi olacak," dedi. Açık renkli eteği çamurla pis su olmuştu. "Ancak epey iyi dinlenmesi gerekecek."

Hissettiğim duygunun bir tarifi yoktu ama *her şey yoluna girecek* hissine çok benziyordu. Yine de her şeyin yokuş aşağı gitmesine, sert bir şekilde yere çarpıp tamamen dağılmaya ve parçalanmaya çok yaklaştığımız.

Nos'un yanında diz çöktüm. Gözleri açık değildi hâlâ. Acele etmesine gerek yoktu, istediği kadar zamana sahip olabilirdi.

Yüzümü ellerime gömdükten sonra sessizce ağlamaya başladım. Yıpranmıştım. Korku, hüznün, heyecan, endişe, hepsi çok hızlı ve çok kuvvetli saldırmışlardı bana. Sonunda dayanamayarak kırıldım. Her geçen gün bir öncekinden daha zorluydu. Daha ne kadar dayanabilirdik, ben daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Ve ağladım. Doya doya.

Marlo burnunu çekti.

Zaina'nın yanıma oturduğunu eteğinin hışırtısından anladım. "Elini görmeme izin ver," dedi usulca. Durumu çok iyi idare ediyordu ama ben elimi yüzümden çekemedim. Zaina kibarca elimi yüzümden ayırarak kesik avucuma baktı.

Tırnak aralarımın kadar girmiş, kurumuş kırmızı ve yeşil kanları inceledi. Avucumu boydan boya, derin kesmiştim. Zaina elimdeki yarayı kapatırken kesik elim kaşınıyor, her iki elim de titriyordu. İçli hıçkırıkları köprüünün altında yankılanıyordu.

Öteki elimin tersiyle burnumu sildim. Sakinleşmeye başlıyordum. Onlara her şeyi anlatmak istiyordum ama konuşmaya başladığım an tekrar gözyaşlarına boğulacaktım. Bu yüzden tek kelime etmeye cesaret edemedim.

Zaina, "Şimdi yola devam edersek hâlâ o adamlara yetişebiliriz," dedi aceleyle. "Hiçbir şey için geç kalmış değiliz, Nos'u taşıyabiliriz, yürümesi de gerekmez. Marlo taşıyabilir."

Başımı zar zor iki yana salladım.

“Evet, taşıyabilirim,” dedi altın saçlı. Gözlerinde her zamanki parıltı dışında bir de gözyaşlarının parıltısı vardı.

“Hayır...”

“Gerçekten taşıyabilirim.” Aceleyle kalktı.

“Hayır, taşıyabilirsin, biliyorum.”

Ne söyleyecektim?

“Dinlenmelisiniz,” diye devam ettim. “Dinlenmeliyiz. O yüzden... Anlatın. Dugal sizin peşinizden gelmişti...”

“Dugal’ı halletmek zor olmadı,” dedi Marlo başını öne eğerek. Dişlerini sıkıyor, açıkça pişmanlık duyuyordu. İşlediği ilk günah değildi, yine de öyleymiş gibi hissediyor, devasa bir suçlulukla mücadele etmeye çalışıyordu. Öte yandan ben, hissettiği suçluluğa rağmen Ayvion askerini yaralayanın ya da öldürenin Marlo değil de Zaina olduğunu biliyordum.

“Öldürmenin iyileştirmekten kolay olmasını hep çok ironik bulmuştumdur,” dedi Zaina. “Kahvaltı hazırlıyormuşuz gibi kolayca yapabiliydik. Neredeyse yapıyorduk da. Ama yine de onu öldürmedik.” Sesi soğuktu. Marlo’nunkinin aksine onun sesinde pişmanlık kırınusu bile yoktu. Bir Şifacı’nın bunu söylemesi beni rahatsız etmişti ama haksız değildi. Öldürmek için ne gerekiyordu; üç kurşun, kısa bir hançer, neredeyse görünmez bir darbe? Birkaç saniye yeterliydi. Belki bir tam dakika. Öte yandan iyileştirmek zaman alırdı. Bazen beş yıl, bazen on yıl bile bir yaranın iyileşmesi için yeterli olmazdı. Bir tamirciye göre bile onarmak, kırmaktan ve bozmaktan; bir Şifacı’ya göre bile iyileştirmek, öldürmekten daha zordu.

Öteki tarafıma da Marlo oturdu. “Neler oldu, Eira?” diye sordu. Kaşları kalkmış, titreyen gözleri tamamen dolmuştu.

Az kalsın kardeşlerinden birini kaybediyordu.

“Ben... Datura...” Sözcükleri bir araya getirmenin doğru bir yolunu bulamıyordum. “Kage’yi öldürdü.”

“Evet, onu duyduk,” dedi Zaina. Sanki yüzünü buruşturmamak için uğraşıyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım. “Ben, onu öldürdüm.”

“Sen, seni saniyeler içinde parçalayabilecek yırtıcı bir yaratığı öldürdün,” dedi Marlo. “Eira, sen korkunç bir yaratıkla savaştın ve galip geldin.”

Hâlâ titriyordum, inanamıyordum ama başımı salladım. “Evet. Ben.. Şanslıydım.”

“Hayır.” Zaina’nın gülümsemesi buruktu ama gururla doluydu. “Sen güçlüsün, kızım.”

Sabah Nos’un yanında uyandım. O hâlâ uyuyordu. Elimi burnunun altına götürerek nefesini kontrol ettim. Marlo’nun gece yaktığı ateş sönmüştü. O da Nos’un öteki yanında uyuyordu. İkisi de bir önceki gece, fazla değil daha birkaç saat önce ölümün kıyısından dönmüş, neredeyse cehennemnin kendisini yaşamışlar gibi gözükmüyorlardı. Huzurla uyuyorlardı.

Zaina ortalıklarda yoktu.

Köprünün altından çıktım. Nehrin sesi dün gece de böyle gür müydü?

Ne zaman uyuduğumu ya da çantamdaki battaniyeyi üzerime kimin örttüğünü hatırlamıyordum. Ama şimdi o battaniye sırtımda, üzerim iğrenç hâlde kan, gece ve toprak kokarken güneşe bakıyordum. Henüz fazla yüksekte değildi, hatta gökyüzü hâlâ pembemsi bir turuncuydu.

Gecenin nasıl bir kargaşadan ibaret olduğu önemsizdi, her zaman sabah olurdu.

Sabah rüzgârı her zaman eser, gökyüzü her zaman pembeye boyanır ve güneş, sarı ışığını bulduğu cam yüzeylerden başka yerlere yansıtırdı. Daha önce milyarlarca kez -ve daha fazla- aynısını yapmaktan nasıl olduysa hiç bıkmamıştı.

Datura hâlâ aynı yerde yatıyordu.

Güneş ikimizin de üzerindeydi ancak yalnızca birimiz ona bakabiliyordu.

Ben.

Zaina geldi, yanımda durarak benimle canavarı izlemeye koyuldu. “Uyanmışsın,” dedi. Buz mavi gözleri hafif şiş ve kırmızıydı hâlâ.

“Onu burada bırakamayız.” Sesim kısık ve pürüzlüydü. Konuşurken boğazımı yaktı.

“Biliyorum.”

Gözlerimi ve yanağımı ovdum. “Nehre yuvarlamalıyız.”

“Evet, en iyi seçenek bu gibi görünüyor.”

Zaina'yla birlikte kalan gücümüzün neredeyse hepsini kullanarak canavarı nehre yuvarladık. Nehir hemen derinleşiyordu, bu yüzden yaratık büyük bir gürültüyle düştü. Nos sese uyanmak için ziyadesiyle yorgundu hâlâ. Marlo da... Marlo'ydu işte.

Yaratığın tekrar su üstüne çıktığını görmedik. Nehir, onu yutmak için belli ki fazla istekliydi.

"Eira, sana söylemem gereken bir şey var." Duraksadı. "Adamlar... Sizi köprüden bu öğlen alacaklar."

"Ne?"

"Siz uyurken biraz yürümek için etrafı gezerken az uzakta bulduğum kayıp bir atla onlara yetiştim. Fazla uzaklaşmamışlardı zaten beceriksiz he-rifler."

"Nasıl kabul ettiler? Onlara ne teklif ettin?"

"Onlara bunlardan birini verdim." Bir eliyle bileğimi tutarak elimi kaldırdı, elinde tuttuğu şeyi benim avucuma bıraktı. "Adamları tehdit etmek için yeterli oldu, gerçi sanırım, biraz senin kimliğini çaldım. Onu ben öldürmedim sonuçta ama onlar bunu bilmiyorlardı."

Elimde tuttuğum şey bir dişti, sivri bir diş. Datura'nın boynuza benzeyen uzun dişlerinden biri. Sökmek zor olmamış mıydı?

"O senin," dedi başıyla elimdeki diş işaret ederek. Dişi yerinden çıkarmayı nasıl başardığını söylemedi. "Hakkınla kazandın."

"Ben, bununla ne yapacağım?"

"Bir camekâna koyup ölene kadar onunla misafirlerine hava atabilirsin, diğerlerini korkutarak istediğini elde edebilirsin ya da şimdi, hemen önündeki nehre atıp bir zamanlar ait olduğu canavar gibi dibi boylamasını izleyebilirsin. Yazık olur ama karar tamamen sana kalmış."

"Saklayacağım."

"Güzel."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Doğrusunu istersen, berbat. Ilık bir banyoya ve yaklaşık on iki saat deliksiz uykuya ihtiyacım var."

"Ve fırında peynirli mantara."

"Ve fırında peynirli mantara," diyerek tekrar etti gülerken. İri kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra gülümsemesi silindi. "Sen nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Doğrusunu istersen bilmiyorum. Az kalsın ölüyordu, Zaina. Ve ben Kage'nin öldüremediği bir canavarı öldürdüm. O bir askerdi, Tanrı aşkına."

"Güçsüzlük olarak gördüğümüz şeyler en büyük gücümüz olabilir. Sen büyü yapamıyorsun, bu yüzden büyü gücüne güvenmeyi hiç öğrenmedin. Eminim o aptal ne kadar harika bir Darka olduğuyla övünmekten her gün taşıdığı kılıcı kullanmayı öğrenmeye çalışmamıştır bile. Öte yandan..." Duraksadı. "Evet, az kalsın ölüyordu. Benim yüzümden."

Ona döndüm. Suyun dalgalanışını ve yüzeyindeki her şeyi uzaklarda bir yerlere taşıyışım izliyordu. "Bu doğru değil."

"Benim yüzümden olduğunu biliyorsun. Bizi ele veren bendim."

"Böyle söyleme, Zaina." Başımla köprüden tarafı işaret ettim. "Onu kurtaran da sendin. Biraz daha geç gelmiş olsaydınız, çok değil, yalnızca birkaç dakika..." Cümlemi tamamlamadım.

"O Revon'u gördüğüm yerde geberteceğim. Göreceksin, yalvarmak için ellerini bir araya getirmeye ya da önümde diz çökmeye bile fırsatı olmayacak."

"Fırlattığın o şey, bir örgü şişi miydi yani?"

Ateşin başında, öğlen olmasını beklerken yemeğimizi yiyorduk. Zaina'yla nehrin kenarındaki sohbetimiz bittikten sonra Marlo uyanmış, balık tutmaya çalışmamız için bizi ikna etmeyi başarmıştı. Şans bizden yana olmuş; böylece üçümüz, türünü bilmediğim ama zehirli olmamasını umduğum iki balığı bulduğumuz odundan sıırıklarla çok zor olmuş olsa da yakalamış ve pişirmiştik.

Marlo, birden ortadan kaybolan Datura'nın ölü bedeniyle ilgili soru sormak istediye de bu konuda tek kelime etmemişti.

Nos uyandığında nefesimizi tutmuş ona bakarken çok uzun bir rüya gördüğünü söylemesini ya da dün gece neler olduğunu sormasını beklemiştik. Ancak o, hâlâ uyku sersemyken bana bakarak gülümsemiş, "Buradasın," demişti.

"Elbette buradayım," diye karşılık vermiştim ben de.

"Bayan Çırpıkanat'ın örgü şişlerinden birini aldığına inanamıyorum." dedim şaşırarak.

"Aslına bakarsan..." Marlo konuşmaya devam etmek için lokmasını yutmayı bekledi. "Dört tane aldım. Ama zaten annemde yaklaşık on beş çift falan var. Dördünün kaybolduğunu fark etmeyecektir bile."

Nos artık gülerken zorlanmıyor, Marlo'nun gözleri dolmuyordu ama Zaina'nın keyfi yerinde değildi. Tüm bu olanlar için kendinden başka kimseyi sorumlu tutmadığını bilecek kadar hepimiz yeterince tanıyorduk onu.

"Zaina," diye seslendi Nos. Şifacı kendini en kötüsüne hazırlıyordu belli ki. Göz kapağı titrerken göğsü aldığı derin nefesle yükseldi. Yüksek ihtimalle *bunların hepsi senin suçun ya da senin yüzünden az kalsın ölüyordum*, rûründe bir şeyler bekliyordu ama Nos'un böyle şeyler söylemeyeceğini bilmiyor muydu? Nos, kendini ölümün kucağından kaptığı için ona teşekkür ettiğinde Zaina'nın yüreği hiç hafiflemedi.

Güneş, tam tepeye tırmanmış olmasına rağmen hâlâ düzgünce ısıtmıyorken köprü'nün üstündeydik. Nos iyi olduğunu ve kendi başına yürüyebileceğini iddia etmiş, bizse kollarının altına girerek yürümesine yardımcı olmuştuk.

Hava esiyor, gözlerimizi yaşlarla dolduruyordu ama çok geçmeden iki atın çektiği bir araba köprüye yaklaştı ve sonunda durdu.

Usta arabacı temkinli davranıyordu, buğulanmış gözlüklerinin arkasından önce bizi, sonra kan içindeki mahvolmuş giysilerimizi inceledi. Zaina'ya bakarken oyalandı. Datura'yı onun öldürdüğünü sandığını hatırladım. Sanki bu kadar kırılğan ve savunmasız görünen bir kadının devasa kanadı bir canavarı öldürmüş olduğuna ihtimal veremiyordu. Zaina'yı tanısa böyle düşünmezdi. Yine de yarattığı benim katlettiğimi bilse ne düşünürdü acaba?

"İçeri geçin," dedi adam. Ani bir hareketimizde çılgık atıp kaçacakmış ya da bir büyü savurup herhangi birimizin parmaklarından en az dördünü kesecekmiş gibi tetikte duruyordu.

Tekerlere bakarken arabanın kara ve buza nasıl dayanacağını düşünüyordum ama vagonun boyutları dikkatimi tekerlerden uzaklaştırdı. İçeride adamlardan biri oturuyordu zaten ve biz dört kişiydik. Hepimizin bu küçük vagona sığması mümkün değildi.

"Nasıl sığacağız?" diye sordum adama.

“Eira, sorun değil.” Zaina şimdi aceleci davranıyordu.

“Zaina, bu vagon küçücük ve...”

“Ben gelmiyorum.”

Hızla gözlerinde yalan ya da şaka olup olmadığını yokladım. Yoktu.

“Bir dakika, bir dakika...” Marlo çoktan vagona atlamıştı ama tekrar inerek Zaina’nın karşısında dikildi. “Ne demek ben gelmiyorum?”

“Zaten Veymut’a gidiyoruz. Belanın ortasına...” diyerek araya girdi Nos. “Başımıza bela açacağını düşünüyorsan bil diye söylüyorum, Zaina. Öyle bir şey olmadı, olmayacak da. Sen olmadan gidemeyiz.”

“Gidebilirsiniz, gideceksiniz de. Oraya güvende ve bir an önce gitmeniz gerekiyor. Ferniyan’ı Veymut’ta yakalayamazsak peşinden Ayvion’a gitmemiz gerekir. Ve oraya dönemeyiz. Bu yüzden ben gelmiyorum. Yanınızda buz sarı saçları olan biri olmazsa yolda başınıza gelebilecek tehlikelerden birazını elemiş oluruz en azından.”

“Sen Şifacı’mızsın,” dedim elimde kalan son kartı oynayarak. “Ya kötü bir şey olursa?”

“Bu yüzden çok daha dikkatli olmanız gerekiyor.”

“Sen ne yapacaksın peki? Tek başına daha fazla tehlikede olacaksın,” diye sordu Nos.

“Aldin’e döneceğim. Evime. Sabah bulduğum başıboş at az ileride bir ağacın dibinde beni bekliyor.”

“Zaina...”

“Sorun yok, Marlo. Siz kendinize dikkat edin yeterli. Ve şu tekerlere. Ben başlığımı kapatır, başımın çaresine bakarım.”

“Berbat bir plan bu.”

“Kendimi koruyabilirim, zaten soğuk benim için bir tehdit oluşturuyor, biliyorsun. Düşündüğünüzden daha iyi olacağım. Hem beni yıllardır tanıyorsun, berbat bir fikir ortaya attığımı hiç gördün mü?” Zaina kollarından birini Marlo’nun omzunun üstüne, ötekini de beline attı. Uzun boyluydu ancak Marlo’ya sarılmak için yine de parmak uçlarında biraz yükselmesi gerekmişti. “Lütfen dikkatli olun.”

“Olur da dönemezsek...”

Zaina gözlerini devirdi. Marlo'dan ayrılırken, "Saçmalamaya başlama şimdi, Marlo," diye söylendi.

"Dinle beni. Olur da dönemezsek onları yalnız bırakma."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" Kısa, anlamlı bir sessizlik. "Elbette bırakmam, sen benim kardeşimsin. Senin kardeşlerin benim de kardeşlerim."

Marlo başını salladı. Tekrar sarıldılar. Bu ana şahit olmak beni içten parçalıyordu. Kim bilir en son ne zaman uzak kalmışlardı birbirlerinden? Marlo, Zaina'yla gitmeyecekti ama bir parçası onunla gitmeyi, öteki parçası da onun kalmasını diliyordu.

"Kendine dikkat et, Ruh Çocuk," dedi Zaina, Nos'a. "Dönmenizi dört gözle bekleyeceğim."

"Boyalarım..."

"Boyaların kurumamasın diye onlarla ilgilenirim ve kitaplarının tozlu olmasını sevmediğini bildiğim için de kitaplığının tozunu alırım."

Nos'un yüzünde gururla dolu bir gülümseme vardı. "Sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Yine de illa borcun olduğunu düşünmek istiyorsan bu borcu tek parça dönerek ödeyebilirsin. Bir de Ferniyan'ı yüzünden yumruklayarak."

"Teşekkür ederim, Şifacı. Tekrar görüşene dek kendine iyi bak."

Nos ile Marlo arabaya bindiklerinde arabanın hareket etmesinin ve Zaina'dan uzaklaşmasının önünde yalnızca ben kalmıştım.

"Zorunda değilsin, biliyorsun. Hâlâ bizimle gelebilirsin, biraz sıkışık olur ama..."

"Hayır, Eira." Gülümsedi. "Onlara iyi bak."

Ben de gülümsemeye çalıştım.

"Bir daha Aldin'e dönmenin imkânsız gözüktrüğünü biliyorum ya da istediğinin tam tersi olduğunu. Ama bu seni son görüşümmüş gibi hissettirmiyor hiç. Bir yerlerde, başka bir zaman yine karşılaşacağımıza inanıyorum."

"Bir yerlerde, başka bir zaman yine karşılaşacağız."

Gerginliğini üstünden atan bir nefes verdi, gülerken omuzlarını gevşetti. "Güzel çünkü sana anlatmak istediğim daha çok şey vardı."

Burnumdan nefes vererek güldüm. Gülmem bitmeden Zaina kollarını boynuma dolayınca nefesim yarıda kesildi ve minik, komik bir öksürük çıktı boğazımdan.

“Yol senden yana olsun, insan kız.”

“Bir yol benden yanaysa öteki de senden yana olsun, Şifacı. Her şey için teşekkür ederim.”

Arabadan inerken az kalsın yere kapaklanan Marlo gürültüyle yanımıza geldi ve o da bizi kucakladı. Ardından da Nos kucaklaşma grubuna katıldı. Grubun en altında çok şükür Zaina’yla ben vardık, böylece gözyaşlarının Zaina’nın omzunu ıslattığını kimse görmedi.

GÖLGE SARAYI

Ayrılıklar hep zor olmuştur elbette, yine de Zaina'nın Aldin'e vardığında daha güvende olacağını bildiğim için bana kendimi o kadar da kötü hissettirmede. Yalnızca o ıssız beyazlarda ve grilerde tek başına yol alırken hep tetikte olması, her ağacın arkasını görmesi, her suyun ötesini duyması gerekiyordu. Gardını bir saniyeliğine bile düşürmemeliydi. Onun bunu başarabileceğine olan güvenim tamdı. Söylediği gibi, Zaina başının çaresine bakabilirdi.

Bizse bilmediğimiz, ne zaman şiddetli bir şekilde sarsılsa devrileceğinden korktuğumuz bir arabada, tanımadığımız kaçakçılarla yolculuk ediyorduk ve bu beni daha huzursuz edemezdi.

Güçlü gördükleri için öylece üzerine atılmadıkları, önce kendilerine onun kendi elleriyle bir Datura'yı öldürdüğünü hatırlatmaları uzun boylu, sarışın Şifacı artık bizle değildi. Bu bize olan tavırlarını pek değiştirmişse benzemiyordu fakat yorgun olsak dahi üçümüz de aynı anda uyumayacaktık.

Yanımızda olmasa bile hâlâ Zaina'dan korkuyorlar, diye düşündüm önce.

Sonra *aslında benden korkuyorlar* diye hatırlatım kendime. Bu bana istediğim her şeyi başarabilirmişim gibi hissettirdi. Artık yalnızca korktugunda boynunda asılı duran madalyondan sanki sihirliymiş gibi onu kurtarmasını dilerken ölmeyi bekleyen, âciz ve korkak bir insan gibi hissetmiyordum kendimi. Kesinlikle öyle hissettiğim olmuştu, buraya geldiğim ilk gün mesela. Başka bir dünyada tamamen çaresiz ve yalnız olduğumu bilmiyordum ama karnımı doyurmak için bir tavşanı avlayacak cesareti bile gösterememiştim. Ama şimdi devasa, kanatlı bir canavarın karnını deşmiş, onun kanıyla ellerimi yıkamıştım. Bir insanın yalnızca birkaç günde bu kadar değişebileceğini düşünmezdim elbette ama yalnızca birkaç günde benim bu kadar değişebileceğim, zihnimde hep ihtimal dışı olmuştu. Yine de

buradaydım işte. Hâlâ ne kaçakçısı olduğunu bilmediğim adamların arabasına kendi rızamla binmiş, avucumu boydan boya tamamen kendi rızamla kesmiş ve büyü işlemeyen korkunç bir yaratığı öldürmüştüm. Üstelik tüm bunlar olalı yirmi dört saat olmamıştı.

Birkaç gün önce en büyük kâbusum sarı gözlü bir kurttu.

Dün gece, şimdi adını bilmediğim o nehrin dibinde çürüyen canavarla olan kavgamızda galip gelip kelimenin tam anlamıyla cehennem gibi bir gece geçirdikten sonra uykuya dalmış, sonrasında rüya bile görmemiştim. Belki de hayal gücüm, bana sağlamından bir kâbus sunmak için o geceden daha korkunç bir şeyler bulmakta başarısız olmuş, böylece vazgeçmişti.

Duraklamalar, saklanmalar, arabanın sarsıntıları yüzünden verilen kuma molaları ve uzun yolu tercih etmelerin sonucunda yolculuk üç gün sürdü. Karlı yollar tekerlere uygun değildi ama yine de bundan daha hızlı olan başka bir araba bulmak imkânsız sayılırdı.

Marlo ile birlikte Nos'un uyumasına müsaade ederek onun yerine de nöbet tutmuştuk.

Bir ara uykusundan sıçrayarak uyanmıştı. Etrafını kolaçan etmiş ve güvende olduğu kanısına varacak kadar etrafını inceledikten sonra kaşlarını indirmiş, bakışlarını sakinleştirmişti. Kim bilir ne görmüştü rüyasında?

"İyi misin?" diye sordum telaşla. Karşımda oturduğu için ellerim istemsizce öne doğru, *ona doğru* atılmıştı. Bir süredir sürekli ona gitmek istiyorlardı zaten.

Zarif elleriyle gözlerini ovdu. "İyiyim," dedi sonra. Sesi yorgun, dingin ve normalden daha kalındı. "Ne zamandır uyuyorum? Benim nöbet sıram gelmedi mi? Sen kadar süredir uyumadın? Gözlerin gümüş bir kan çanağına benziyor."

"İltifat için teşekkürler. Ama hayır, senin sıran henüz gelmedi."

Yalan söylemek zorunda kaldığım kişinin Marlo olmaması bir şekilde rahatlatıcıydı ama doğruyu söylemediğimi anlayamıyor diye Nos'a yalan söylemek de beni bir o kadar huzursuz etmişti. Onun iyiliği için bile olsa.

Köprünün altında olanlarla ilgili konuşmak için uygun bir an elimize geçmemişti ama fırsatımız olduğunda bile bu konuyu masaya yatıracağımızdan şüpheliydim. Neler olduğundan emin değildim, her şeyi bir rüyada yaşamışım gibi hissediyordum ama o anın duyguyla yüklü olduğunu çok net hatırlıyordum. Öyle ki tüm bedenimde o duyguların hepsinin sığacağı

kadar yer yoktu. Birazını onu öperek, ona dokunarak, ağlayarak ya da gülererek ona vermem ya da azat etmem gerekmişti.

Nos'a olan hislerim biraz olsun açıklığa kavuşmuştu en azından, Zaina her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Sanki o an, Nos'un gözlerinin kapanacağı korkusu benim gözlerimi açmıştı. Birini kaybettikten sonra, o kişiye karşı içinizde büyümüş bir ağacı fark etmek en fena körlüktü. Çünkü her gün o ağaca bakmak zorunda kalmak da zordu, ağacı görmek zorunda olmamak için onu kökünden sökmek de.

Ben onu kaybetmeye çok yakınken içimdeki minik ormanı gördüm. Birkaç günde zaman isteyen türden bir değişimin olmasını beklemediğim için göz atmaya bile gerek duymadığım çorak alanda küçük bir orman vardı şimdi. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Ama ne Nos ne de ben böyle bir konuşmaya hazırдық. İşleri daha karmaşık hâle getirecekti o konuşma. Bu yüzden belki de hiç gerçekleşmezdi. Çünkü her şey şimdiki gibi devam ederse üstesinden gelmek daha kolay olurdu. Yine zor ama daha kolay.

Buradan herhangi birine bir şeyler hissetmem mümkün değil. Zaina'ya bunu söylerken içten içe yanıldığımı biliyor muydum, emin değildim ama Nos'un terk edeceğim, bana büyük yardımları dokunan bir dosttan fazlası olmaması gerektiği yönündeki görüşümde haklıydım, en azından bu kadarını biliyordum.

Yanımda adının Valdis olduğunu öğrendiğimiz adam - arkadaşı ona seslenirken öğrenmiştik yoksa soracağımız yoktu- horluyor, karşımda Nos "deli uyuduğu" iddialarının aksine sakince ama rahat gözükmeyen bir şekilde uyuyor, onun yanında da Marlo adar birden zıplasa ya da sihirli bir şekilde birer çift kanat çıkarıp havalansa ve bizi de arabayla birlikte gökyüzüne sürüklese dahi uyanmayacak gibi gözüküyordu. Başını küçük cama yaslamıştı, arabanın hareketleri benim midemi bulandırırken o, her harekette yavaşça cama çarpan kafasının onu uyandırmasına izin vermiyordu.

Arabanın içi gibi camın ötesinde, karla kaplı Terra da huzurlu gözüküyordu.

Korkunç yaratıklar ya da vahşi avcılar yokmuş gibi, tek başına soğuk bile ölümcül değilmiş gibi gözüküyordu. Gökyüzü kadife, karlar ipektendi sanki. İçine dalsam beni kucaklarmış gibiydi ki öyle yaparlardı kuşkusuz ancak bu isteyeceğim ya da hoşlanacağım türden bir deneyim olmazdı. Bunu buraya geldiğim ilk gün öğrenmiştim. Mağara zemininde, sertleşmiş saçlarına küçükçük taşlar karışmış yerde yatan hâlim gözümün önüne geldi.

Revon'un söylediği şey zihnimde dönüp durdu bir süre. "Sizi aramayı uzun zaman önce bıraktık," demişti. Bu artık özgür olabilirler anlamına geliyor olabilir miydi? Revon yine de saldırmıştı. Onun saldırma sebebi kişisel gelmişti bana gerçi. Sanki Nos'a, Marlo'ya ve Zaina'ya öfkeliydi yalnızca, hepsi bundan ibaretti. Öyle değilse büyük bir belaya atıyorduk kendimizi, çok büyük bir belaya hem de.

Veymut, birlikte yolculuk ettiğimiz kaçakçıların son durağı değildi. Bu yüzden bizi Veymut'un yerleşkelerden uzak bir yerine bıraktıktan sonra beklediğimiz gibi, arkalarına bile bakmadan toza ve geceye karıştılar.

Veymut, çoğu insan için Kuzton'dan daha güzel sayılmazdı. Ama ben-
ce farklı, kendine özgü bir güzelliği vardı. Kuzton'daki açık renkli, büyük yapıların aksine buradaki binalar koyu renkli ve küçüklü büyüklüydü. Görkemli olması için değil de yalnızca işe yarar olması için yapılmışlardı sanki. Evler, taş ve tahtanın birlikte kullanılmasıyla inşa edilmişti. Çatılara sivri ve uzundu. Tepesi kavisli pencereler sade ve koyu renk çerçevelere sahipti. Güneş ışığı geldiğinde çok daha güzel gözükecek bu şehirde, Terra'nın kıyı kesimlerindeki şehirlerde de olduğunu öğrendiğim gibi hava genellikle yağmurluydu. Ancak Veymut büyüktü, bu yüzden ülkenin daha iç kesimlerinde kalan kısmıyla kıyı tarafları arasında hava durumu farklılıkları sık görülüyordu. Ama mevsimlerden kıştı, bu da sürekli kar yağdığı için kentin her yerinin karla ve çamurla kaplı olduğu anlamına geliyordu. Fazlasıyla melankolik bir görüntüsü vardı.

Aldin'deki soğuk Kuzton'da, Kuzton'daki soğuk da Veymut'ta yoktu.

Nos'un anlattığına göre bu kent, ismini merkezinde bulunan devasa, yaşlı bir çam ağacından almıştı. Mavi-yeşil renkteki bu dikenli ağaç, yaşımdan ötürü hem çok uzun hem de çok genişti. Uzun, kavisli kozalakları vardı. Veymut şehri, bu ağacın çevresinde kurulduğu için ağacı onurlandırmak isteyen feyler tarafından türünün ismi olan "Veymut" olarak adlandırılmıştı.

Adamların bizi bıraktığı boş araziden yerleşkelerin olduğu yere kadar yürürken şehri tamamıyla görme fırsatım olmadı. Aynı şekilde merkezden de geçmediğimiz için büyüleyici ağacı da göremedim. Ancak gece geç saatler olmasına rağmen ana caddelerden kalabalığın sesleri yükselmeye devam ediyordu. Anlaşılan o ki Veymut'ta yaşayanlar için günler bitmek bilmiyordu.

Sık sık Nos'u ve yüzünde yakalamak için çaba gösterdiğim minik ifadeleri kontrol ediyordum. Yıllar sonra tekrar Veymur'un ara sokaklarındaki kaldırımlarının üstünde yürüyor olmak ona nasıl hissettiriyordu?

Hedefimize varana kadar herhangi birine görünme riskini alamazdık. Ancak ara sokaklarda güvende olmadığımızı üçümüz de biliyorduk. Zifiri karanlık köşeleri görmeye çalışıyor, en sessiz sokakları işitmek için kulak keşiliyorduk. Yine de yoktan var olmuş gibi birden önümüzü kesen iki adamı görmemiş ve duymamıştık.

Alkol kokusu, rüzgâr bizden onlara doğru esiyor olsa bile çok net geliyordu burnuma. Giysileri de bizimkilerden daha iyi durumda sayılmazdı. Tek ayakkabısı olan adamın elinde sivri bir hançer varken öteki yalnızca avuçları bize bakacak şekilde ellerini kaldırmıştı.

Bir Darka'ydı kuşkusuz. "Sökülün," dedi yalnızca.

Marlo gülümsedi. Nos ise sakince, "Bela istemezsiniz," dedi. "Gidin."

Adam da güldü, birçok dişi eksikti. "Peki ya istiyorsak?" diye sorduğunda sarhoşluğunun ileri derecede olduğu, sesindeki bulanıklıktan ve harfleri yutmasından anlaşılıyordu.

Nos omuz silkti. "Öyleyse sanırım bunu size vermekten başka şansımız yok." Adama doğru dalgın bir şekilde ilerlerken ceplerini karıştırıyor, bir şeyler arıyordu. Yeterince yaklaştığında elini cebinden çıkararak yumruğunu adamın çenesine sertçe salladı. Sarhoş adam düştü; düştüğü şekilde yüzüstü yerde kaldı.

Marlo ise çoktan öteki adamın bıçağını almıştı ama arkadaşının düştüğünü görünce panikleyen adam büyüsunü rastgele savurdu. Elinde bıçak olması, üçümüzün de onun en fazla bir Şifacı ya da Çiftçi olduğunu düşünmek hatasına düşmemize sebep olmuştu. Fakat o da tıpkı şimdi yerde uzanan arkadaşı gibi bir Darka'ydı.

Büyünün bana isabet edeceğini anladığımda hızla kenara çekildim ama reflekslerim yeterince hızlı değildi. Sanki bir orağın sivri kısmı omzumun üstünden inanılmaz bir hızla geçmiş, geçerken hem pelerinimi hem de derimin birkaç katmanını yırtmıştı. Sanki bir köpek sivri birkaç dişini omzumun hemen üstüne geçirmişti.

Ama ben acıyı az ya da çok görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Marlo'ya düşmanca bakan adamın korkunç şeyler yapmak üzere olduğunu sezdim. *Krutamo*'yu kapışım gibi adama doğru ilerledim ve hançerimi hiç düşünmeden üst bacağına sapladım. *Datura*'da olduğu gibi hissettirmemişti.

Datura'nın derisi daha sertti, hançerimi ona saptamak çok daha zor olmuştu. Karşımdaki adamın yumuşak etinden geçen bıçağı düşününce iğrenerek geriledim.

Acı, bir başka büyü yapmasını engelleyecek kadar adamın dikkatini dağıtırdı ama Marlo bıçağı çıkarmak için beklemedi. Adam acıyla inledi. Nos bir sorun olduğunu anlayıp telaşla bana doğru gelirken Marlo *Kuutamo*'yu adamın boğazına dayadı ve "Koş," diye fısıldadı.

Adam arkasına bile bakmadan topallayarak kaçarken Marlo döndü, *Kuutamo*'yu pantolonuna siliyordu. Omzuma denk gelen saldırıyı görmemişti ama beni tutmuş, endişeyle, "İyi misin?" diye soran Nos'u görünce, "Sorun ne?" diye sordu.

"Biraz midem bulanıyor," diye yanıtladım Nos'u. Elim omzumu sıkıca tutuyordu.

"Yarana bakmama izin ver."

Elimi kaldırıncı saldırının yüzümün ya da boynumun ne kadar yakından geçmiş olduğunu fark eden Marlo dehşete düştü. Dehşeti yüzünden belli oluyordu, tüm renkleri birden çekilmiş, ela gözleri titremişti.

"İyiyim ben," dedim. Yakıyordu, evet ama gerçekten fazla derin bir keşik değildi. Kan kaybından ölmeyecektim. En azından şimdi. "Sadece üstüne bağlayacak bir kumaşa ya da beze ihtiyacımız var, hepsi bu."

Marlo temiz bir kumaş parçası bulabilmek için çevreye göz atmaya gittiğinde gözlerimi hâlâ yerde yatmakta olan adamdan ayırmadan, "Ona ne olacak?" diye sordum.

"Birkaç saate uyanır," diye cevapladı Nos, dönüp adama bakmadan. "Eminim hiçbir şey hatırlamayacaktır."

"Peki ya öteki?" İkisi de hançerimi beklenmedik bir anda aniden adamın bacağına saptamam hakkında tek kelime etmedi. Ne düşünüyorlardı, bilmiyordum.

Nos henüz sorumu cevaplayamadan Marlo, kuruması için iplere asılmış ve çoktan kurumuş temiz bir kumaş pantolonla döndü. "Sanırım bir pantolonları olmadan da idare edebilirler," diyerek gülümsedi.

Nos omzumu sararken dikkatliydi; bunu ilk kez yapmadığı, canımı hiç acıtmayan, her küçük hareketinden belli oluyordu. "Öteki," dedi sonra sakince. Gözlerini benden ayırmadan bir süre sessiz kaldı. Karanlık gözleri yüzümde gezerken bakışlarımı kaçırmadım. "Çoktan bir Şifacı bulmuştur."

Böylece tekrar yola koyulduk. Yolda olmadığımız zamanlarda neler yaptığımızı çoktan tekrar unutmaya başlamıştık.

Salvor Köşkü'ne "Gölge Sarayı" deniyordu. Koyu renkli ve kocaman olduğu için böyle isimlendirilmişti. Ayrıca sık sık sisin içinde kalan köşk, uzaktan yalnızca daha büyük bir şeyin gölgesine benziyordu. Yalnızca bu gölgeyi görebilmek için bile saatlerce kentin içinde yürümüştük. Şimdiyse ürpermeme sebep olan şeyin bu koyu renkli bina yerine ısırın soğuk olduğunu ümit ediyordum.

Kolonları daha uzun, kuleleri daha çok, çatıları daha sivri ve uzun olsa bir şato olabilecek bir yapıydı. İçinde canavarların ve ejderhaların tutsak olarak tutulduğu türden bir şato. Aklımda canlandığı gibi bir tepede ya da dağın yamacında değildi. Veymur'un ortasındaki bir düzlükte de sayılmazdı, Nos'a göre meydandaki ağaca uzaktı. Ancak çevresindeki geniş, sağlam demirlerle çevrilmiş bahçesi sayesinde etrafında ağaçlardan başka hiçbir şey yokmuş gibi gözüküyordu. Bir tepede ya da dağın yamacında değildi, bir ormanın orta yerindeydi. Gölge Sarayı'nın ağaçlardan başka dostu yoktu. Komşusu bile yoktu. Yapayalnız ve bana kalırsa oldukça üzgün gözüküyordu.

"Bir soylu olduğunu sık sık unutuyorum," dedi Marlo. Mülke girmeye korkar gibi demir, sivri uçlu çitlerin birleştiği devasa demir kapının önünde dikiliyorduk. Yol boyunca ondan beklenildiği şekilde gördüğü her şeyle ilgili bir şaka yapmamış, çok gerekmedikçe konuşmamıştı. Nos da konuşmuyordu zaten. Bu yüzden sessiz bir yürüyüş olmuştu.

Nos başını sallamakla yetindi. *Ben de unutuyorum.*

Marlo araziye ilk adımını atınca bir şeyler olmasını beklemiş gibi durarak etrafı kolaçan etti. Ancak sonra hızla yoluna devam etti.

Onun peşinden gitmek için hareketlendiğinde Nos'u kolundan yakaladım. "Bekle... Lütfen." Onun nezaketi bana bulaşmaya başlıyordu. "Nasılsın?"

Yüzünde ona neyin çarpacağını bilmediğinden oluşan korku birden silindi, yerini dudaklarını çekiştiren bir gülümseme aldı. "İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Hayır, öyle değil." Elimi kolundan istemeyerek çektim. "Gerçekten soruyorum. Ciddi anlamda, nasılsın?"

Elini karnına, çok uzak bir geçmiş olmasa da eskiden yaranın olduğu yere götürürken yüzü ciddiye. "Çok daha iyiyim. Artık hiç var olmamış gibi hissettiriyor. Asıl sen nasılsın? Gider gitmez omzun için..."

"Nos, bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin ama benim kastettiğim bu da değildi."

Bir gözümünden ötekine baktı ve kaşlarını çatı. Gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmıyordu.

"Buradasın," dedim kollarımı açıp dikkatini etrafımıza vermesini sağlamaya çalışarak. Yaralı omzumu fazla oynatamamıştım. "Veymut'taki evindesin ve birazdan babanı görmek üzeresin."

Omzunun üzerinden arkasına bakarak uzaktaki evi inceledi, ağaçlarda göz gezdirdi. Sanki kulakları Marlo'nunkilerden de Zaina'ninkilerden de daha sivriydi. Siyah, dağınık saçları uçlara doğru belli belirsiz kıvrılıyordu.

Tekrar bana dönünce bakışları dalgın ama sesi netti. "Burası benim evim değil."

"Biliyorum, bir zamanlar öyleydi ama."

"Buraya sık gelmezdik." Derin bir nefes aldı. "Bu yerle ilgili hâlâ silinmemiş anılarımda hep çok yalnızım."

Devasa bir bina, küçük, kayıp, gece saçlı bir çocuk... Babası çoğu zaman oğlunun nerede olduğunu bilmiyor ve umursamıyor. Çocuk birden ortadan kaybolursa, birden kendini başka bir dünyada bulsa oğlunun yokluğunu uzun bir süre fark etmeyecek bile.

Bundan çok daha iyisini hak ediyor çocuk. Çok daha sıcak bir yuvayı, çok daha iyi bir babayı ve birlikte oyun oynayabileceği ya da en sevdiği renklerden konuşabileceği arkadaşları hak ediyor. Bu dünyada bir yere sahip olduğunu, o yerin düşündüğünden çok daha değerli olduğunu bilmeyi hak ediyor. Ne yazık ki kimse ona bunları veremez artık.

"Nos, avucunu açar mısın?"

Nedenini sormadı. Elini uzatıp avucu yıldızlara bakacak şekilde uzun parmaklarını açtı.

Bir süre önce cebimden çıkarmış olduğum madeni para yumruğumun içinde durmaktan henüz şekillendirilmiş gibi sıcacıktı. Usulca elimi avucuna yerleştirdim ve bozukluğu ona verdim.

Elimi yavaşça geri çektiğimde gördüğüne inanamıyor gibiydi. Gözlerini şaşkınlıkla kırptı birkaç kez.

Ayvion'un gümüş renkli madeni parası, kendi gibi gümüş olan ay ışığında parlıyordu.

Nos gözlerini paradan süratle ayırdı. "Sen... Nasıl?"

"Valdis'in cebinde duruyordu." Yüzümü buruştururken Nos'un arkasındaki alana göz atarak fısıldadım. "Lütfen Marlo'ya söyleme."

Adam uyurken cebinden neredeyse düşmek üzere olan o parayı almak aslında çocuk oyuncağıydı. Tereddüt etmemiştim. Bozukluk Valdis için hiç Nos için olduğu kadar değerli olmamıştı. Bu yüzden yokluğunu bile fark etmemişti.

Fark etmesi durumunda da planımı hazırlamıştım gerçi. Bozukluğu yere atacak ve düşmüş süsü verecektim. Çünkü ben almasaydım arabanın tabanı onu almış olacaktı zaten.

"Eira, bu..."

"Teşekkür ederim, Nos. Hepsi için."

Gülümsedim.

O daha güzel gülümsedi.

"Bu yerdeki anılarında yalnız olabilirsin ve bunu değiştiremem," dedim avucunu içindeki parayla birlikte sıkıp göğsünün üstünde tutmasını izlerken. "Ama yalnız değilsin. Umarım bunu biliyorsundur."

Şu an değilsin, gelecekte de olmayacaksın.

"Sen de değilsin."

"Biliyorum." Elimle yırtık pelerinimi düzelttim. "Hadi Marlo'ya yetişelim."

O bahçede, Gölge Sarayı'nın karanlık bahçesinde yürürken aklımda tek bir şey vardı: Bir tür dua. Nos ve Marlo'nun başına ne tür bir çorap ördüğümü bilmiyordum, onları koruyabilecek biri de değildim ama bir kez, ordudan kaçmayı başarmışlardı. Ölümü pek çok kez atlatmışlardı, atlatmıştık. Ölümle bir kez tanıştıktan sonra olur da hayatta kalırsanız ölüm ikinci bir kez size bulaşmaz sanırdınız; kapınızı çalmaz, pencerенize tıklatmaz ya da yalnızca içeri girmek için bacadan adamaz diye düşünürdünüz. O an da

böyle hissediyordum, ölümle bir kez daha savaşabilirmişim gibi. Sanırım bu yüzden korku yüreğimde tutunamıyordu. Yine de onların güvende olması için dua ediyordum. Zaina'nın Aldin'e varmış olması için dua ediyordum. Ama onlar için yalnızca güvende olmalarından daha fazlasını istiyordum. Özgür olmalarını, Ferniyan'ın Nos'u bağrına basmasını, Marlo'nun kardeşlerine, annesine ve babasına dönmesini istiyordum. Zaina'nın bana anlatmak istediği şeyleri dinleyebilmeyi istiyordum.

Gölgeden ibaret devasa yapının detayları ortaya çıkmaya başlayınca dış hatları geceye karışıyor, aydınlık pencereleri üzerine güneş konmuş aynalar gibi parlıyordu. Üzerindeki işlemler bir sanatçının elinden çıkmıştı, duvarcısından çatıcısına kadar birer sanatçı olmalıydı hepsi. Yerden göğün birkaç kat yukarısına uzanan, bulutlara ve yıldızlara meydan okuyan bu binayı ayrıntılarına kadar gördüğüm an anlamıştım Ferniyan Salvor'un gösteriş meraklısı birisi olduğunu. Başka kimsenin böyle bir evi yoktu. Ne fey dünyasında ne de insan dünyasında. Tanrı biliyor ya, belki de hiç olmamıştı.

Bu onun tek evi bile değil, diye hatırlattım kendime. Sürekli burada yaşamıyor bile. Gerçekten de yalnız bir yer burası.

Ağaçları sessizce geçtik, rastgele yerlere konumlandırılmış tembel ve uyuklu askerlere gözükmedik. Yapının önünde birlikte durduk. Nos, devasa yapının önünde dimdik dururken nasıl oluyorsa bir şekilde ondan daha büyük gözüküyordu.

Açık kapının önündeki korumalar geçmemize izin vermeyecekti bile. Belki ancak sonra içeride, kapının önünden hızla geçerken dışarıya göz atıp birden duran bir adam gözükte. Gözleri kocaman açılmış, ağzı kaskatı keşilmişti. Elindeki tepsiyle üzerindeki renkli içecekleri düşüreceğinden korktum. Solgundu ve saçları beyazdı, hareketsiz durunca da kelimenin tam anlamıyla bir heykel gibi gözüküyordu. Sanki hayal görüp görmediğinden emin olmak istiyordu. Bakışlarını Nos'tan ayırdı ve tekrar ona baktı, ikinci kez baktığında orada olmamasını ummuş gibi. Marlo'ya ve bana baktıktan sonra yutkundu. Hayal görmediğinin, karşısında kıyafetleri çamura bulanmış, kurumuş kan yüzünden sertleşmiş bu üç kişinin gerçek olduklarının ayırdına çok geçmeden vardı.

Nos'un burnundan nefes vererek güldüğünü duydum. Az önceki tereddüdü buzdandı, kırılıp gitti ve görünüşe bakılırsa tamamen ermişti.

“Merhaba Bay Boman,” dedi. Ellerini arkasında birleştirmiş, neşeyle, biraz da muzır bir çocuk gibi parmak uçlarında yükselip inmişti. Sesi de çok uzun zaman sonra yolda yürürken eski bir dostu denk gelmiş gibiydi. Sanki

bu yaşlı uşağın karşısında küçük ve yaramaz bir çocuk olmaktan başka rürlüsünü bilmiyordu. Ama sonra ciddileşti, çenesini hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Belki artık bu işin geri dönüşünün olmadığını farkına varmıştı, belki de artık tıpkı o uşak ya da babası gibi bir yetişkin olduğu gerçeğini kabul etmesi gerektiğini anlamıştı. “Lütfen babama burada olduğumu iletin. Ve çok önemli haberlerim olduğunu da.”

Kendisinin Veymut’ta, babasının evinin, Gölge Sarayı’nın tam önünde olması yeterince önemli bir haber değilmiş gibi...

KUMANDAN'IN TEKLİFİ

Bay Boman, bizi kimselere gözükmeden bir tür bekleme salonuna almıştı. Salonda birkaç aşırı süslü mor ve altın renkli koltuktan, ahşap sehpalardan başka bir şey yoktu.

Elbette tüm silahlarımız alınırken *Kuutamo*'yu gönülsüz bir şekilde teslim etmiştim. Marlo annesinin şişlerini tek tek sayarak vermişti. Ancak bir tanesini ne olur ne olmaz diye bir yerde saklıyor olmalıydı çünkü eksik saydığı gözümünden kaçmamıştı. Bu önlemin gereksiz olduğu sugötürmez bir gerçektir, sonuçta hemen yanımızda, bizimle birlikte yürüyen, tüm bıçaklarını teslim etmiş olsa da ayaklı bir silah olan Nos vardı. Bir Darka. Zarar vermek istedikten sonra kesici aletlere ihtiyaç duymayacağını kendi gözlerimle görmüştüm. Yine de belki de bununla ilgili alınan önlemler vardı ama benim gözümünden kaçmıştı.

Marlo gösterişli bir giriş yapmak ve sansasyon yaratmak istemişti. Bunca yıl sonra, Ferniyan Salvor'la dalga geçerek arkadaşları, dostları ve onların eşleriyle toplanıp içecek içtikleri balo salonunda birden ortaya çıkmayı, herkesin -elbette başta Kumandan'ınki olmak üzere- yüzündeki şaşkınlıkla karışık öfkeyi bizzat görmeyi dilediğini söylemişti. Sonra giysilerinin balo salonuna adım atmak için bile yeterince şık ve temiz olmadığını fark edince morali bozulmuştu. Varlığıyla heyecan ve kafa karışıklığı yaratmak istiyordu elbette ama bunu aşırı özenli giyinmiş, neredeyse tamamı soylulardan oluşan bir insan topluluğu arasında, fırtınaya yakalanmış gibi birbirine karışmış saçlarıyla ve son üç aydır bir ahırda uyuyormuş gibi gözükken giysileriyle yapmayacaktı. Dudakları uzun süre konuşmaktan birbirine yapışmaya başlamış olan Bay Boman ona ters ters bakmakla yetinmişti. Anlaşılan o ki bu yaşlı adam, konuşmayı pek tercih etmiyordu.

Balo salonunda birden ortaya çıkmak akıllıca bir davranış olmayacaktı. Ferniyan Salvor'a karşı egosunu zedeleyecek ya da onu tanıdığı herkesin gözleri önünde küçük düşürecek herhangi bir davranışta bulunmamamız

gerekiyordu. Bu adamı tanıımıyordum ama sonuçta bir kumandan ve bir soyluydu. İtibar, ün ve şeref onun için her şey demekti. Onun için kutsal olan şeylere saldırmak, durumumuz göz önünde bulundurulunca yapacağımız son şey bile olmamalıydı.

Öte yandan onun da artık bize karşı zarar verecek bir davranışta bulunmayacağına neredeyse ikna etmiştim kendimi. Kitabın devamı ondaydı çünkü onun da o kitaptaki büyülerin birinden istediği bir şey olmalıydı. Ve yeterince şanslıysak bizim de bu konuda ona verebileceğimiz bir şey bulur, konuyu tamamen kapatırdık.

Marlo ile birlikte koltuklardan birinin ucunda oturuyorduk. Ona sor-sak gülerek gergin olmadığını söylerdi ancak titrettiği bacağı bunun aksini söylüyordu.

Nos ayaktaydı; camdan dışarı, ağaçlara, karanlığa ve çok uzaktaki şehir ışıklarına bakıyordu. Önünde tuttuğu elini göremiyor olsam da gümüş renkli bozuk parasını çevirdiğini tahmin ediyordum. Gerginken böyle yapıyordu hep.

“Ferniyan Salvor, ayağımıza mı gelecek yani?” diye sormadan edemedim. Bay Boman Kumandan’a haber vermek için uzaklaşalı üç dakika ya olmuştu ya olmamıştı ama geçen süre bu sessiz odada bir sonsuzluktan farksızdı. Sanki bu yüksek, süslü dört duvar arasında zaman diye bir şey yoktu ve hiç var olmamıştı.

“Hayır.” Marlo öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine koyup ellerini birleştirdiği için bacağına titretmeyi kesmişti. “Yüksek ihtimalle bizi buradan bir başka yüksek tavanlı, süslü koltuklu, geniş bir odaya götürürler.”

Çok geçmeden geri gelen Bay Boman gerçekten de bizi götürmek için dönünce titrek ama kararlı sesiyle söylediği tek şey, “Kumandan Salvor sizi bekliyor,” oldu.

Zaten herhangi bir dönüş söz konusu değildi, çıktığımız bu yoldan dönmek istesek bile geri dönebileceğimiz o ilk noktayı çoktan geçmiştik ama yine de bu tek, titrek cümle beni olduğum yere çiviledi.

Kumandan Salvor bizi bekliyor.

Burada olduğumuzu biliyor.

İlerlemekte zorlandım, tereddüt ettim. Kim olsa ederdi.

Marlo, “Sorun ne?” diye sordu elini sırtıma koyarak. “Omzun mu?”

“Hayır, o değil. Bilmiyorum, sanırım korkuyorum.” Bunu itiraf etmekle zorlanmamıştım çünkü onlar korktuğum için beni suçlamazlardı çünkü bu korkuya alışmış olsalar dahi tadının neye benzediğini ve nasıl acı olduğunu biliyorlardı.

“Sorun değil,” dedi Nos anlayışla, başını hafifçe iki yana sallarken saçları dalgalanıyordu. “Sana zarar gelmesine izin vermem. Bir daha değil.”

“İzin vermeyiz,” diye çıkıştı Marlo, kendisinin bu cümleye katılmamasına alınmış ve sinirlenmişti.

Öte yandan benim korkumun yönü bu değildi.

“Hayır, bana bir şey olmasından korkmuyorum.” Hiç korkmamıştım ki. Bu yolculuğa çıkarken de korktuğum şey başıma bir kötülük geleceği olmamıştı hiç.

“Bize zarar gelmesinden korkuyorsun,” diye mırıldadı Marlo. Elini sırtımdan indirmiş, başını yana yatırmış, yalnızca yüzüme bakarak gizli bir mesajı ortaya çıkarmak için minik, hızlı bir mimiği yakalamaya çalışıyor gibi gözüküyordu. Bu da mı bir Doğrucu özelliği idi?

“Beni merak etme,” diye devam etti sonra saçını geriye atarak. “Üstesinden gelemeyeceğim tek şey ölüm. Ve iğrenç hâlde olsam da bugün ölemeyecek kadar iyi gözüküyorum.”

Bay Boman, her nasıl olduysa burada olduğumuzu evin neredeyse her yerine dağılmış feylere belli etmeden dördüncü, bomboş gözükten bir kata çıkardı bizi. Kulağımıza her yerden, anlaşılamayan birtakım konuşma sesleri ve yavaş tempolu bir müzik geliyordu. Yine de karşımıza kimse çıkmamıştı. Belki de Kumandan ya da Bay Boman, evdeki diğer görevlilere biz dördüncü kata çıkana kadar önümüze çıkabilecek herkesi yoldan çekmelerini söylemişti.

Geçtiğimiz yol; zeminine boydan boya koyu mor renkli bir halı serilmiş, duvarlara çeşitli portreler ve içinde limonlarla portakallar olan altın bir meyve tabağı gibi resimler asılmış, uzun bir koridordu. Tüm bu sanat-sallığa, aydınlatmaya ve bol renge rağmen yine de çok soluk ve iç karartıcı gözüküyordu. Onca çaba, Gölge Sarayı'nın dışında olduğu gibi içinin de hüznünlü havasını değiştirmeye yetmemişti. Belki de bazı insanlar ya da şehirler gibi bazı binalar da kasvetli olmaktan başka türlü olduğunu bilmiyordu.

Diğerleri gibi koyu kahverengi bir kapının önünde durduğumuzda kalbim dayanılmaz bir ritimle atıyordu. Kapının arkasında bizi en kötü ne bekliyor olabilirdi ki? Ferniyan Salvor, ülkesine ihanet eden ve yıllardır izine rastlamadığı bir avuç genci öldürmek için kapının tam karşısında elleri havada bekliyordu belki de. Kimi kandırıyordum, adam güçlü bir kumandandı. Ellerini kaldırmaya gerek bile duymayacak, toparlanmak için bir kalp atışı kadar süre bile beklemeyecek ve böylece içeri girdiğimiz anla öldüğümüz an bir olacaktı.

Aynen böyle, bu kadar basit.

Kapının çalınması ve içeri girişimiz yine bir rüyadaymışım gibi hissettirmişti bana. Mor renkli yumuşak halının üstünde yürüyormuşum gibi değil de süzülüyormuşum gibi. Algılarım açık olsun istiyorsam toparlanmak zorundaydım.

İçerisi geç vakte rağmen gündüz gibiydi, öyle aydınlatılmıştı. Ferniyan Salvor, kapının tam karşısında dikiliyordu.

İşte, tam da tahmin ettiğim gibi.

Nos'un onun oğlu olduğunu bilmeyen herhangi biri gerçeği ilk bakışta anlardı. Yüzleri fazla benzemese de sağlam bir duvar gibi duruşları, çenelelerinin hafif yukarı doğru kalkık oluşu ve omuzlarının genişliği aynıydı.

Kumandan, ellerini önünde tuttuğu bastonunun topuzunda üst üste koymuştu. Bir bastona ihtiyacı var gibi gözüküyordu, yine de bu hâli onu daha otoriter gösteriyordu. Öyle dik duruyordu ki sırtına, iki kürek kemiği arasına sabitlenmiş bir başka baston daha olabilirdi. Üstteki elinin serçe ve yüzük parmağındaki birer yüzük göze çarpıyordu. Kıyafetlerinde tek bir kırışıklık, lafını dinletemediği tek bir saç teli yoktu. Kır saçlarının inatçı kısmına sözünü geçirecek kadar inatçıydı bu adam. Mavi gözleri ciddiyetle süzdü bizi. Asker olduğu çevresine bakışından bile anlaşıyordu.

Bizi resmî bir şekilde azarlamaya hazır gibi gözükken bu adamın karşısında haylazlık ettiği için okul müdürünün ofisine gönderilmiş bir avuç öğrenci gibi duruyorduk neredeyse. Bizi öyle gözükmekten alıkoyan tek şey, Nos'un da aynı kararlılıkla babasının karşısında dikiliyor ve gözlerini onun bakışlarından bir saniye kaçırmıyor oluşuydu.

Sonunda Ferniyan gülümsedi.

Gerçekten, gülümsedi ve "Hoş geldiniz," dedi. Onun sesi de davudiydi, konuşması oldukça düzgündü. Ölümün bir sesi olsa böyle bir şey olurdu:

keskin, soğuk ve son derece kararlı. “Üstünüz kan içinde, neler oldu böyle?” diye sordu ancak umursadığı yoktu. “Lütfen, oturun.”

Ne Nos ne de Marlo benim kadar şaşırmıştı.

“Bir kurt sürüsüyle karşılaştık,” diye yalan söyledi Nos. Planlı bir yalandı, öyle hızlı söylemişti.

Datura’yı öldürdüğümde üzerime kendi kanımın da bulaşmış olması işimize gelmişti. Çünkü kırmızı ve yeşil kan karışınca siyahımsı bir renk oluşturmuş, kuruyunca da birbirlerinden ayırt edilmesi imkânsız bir hâl almıştı.

Bu oda, evin gördüğüm geri kalan hiçbir kısmına benzemiyordu, evin öteki tarafları göz önünde bulundurulduğunda şaşılacak derecede sadeydi. Pencere önündeki masanın iki yanındaki duvarlar kitaplıktan oluşuyordu; her raf, her santimetresine kadar kitapla doluydu. Her türlü kitapla hem de.

Masanın önündeki koltuklara geçtik. Ferniyan Salvor da yerine geçti. Bay Boman içeri girmemişti.

“Görüşmeyeli hiç değişmemişsiniz,” dedi Kumandan önündeki dosyaları kapatırken. Sanki başka bir şehirde yaşadıkları için birkaç yıldır görmediği ve yolu Veymur’a düştüğü için geçerken evine uğramış konukları olan dostlarıyla bir sohbet başlatıyordu. “Ve görüyorum ki yaralarınızın çoğu iyileştirilmiş. Ancak Bayan Yilva’yı aranızda göremiyorum. Umarım her şey yolundadır.”

Söz konusu Bayan Yilva’nın kim olduğunu ilk başta anlayamadım. Ancak sonra Marlo dişlerini sıkarak, “Nafel,” diye hırlayınca kafama dank etti. Sesi bıçak gibiydi. “Bayan Nafel,” dedi tekrar. “O ismi kullanmadığını biliyorsun.”

Zaina’nın soyadı Asatkra’da çalışmaya başlayınca değiştirilmişti. Tayga gibi eski soyadını da geride bırakmayı tercih etmiş, bir daha da ona öyle seslenilmesini istememişti. Kumandan, kuşkusuz bunu biliyordu.

“Bay Çırpıkanat, yoksa terbiyenizi yıllardır her nerede saklanıyordusanız orada mı unuttunuz?” diye sordu buz gibi bir tonla. Katı bir asker ve kibar bir soylu olan bu adamın kişiliği, sesinin bir şey söylemek için ağzını her açışında içinde bir savaş veriyormuş gibi çıkmasına sebep oluyordu. Kumandan’ın bir yanı ona emretmesi, gürlemesi için bağırırken öteki yanı rica etmesini ve sakın olmasını söylüyordu. Yine de bu çelişki, sesindeki düzeni tamamen gölgelemeye yetmiyordu.

Masasını düzenlemeyi bitirince başını kaldırdı, kimsenin ona cevap vermediğini görünce, “Biliyorum elbette,” diye yanıtladı Marlo’nun sorusunu. “Ona o soy ismini ben verdim. Ancak bunca zaman sonra bile Nafel’i kullanmayı tercih edeceğini düşünmemiştim doğrusu.”

Zaina, bunca zaman sonra bile, onu hain ilan etmiş ve gördüğü yerde öldürmeden önce düşünmeyecek bir adamın ona verdiği ismi, doğduğu o soğuk topraklara ait olduğunu belli eden bir isme tercih ediyordu. Zaina öyle çok nefret ediyordu ülkesinden ve o yere ait olmak istemiyordu.

Daha sona Kumandan’ın kirpikleri beni işaret etti. “Öte yandan yeni bir dost edindiğinizi görüyorum.”

Kendimi mi tanıtmam gerekiyordu bu noktada, bilemedim. Ancak Kumandan, konuşmayı sürdürerek beni bu kararsızlıktan kurtardı. “Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, ben Ferniyan Salvor. Ancak burada, çalışma odamda olduğunuza göre bunu zaten biliyorsunuzdur,” dedi gülümseyerek.

Tokalaşmak için elini uzatmadı. Önce benim elimi uzatmamı beklediği hissine kapıldım.

“Eira Karlorian.” Elimi uzattım.

“Memnun oldum.”

“Eira bir insan.” Bunca zamandır tüm bu havadan sudan konuşmanın sona ermesini sabırla beklemiş olan Nos en sonunda dayanamamış, gözlerini yerden kaldırmış ve doğrudan babasına bakmıştı.

“İnsan” kelimesi Nos’un ağzından çıktığı an Kumandan’ın benim elimi sıkan eli çok kısa bir süreliğine durdu. Öyle kısa bir süre ki bu küçük duraksamayı Marlo ve Nos görmemişti, ben de görmemiştim ancak hissetmiştim.

Sonra sanki altındaki yuvarlak uçlu kulaklarımı görebilirmiş gibi onları tamamen kapatan dağınık saçlarıma göz gezdirdi.

“Bana iletmek istediğiniz, çok önemli haberler bu muydu?” Hayal kırıklığına uğradıysa da sesinden anlaşılmıyordu.

“Sana işimiz düştü, Ferniyan,” diye açıkladı Marlo. Bunu itiraf etmenin ona verdiği sıkıntıyı Kumandan’a saygısızlık ederek azaltmaya çalışıyordu.

“Kendi dünyanıza dönmek istiyorsunuz, değil mi Eira?” Anlaşılan o ki Kumandan da Marlo’yu tamamen görmezden gelerek ona saygısızlık ediyordu.

“Öyle, Kumandan.” Sesim korkuyormuş ya da çekiniyormuş gibi değil, tam istediğim gibi çıkmıştı. Kararlı ve gözü pek. “Ve bu konuda bana yardım edebileceğinizi biliyorum. Tıpkı *Karanlık Güçler El Yazması III* kitabının sizde olduğunu bildiğim gibi.”

En dürüst hâlimizle Kumandan’ın karşısına çıkmıştık. Dürüst kimse-lerin yapacağı gibi, kitabı ondan çalmak yerine -ki çok istesek bunu başarabileceğimizi düşünüyordum- sakince ayağına kadar gelmiş ve ondan rica etmeye karar vermiştik. Çok büyük ve tehlikeli olabilecek sonuçları göze alarak gelmiştik buraya, istediğimizi almadan gitmek bir seçenek bile değildi.

Kumandan, aptal bir adam değildi, kesinlikle hayır. “Büyüyü gerçekleştirmek için yardımımı istiyorsunuz,” dedi net bir şekilde. Sesinin mırıldanma gibi bir özelliği hiç yoktu. “Bunca şeyden sonra, saklandığınız delikten sırf bana işiniz düştüğü için mi çıktınız?” diye sordu. Gücenmiş miydi? Yoksa yalnızca şaşırmış mıydı? Başka nasıl bir durumu buna tercih ederdi?

“Eminim karşılığında size verebileceğim bir şeyler vardır, Kumandan,” diye konuşmayı sürdürdüm. Bir ricada bulunmadığımı, bir anlaşmaya varmaya çalıştığımı anlasın istiyordum. Öte yandan bu anlaşmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu ve okyanusun ortasında savrulurken minicik bir tahta parçasına tutunmaya çalışır gibi inanılmaz çaresiz bir durumda olduğumu anlasın istemiyordum. Ama onca yolu yalnızca bunun için gelmiştik işte ve Kumandan aptal bir adam değildi, hem de hiç. O anlaşma için, bana yardım etmeyi kabul etmesi için kendi kanımı bile ortaya koyacağımı biliyordu.

Tam da bu sebepten, “Sizin böyle bir anlaşma için bana teklif edeceğiniz ve benim kabul edeceğim hiçbir şey yok, Eira,” dediğinde donup kaldım. Neden afallamıştım? İsteddiği her şeye sahip olmadığını ya da olamayacağını bana düşündüren neydi? Adam varlıklı, statü ve ün sahibi, emrinde kim bilir kaç yüz askeri olan bir Darka’ydı. Her konuda güçlüydü, istediği her şeyi elde edebilirdi.

Ferniyan Salvor’u, tıpkı bir keçi gibi inatçı olduğu mavi gözlerini çevreleyen beyazın içindeki ince damarlardan bile belli olan bu adamı, ikna etmemiz mi gerekecekti?

Hayır.

Gülümseyen ve gülümseyerek sanki bana kendimi o kadar da körü hissettirmemeye çalışan bu adam, “Ama onların var,” dedi sonunda, başıyla gündüz ve gece saçlı iki oğlanı işaret ediyordu.

YALANIN SESİ VE KOKUSU

“Elbette. Ne istiyorsun?” Marlo çenesiyle Kumandan’ı işaret etti.

“Hayır.”

“Söyleyeceği ne var bir dinleyelim Eira.”

Kumandan Salvor, gülümsediğinde bir yılan gibi gözükte gözüm. “Size zarar verecek bir isteğim olmayacak, merak etmeyin,” dedi. Korkunç sakinliğini de yanına alarak yerinden kalktı; duvarın dibindeki masanın üstünde bulunan cam, süslü bir kavanozdan bal rengi içkiyi yine korkunç bir sakinlikle bardağına döktü.

Beklemek, görünmez elleriyle boğazımı sıkıyordu sanki. Sabırsızlıkla, “Dileğiniz ne öyleyse, Kumandan Salvor?” diye sordum.

“Teslim olmalarını istiyorum...”

“Kesinlikle olmaz.”

“Ancak...” diye sesini yükselterek ve benim sesimi basturarak devam etti. Sözünü kestiğim için elbette öfkelenmişti. “Onlara bir zarar gelmeyecek.” Doğrudan benimle konuşuyordu. “Buraya geç bir saatte vardınız, biraz da gecenin karanlığından faydalanarak hiçbir probleme sebebiyet vermeden, bahçemdeki askerlere bile fark edilmeden geldiğiniz göz önünde bulundurulacak olursak belli kişiler dışında hiç kimseye görünmediğinizi düşünüyorum. Konuyla ilgilenen herkese onların benim birliğim sayesinde yakalandığını söyleyeceğiz. Teslim olmadıklarını ancak yine benim emrimle buraya getirilmeye ikna edildiklerini düşündüreceğiz.”

Asla işe yaramazdı. Sonuçta dindar olanlar, günahkâr olduğunu düşündükleri diğerlerine acımazdı. Sonuçta Nos’un öldürdüğü genç hâlâ ölüydü ve Marlo da hâlâ Nos’un tarafındaydı.

“Yine de onları öldürmek isteyecekler. Adaletin ancak böyle yerini bulacağını söyleyecekler. Hem Doğal Denge...”

“Doğal Denge’ye gerçekten inanıyor musunuz, Bayan Karlorian?”

Dişlerimi sıkıkmama engel olamıyordum. “İnanmıyorum.”

“Ben de hiçbir zaman dindar birisi olmadım. Bu yüzden onları, yaptıkları yüzünden ölümle cezalandırmanın doğru olduğunu düşünmüyorum, hiç düşünmedim. Yalnızca tamamen suçsuz olmayan bir gencin ölümüyle hiçbir denge tamamen bozulmuş değil. Hiçbir zaman da bozulmayacak. Diğerlerinin görüşlerine gelince... Onları bu konuda yatıştırmak ilk zamanlar olduğu kadar zor değil artık, o köprünün altından çok sular akı. Bir başka Doğrucu bulduğumu, bulduğum Doğrucu’nun ismini onun güvenliği açısından veremeyeceğimi söyleyeceğim ama onun güvenilir olduğunu ve bu ikisinin sorgu sırasında gerçekten doğruyu söylediklerini iddia edeceğim. İsimleri tamamen aklanacak.”

Marlo’nun kalbinin çatırtısını duyduğuma yemin edebilirdim.

Bir başka Doğrucu. Güvenilir bir Doğrucu.

Çünkü o uzun süredir güvenilir bir Doğrucu olarak kabul edilmiyordu. Ama bu plan işe yararsa feylerin gözünde sadece yanlış anlaşılmış, güvenilir bir Doğrucu olacaktı.

İsimleri aklanacak, diyordu Kumandan çünkü feyler ona gerçekten inanacaklardı. İsimleri aklanacak ve belki de bunlarca yıldır kaçmak zorunda bırakıldıkları, haksız yere suçlandıkları için feyler onlara *acıyacaktı*. İkisinin de son dileklerinden biri olurdu bu ama nihayet özgür olacaklardı. Marlo, bir Doğrucu olduğu ortaya çıkacak olsa da bununla yaşamayı öğrenebilirdi. Belki de ailesini Aldin’den şehre taşınmaya ikna ederdi. Lumi, Kuzton’daki beyaz renkli binalar arasında, diğer çocuklarla birlikte özgürce büyür, Sorin, o devasa kütüphanenin kendisinden bile daha sessiz olan köşelerinde en sevdiği kitapların arasında sık sık kaybolur ve Kai da hiç sahip olmadığı kadar çok yeni arkadaş edinirdi. Nos, belki de ünlü bir ressam olup çok ciddi iş teklifleri alır, sevdiği işi yaparken resmetmek istediği her yere, ne kadar uzakta olursa olsun, seyahat edebilirdi. Öte yandan Kumandan Salvor, saygınlığına saygınlık katar, feylere başaramayacağı hiçbir şeyin olmadığı ve aslında her şeyin hep kontrolü altında olduğu izlenimini verirdi. Belki daha da güçlenir, himayesi altına alacağı daha fazla askere sahip olurdu. Ben de evime döner ve en başından beri planladığımız gibi kardeşimle anneme kavuşurdum. Bu, kulağa harika gelen hayalî gelecekte minik bir pürüz vardı ve o minik pürüzü atlamayacaktım.

“Bayan Nafel ne olacak?” diye sordum. Zaina ondan böyle bahsettiğimi duysa benimle uzun bir süre dalga geçerdi.

Onun Asatkra'daki mesleği kimse tarafından bilinmiyordu ama Nos ve Marlo orduyu terk ederken onlarla birlikte soğuk sarı saçlı bir kızın olduğunu, çok geçmeden isminin Zaina olduğu anlaşılan bu kızın kimsenin bilmediği bir sebepten ötürü bu iki suçluya yardım ettiğini herkes duymuştu.

Kumandan bir süre düşündü. Bu sırada parmaklarındaki yüzükleri elinde tuttuğu cam bardağa vuruyordu. Yüzüklerin takırtısı dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı ki sonunda bir karara varmış gibi durdu ve başını kaldırdı.

“Nos ve Bay Çırpıkanar'ın suçsuzluğu benim tarafımdan onaylanıp kesinleşince Bayan Nafel'in suçsuzluğu da kabul edilecek.” Nos'un ismini o mu koymuştu? Öyleyse ismi neden sesine hiç yakışmıyordu? “Bayan Nafel'in bugün burada olmama sebebini açıklarken uzun bir süre önce sizden ayrılmış olduğunu ve o günden beri ondan haber almadığınızı belirtmeniz yeterli olacaktır. Soran olursa Bayan Nafel yaşıyor mu bilmiyor ama yaşıyor olmasını umut ediyor olacağız. Artık kaçak olmadığından, bulunmak istemiyorsa huzurla yaşaması için askerlerimin peşine düşmesini yasaklayacağım. Sahi, nerede o?”

“Bırak artık,” dedi Nos, sanırım o da dişlerini sıkmadan duramıyordu. Sesi öyle çıkmıştı. “Bırak artık onun peşini.”

Ferniyan Salvor, bakışlarıyla Nos'un yüzünü doğruyor gibi gözüküyordu.

“Revon nerede?” diye sordum. Kumandan'ın o buzdan yapılmış bıçak gibi gözleriyle Nos'a daha fazla bakmasını istemiyordum.

“Revon mu?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Revon'un birkaç adamıyla bizi bulduğunu biliyor muydunuz? Kage o gece öldü ve Revon onun ilk darbeyi aldığını bile görmeden kaçtı. En cesur adamınız değil, öyle değil mi Kumandan?” Bu yanıt beklediğim türden bir soru değildi. Revon burada olmasa bile onu küçümsemek bana kendimi iyi hissettiriyordu ve ben de o an bunun keyfini çıkarıyordum. “Revon'a da Zaina'nın peşine düşmeyi yasaklayacak mısınız? O da hayatta olduğunu biliyor.”

“Benim adamlarımdan Bayan Nafel'e bir zarar gelmeyecek. Buna emin olabilirsiniz, sözümü dinler, emirlerimi titizlikle yerine getirirler.”

“Sanırım sorumun temellerini yanlış anladınız, Kumandan. Ben Revon’un Zaina’yı bulup ona zarar vermesinden korktuğum için değil, Zaina’nın Revon’a denk gelmemesini umduğumdan sormuştum sorumu. Zaina, Revon’un o gece kaçtığını ve hayatta kaldığını biliyor. Şayet adamınız Şifacı’ya fazla yaklaşırsa korkarım onu müthiş bir ölüm bekliyor olacak.”

Kumandan sırtıttı. Belki de Zaina’nın Revon’u canice katletmesi fikri hoşuna gitmişti. Ve benim yüzümü buruşturmamak için çaba göstermem gerekti.

“Unutmadan, son bir husus daha var.” Artık ne korkuyordum ne de çekiniyordum. Bir diplomat gibi, bir topluluğu temsil etmek için seçilmiş bir lider gibi konuşuyordum. “Feyler kim olduğumu merak edecektir.”

“Bulduğum Doğrucu’nun siz olduğunu iddia etmek gibi bir düşünce geçti aklımdan ancak buraya birlikte geldiğiniz gerçeğini ve buraya gelirken çok az kişi olsa dahi başkaları tarafından görülmüş olabileceğiniz riskini göze alamam. Sizin Bayan Nafel’in yerine gruba eklenmiş bir Şifacı olduğunuzu söyleyeceğiz. Arkadaşlarınızı yalnız başlarına göndermek istemediğinizden sizin de onlarla buraya gelmeyi istediğinizi belirtmek bir seçenek olabilir. Daha sonra hikâyeniz üstünde detaylı bir çalışma yaparız. Bunun için vaktimiz olacak.”

“Ve sen de tüm bunların karşılığında bize kitabı verip büyüü gerçekleştirilmeye yardım edeceksin.” Marlo, oturduğu yerde iyice geriye doğru yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Annesiyle konuşurken bundan daha saygılı bir tavır takınıyordu.

Bay Salvor bir kez başını salladı.

“Size güvenebilir miyiz Kumandan?” diye sordum. İçimden bir ses *elbette hayır*, diyordu ama bir yandan da...

“Bir Doğrucu’nun karşısında yalan söylemeyi göze alacağımı mı sanıyorsunuz, Eira? Ya da sesimdeki yalanın kokusunu tamamen bastırabileceğimi? Öyleyse oyunculuk ve büyü yeteneklerimin boyutlarına dair kuşkunuzun gururumu okşadığını belirtmeliyim. Ancak ben, bir oyuncu değilim ne yazık ki. Ve yalanın kokusunu da sesini de görünmez kılmak mümkün değildir. Büyüyle bile.”

Kumandan Salvor, bunca yıldan sonra bile hâlâ Nos’un o çocuğu bile isteye öldürmediğine ya da Marlo’nun Nos’u savunduğuna değil de gerçekten doğruyu söylediğine tam olarak inanmıyordu. Hâlâ suçlu olduklarını düşünüyordu, belki de hâlâ gerçekten de kaçakçılardan bir çeşit rüşvet

aldıklarına, çocuğu kaçakçıların aleyhinde konuşmaması için ağzını bile açmadan gizlice öldürdüklerine ve böylece ülkesine ihanet ettiklerine inanıyordu. Ancak ne bu olayı deşmeye devam edecekti ne de bu yüzden onları ölümle cezalandıracaktı. Hayır, eline kendi gücüne güç katmak gibi bir fırsat geçmişken yapmayacaktı bunu. Üzerinden yıllar geçmiş olsa bile bu da bir şey sayılırdı. Aslında çok şey sayılırdı.

Yine ne tür bir cesaretle buraya geldiğimizi sorguladım, ne tür bir şansla buraya gelebildiğimizi ve yine ne tür bir şansla hâlâ hayatta olduğumuzu da.

Yol, bazen bizi çıkmaz gibi gözüken başka yollara götürse de sonunda gerçekten de bizden yana olmuştu.

İsmimin İlarıa Rosin olmasına karar verildi. Kumandan isim değıştirme oyunundan hoşlanıyora benziyordu. Yine de İlarıa ismini seçen ben olmuşum, kulağa kendi ismime yakın geliyordu, öte yandan Kumandan bana sahte ve birkaç günlüğüne de olsa “Rosin” soyadını uygun görürken annemin adını seçtiğini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

İlarıa Rosin, Nos ve Marlo ile Kuzton’un hemen dışında tanışmış, aslen Nazavyalı bir Şifacı’ydı. Aslında küçük bir grupta Veymut’a seyahat ediyordu ancak mola verdiklerinde fazla uzaklaştığı için atları kaçırmış, daha sonra da kaybolmuş ve tehlikelerle dolu yoluna tek başına devam etmek zorunda kalmıştı. Şans eseri, kaybolmasının üstünden çok zaman geçmeden bu, gölgelerde saklanan yabancı ve yaralı iki gence denk gelmiş, Zaina gruptan ayrıldıktan sonra onların kollarındaki ve bacaklarındaki kesikleri iyileştiren kişi olmuş, böylece aralarına katılmaya hak kazanmıştı. En başında Nos’la Marlo’nun kim olduğunu anlamış, sonradan onları Veymut’a dönmeye ve teslim olmaya ikna etmeye çalışmış ama bunda başarılı olamamıştı. Yine de hemen vazgeçmemiş, hem hayatta kalmak istiyorsa onlara ihtiyacı olduğu için hem de zamanla fikirlerini değıştirebileceğini düşündüğü için yanlarından ayrılmamıştı.

Bir gece her nasıl olduysa Fernıyan’ın askerlerine rastlamış, onlara kimlerle birlikte olduğunu haber vermiş ancak bu iki gence zarar vermeyeceklerine dair Doğal Denge üzerine yemin ederlerse onları teslim edeceğini söylemişti. Daha sonra İlarıa bu iki gençle Kumandan’ın askerleri arasında tampon bölge olmuş, işleri sorunsuzca halletmelerini sağlamıştı. Nos ve Marlo Gölge Sarayı’na Doğrucu testi için götürülürken kendisinin de

askerler tarafından Doğrucu testinden geçmesi istenmişti. Bu yüzden o da arkadaşları gibi kendini Salvor Köşkü'nde bulmuştu.

Feyler, özellikle Bay Salvor'un askerleri, bizi bulanların kim olduğunu bilmek isteyecekler, öğrenmek için birbirlerine soracaklar ancak hiçbir sonuca varamayacaklardı. Bu sorunu Kumandan çoktan düşünmüştü, hangi birliğin bizleri yakaladığı konusunu halledeceğini söyledi. Yüksek ihtimalle en çok güvendiği, ona ihanet etmeyeceğinden emin olduğu adamlarından bazılarına tüm vaziyeti anlatacak ve bu şanslı kişilerin onlar olması gerektiğine karar verdiğini söyleyecekti. Böylece seçilmiş askerler de bu oyunun oyuncularını hâline gelecek, bu hikâyeye en çok onlar inanacak ve diğer herkesi de koca bir yalana inandırmaya çalışacaklardı. Bu işi başaran kişilerin onlar olduğuna herkesi ikna edeceklerdi.

Basit bir hikâye... Yeteri kadar iyi bile değil ancak bu kadar kısa bir sürede aklımıza gelmiş en inandırıcı parçalardan oluşturulmuş hikâye buydu. Fazla karmaşık ve çok daha fazla kişiyi barındıran bir öykü feylerin şüphelerini üstümüze çekmemize neden olabilirdi. Basit, irdeleme gerektirmeyen bir hikâyeydi bizimki ve yeterliydi. Hikâyeye göre Bay Salvor iki şehir arasında durumu çok iyi yönetmişti, Nos ve Marlo hiç zorluk çıkarmamıştı. İlarria Rosin de aptal ve çekingen bir kıza göre bir çeşit kahraman sayılırdı. Kumandan'ın oynamamı istediği rol buydu: Aptal ve çekingen ama her nasıl oluyorsa cesur ve gözü kara bir kız. Zorlu bir roldü kuşkusuz.

Kumandan'ın kitabı neden elinde tuttuğu sorusu aklımın bir köşesine kazılıydı, o soruyu sormayı unutmuyacağımdan emindim ama önce üzerimizi değiştirmemiz, banyo yapmamız ve bir şeyler yememiz gerekiyordu.

"Bu arada, Eira..." diye ekledi Kumandan en sonunda. "Omzunuz için bir Şifacı gönderirim."

Odanın kapısından dışarı adım attık ve kapı arkamızdan kapandı. Marlo'nun fark ettirmeden derin bir nefes vermeye çalıştığını duydum. Sonra Nos'la benden tarafa döndü. Ellerini beline koydu. Parıldayan yüzündeki gülümsemenin hakiki olduğunu herkes anladı.

"O kadar da fena değildi, ha?"

ÜÇÜNCÜ EL YAZMASI

Pelerinimi küçük ama kalın bir kumaş parçası hâline gelene dek özenle kıldım.

Ferniyan Salvor, üçümüze de birer oda vermişti, hayatımda gördüğüm en büyük odaydı benimki.

Bizi gördüğü dakika öldürmesinden korktuğumuz adam bize devasa birer oda vermişti. Zaina bilse nasıl kıskanırdı. Şifacı çoktan Aldin'e dönmüş müydü acaba?

Pelerine baktım. Yaşamış olduğum her şeye ben dayanabilmiştim ancak aynısı bu zavallı pelerin için söylenemezdi. Üzerime geçirdiğim ilk hâlimden ne de farklı gözüküyordu. Yeni bir pelerine ihtiyacım olacaktı, orası kesindi. Çünkü o gece üzerimde olan diğer tüm kıyafetlerim gibi o da çöpe gidecekti.

Üzgünüm büyükanne.

Saat çok, çok geçti. Tüm konuklar uyumaya gitmiş olmalıydı. Kutlamalar iki gün kadar bir süre daha devam edecek, konuklar üçüncü günün sabahında Gölge Sarayı'ndan ayrılacaktı. Kumandan elindeki kitabı bize yarın vereceğini, büyü için gerekli her şeyi ise ikinci geceye kadar halledeceğini söylemişti.

Banyoda mahvolmuş dizlerime baktım. Datura'ya karşı koyarken yerde dizlerimin üstünde kaymış, böylece pantolonumu ve dizlerimi yer yer yırtmıştım. Kollarımda ve omuzlarımda açılan yaralar büyüktü ama Zaina avucumun içini ustalıkla iyileştirdikten hemen sonra onları da kapatmıştı. Zaina, o uğursuz gece, gücünü son damlasına kadar kullanmış olmalıydı. Bu yüzden istememiştim dizlerimi de iyileştirmesini.

Omzumda Darka büyüğü tarafından açılan kesik ise Kumandan'ın göndereceğini söylediği Şifacı tarafından yalnızca birkaç saniye içinde

kapatılmıştı. Elim, yaranın birkaç saat önce capcanlı olduğu yere gitti. Şimdi hiç var olmamış gibiydi, açık pembe de olsa izi bile yoktu.

Dirseklerime kadar uzanan yeşil kan geldi aklıma yine. Şimdi parçalanmış ve köprünün orada bir yerlerde, yakında toprağın kendisi olacak o sivri taş geldi gözümün önüne. Hayatımızın nasıl kurtulacağı gerçekten hiç belli olmuyordu. Ya da mutlak karanlığın pençesine nasıl yakalanacağı...

Oda sessizdi, çok sessizdi hem de. Birkaç gündür böyle bir sessizlikle yan yana gelmemiştim, nefes alış verişimi duymak sinirlerimi bozuyordu. Öyle sessizdi oda.

Kuutamo'nun eksikliğini hissediyordum. Şimdi yanımda, yastığımın altında olmuş olmasını nasıl da çok istiyordum. Onu geri almanın bir yolunu bulacaktım şüphesiz çünkü *Kuutamo* olmadan, her nasıl oluyorsa kendim gibi hissetmiyordum artık pek. Ay ışığının bıçağı artık benliğimin önemli bir parçası olmuştu.

Her geçen gece bir öncekinden daha farklı biri hâline geliyorum, diye düşündüm. *Üstelik tüm bu sürecin sonunda dönüşeceğim kişiden hoşlanacak mıyım, bilmiyorum. Öyle olmasını ümit etmekten başka çarem yok.*

Düşüncelerimde kayboldum. Öyle ki uyuyakalmadan hemen önce ne düşündüğümü bilmiyordum.

Sabah olduğunda hava tertemizdi. Gece yağmur yağmış, sabaha doğru da bulutlar, yeryüzünü ıslatma görevlerinin bitmesine sevinip gözden kaybolmuşlardı.

Dün gece Kumandan'ın benim için getirttiği giysileri inceledim. Hiçbirini çok sevmemiştim. Çoğu renkli ve fazlasıyla süslü elbiselerdi. Kumandan pantolonla tunik giymeyi tercih edeceğimi biliyor olsa dahi kutlamalar devam ediyordu. Gölge Sarayı önemli ve soylu kişilerle doluydu. Hiçbiri günlük ya da sıradan giysiler giymeyecekti, ben öyle giyiniyor olacak olursam bu ruhaf karşılanırdı.

Elbiselere bakıp iç çektim. Eve dönmek için tırmanmam gereken bir başka basamaktan başka bir şey değildi bu da. Birini seçmeye mecburdum. Gözüme en sade geleni aradım, gövde kısmı fırfırlı mavi renkli bir elbiseyi eldedim önce, daha sonra eteğinde çok fazla parlak taş olan krem rengi bir elbiseyi de kenara koydum.

Kimi elbiseyi bana çok uzun ya da bol olduğu için, kimi elbiseyi sadece yeşil renkli olduğu için seçmedim. Ve tüm bu elemeler, geriye tek bir elbise kaldığında son buldu: Kolları bileğime varmayan, koyu kırmızı, kadife bir elbise, yalnızca fazla derin olmayan kalp yakasının kenarları küçük incilerle süslenmiş; zarıftı, daha önce giydiğim hiçbir elbisenin olmadığı kadar zarıftı hem de.

Elbiseyi tüm zorluklara rağmen tek başıma giyince kendimle gurur duydum. Aynanın karşısına geçtiğimdeyse kendimi tanımam zaman aldı. Sorun elbise değildi, yorgun ama parlayan gri gözlerim de değildi ama benimle ilgili çok şey değişmişti. İnsan dünyasına aynı dönmeyecektim. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktım.

Hançerin ağırlığının eksikliğini fazlasıyla hissetsem bile kayışı eteğin altından bacağıma bağladım.

Geri alacağım seni Kuutamo.

Odadan çıktığımda ne yöne gitmem gerektiğini bile bilmiyordum. Koridorların hepsi çok uzundu ve birbirlerine çok benziyordu. Sağa doğru yürümeye başladım, neredeyse hemen odamın önünde bulunan merdivenlerden inmek istemiştim.

Önünden geçtiğim kapıların ardından hiç ses gelmiyordu. Konuşma, ayak sesleri, gıysi hisırtıları, hiçbir şey. Diğer konukların kaldığı katlardan biri değildi bu kat. Bu yüzden ayak sesleri yaklaşmaya başlayınca ürktüm, kendimi apar topar rastgele bir kapının sert ve soğuk kolunu aşağı çekerken kapı açılınca hiç zaman kaybetmeden içeri atarken buldum.

Birinin odası değildi bu büyük oda, bir kütüphaneydi. Ferniyan Salvor'un kitaplığının bir sonu var mıydı? Yoksa gerçekten de sonsuzluğa mı uzanıyordu?

Kitapların sırtlarında, üzerinde hiç toz olmayan raflarda elimi gezdirirken Kumandan'ın tüm bu kitapları okuyup okumadığını merak ederken buldum kendimi. Rastgele seçtiğim kitapların hepsinin sayfaları boştu.

Darka büyü kitapları.

Belki *Karanlık Güçler El Yazması*'nin üçüncü kitabı da bu raflardan birindeydi. Yeterince iyi ararsam belki de...

"Anlayamıyorum," diye sitem eden biri içeri girdiğinde uzun raflardan birinin arkasına saklanmaya zaman bulabilecek kadar kapıdan uzak, söylenenleri işitebilecek kadarsa ona yakındım. Hep yanlış zamanda yanlış yerde

olmakla lanetlenmiş biri gibi hissediyordum artık kendimi. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

İçeri giren kişilerin ayak seslerine bakarak iki kişi olduklarını anladım.

“Gerçek sebebini öğrenmek istiyorum,” dedi ilk ses, içeri girdiklerinde paniklediğimden anlayamamıştım ama şimdi fark ediyordum. Nos’un koyu, kibar ve kalın sesiydi bu.

Burada olmamam gerekirdi.

“Söylediklerimde ciddiydim.” Kumandan’ın tok sesi. “Görmeyeli gerçekten de hiç değişmemişsin, Nos.”

Kesinlikle burada olmamam gerekirdi.

“Konuyu değiştirmeye çalışmayın. Burada, karşınızda başım hâlâ omuzlarım üzerinde nasıl durabiliyorum öğrenmek istiyorum. Öfkenizin hiç de kolay yatışmadığını, yalnızca soğuduğunu ve daha da korkunç hâle gelecek şekilde katılaştığını bilecek kadar iyi tanıyorum sizi, baba.”

“Bu konuşmayı dün, Doğrucu ve insan kız varken yaptık. Her şeyi yeterince açık anlattım sanıyordum.”

“Fazlası var. Bize söylemediğiniz yerleri var.”

“Gözünde nasıl bir canavarım bilmiyorum, Nos. Neden bir canavara dönüştüğümü de. Ancak sen tüm yaptıklarına rağmen benim gözümde bir canavar değilsin. Bu yüzden buna inanmakta zorlanıyorsun, hepsi bu.”

Nos hayal kırıklığıyla, belki de biraz acıyla sakince güldü. Açıkça canımı yakıyordu bu. Konuşmayı sonlandırmak, onu içinde bulunduğu bu haksız durumdan kurtarmak için ortaya çıkmak istedim ama bunun için geç kalmış olduğumu hissediyordum artık.

“Nasıl geldin bu hâle?” diye sordu Kumandan, sesinde hiddet yoktu.

Nos yine güldü ama bu sefer cevap verdi. “Beni önüme getirdiğiniz ilk hırsız daha sert dövmem için azarladığınız zamanı hatırlıyor musunuz? Ellerim kan içinde kalmış olsa bile istediğimi elde etmek için daha kaba, daha acımasız olmam gerektiğini söylediğinizi? Bir de gözümde bir canavara nasıl dönüştüğünüzü bilmediğinizi söylüyorsunuz.”

“Senin için her zaman en iyisini istemiş olmam senin için hiç yeterli olmamışa benziyor.”

“Hiçbir zaman bir şeylerde iyi olmamı hedeflemediniz, Kumandan.”

Çıt çıkarmamak için yavaşça elimle ağzımı kapattım. Kanım ters yönde akmaya başlamış gibi hissediyor, sabit durabilmek için mücadele veriyordum.

“Nankörlük etme, evlat,” dedi Kumandan. “Evlat” deyişi bir babanın konuşmasından çok uzaktı. Askerlerine de tıpkı böyle sesleniyor olmalıydı; otorite yüklü, mesafeli bir tonla söylemişti çünkü. “Tüm o müzik derslerini hatırlatırım, hepsi senin...”

“Hiçbiri benim iyiliğim için değildi.” Soğuktu. Soğuk bir sestir bu, esinüsünü rafların ardından ben bile hissetmiştim. “Tüm o kursların, beni gözünüzden uzak tutmak için olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Bunca yıldır bilmediğimi sandığınızı söylemeyin şimdi bana. Tüm o kurslara gönderip beni bir sanatçı olarak yetiştirdikten sonra bir sanatçının tam tersi olan barbar bir asker olmamı istediniz benden.”

“Ve sen de kabul ettin.”

“Seçim şansını sunmadınız.”

“Piyano çalabilecek kadar yetenekli ellerin bir asker olarak daha yetenekliydi çünkü. Böyle bir yeteneğin göz göre göre ziyan olmasına izin vermezdim. Benim kanımdan olman bir şeyi değiştirmezdi.”

“İşte benim söyl...”

“Yeter,” diye susturdu Nos'u Kumandan. Karnıma art arda yumruklar yemiş gibi hissediyordum şimdi. Nos'un daha da beter hissettiğini biliyordum çünkü. “Daha fazla dinlemeyeceğim bu saçmalığı. Yeterince vakit ayırdım zaten.”

Nos'un ona cevap vermesine izin vermeden kapı koluna asıldı, göz açıp kapayıncaya kadar kapıyı tekrar kapatmıştı bile.

Nos hâlâ içeride olduğu için ben de olduğum yerde duruyordum. Belki de tek sebebi bu değildi çünkü aynı zamanda, duyduklarımın ardından hareket etmemi sağlayacak gücün çoğunu yitirmiştim. Nos'un çıkmasını bekledim. Ama o derin bir nefes alıp vererek, “Çıkabilirsin artık oradan,” dedi.

Nasıl oluyordu da? Ne zamandır biliyordu?

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Rafların yanına doğru yürüyerek Nos'u tereddütle selamladım. “Gerçekten çok...”

“Nasıl bilmiyorum, orada olduğunu hissettim,” diye sözümü kesti, ardından elbiseme göz atarken acele etmedi. Gözleri yavaşça benim gözlerime tırmandı. Biraz daha sakindi şimdi. “Harika gözüküyorsun.”

Gülümsedim. “Bana piyano çaldığını hiç söylememiştin.”

“Sana teşekkür edecek fırsatı da hiç bulamadığımı fark ettim. Teşekkür ederim.”

“Teşekkür mü? Ne için?”

“Hayatımı kurtardın, Eira. Kendi hayatını ortaya koyarak benimkini kurtardın.” Şimdi o geceyi hatırlayınca birazcık öfkelenmişti yüzünden az çok okunuyordu. Elini saçlarının arasından geçirirken yeni, siyah bluzunun uzun kolları geriledi. Sesini kimsenin duymayacağı kadar alçaltmaya özen gösteriyordu. “Ne büyük bir kumar oynadığının farkında mıydın o köprü-nün altından çıkarken?”

“Beni azarlamak için mi çıkmamı söyledin rafların arasından?”

Bana doğru eğildi. Kaşları hüznle, hayretle havaya kalkmıştı. “Ölebilirdin.”

“Ve ölseydim bu, aldığım risklerin bir sonucu olurdu. Ne yaptığımı biliyordum. Başıma nelerin gelebileceğini de.”

“O gece ölmemiş olmamız büyük bir mucize. Beni ve kendini koruyacak ya da o canavara galip gelecek gücün sende bulunmadığını düşündüğümü söylemiyorum elbette, bir kez olsun öyle düşünmedim çünkü. Ama yine de bir mucize gibi hissettiriyor.”

“Bunu o kadar çok gece için düşündüm ki söylesem inanmazdın bana.”

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı, yalnızca bana baktı. “İnanırdım.”

“İnanacağını biliyorum, Nos,” diye fısıldadım ona. İçimden eline ya da koluna uzanmak, boynuna sarılmak, bir şekilde ona dokunmak geldi ama onun yerine omuzlarımı dikleştirdim. “Burada olman harika, Darka büyü kitaplarını inceliyordum ben de, biraz yardıma hayır demem doğrusu.”

O gün, üçümüz, öğle yemeğini diğer feylerden uzak, ayrı bir yerde yerken Nos ile şahit olmamam gereken o özel konuşmadan hiç bahsetmemiştik. O an yaşanmıştı ve bitmişti. Hiç yaşanmamış gibi davranmam Nos’un isteyeceği şey olurdu, yine de konuşmak isterse elbette onu dinleyecektim.

Kumandan'ın o odadaki raflarında aradığımız kitabı bulamamıştık, onun yerine çok sayıda el yazması, çok sayıda ilk basım kitaplar ve özel ciltli Darka kitaplarına rastladık. Cadılıkla ve cadılarla ilgili kitaplar, insanlarla ilgili -çoğu yanlış- tahminlerin ve teorilerin bulunduğu kitaplar da vardı. Odanın kapısının kilitli olmaması şaşılacak şeydi, şayet tüm o değerli kitaplara sahip olan kişi ben olsaydım, herkesin istediği gibi içeri girebileceği bir odada bulunmalarını istemezdim. Rafların üzerinde tek bir toz zerreciğinin olmaması, bu büyük odanın düşündüğümüzden daha çok ziyaretçisinin olduğunu gösteriyordu. Belki de yalnızca hizmetkârlar düzenli olarak toz almak için içeri giriyorlardı. Yine de... *Karanlık Güçler El Yazması III*'ü orada bulamadığımıza göre Kumandan'ın en değerli kitaplarını sakladığı yer değildi o oda.

Öğle yemeğinden sonra hizmetkârlardan birisi Kumandan'ın beni görmek istediğini bildiren bir kâğıtla geldi yanımıza. Marlo hiç hoşlanmamıştı bu durumdan, kimseler bakmazken Gölge Sarayı'na girdiğimizde silahlarımızı teslim ederken sakladığını bildiğim örgü şişini bana verdi. "Zor durumda kalırsan," demişti şişi verirken. "Kullanmaktan bir saniye olsun çekinme ve bunun için bir saniyelğine bile pişmanlık duyma. Gel bizi bul, biz burada olacağız."

Şişî zor olmuş olsa da bacağımdaki kayışa yerleştirdim. Hiç yoktan iyiydi.

Kumandan beni devasa yapının arkasında kaldığı için daha önce hiç görmediğim küçük serasına götürdü. Çoğu bitki uykudaydı, bazıları solmuştu ve içeride çok yalnız oluşu içimi burkan minik bir portakal ağacı vardı.

"Bitkilerden anlar mısınız, Eira?" diye sordu.

"Anladığımı söylersem yalan söylüyor olurum, Kumandan."

"Ne yazık ki ben de öyle. Çok fazla emek gerektirdiğinin farkındayım ve benim bunun için zamanım yok. Yine de hep bitkilerle uğraşacak zamanım olsun istemişimdir."

Nos bir keresinde, "Babam tarafından büyütüldüm," demişti. İşin doğrusu, babasının onu gönderdiği kurslar ve öğretmenler onun gerçek ebeveynleri olmuştu. Bu adamın oğlunu büyütme bile zamanı yoktu. İyi de neydi bu adamın işi, ne yutuyordu vaktini bu kadar?

"Zamanınızı nasıl geçiriyorsunuz Bay Salvor?" diye sordum merakla.

“Bilirsiniz, askeri işler.” *Sana söylemeyeceğim*, demekti bu. “Ancak okumak da epey zamanımı tüketiyor.”

“Sormamın sakıncası yoksa Kumandan... *Karanlık Güçler El Yazması III* kitabı neden sizde?”

Bay Salvor gülümsedi. Bu adamın kibarlığı Nos'ununki gibi değildi, bakışları da gülümsemesi de değildi. Çok yakındı, fazla yakın belki ama yine de çok uzak. Fazla uzak.

“Okumayı severim, Eira,” diye yanıtladı sorumu. “Ancak kitaplara sahip olmayı da bir o kadar çok severim. O kitap ona her baktığımda öğrenmenin bir sınırı olmadığını hatırlatıyor bana. Hayatımın ne kadar süresini bir Darka olarak geçirirsem geçireyim her zaman bilmediğim bir büyüün olabileceğini hatırlatıyor. İçindeki büyüler öylesine...” Doğru kelimeyi ararken zihnini yokladığını belli eden mavi gözlerini izledim. “Eşsiz ki. Unutulmaya yüz tutmuş, kadim büyüler. Kimsenin var olduğunu bilmediği, öğrenmek istemediği büyülerden bahsediyorum. Hâl böyle olunca böylesine bir kitap elime geçmişken tekrar oraya dönsün istemedim. Bunun için beni suçlayabilir misiniz?”

“Öyleyse kütüphanecilerden kitabın sizde olduğunu saklamalarını istemenizin nedeni de buydu.”

“Elbette. Peşine düşerler diye kitabın bende olduğunu kimsenin bilmesini istemedim.”

Yine de tüm bunlar, kitabın izini sürmemize engel olmamıştı. Kumandan, kitabın onda olduğunu nasıl öğrendiğimizi merak ettiyse de sormadı.

İnsanlarla ilgili sorular sordu. Kitaplığında gördüğüm kitapların aksine insan dünyasıyla ilgili fazlasıyla bilgi sahibiydi. Çok okuduğu konuşurken belli oluyordu. İnsanların büyü güçleri olmadığını, yine de buna ihtiyaç duymadıklarını düşündüğünü belirtti pek çok kez.

Kumandan geçidin tam konumunu bilmiyor olsa da geçide dair pek çok şey biliyordu. Ama merdiveni kendi gözleriyle görmeyi aklının ucundan bile geçirmemiş, yerini öğrenmeyi bile istememişti. Buna gerek duymamıştı hiç, o da biliyordu geçitten birinin geçmesinin imkânsıza yakın olduğunu. Geçitten sonra merdiven, soğuk ve cansız basamaklardan başka bir şey olmamıştı bir daha. Bu yüzden Kumandan inanamıyor gibi, varlığım bir mucizeymiş gibi bakıyordu bana.

Akşamki dansta Nos, Marlo ve benim geldiğimi herkese duyuracağını söyledi. Çoktan askerlerine söylemişti, Asatkra'ya ve başkente de haber etmesi için askerlerinden bazılarını çoktan göndermişti. Ama haberlerin daha hızlı yayılmasını istiyorsa orada bulunan tüm soyluları da haberdar etmesi gerekiyordu. Nos, Marlo ve Zaina'nın tamamen özgür olmalarına yalnızca birkaç saat kalmıştı.

O sera gezisinin ardından Kumandan, gözümde tümüyle bir canavar değildi artık. O da herkes gibi hatalar yapmıştı çünkü o da herkes gibiydi, yalnızca biraz daha fazla güç sahibiydi, o kadar. Belki o da yeniden başlama fırsatı bulsa, diğer herkesin yapacağı gibi, her şeyi farklı yapardı.

“Akşamki dansta da bu elbiseyi mi giyeceksin?” diye sordu Marlo. Nos bir süredir *Karanlık Güçler El Yazması III*’ü inceliyordu ve Marlo’nun canı sıkılmaya başlamıştı.

Kumandan seradaki gezintiden sonra kitabı bana vermiş, bunca zamandır nerede sakladığını ya da nasıl sakladığını söylemek zahmetine girmemişti. Kalın kitap, tıpkı bir önceki *Karanlık Güçler El Yazması* gibi koyu kırmızı renge sahipti fakat kapağına altın renkli bir çerçeve işlenmişti. Çok daha iyi durumdaydı, onun neredeyse tarihin kendisi kadar eski olduğunu bilmeyen biri pekâlâ yeni yazılmış olduğunu düşünebilirdi. Öyle yeni gözüküyordu. Kumandan kitaplarına sahiden çok değer veriyor ve onlara gözü gibi bakıyordu.

Nos, şimdilik Marlo’ya verilmiş odanın pencere önündeki masasında oturmuş, kitabı sanki susuzluğunu giderir gibi inceliyordu. Sanki ona doyuyordu da. Benle Marlo içinse sayfalarında boşluktan başka hiçbir şey olmayan bir başka kitaptı bu. Yazılanları ya da çizilenleri göremediğim için ben de masanın hemen yanında dışarıda sakince yağan karı izliyor, karla birlikte yine usulca yağın yağmurunu dinliyordum.

Kitapta yazılanları okuyamamam ne büyük yazık ama.

“Bilmiyorum, sence başka bir elbise mi giymeliyim?”

“Açıkçası elbiselerden anladığım pek söylenemez. Zaina olsaydı ona sorabilirdik ama.”

“Sence Aldin’e varmış mıdır?”

“Evet. Ya da varmak üzeredir.”

“Onun için endişeleniyorum, Marlo.” Gidip yatağında oturan Marlo’nun hemen yanına oturdum. Marlo’nun çevresini saran olumlu bir enerjisi olduğu, güneşin sıcak olduğu kadar inkâr edilemez bir gerçektir ve yeteri kadar süre onun yakınında olursanız bu olumlu enerji bir süre sonra sizi de sarmaya başlardı.

“Biliyorum, bazen ben de endişeleniyorum. Ama Zaina güçlüdür.”

Başımı salladım. Endişeyi zihnimden silemiyordum ama yüzümden silmeye çalıştım. “Sen ve Nos gibi.”

Marlo gülümsedi. “Ve senin gibi.”

Belki de doğrudur. Belki de gerçekten güçlüydüm. Güç dediğimiz şey neydi ki sonuçta? Bir Datura’yı öldürebilecek kadar güçlüydüm, silahımı sevdiklerimi korumak için birilerine doğrultacak kadar güçlüydüm, içimde geri dönmek için yeterli azmi bulacak kadar güçlüydüm. Hayatta kalmak isteyecek ve bunun için uğraşacak kadar güçlüydüm.

Sonunda Nos gürültüyle kitabın kalın kapağını kapattı ve doğrudan önündeki pencereden dışarı baktı. Bir süre baktı öyle, önemli bir şeyler dönüyordu zihninde yine ama yüzünü bize çevirdiğinde bile ne düşündüğü belli olmuyordu.

Az önce kitabı incelediği gibi baktı bana. Ama bu sefer bakmaya doymuyor gibiydi. Yine de derin bir nefes verirken gözlerini kaçırarak, “Doğruymuş,” diye mırıldandı. “Büyünün devamı burada ve hiç de imkânsız gözüküyor. Bu dünyadan ötekine gerçekten de bir geçit oluşturabiliriz.”

Benim tanıdığım Nos o kalın kitapta yazan kadim büyülerin hepsini okur, ezberleyebildiği kadarını ezberlerdi. Gördüğü resimleri hafızasına kazır ve uygun zamanı bulduğunda hepsini yeniden, eksiksiz çizerdi.

“Bu kitaba kimsenin sahip olmasına izin verilmemeliydi,” dedi sonra usulca. Elbette okumuştur hepsini.

GÜMÜŞ İŞLEMELİ YEMİN

Marlo'yu hazırlanması için yalnız bırakıp odasından çıktığımızda, "Dinliyorum," dedim Nos'a. Koridorda yürürken kafasının karışık olduğunu belli eden çatılmış kaşlarla bana döndü. Kitabı elinde tutuyordu. Koyu kırmızı kitabı teniyle yan yana görünce yüzeye çıkmaya hazırlanan, kâbus gibi anılardan hızla kaçmak için başımı öteki yöne çevirmem gerekti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kitapla ilgili. Büyüyle ilgili. Ne varsa dinliyorum."

Derin bir nefes aldı. Odalarımız aynı tarafta kalıyordu, karanlık koridorda yürürken acele etmedik. Uzaktan yağmurun sesi geliyordu. "Söyleyecek fazla bir şey yok," dedi ama onu huzursuz eden şeylerin olduğunu gözlerinde görebiliyordum. Nos'un yüzü düşüncelerini çoğu zaman belli etmezdi ama gözleri rol yapmayı hiç bilmiyordu. "Tehlikeli gözüküyor. Devasa bir kazana ihtiyacımız olacak. Büyüyü içinde biriktirmek için."

"Kumandan bunu halleder."

"Ona güvenmiyorum, Eira. Bu kitabın tek bir sayfasının ucu kadar bile hem de."

Durdum. Uzaklaşmadan o da durdu ve tam karşımda, bana döndü. "Biliyorum. Bir şeylerin peşindeyse bu gece öğrenmek için uygun olabilir. Onu iyi gözlemlememiz gerekecek. Konukların yanında elbette olmasını istediğimiz kişi olacaktır ama yalnız kaldığını görürsek..."

Kumandan'ın saf kötü birisi olmadığını düşünüyordum artık, evet ama bu kesinlikle saf iyi birisi olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyordu. *Dikkatli olmak*, diye hatırlattım kendime, *biraz fazla dikkatli olmak kimse-nin gözünü çıkarmaz*.

Başını bir kez salladı. Yürümeye devam etti.

“Akşama silah kayışın üzerinde olsun.” Yine öyle bakıyordu, yıldızlara bakıyormuş ve onlara doymuyormuş gibi. “Sana hançerini getireceğim.”

“Ne? *Kuutamo*'nun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Elbette biliyorum.” Bazen harita ve yön bilgilerinin bu kadar gelişmiş olmasının sebebinin devasa binalarda büyümek zorunda olup olmadığını merak ediyordum. Neyin nerede olduğunu ve nerede olacağını her nasıl oluyorsa her zaman biliyordu. Gülümsedi. “Demek ona bir isim verdin. *Kuutamo*.”

Yanaklarımın ısısının bir kez daha arttığını hissettim. “Hiç söylememiş miydin?”

“Hiç söylememiştin,” diye yanıtladı sorumu. Bu duruma alınmış gibi gözüküyordu, aksine hançerin ismini onunla paylaştığım için bana mutlu olduğunu düşündüren hafif bir hoşnutluğun izleri vardı yakışıklı yüzünde. “*Kuutamo*.” Kelimeyi tekrar etti sonra yavaşça. İsmin dilinde bıraktığı tadın keyfini çıkardı. “Ay ışığı.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Beğendim,” dedi gülümserken. Gülümsemesinde saf memnuniyet vardı. “Seni bir an olsun yalnız bırakmayacağım ve kullanmak zorunda kalmayacağına da eminim ama yine de *Kuutamo*'yu sana getireceğim.”

Başımı salladım.

Odamın önüne gelmiştik bile. O tekrar kibarca gülümseyip uzaklaşmak üzereyken, “Nos?” diye seslendim. “Sence başka bir elbise mi giymeliyim?” Akşamki dansa ne giyeceğimi umursadığımdan değildi ama Marlo'nun sorusu içimde elbiseyle ilgili yanlış bir şeyler olduğu hissini uyandırmıştı.

Nos elindeki kadim büyü kitabını koridorun orta yerindeki merdiven boşluğunu çevreleyen mermer korkuluğun geniş yüzeyine bıraktı. Kitap düşse bir alt kata kadar yuvarlanabilir ve sayfalarına ayrılabilirdi ama o, bu konuda endişelenmiyor gibi gözüküyordu. Bana doğru bir adım yaklaştı. Öyle yakındı ki ona bakabilmek için başımı epey geriye attım. Bir eliyle madalyonumu tutan elimi indirdi. Eli soğuktu, düşüncelerimi dondurmaya yetecek kadar soğuk. Boynumda asılı duran madalyonu tuttuğumu çoğu zaman fark etmiyordum bile. Bu da o zamanlardan biriydi. Elimi bırakmadan öteki eliyle madalyona dokundu. Madalyonun altında hızla atan kalbimi hissedebiliyor muydu?

“Ona çok sık dokunuyorsun,” dedi yumuşak bir sesle ama madalyona değil, heyecanımın okunmadığını dilediğim gözlerime bakıyordu.

Ne o, kuskıyorsun musun, diye geçirdim aklımdan.

“Çok mu sevinirdin öyle olsam?” diye sorduğunda bunu yalnızca aklımdan geçirmediğimi ve yüksek sesle düşündüğümü fark edince dehşete düştüm. Ama kaçırmaktan bıkalı uzun, çok uzun zaman oluyordu.

“Evet.”

Gülümsedi. O an hangisi daha parlak bir ışıkla parlıyordu, ayırt etmek zordu. Gözleri mi yoksa gülümsemesi mi? İçimden bir ses bu gülümsemeyi gören nadir insanlardan olduğum için minnettar olmam gerektiğini söylüyordu.

Nos yanağını avucunun içine aldı. Yanan yüzüm, elinin soğukluğuyla biraz olsun serinleşti. “Bu elbise sana çok yakışıyor,” diye fısıldadı. “Düşündüğünden de çok. Ama ne giyersen giy çok yakışıyor zaten.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Burnundan nefes vererek güldü bu sefer. “Giy öyleyse bu elbiseyi, Eira. Parlak dolunay gibi gözüken gümüş gözlerini ortaya çıkarıyor rengi.”

Gözlerimin gri olduğunu biliyordum, elbette ama onları aya benzeten kimse olmamıştı daha önce.

Sonra yavaşça iki elini de uzaklaştırdı benden. Ellerinin uzaklaşması bende büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı çünkü istediğim bundan daha fazlasıydı.

Nos kitaba uzanırken, “Akşam görüşürüz,” dedi. O da daha fazlasını istemiyor muydu? Ya da en azından daha fazlasının mümkün olmasını? Şimdi odasına gidecek, yine o kitabı inceleyecek ve geceye doğru da gönulsüzce dans için hazırlanacaktı. İsteddiği bu olamazdı.

Ne düşündüğümü fark edince tüm düşünceleri sildim aklımdan. Yüzümde bir güneş doğdu, sıcak kızılıyla tenimi yaktı yine. Aklımda dolanmasını istediğim düşüncelerden biri olmamalıydı bu.

Terk edeceğim bir dost.

Tıpkı Marlo gibi. Tıpkı Zaina gibi.

“Görüşürüz Nos. *Kuutam*’yu bekleyeceğim,” dedim tertemiz bir tonla. Zihnimdeki kargaşayı sesime yansıtmamakta başarılıydım en azından.

Bir kez başını salladı ve odasına doğru uzaklaştı.

Odama girince odanın bir köşesinde duran gereksiz süslü çerçeveli aynaya baktım.

Parlak dolunay gibi gözüken gümüş gözler... Babamın gözleri.

Belki Nos gibi ben de geceye aitim. Nos ve Kuutammo aynı geceye ait. Bense bambaşka bir karanlığa, bambaşka yıldızlara özgü bir geceninim.

Peki Nos'un gözlerindeki yıldızlar hangi gökyüzünün ıslıklı yıldızları?

Saçmalıyorsun yine, Eira.

Yatağın üzerine oturana kadar elbisenin eteğinin kırışmaması için dikkatli davrandığımı farkında değildim. Aptal elbisenin aptal eteğine sinirlenip öfkeyle geriye bıraktım kendimi. Gözlerimi tavana dikince bu dünyada belki de bir tam günümün kalmamış olduğu düşüncesi aklıma düşünce sakınleştirdi. Doğrudum ve aynanın karşısında yere oturdum.

Koyu kahverengi saçlarım iyice dağılmış, bazı dalgalı tutamlar koyu kırmızı elbisenin incilerine özensizce dolanmıştı. Saçımı düzeltmek, nasıl bir şekle sokmak istediğimi düşünmek için ziyadesiyle fazla zaman harcadım. Sonra da rastgele, yanlardan aldığım iki tutamı örmeye başladım çünkü dalgaları ayrılmış yan kısımlar kabarmış ve tüylenmişti. Hâlâ odamda duran, sevmediğim altın rengi bir elbisenin üzerine yarım yamalak dikilmiş, ince ve beyaz kuşaklardan ikisini kopardım. Bu elbiseyi kimse giymeyecekti zaten. Beyaz kuşakları örgülere kattıktan sonra iki örgüyü başımın arkasında bir araya getirdim. Bağlamak için de aynı elbisenin öteki ikisiyle aynı renk ama daha kalın olan kuşağını aldım.

Kuşağı bağlamaya çalışırken geçen sefer döneceğimi sandığım zamanı düşündüm, Marlo'yla birlikte merdivenlere büyük bir umutla yürümüşüm. Başarısız olunca köprüye sırtımı dayamışken nasıl berbat hissettiğimi, ne kadar zayıf ve ne kadar güçsüz hissettiğimi düşündüm. Ve şimdi yine başarısız olursam nasıl öyle hissetmeyeceğimi.

Bir keresinde Bayan Çırpıkanat'a bu dünyaya ait olmadığını söylemiştim. Şimdi de birazcık olsun buraya aitmişim gibi hissetmiyordum ama değişen bir şeyler olmuştu şüphesiz. Bu dünyada benim bir parçam hâline gelen şeyler vardı. Bir Datura'yı öldürmüş olduğum gerçeği ve Kuutammo'nun zarif kabzasının elimdeki o tanıdık hissi mesela. Nos, Kuutammo'yu götürmeme izin verir miydi?

Nos... Keşke başka bir şekilde, başka bir zamanda ya da başka bir yerde tanışmış olsaydık.

Keşke hiç büyüü olmayan, insan topraklarında yaşayan bir başka sıradan insan olmasaydım.

O gece, köprünün altında Nos yaşasın istemiştim. Ama şimdi tekrar düşününce, belki de istediğim şey, biraz daha Nos'la yaşamaktır.

Belki bir tam gün bile değil.

Kalkıp eteğimi yukarı kaldırdıktan sonra kahverengi, deri bıçak kayışını bacağımdaki her zamanki yerine, derimi morartmayacak ve kan akışını zorlaştırmayacak kadar gevşek ama düşmeyecek kadar sıkı bağladım tekrar.

Belki bir tam gün bile değil.

Bu dünyada fazla zamanım yoktu artık. Bense Nos'la biraz daha vaktim olsun istedim diye o canavarı acımasızca katledip hak ettiğim zamanı, yapacak daha iyi hiçbir işim yokmuş gibi bu aynanın karşısında oturmuş, saçımı nasıl yapmak istediğimi düşünerek geçirmiştım. Boşa harcadığım dakikalara olan karşı koyma gücüm de bunun farkına varmamla tükenmişti işte. Odadan hızla çıkıp Nos'un odasının kapısına doğru yola koyulduğumda ne istediğimden de ne hissettiğimden de emin değildim ama aklımda bu birden beliren çok net düşünce, sabah olmuş gibi aydınlatmıştı zihnimi.

Belki bir tam gün bile değil ve ben yeterince saati boşa harcadım.

Birbirinin aynısı kapıların önünden geçerken onun hangi kapının ardında olduğunu biliyordum.

Bir adım. Ardından öteki.

Yaklaşmaya başladıkça içimde bir tereddüt büyüdü.

Belki istemeyecekti orada olmamı, belki hakikaten *Karanlık Güçler El Yazması III*'ü incelemeyi tercih ederdi şu an ama doğru hissettirmiyordu bu.

Değişen bir şeyler var.

Bu dünyada benim bir parçam hâline gelen şeyler var.

Ve Nos da onlardan biri.

Odasının kapısının önünde durdum aniden. Koyu kahverengi kapıya öyle yakın duruyordum ki görüş alanıma başka hiçbir şey girmiyordu. Sanki dünyada bu sonsuz koyu kahverengi renkten başka hiçbir şey yoktu.

Birden sıkışmış gibi hissettim, dünyalar arasında ucu bucağı, başı ve sonu olmayan tek renk bir yerde hapsolmuş gibi yüreğimin daraldığını. Bir adım. İhtiyacım olan bir adım geri atmaktı yalnızca. Ve o adımı atmak üzereydim de.

Ama kapı kolunun sesini duyunca olduğum yerde kaldım. Kapı sakince açılarak beni bu berbat, karanlık hapsolmuşluk hissinden kurtardı. Nos'un odasından gelen ışıkla derin bir nefes aldım.

Şimdi ne olacaktı?

Beni gördüğüne şaşırmış ya da bir yere gitmek üzere odasından çıkmak istermiş gibi görünmüyordu. Çünkü kapıyı çıkmak için değil, benim için açmıştı.

Halının üzerinde minicik bir ses çıkardığını duymadığım adımlarımı mı işitmişti? Yoksa burada olduğumu mu hissetmişti? Tıpkı bu sabah kürüphanede olduğu gibi?

O da çoktan hazırlanmıştı. Beyaz gömleğinin üstünde, gümüş renkli göz alıcı işlemeleri ve düğmeleri olan siyah, uzun bir ceket vardı. Ceketin gibi siyah olan pantolonunun paçaları çizmelerinin içindeydi. Hafif dalgalı saçları daha önce hiç rüzgâr görmemiş, doluya tutulmamış ya da hiçbir köprünün altında canı için geceyle savaşmamış gibi düzenliydi. Günlük kıyafetleriyle daha çok silahlarını görünür tutmayı sevmeyen bir savaşçıya benzerken şu an, alçak gönüllü bir prens gibi gözüküyordu.

Bir şey söylememi bekler gibi bakıyordu bana ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum ki. Nereden, nasıl başlamam gerekiyordu?

Yüksek ihtimalle ne kadar hızlı soluduğunu duyabiliyor ve sürekli kalkıp inen madalyonunu görebiliyor.

Eira, daha önce hiç kimseyle tek kelime konuşmamışsın gibi davranıyorsun, kes şunu.

İsmi... İsmi başlangıç için iyi olabilirdi.

"Nos, ben..." diye nasıl devam edeceğini konuşmaya başlayınca bulacağımı ümit ettiğim cümleye başlamıştım ki beni kendine doğru çekti. Kollarını saniyenin kim bilir kaç sürede belime dolamıştı bile. Sarılmak için eğilmesi gerekmişti. Ama bu onun için engel değildi.

Ne olduğunu anlayıp kollarımı boynunda birleştirmem zaman aldı.

Yağmur gibi kokuyordu ama dışarıda yağan yağmur ondan daha güzel ya da daha ferah kokmuyordu. Hiçbir dünyanın güneşi, içimi onun kadar ısıtmıyor ve hiçbir dünyanın havası belimi şu an onun sardığı kadar sıkı sarmıyordu.

Dünyan seni, onu sevdiğin kadar seviyor mu, Eira?

Dünyan seni, senin onu geri istediğin kadar çok istiyor mu?

Ne kadar süre sarılırken öylece kaldık bilmiyordum. Birbirimizden uzaklaşırken Nos yüzüme baktı, başıyla odayı işaret ederek, "İçeri gel," dedi.

Odası tıpkı benim odam gibi döşenmişti. Her yerde aynı renkteki aynı mobilyalar vardı. Sadece odanın köşelerine bağlı olarak mobilyaların konumları değiştirilmişti.

Masanın ortasında tahmin ettiğim gibi, kalın el yazması açık duruyordu. Hatırı sayılır derecede çok sayfanın, çoktan kitabın sol kısmında üst üste birikmiş olduğunu gördüm. Masanın üstünde kitaptan başka olarak açılmamış bir mürekkep şişesi, üst üste özensizce yığılmış birkaç boş sayfa ve ucu yazmaktan ya da çizmekten körelmiş bir kurşun kalem vardı. Gülümsememe engel olamadım.

Nos gülümsememi kaçırmadı. "Neye gülümsüyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece... Kalem tutmayı senin kadar seven kimseyi tanımadım daha önce."

"Biliyor musun, resim dersleri..." dedi sakince. "Çocukken babamın bana aldırmadığı tek derslerdi."

Piyano çalmak Nos'un umurunda değildi. Ya da çalabildiğini bilmediğim diğer tüm müzik aletleri. Ama görsel sanatı, resim çizmeyi ve boyamayı seviyordu. Babası bilmiyor muydu bunu?

"Resimde kendi kendini mi eğittin?"

Başını sallarken bakışlarını benden ayırmadı. Oda dışından gelen ışıkla iyi aydınlanıyordu; bu yüzden gözleri salt siyah değil, koyu kahverengi olduklarını hatırlatıyorlardı bana şimdi.

Marlo'nun şöminesinin üzerindeki rafta duran Lumi'yle olan resimlerini hatırladım. Onun görmüş olduğum tek resmiydi ve kusursuzdu. Kelimenin tek anlamıyla kusursuzdu. Öyle iyi boyanmıştı ki bunu yapmayı kendi kendine öğrenebilmenin nasıl bir sabır ve azim gerektirdiğini düşündüm. Yine

de başarmıştı. Resmi onun yaptığını anladığımdaki gururunu hatırladım. Her zerresini hak ediyordu.

“Çocukken boş zamanlarımda bulduğum kâğıtları karalamayı severdim. Büyüdükçe de kaçabileceğim dünyalar resmedebileceğimi öğrendim.”

Başını öne doğru eğdi. Kaçabileceği dünyalara ne çok ihtiyacı olmuştu. O zamanlar bunun gerçekten mümkün olabileceğini bilmiyordu.

Ama şimdi gerçekten mümkündü.

Birden, “Benimle gel,” dediğimi duyunca başını aniden kaldırdı. Zihninden akıp geçen düşüncelerin hızı titreyen gözlerine yansıyordu.

“Nereye?”

“Nereye olduğunu biliyorsun. Geçit açıldığında birlikte geçelim. Elbette başlarda zor olur ve birçok...”

“Yapamam,” diye kesti sözümü. Yavaşça söylemişti, sessizce.

Yapamam.

Sesi o gece Revon’a karşı kurduğu ilk cümlelerinde olduğu gibi çıkmıştı. Yenilgiyi kabul ediyormuş gibi. Sesini duymaya bayılıyordum ama sesinde bu duyguyu duymaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Hangi duyguydu bu, çaresizlik mi? Hayır, tam olarak değil.

Ona yaklaşıp yanağını avucuma alacak kadar kaldırdım kolumu. Teni pek çok yönden ayı andırmıştı bana zaman zaman ama ay, var olduğu süre boyunca hiç bu kadar pürüzsüz olmamıştır. “Neden, Nos?”

“İzin vermeyeceğini biliyorsun.”

Kimden bahsettiğini anlamam için isim vermesine gerek yoktu. “Ondan izin isteyen kim?”

“Büyüyü yapmak için ona ihtiyacımız var.” Elini yanağındaki elimin üzerine koyup başını biraz daha o tarafa yatırdı. Bu gerçeği kabul etmekten nefret ediyordu. “Benim geçmemi bekleyecek kadar açık tutmaz o geçidi. Yıllar sonra ortaya çıkmışken hemen, tekrar yok olmama da müsaade etmez.”

Doğruydı. Ama bunun dışında, Kumandan geçidi açık tutsa bile, Nos bir feydi. Yine de ben, öyle bencildim ki benimle gelmesini istediğim için ona gelmesini söylemiştim. Burada yaşadığım tüm o aidiyet duygusunun

eksikliğini onun da insan dünyasında yaşayabileceği gerçeğini bürünüyle göz ardı etmiştim. Hem Marlo ve Zaina...

Eğilip elini yanağıma koydu ve usulca öptü beni. Zaman birden dursun, ben sonsuzluk kadar uzun denebilecek bir süre bu odada, onunla kalabile-yim istedim.

Nos'un yanağımda olmayan eli saçımdaki örgülere kaydı.

Onunla ilgili her şey büyüleyiciydi; öpüşü, dokunuşu, görünüşü, sesi, harekederi... Onunla ilgili bilmediğim diğer her şeyi öğrenmek istiyordum. Tüm resimlerini görmek, tüm hikâyelerini dinlemek istiyordum. Arkamızda Kuzton'un olduğu çizeceği resmi ve resmetmeyi istediğini söylediği o portremi incelemek istiyordum.

Ama bir tam günüm bile yoktu artık.

Nos'tan uzaklaşırken, "Belki de haklılardır," diye fısıldadım. Fısıltudan daha fazlasına gücüm yetmemişti. "Belki de insanlar gerçekten bencil ve acımasız canavarlardır."

Ne Nos'a ne Marlo'ya ne de Zaina'ya dair herhangi bir şeyi bir daha görebilecektim. Buradan gidecek, arkamda nasıl bir kargaşa bıraktığıma dair hiçbir fikrim olmadan, aslında bunların hiçbiri gerçekten yaşanmamış ve hepsi yalnızca çılgınca bir rüyadan ibaretmiş gibi hayatıma devam edecektim.

Nos yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen ne bencilsin ne de acımasız bir canavar. Duydun mu beni? Kimsenin sana öyle olduğunu söylemesine izin verme. Kendinin bile."

"Ama gideceğim ve siz..." Devamını getirmeye cesaret edemedim.

"İstediğin, başından beri bu değil miydi, sevgili Eira?"

Adımı duyunca gözlerimi yumdum. Orada olduğunu bilmediğim bir damla yaş süzüldü yanağımdan aşağı. Burnum sızlıyordu.

Buydu, evet. Ama artık tek isteğim bu değildi. "Ya başka şeyler de istiyorsam artık?"

Nos, başparmağıyla gözyaşımı silerken hareketinde yüce bir dinginlik vardı. Şu an bana dokunan ellerinden bir gencin ölümü çıkmış birisi gibi değildi hiç. Sakindi, her zamankinden daha sakin, neredeyse huzurlu. "Sorun yok, anlat bana. Ne istiyorsun başka?"

Gitmek istiyorum. Burada kalmak istiyorum. Artık özlem duymak istemiyorum çünkü kimseyi özleyecek gücüm kalmadı.

“Seni istiyorum.”

“Benim kalbime zaten sahip olduğunu bilmiyor musun?”

“Hem gitmek hem de kalmak istiyorum, Nos.”

Yine imkânsız bir şeyi istiyorum. Aynı anda iki yerde olabilmek istiyorum.

Nos elini saçına doladı. Yüzü hiç de soluk durmuyordu. Yanakları odaya girdiğimden beri renkliydi aslında.

“Öyleyse bir anlaşma yapalım,” dedi. İlgiyle izledim yüzünü, yüzündeki küçük beyaz yara izlerini takdir ettim tek tek, ikisi de güzelliğine güzellik katıyordu. Zeki biriydi o ve belki de isteğimin mümkün olabileceği bir yol biliyordu. “Geri döndükten sonra güvenli bir şekilde buraya gelebilmen için bir yol bulalım. Bir kapı bulalım, yalnızca senin için. Dilediğin zaman açabileceğin ve kapatabileceğin bir kapı.”

“Biz... Bunu yapabilir miyiz?”

Gülümsemesi öyle genişledi ki onu böyle görmenin bende uyandırdığı hissi açıklamak için kullanacağım o kelime her neyse hiç kimse tarafından bilinmiyordu henüz. Yalnızca mutluluk ya da umut demek yeterli değildi, yakınından bile geçmiyordu.

“İstedikten ve inandıktan sonra her şeyi yapabiliriz, Eira. Bunu en iyi senin biliyor olman gerekir.”

Nos'un boynuna doladım kollarımı tekrar. Daha önce, tüm yaşamım boyunca kimseye ona sarıldığım gibi sarılmamışım.

“Seni tanıdığım için çok mutluyum, Darka.”

Gülümsemesi yavaşça soldu. Bir veda konuşması gibi hissettiriyordu bu. *Bir tam gün bile değil düşüncesinin ona da hızla, acımasızca çarptığım ve onu da tıpkı beni yaraladığı gibi yaraladığını anladım.* “Söz ver,” dedi neredeyse yalvarır gibi. Sesinde nadiren duyduğum bir renkti bu ve her zamanki soğukkanlı savaşçı hâline de şimdiki alçak gönüllü prens görüntüsüne de hiç ama hiç uymuyordu. “Döneceğine söz ver.”

Büyük bir yemin. Çok büyük.

“Söz. Seni tekrar bulacağım, senin için döneceğim, Nos.” Başını sallarken koyu gözleri titredi. “Ve o portre bir sonraki gelişimde birmiş olsa iyi olur.”

Tekrar öptü ve tekrar. Beni öpmekten hiç sıkılmayacakmış gibi, bunu binlerce kez daha yapabilirmiş gibi. Tekrar.

Biri kapıyı tıklatıp beni yerimden sıçratana kadar. Bu iki sert vuruş beni o andan koparıırken Nos kapıyı açmadan önce, “Saçların çok güzel olmuş,” diye fısıldadı.

Gelen Marlo'ydu ve beni Nos'un odasında gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Darka'nın aksine, Marlo'nun duyguları yüzünden okunurdu ve evet, şaşırmamıştı. Hem de hiç.

“Hazır olmanıza sevindim,” dedi heyecanla gülümseyerek. “Çünkü artık konukları hayret içinde bırakma vaktimiz geldi.”

SOĞUK AMA SOLUK OLMAYAN ANILAR

Nos, Marlo'yla bana ilk kata inerken acele etmememizi, kendisinin önce halletmesi gereken bir işi olduğunu söylemişti.

Bu işin bize ait silahları getirmek olduğunu biliyordum. Marlo'yla birlikte o gelmeden aşağı inmedik ve Nos'un dönmesini bekledik.

Marlo koyu yeşil bir tunik giymişti. Nos'un ceketi gibi işlemeli değildi, çok daha sadeydi ama yine de fazlasıyla şıktı. Göğsüne kadar inen düğmeleri altınla boyanmış gibi parlıyordu. Vücuduna fazla bol olmayan bu tunik, keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Yeşil giymişti. Koyu yeşil.

Onu ilk gördüğümde yüzünü örten atkısı da aynı renkti. Datura'nın kanı da bu renkti. Ellerimden dirseklerime tırmanan kan, kendi tenimin üstünde de aynı bu renk duruyordu. Hatırlıyordum.

Kollarımın ağırlaşmaya başladığını hissettim. Öleceğimden emin olduğum pek çok kez beni neyin beklediğini bilmemekten korkmak aklıma gelmemiştir ama o yaratığın karşısındayken... Sesini hatırladım. Kulağa öğürme gibi gelen o mide bulandırıcı sesi...

Bayılamam, şimdi olmaz.

Tehlikede değilim, bu yalnızca kötü bir anıdan ibaret. O an çoktan bitti.

"Eira." Marlo beni dirseklerimden yakalayınca gözlerinde endişeden başka hiçbir şey yoktu. Sonra gözlerim tekrar göğsüne, tuniğinin yeşiline kaydı.

O da başını eğip kendi üstüne baktı ve tekrar bana döndü.

"İstersen çıkarabilirim," dedi hızla. Anlamıştı. "Başka bir şey bulmam birkaç dakikamı alma..."

“Hayır, gerek yok.” Biraz zor olmuştu ama gülümsemeyi başardım. Kalp atışlarım normale dönüyor, soluklarım yavaşlıyordu. “Yeşil sana çok yakışıyor.”

Endişesi onu terk etmekte tereddüt ediyordu. “İyi olduğuna emin misin?”

“Eminim.”

Gülümsedi. “Bu bir yalan.”

“Hayır, değil.”

Marlo kaşlarını kaldırıp başını belli belirsiz eğerek imalı bir bakış attı, *beni kandıramayacağını çoktan biliyor olman gerekirdi, der gibi.*

“Dostlarını bile sorguya çeken Doğrucuları kimse sevmez, Marlo.”

“Dostlarına bile yalan söyleyenleri de kimse sevmez, Eira.”

Kuvvetli bir nefes verdim. Elimle alnımı ovarken, “Haklısın, ben sadece...” diye konuşmaya başladım. Doğrucu, cümlemi bitirmem için teşvik eden gözlerle izliyordu beni. “Üstesinden gelebilirim. Bir renk yüzünden kendimi böylesine berbat hissetmek istemiyorum. Bu yüzden kaçmama izin vermemeli, üzerini değiştirmemelisin.”

Duruşunu dikleştirip kollarını göğsünde kavuştururken, “Pekâlâ, eğer istediğin buysa,” diyerek kabul etti. “Buna karşı savaşırken yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver öyleyse. Seve seve yardım edeceğimi biliyorsun.”

Başımı salladım. Çok iyi biliyordum. “Yolum, imkânsız gibi gözükse de bir şekilde seninkiyle kesiştiği için minnettarım.”

Marlo, Nos ve Zaina’dan daha iyi yol arkadaşları bulamazdım, ne burada ne de insan dünyasında. Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemede zorlanmamıştım şimdi.

Marlo beni kendine doğru dostça çekerken kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsündeki koyu yeşile gömdüm. Datura’nın kanının değil, Marlo’nun tanıdık, arkadaş canlısı ve kurtarıcı atkısının yeşiliydi. Çok daha iyi hissediyordum.

“Kendini hazır hissediyor musun, Marlo?”

Yıllar sonra diğerlerinin önüne çıkmaya, herkesin içinde hakiki bir Doğrucu olduğunun açıklanmasına ve nihayet aklanmaya hazır hissediyor musun?

“Daha önce hiçbir şey için bu kadar hazır hissettiğimi sanmıyorum.”

Kumandan bizi bulmadan önce Nos aramıza katılmış, kimsenin bakmayacağı bir köşede *Kuutam*’yu bana bir çeşit kutsal eşya gibi uzatırken, “İşte,” demişti. “Hançerin.”

Aynı şekilde Marlo’nun şişleri ve en sevdiği altın kaplama saplı hançeri de ona dönmüştü.

Silahlarımızı kuşanırken eteğimi kaldırıp ay ışığı bıçağını ait olduğu yere koyarken Nos’un bakışlarını yakaladım. Sanki kısa bir anlığına gülümsemişti ama sonra ciddileşti, gözlerini başka yöne çevirdi ve “Dizlerin nasıl oldu?” diye sordu.

“İyileşiyorlar.”

Hâlâ rendelenmiş gibi gözüküyorlar ama iyileşiyorlar.

Yavaş yavaş.

Bana döndü. “Bir Şifacı bulabilirim.”

“Bu şekilde kalmalarını istiyorum.”

“Bilemiyorum Eira, acı veriyor gibi gözüküyorlar.”

“Hayır, hiç acıtmıyor, azıcık bile.”

Ben elbisemin eteğinin kırışık yerlerini ellerimle düzeltirken o, ikna olmamış olsa bile, “Öyle olsun,” dedi.

Silahlarımızı saklama işi bittikten sonra ikinci katın koridorunda Kumandan’ı beklemeye başladık. Tüm konuklar çoktan aşağıda olduğu için karanlık koridorlar bomboştu. Aşağı katlardan belli belirsiz, yavaş tempolu bir müzik sesi geliyordu.

Yukarı kata çıkan merdivenlerden gelen sağlam ayak sesleri işitildikten hemen sonra Kumandan’ın kendisi görüldü. Ağır gözüken çizmeler ve zeytin yeşili bir ceket giymişti. Soğuk ama soluk olmayan bir yeşil, sanki asker olduğu bir saniye bile unutulsun istemiyordu. Ona ait her parça, olduğu kişiyi hiç yansıtmıyormuş, çevresinde emirlerini bekleyen askerler varken bunu unutabilmek mümkünmüş gibi...

Gördüğüm en resmî tonla, “Merhaba,” diye selamladı bizi. Acelesi var denemezdi ama zaman kaybetmeye gönüllü bir hâli de yoktu. “Hazırsanız inelim.”

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bunun sebebini düşünmeye çalışarak sakinleşmeyi denedim. Bir sorun çıkmayacaktı. Yol *bizden* yana olacaktı. Bir defa daha.

Marlo'yla Nos'un dönmesini beklerken hikâyenin üzerinden tekrar geçmiştik. İnandırıcı olmak istiyorsak anlatacağımız hikâyeye önce kendimiz inanmalıydık.

Bu yüzden kumandan, "İlaria?" diye seslenince ona tamamen doğal bir şekilde ama öyle hızlı döndüm ki Nos'un dudağının bir kısmı hoşnutlukla ve gururla kıvrıldı. Marlo da sırıtiyordu.

"Evet, Kumandan?"

"Hazır mısınız?"

Başımı bir kez salladım. "Evet, Kumandan."

ASLINDA VAR OLMAYANLAR

Geniş ana merdivenlerden inerken aşağıda görülen manzara inanılmazdı.

Salondaki mobilyaların neredeyse tümü başka bir yere taşınmıştı belli ki. Devasa salonda yuvarlak, yüksek masalar dışında mobilya yoktu ama yine de görüntü bakışlarımızı doldurmaya yetiyor ve artıyordu.

Biraz daha uzun olsa gökyüzüne sarılacak tavanda altın renkli kabartmalı işlemler odaya büyüleyici bir görünüm katıyor, beyaz mermerler sanı ışıkla birlikte altından yapılmış gibi duruyordu. Üstünde gezinen ama bizi görünce olduğu yerde tek bir kası bile hareket ettirmeden kalan feyler gösterişli mücevherleri, elbiseleri ve ceketleriyle o mermerlerin üzerinde olmak için doğmuş gibi gözüküyorlardı.

Giydiği elbise lacivert renkte olan güzel bir kadının eldivenli eliyle açık ağzını kapattığını gördüm. Hareket etmeye cesaret edebilen bir oydu. Kim olduğumuzu -Nos ve Marlo'nun kim olduğunu- biliyordu.

Gerçi devasa salondaki neredeyse herkes biliyor olmalıydı ama müzik bir şekilde devam ediyordu.

Merdivenin geniş sahanlığı neredeyse bir sahne gibiydi. Ortasında durunca salondaki herkesi görmek mümkündü. Herkesin de beni görebildiği anlamına geliyordu bu ve bu gerçeğin farkına vardığım an karnımda bir karıncalanma hissettim. Feylerin bakışları rahatsız ediciydi kuşkusuz. Elbisemin ötesini, bacağımdaki *Kuutam*’u görebiliyorlarmış gibi izliyorlardı. Bedenimin ötesini görebiliyorlarmış gibi.

Bugün, burada Eira değildim ve oymuşum gibi davranamazdım. İlarıa nasıl davranırdı, diye düşündüm. İlarıa nasıl biri?

İlarıa, aptalca bir gururla sarardı kendini. Hayatı boyunca önemli biri olmamıştı ama burada, ona birkaç saniye de olsa önemli biri gibi

davranılması kendini hiç olmadığı kadar iyi hissetmesi için yeterli olurdu. Bu yüzden çenemi kaldırdım, sahte olduğunu yalnızca benim bileceğim bir gülümsemeyle yüzümü yanımdaki Kumandan'a çevirdim.

Kumandan'ın öteki tarafında dimdik duran Darka, Nos Salvor, Ilaria'nın aksine bu tür durumlara hayli alışkındı. Gülümsemiyordu, tüm bu tantananın bir an önce bitmesini dilediği açıktı. Onca sıcak ışığın altında o kadar da soluk durmayan yakışıklı yüzü ilgisizliğini ele veriyordu çünkü -her zamankinin aksine- şimdi bu düşüncesini saklamak gibi bir arzusu yoktu. Çoktan sıkılmış görünüyordu ve herkesin bunu bilmesinde bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Öte yandan onu izleyen genç hanımlar bunun farkında değildi, belki de umursamıyorlardı ve ilgiyle onu incelemelerine bakılırsa belli ki sıkılmaktan da çok uzaktı.

Benim öteki tarafımdaki Doğrucu'ya bakan kadınların sayısı da azımsanacak gibi değildi; Nos'un aksine Marlo, bunun farkındaydı. İlgiden epey memnun olduğu yalnızca bir köşesi yukarı kıvrılmış dudaklarından ve tıpkı benim gibi yukarıda tuttuğu çenesinden belli oluyordu. Bu ona ukala bir görünüm kazandırıyordu. Ukala ve kendinden emin. Etrafımızı çevreleyen sarı ışıklar da güzel yüzlü Marlo'ya büyük iyilik yapıyordu.

Ben Kumandan'a gülümseyerek bakarken o, müziği bastıran gür sesiyle, "Bayanlar ve baylar," diye seslendi ilgili kalabalığa. Böyle bir topluluğun önünde, böyle bir konuşma yapmak günlük, alışlagelmiş davranışlarından birisiymiş gibiydi. Rutinin bir parçası hatta belki de epey önemsiz bir parçası. Ama bu anın onun için öyle sıradan ya da değersiz olmadığını parlayan mavi gözlerine şimdi benim durduğum kadar yakından bakan herkes anlardı. "Karşınızda," diye devam etti. "Oğlum Nos Salvor, Doğrucu Marliyen Çırpıkanat ve çok değerli Ilaria Rosin."

Sonunda müziğin ısrarlı sesi de kesildi.

"Ilaria Rosin sayesinde Nos Salvor ile Marliyen Çırpıkanat bulunmuş, Kuzton yakınlarındaki küçük bir birliğim tarafından yakalandıktan sonra ismini vermeyeceğim ancak güvenilir olduğunu bildiğim bir Doğrucu'yla yürütülen Doğrucu testi için buraya getirilmişlerdir. Doğrucu testine giren bu üç kişi, sorulara tek bir yalan cevap bile vermemişler ve böylece başından beri inkâr edilemeyen bir gerçek olan ancak hiçbir zaman kabul edilmeyen suçsuzlukları doğrulanmıştır. Yaklaşık dört yıl önce, Nos ve Marliyen ile birlikte ülkeyi terk eden, onlara kaçmalarında yardım eden Şifacı Zaina Nafel'in ismi de aklanmış bulunmaktadır. Karar, Ayvion başkenti Elmord'a bildirilmiş, Kral Alarik tarafından onaylanmıştır ve kesindir: Nos Salvor,

Zaina Nafel ve Marliyen Çırpıkanat, artık hiçbir toprak üzerinde suçlu kabul edilmemektedir.”

Marlo’nun omuzlarının çok hafifçe titrediğini hissettim. Yıllardır belini büken yükün birden kalkmasıyla gelen yeni, dolayısıyla hiç alışık olmadığı hafiflik yüzünden duruşunu korumakta, bir anlığına da olsa, zorlanmıştı.

Feyler aralarında konuşmaya başlamış, salondan gelen uğultu bize doğru hızla yükselmişti. Yavaşça, fazla dikkat çekmeden Marlo’nun kulağına eğildim ve “Tebrik ederim,” diye fısıldadım.

Nos, gözlerini ileride bir noktaya dikmiş, hareketsiz duruyordu.

Zaina burada olsaydı bu iki tepkiyi de vermezdi ama Zaina olsaydı nasıl bir tepki verirdi kim bilebilirdi ki?

Keşke Zaina da burada olsaydı.

Kumandan feyleri konuşmaya devam ederek susturdu. “Siz, çok kıymetli konuklarımın bildiği üzere bu gece, kutlamaların son gecesi olacak. Umarım herkes dansın tadını çıkarır ve bu üçlüyü aramızda görmekten mutluluk duyar.” Bay Boman yuvarlak bir tepsinin üzerindeki kadehi merdivenlerden hızla çıkarırken zamanlama mükemmeldi. Kumandan kadehi sıkıca tuttuktan sonra havaya kaldırdı. “İyi eğlenceler diliyorum ve geceyi büyük bir mutlulukla başlatıyorum.”

Onu böyle görmek, bu adamın gücünü ya da yapabileceklerini hafife alıyor olabileceğim düşüncesini hızla geçirdi zihnimden. Otorite yüklü, kontrolcü ve güce aç biri olduğu kesindi. Bu özelliklerin yalnızca biri bile herhangi birini tehlikeli yapmaya yeterdi.

Müzik tekrar başlamıştı. Şimdi ne hızlı ne de yavaş bir müzik çalıyordu. Adını bilmediğim, kalın sesli, yaylı çalgılar ağırlıktaydı. Başlangıç için ideal bir müzik olduğu kesindi. Feylerden kimi Kumandan’ı büyük başarısı için tebrik etmek üzere yanına giderken kimi de salona dağılıyordu. Merdivenlerden acele etmeden indik. Gözler hâlâ bize dönüktü.

“Her yaptığımızı izleyecekler mi böyle?” diye fısıldadım, dudaklarımı fazla oynatmamaya çalışarak.

“Evet,” diye onaylayan Nos oldu.

“Doğal Denge aşkına,” diye sitem eden de Marlo’ydu. “Her yaptığımızı izleyecek, üzerine bir de konuşarak her şeyi çarpıtacaklar.”

"Hangisini tercih ederim bilmiyorum. Bir Datura'ya karşı savaşmayı mı yoksa bir avuç aşırı süslü soylu kadının bana gelip yüzümdeki benlerin 'ne büyük talihsizlik' olduğunu ya da yürüyüşümün tuhaf olduğunu söylediklerini duymayı mı? İnanın, hiç bilmiyorum."

Marlo'yla birlikte Nos da gülünce *fena değil*, diye düşündüm. Aslında düşünecek olursak epey iyi bir gün olmuştu. Henüz yeni başlamış olsa bile şimdiye dek de epey iyi bir geceydi.

Fena değil.

"Bizden biri olmana öyle seviniyorum ki Eira," dedi Marlo neşeyle. Adımı söylemeyi amaçlamış mıydı gerçekten yoksa yalnızca unutmuş muydu, emin değildim.

"Ben de öyle, Marlo. Ben de öyle."

Gece, şaşırtıcı derecede tekdüze ilerliyordu. Neden tümü soylulardan oluşan bir fey topluluğunun arasında olmak ilginç olur gibi hissetmiştim, bilmiyordum ama öyle olmadığı kesindi. Eh, en azından müzikler oldukça güzeldi.

Nos'la konuşmaya gelen ya da onu yanına çağıran çok fazla kişi oluyordu. Yıllardır kayıp olması, üzerine bir de aslında bunca zamandır *yanlış anlaşıldığının* fark edilmesi ününe ün katmıştı. Geçmişinden tanıdığı feyler onu çağırınca o da bizden yana kaçamak bir üzgünüm bakışı atıyor, gönülsüzce diğerlerinin yanına gidiyordu. Buna rağmen sürekli yakınında bir yerlerde olduğumdan emin olmak için çabalıyor; gözlerini sürekli, kimsele bell etmeden, bana çeviriyordu. Riskli işti, Ilaria ve Nos fazla yakın sayılmazlardı sonuçta, Nos ve benim olduğum gibi hiç değil.

Marlo'yu da genç ve güzel kadınlar ya da Doğrucu olmasının içinde uyandırdığı merak yüzünden ona tonla soru sormalarının uygun olduğunu düşünen boşboğaz adamlar rahat bırakmıyordu bir türlü. Doğrucu'nun ilgiyi sevdiği bilinmedik bir şey değildi ancak atıştırmalıklarını huzur içinde yemeyi tercih ederdi.

Her ikisi de feylerin yalnızca yüzlerine karşı kibar olduklarını görüyor ve işitiyor, benim Kumandan'ı dikkatle gözlemlerken kulak misafiri olduğum, feylerin onları uzaktan izlerken arkalarından yaptığı saldırgan sohbetleri duymuyorlardı. Çoğu şımarık ve ikiyüzlüydü bu feylerin ama birazcık olsun şaşırmış mıydım sanki?

Yalnızca bir ara, içecek bir şeyler almak için normalde durduğum altın sarısı perdenin altından uzaklaşmışken birinin, "Onun yerinde siz

olsaydınız ya da ben olsaydım buraya getirilmeden kellemizi alırlardı,” dediğini duydum. Kendi gibi gençlerden oluşan bir grupla konuşan, beyaz renkli ve altın işlemeli bir gömlek giymiş bu koyu kahverengi, kısa saçlı adam yirmilerinin ortalarında olmalıydı. “Tekrar Doğrucu testine girmek için bir başka şehre götürülmeyi bırakın,” diye devam etti. “Darkaların darbeyi savurmak için ellerinin havaya kalktığını bile görmezdik. Ama o *Kumandan*’ın oğlu. Elbette sıyrılacaktı bu işten.”

“Yanlış biliyor olmalısınız bayım,” diye araya girdim. Adam şaşkınlıkla bana doğru döndü. Şaşkındı ama mahcup olmuşa benzemiyordu.

Hata ediyorsun, Eira. Uslu durman ve gölgelerde kalman gerekirdi.

Yine de Nos’a saygısızlık edilmesine göz yummak zor gelmişti işte.

“Kumandan’ın oğlu olduğu için değil, askerlerin benimle yaptıkları anlaşma o yönde olduğu için onlara herhangi bir zarar gelmedi,” diye devam ettim. “Askerleri gördüğümde Nos’la Marlo’yu yalnızca güvenli bir şekilde Doğrucu testine götürürlerse onlara teslim edeceğimi gayet açık bir şekilde belli ettim sanıyorum. Askerler anlaşmaya uyacak kadar onurlu kimselerdi.”

“Ve neden sizi dinlediler, İlaría?”

Adımı aklında tutmuştu demek. *Güzel*

“İnanç bulaşıcı olabilir. Bana isminizi bahşetmediniz.”

“Selas. Selas Finian.” Önümde eğilerek selam verdi. Bana kalırsa biraz gösterişi bu. Herhangi bir ünvanı varsa da söylemediğinin yanı sıra, tuniğinin hafif gerilemiş kollarından birinin yalnızca birkaç saniyeliğine açığa çıkardığı dövme de gözümünden kaçmadı. Baştan savma yapılmış gibi detaysız olsa da göz alıcı bir kuzgun ve kenarlarını süsleyen gelincik çiçekleri.

“Memnun oldum, Selas Finian.” Eteğimi tutarak hafifçe eğilerek selam verdim. Onun anlayacağı şekilde. Bir dansa başlamak üzereymişiz gibi.

“Ben de öyle, İlaría Rosin.” Kısa bir duraklamadan sonra, “İnancın bulaşıcı olabileceğiyle neyi kastediyordunuz?” diye sordu.

“Onlara inanıyordum,” dedim. Selas ile yaptığım bu küçük konuşma başladığından beri söylediğim ilk doğru şeydi bu. Nos’a baktım, etrafı tırayan koyu gözleri beni bulunca belli belirsiz kaşları çatıldı. “En başından beri.”

“Askerleri de inandırdığınızı mı söylüyorsunuz?”

"Hayır, elbette hayır. Sanırım var olan durumu diğerlerinin de durup sorgulaması için yalnızca bir kişinin inanıyor olması yetti, hepsi bu."

"Peki, hiç yanıldığınız olmuyor mu? Ya yanılıyor olsaydınız?"

Gülümsedim. "Öyle çok oluyor ki Selas, benden yanıldığım her durumu saymamı isteseydiniz bitirmemi beklerken uyuyakalırdınız."

"İkinci sorumu yanıtlamadınız," diye sordu, açık kahverengi gözleri cürtle parlarken ısrarının kaba olabileceğini fark etmemiş gibiydi ama belki de farkındaydı, sadece umursamıyordu. Belki ben de ona ilk ismiyle hitap ederek çoktan kabalık etmiştim. Benim umursadığım da pek söylenemezdi gerçi.

"Yanılıyor olsaydım, Bay Finian, başım çok büyük belada olurdu."

Selas'ın bu sohbeta devam etmeye gönüllü bir hâli vardı, saatlerce felsefeden konuşabilecek türden biri olduğu belliydi ancak o sırada yaklaştığını fark etmediğim Nos, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Temkinliydi ama belli ki uzak durmak tercihleri arasında değildi. Bu yüzden ben biraz kıpırdanarak ondan yavaşça uzaklaştım.

"Elbette öyle, siz bölmeden önce Bay Finian'la müziğin şahaneliğinden bahsediyorduk," diye yanıtladım onu. Selas Finian, gülümsedi. Az önce, Nos'un yalnızca Kumandan'ın oğlu olduğu için hayatta olduğu yönündeki cümlelerini gece gözlü Darka'ya anlatmadığı ve bir ispiyoncu olmadığı için Ilaria Rosin'i daha çok sevmiş gibi göründü bir an.

"Kabalığımı mazur görün," dedi Nos. Onunla tanıştığım da fark ettiğim ilk şeylerden biri olan kibarlığının bu gibi ortamlara uyum sağlamak istiyorsa sahip olması gereken bir özellik olduğu şüpheye yer bırakmaz bir gerçektir. Böyle ortamlara uyum sağlamayı gerçekten istemiş miydi yoksa sırf mecbur bırakıldığı için mi böyle olmuştu? Belki her ikisinden de birazcık. Her ne sebepten olursa olsun yine de diğer feyler bu parlak ve geniş salona ait gözükürken Nos'la Marlo öyle gözüküyorlardı. Benim de öyle gözükmediğime dair, sahip olduğum Datura dişi üzerine bahse girerdim. Nos, "Ilaria'yı tanıştırmak istediğim birileri olduğunu söylemeye gelmiştim," diye ekledi.

"Ne hoş!" Ellerimi heyecanla birleştirdim. "Görüşmek üzere, Bay Finian. Geceniz güzel olsun," diye veda ettikten sonra Nos'a doğru döndüm.

"Görüşmek üzere, Bayan Rosin." Gülümsedi ve gözlerini benden ayırmadan, "Gecem çoktan güzelleşti," diye ekledi.

“Seni görmek de güzeldi, Selas,” dedi Nos, çok da kibar sayılamayacak, yapay bir gülümsemeyle ve birlikte Selas Finian’dan uzaklaşmaya başladık.

“Onu tanıdığını bilmiyordum. Ne zamandır tanışıyorsunuz?”

“Çocukken tanıştık. Öyle arkadaş falan değiliz.” Nos konuşurken bana bakmamış, doğrudan ileride bir yere odaklanmıştı.

“Kıskandığını söyleme bana.”

“Eira...”

“Bana o isimle seslenme, Nos,” diye fısıldadım hiddetle. Nos’a söyleyeceğimi asla düşünmediğim bir şeydi bu. Çünkü en çok istediğim şeydi ismimi söylediğini duymak. “Burada olmaz.”

Nos durdu, çevresini huzursuzca kontrol ederken ona eşlik ettim. Çevrede fazla insanın olmadığından ve kimsenin bakmadığından emin olunca yavaşça bileğimden tuttu, beni neredeyse tamamen boş bir odaya çekti.

Odada, geniş ama kısa çekmeceleri olan birkaç komodinin ve duvarlara yaslanmış, üstü beyaz kumaşlarla örtülmüş dörtgen şekiller vardı. Üstünde tek bir toz tanesi olmayan bu kumaşlar kaliteli değildi, incelerdi kuşkusuz ama örttükleri şeyler her neyse hiç gözükmüyordu. Resim ya da ayna olabilirdi bunlar. Yalnızca katlanmış bir örtünün altında altın renkle parlayan bir çerçevenin köşesi gözükiyordu, hepsi bu.

“Neden olmasın?” diye sordu Nos. Kapıyı yavaşça kapatıp bana döndü. Kıskanmış biri gibi değil, alınmış biri gibi gözükiyordu. Kim bilir, belki de henüz çocuklarken tek oyun arkadaşını konuşkan ve feyleri yönlendirmekten fazlasıyla hoşlanan Selas’a kaptırmıştı, az önceki durum da ona o zamanları hatırlatmıştı. “Onunla fazlasıyla ilgileniyormuş gibi görünüydün.”

“Selas’ın daha önemli biri olabilmek için yapmayacağı şey yok. Her zaman daha fazlasını isteyecek. Bu tam da İlaria Rosin’in ilgileneceği türden biri. Çünkü tıpkı kendisi gibi. Selas sen gelmeden çok önce gruptaki diğerlerini sana karşı kıskırtıyordu. Bana kalırsa sadece kıskançlıktan yapıyordu bunu. Ama hikâyemizi çarpıtıyor, senin yalnızca Kumandan’ın oğlu olduğun için bağışlandığını ve hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu. İlaria Selas’ın yanlışını düzeltirken ondan hoşlandığını biraz olsun belli etmeliydi ki Selas arkadaşları yanında küçük düşmüş hissetmesin.”

Nos'un yüzünden anlayamadığım bir duygu hızla geçti. Sonra başını yavaşça iki yana sallarken, "Kişileri bu kadar iyi anlayabiliyor olman inanılmaz. Aslında var olmayanları bile..." dedi. "Belki de oyuncu olmalı ya da bir kitap yazmalısın."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan ona doğru bir adım attım. "Belki de öyle yapmalıyım."

Kollarımı boynuna dolarken ellerinin belimi sarmasının nasıl iyi hissettirdiğini düşündüm.

"Ünlü bir oyuncu olduğunu görmeyi çok isterim," diye mınıldadı beni iyice kendine çekerken. Bu şekilde herhangi birine yakalanmamız kelimenin tam anlamıyla skandal olur, yüksek ihtimalle bütün planlarımızı yerle bir ederdi.

"Çok küçükken oyuncu olmak isterdim, biliyor musun? Ya da bir öğretmen. Hiçbir zaman ikisinden birini seçemezdim."

Nos neşeyle gülümserken yüzünün sol tarafındaki küçük, beyaz yara izleri daha da küçüldü. Elmacık kemiğinin hemen üstündeki yara izine gitti elim.

"Bunlar nasıl oldu?"

Düştüm ya da küçükken bir kez başımı dolabın kenarına çarpmıştım gibi bir şeyler bekliyordum ama Nos, "Kumandan bazen öfkesini kontrol edemezdi," dedi.

Hissettiğim öfkeyle derinden sarsıldım. Kalbimin ötesinde bir yerlerde kuvvetli bir şimşek çakmış gibi hissettim. Öyle anıydı. Öyle güçlüydü. "Ne zaman oldu bu?"

"Önemi yok."

"Ne zaman?"

"Eira, canım, hiçbir önemi yok bunun, inan bana."

"Sana yaptığı en kötü şey bu değil, değil mi?"

"Yaptığı daha kötü şeylerin neler olduğunu biliyorsun."

Gözünün altındaki yara izini öpüp geri çekildikten sonra korkusuzca ve söylediğimin her hecesini hissederek, "Yalnızca bu küçük izlerin bir tanesi yüzünden bile öldürebilirim onu," diye fısıldadım.

Gülümsemedi. "Biliyorum," dedi, başparmağıyla yanağını okşarken o da fısıldıyordu şimdi. Merhametsiz olduğumda ayanı nasıl kaçırdığıma şahit olmuştu. "Ama sen bir katil değilsin, Eira."

Belki de öyleyim.

Bunu sana söylesem bana olan bakışın birazcık bile olsa değişir mi? Bu ihtimal, bana bakarken gözlerinde oluşan yıldızlardan bir tanesini olsun söndürür mü?

"Senin gözünde ben kimim, Nos?"

"Kurtarıcımsın. Düşünebileceğin her şekilde hem de." Derin bir nefes alırken göğsü yavaşça yükseldi. "Bilmen gereken öyle çok şey var ki..."

Senin de öyle. "Anlat bana. Seve seve dinlerim."

Başını iki yana salladı. "Şimdilik bekleyebilir."

Eğilip beni tekrar öperken onu öpmekten bir saniyeliğine olsun sıkılmayacağımı biliyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Bu yüzden Nos birden geri çekilince afalladım. "Ne oldu?"

İşaret parmağını usulca dudağına görürdü ve bir kulağı kapıya bakacak şekilde başını yana çevirdi. Göğsünün hızla inip kalkmasının sebebi az önceki öpücük müydü yoksa duyduğu ses miydi, bilmiyordum.

İçeriden gelen müziğin sesine rağmen hemen birbiri arkasına gelen sağlam adımlar işitilebiliyordu. Nos, "Onun ayak sesleri," diye fısıldamadan önce tahmin etmişim kime ait olduklarını.

"Nereye gidiyor?"

"Yer altına."

Nos'la Kumandan'ın uzaklaşmasını bekledikten sonra güvenli bir mesafeden onu takip etmeye başlamıştık ancak adam dar ve uzun bir koridora girince devam edemedik. Koridorda ardına saklanabileceğimiz tek bir kolon ya da mobilya parçası yoktu.

"Bu koridor yer altına giden merdivenlere çıkıyor," dedi. Anlaşılan o ki Gölge Sarayı görüldüğünden bile daha büyüktü. "En azından eskiden öyleydi."

"Kim kendisi için düzenlenmiş bir eğlencenin ortasında yer altına inmeyi düşünür ki?"

"Görünüşe göre o."

“Yanında neden başka kimse yok?”

Koridor boştu şimdi.

“Peşinden gitmeliyiz.”

Nos bir şeye karar vermeye çalışıyor gibi gözüktüyor, en iyi fikrin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. “Uzun süredir ortalıkta görünmedik. İkimiz de,” dedi sonunda, başını aklında her ne düşünce varsa onu kovmak ister gibi iki yana sallamıştı. “En azından birimiz orada olmalı artık. Sen ana salona dön. Marlo’yu bul. Ben neyin peşinde olduğunu anladığımda yanınıza döneceğim.”

“Olmaz.”

“Eira...”

“Ona güvenmediğini söylemiştin.”

“Güvenmiyorum da. Bu yüzden ne işler çevirdiğini bilmem gerekiyor ama ne kadar sürecektir bilmiyorum. Bu yüzden konuklara ve askerlere yokluğumu hissettirmemeniz için sana ve Marlo’ya ihtiyacım olacak. Ayrıca bir süre daha o koca salondan uzak durmam gerek.”

“Dikkatli olacağına söz ver.”

“Söz veriyorum. Çok geçmeden de dönmüş olacağım.”

“Pekâlâ, öyleyse. Seni bekliyor olacağız.”

Bir kez başını salladıktan sonra alınma minik bir öpücük kondurdu ve koridora daldı.

Marlo’yu bir grup orta yaşlı kadın tarafından çevrelenmiş hâlde buldum ancak yanlarına gitmek tercih edeceğim türden bir şey değildi. Yine de Nos’un yokluğunu bir şekilde geçerli bir sebebe bağlamam gerekiyordu.

Feyler salonun ortasında dans etmeye başlamıştı, eteğimin önünü hafifçe kaldırarak duvara yakın yürüdüm ve saniyeler sonra Marlo’nun hemen önündeydim.

Birkaç saniye geç kalmış olsam Marlo kadınlardan birini dansa kaldırmak zorunda kalacakmış gibi bana baktı. Sanırım minnetti bu çünkü şimdi dans etmek ister gibi bir hâli yoktu.

“Ah, şuna bakın! Hoş geldiniz, İllaria!” diye ciyakladı kadınlardan biri. Yüksek elmacık kemikleri pespembeydi ve koyu renk saçları balmumundan yapılmış gibi düzgündü.

Hepsini tek tek selamladıktan sonra sabırsız bir başka kadın, benim de sormasını beklediğim üzere, Nos’un nerede olduğunu sordu. Direkt bana sormamıştı zira Kumandan’ın oğlunun nerede olduğunu benim bileceğimi düşünmüyordu elbette. Önce meraklı gözlerle etrafı kolaçan etmiş, sonra ortaya, “öteki yakışıklı gencin” nerede olduğu sorusunu atmıştı.

“Sanırım Bay Salvor’u kastediyorsunuz, hanımefendi,” dedim sakince. Kadın, soylulara özgü bir ağırlıkla başını sallarken gülümsedi. “Salonun öteki ucunda dikkatsiz bir uşağın ona çarpıp kokteylinin birazını üzerine döktüğünü görmüştüm,” diye ekledim. “Lekeyi temizlemeye gitmiş olmalı.”

Marlo kaşlarını çatmış, nelerin döndüğünü anlamadığını belirten bir şekilde bana bakıyordu.

Ona zoraki bir gülümsemeyle ve gözlerimi bir saniyelğine daha da açarak soğukkanlı davranması gerektiğini anlatmaya çalıştım. Anlamasını ummaktan başka çarem yoktu. Marlo akıllıydı. Neler olup bittiğini anlamasa da mesajımı aldı. “Ne büyük talihsizlik!” dedi coşkuyla. “Öyle değil mi, Hilde?”

İsmi duyan kadın gülümsedi ve “Sahiden de öyle,” diye cevap verdi.

Kadınların dikkati birinin üzerindeki tokenin kopmasıyla dağılınca yanlarından uzaklaşmayı başardık. “Hilde?” diye sordum Marlo’ya.

“Bu konuyla ilgili hiçbir soruyu cevaplamayacağım,” dedi Doğrucu. Birlikte ama aramızda belli bir mesafeyle atıştırmalıkların olduğu masalardan birine doğru yürürken gülmeme engel olamadım.

HİÇLİKTEKİ DÜĞÜM

“Evet, kesinlikle bir iş çeviriyor,” dedi Marlo başını sallayarak, bunu söylemek için ağzına attığı minicik turtayı çiğnemeyi bitirmeyi beklemişti en azından.

Ne zaman bir şey söyleyecek olsam önce çevreye bakıyor, feylerin yerince uzakta olduklarından emin olduğumda konuşuyordum. “Gölge Sarayı’nın zeminin altında ne tür şeyler olduğunu biliyor musun?”

Marlo başını iki yana salladı bu sefer. “Belki düşmanlarımı hapsettiği, büyülü parmaklıkları olan sıralı pek çok hücre vardır. Ya da kendisi için çalışsın diye bir cadıyı alıkoymuştur. Doğal Denge aşkına, belki de bir Datura’yı yakalamış, onu içeri tıkmak için bir zindan inşa etmiştir ve eğitmeye çalışıyordur, kim bilir? Söz konusu Kumandan olunca seçenekler biraz fazla.”

Tüm bu ihtimalleri başta gerçek dışı bulmuş olsam da bu dünyada gerçek olamayacağını sandığım pek çok şeyin gerçekten var olduğunu hatırlamak beni dehşete düşürdü. “Tek başına oraya inmesine izin vermemeliydim.”

“Onun için endişeleniyor olman çok sevimli,” dedi muzipçe gülerek. Aynı gülüşü bir kez daha Kona’nın yüzünde, ona Artek’ten ilk kez bahsettiğimde de görmüştüm. Kardeşimin masum yüzü ve büyük, kahverengi gözleri zihnimden hızla geçince burnum sızladı. “Ama onun çok da uzak olmayan bir geçmişe kadar Asatkra’daki gelmiş geçmiş en iyi asker olduğunu unutuyorsun. İyi olacaktır ve çok geçmeden döneceğini söylediyse yakında dönecektir.”

Telaşa kapılmamıştı. Marlo her zaman olduğu gibi şimdi de diğerlerine endişe verici olaylar karşısında fazlasıyla soğukkanlıydı. Ben onun bu tavrına bir türlü alışamamış olsam da böyle oluşunu takdir ediyordum. Yaşadığı ve gördüğü onca şeyden sonra soğukkanlı olması gereken zamanı gayet iyi

biliyor, bu soğukkanlılığı korumakta harika bir iş çıkarıyordu. Tehlikeyi önceden hissedemiyordu elbette ama neye benzediğini iyi biliyordu ve görürse tanırdı. Doğrucu, bir sorun olmadığını söylüyorsa bu, ortada hiçbir sorun olmadığı anlamına geliyordu.

Yine de başımı öyle isteksizce salladım ki Marlo, “Endişelenme,” diye ekledi. Kolumu sıvazlamak için bir elini yarıya kadar kaldırmıştı ki etrafımızdaki feyleri hatırlayınca elini hızla indirdi. “Her şey yoluna girecek. Al bakalım, minik bir turta. Uzun süredir bir şeyler yediğini görmedim.”

Marlo eskiden tanıdığı bir grup tarafından çağrılınca onların olduğu köşeye doğru heyecanla ilerledi. Gruptaki kadınlar da erkekler de en fazla yirmi beş yaşında olmalıydı. Hepsi mutlu gözüküyor, müzikle birbirlerinin sohbetinin tadını çıkarıyorlardı. Marlo benim de onunla gidebileceğimi, gençlerin eğlenceli kişiler olduklarını ve yanlarında yabancılık çekmeyeceğimi söylemişti. Eira olarak o grupta güzel vakit geçirebilir, zihnimi Nos gelene kadar onun adına endişelenmekten belki bir saniye olsun uzaklaştırabilirdim ama İlaría Rosin olarak o grubun arasında yerim yoktu. Böylece salonda yalnız kaldım. Tüm o feylerin arasında, kalabalığın içinde ama her nasılsa yalnız.

Sert köşeleri olmayan uzun pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdüm. Perdelerin arasından görebildiğim kadarıyla dışarıda yağmur yağıyordu. Acaba gökyüzü kendini hiç yalnız hissediyor muydu? Belki de bu yüzden ağlayarak camı şeffaf su lekeleriyle boyuyordu şimdi.

Elim kaliteli kumaşlardan dikilmiş kalın perdeyi sıkıca kavramış hâlde o pencereden dışarı ne kadar süre baktım öylece, bilmiyordum. Zaman, Gölge Sarayı’nın her köşesinde aynı akıyordu.

Dışarıdaki yağmurdan zihnimi çekip tekrar bu salona getirmeyi başardığımda İlaría gibi davranmıyorsun, diye düşünerek kızdım kendime. İlaría salonun ortasında dikilir, kendini tanıtabildiği kadar kişiye tanıtır ve *hikâyesini baştan sona tek tek herkese anlatmak için yanıp tutuşurdu.*

Fakat bu, benim yapmak istediğim en son şeydi.

“Yalnız gözüküyorsunuz, İlaría.” Koyu ses, zarif heceler ve tertemiz kullanılan lisan... Başkasına ait bir ses olsaydı bu, arkamdan gelen, aniliği karşısında irkilebilir, durduğum yerde sıçrayabilirdim ama Nos’un sesi benim için sakinleştirici olmuştu her zaman. Yavaşça, “Gölge Sarayı’nın sana kendini müthiş derecede yalnız hissettirmek gibi bir huyu vardır, bilirim,” diye fısıldadı.

Öyle bir minnettarlıkla baktım ki ona... Yalnızca var olduğu için, şimdi, burada olduğu için. Ona bakışımı fark eden herhangi biri kalbimi olduğu gibi görebilir, gözlerime yansıyan her bir duyguyu kolaylıkla ayırt edebilirdi. Nos olduğu gibi bakıyordu. Beni olduğum gibi görüyordu. "Lütfen dans et benimle, Eira," diye fısıldadı.

"Dans etmeyi bilmiyorum."

"Balçık'ta dans edişini görmemiş olsam buna inanabilirdim."

Gülümseyerek başımı öne eğdim. Sessiz bir kabul ediş, kibar bir onaylama.

Salonun ortalarına doğru birlikte yürüdük. Birbirimizin önünde birlikte eğildik, ellerimiz birbirine aynı anda uzandı. Diğerlerinin gözlerinin gördüğü, önemsiz bir kuz ve bir bakıma ona hayatını borçlu olduğu için onunla dans etme inceliğini göstermiş bir Darka'dan ibaretti. Yalnızca bu çünkü öylesine bilmiyorlardı ki.

Benim tamamen kayıp hissettiğim zamanlar bir çift gözde daha da kaybolacağımı bilmediğim gibi.

Kuutam'yu, küçük dövüş eğitimlerini, ateş başındaki sohbetlerimizi, onun benim varlığımı hissedişini ya da haritamın kenarına ismimi yazdığını bilmiyorlardı. Kanayan omzumu dikkatle sardığını ya da onu korumak için bir canavarı avladığını bilmiyorlardı. Birbirimiz için kim olduğumuz hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bihaber olmaları daha iyiydi.

Nos'un yüzü, hemen hemen her zaman solgundu ama şimdi solgun değil de aydınlık gözüküyordu gözüme. Parlak. Işıltılı. Ay gibi değil bu sefer. Daha çok güneş gibi.

"Eira," diye fısıldadı ve ben, bana adımla seslenmesinin tehlikelerinden herhangi birini bile aklıma getiremedim. Çünkü o an etrafımızda kimse yoktu, Nos'un gözlerinin koyuluğuyla sarılıydık. Başka hiçbir şey yok gibiydi, derin hiçlikte yalnızca o ve ben vardık. "Kendimi sürekli seni düşünürken buluyorum."

Öyle bir uyumla dans ediyorduk ki ezelden beri birbirimizin dans eşleri gibiydik. Varlıklarımız aynı anda ortaya çıkmış; kaderlerimiz aynı kalemle, birlikte çizilmiş gibi. Birbirine dolanan ve dolandıkça düğüm olan iki kurdele gibi.

"Başına bir şey gelecek diye çok endişelendim," diye itiraf ettim.

"Yalnızca birkaç dakikalığına gitmiştim."

Ama ben yalnızca birkaç dakika öncesinden bahsetmiyordum. Tüm yolculuğumuzu kastediyordum.

“Korkma,” dedi ve korku yüreğimden uçup gitti. Birden kanatlanmış, beni öylece terk etmişti. “Her şey yolunda.”

“Her şey yolunda,” diye tekrarladım.

Dans nihayet sonlandığında konuklar bir bir odalarına dağıldı. Bizse çok daha erken ayrılmak istemiş ama hiçbir yere gitmemiştik çünkü gecenin parlak noktası sayılırdık. Bu yeterince yorucuydu. Marlo kaç kişiyle dans ettiğini, Nos da belli bir yerden sonra söylenenleri dinlemediği için konuşulanları hatırlamıyordu. Benim saçımdaki örgüler de açılmaya başlamıştı.

Nos’un yerin altında gördükleri her neyse bunu konuşmak için ne doğru zaman ne de doğru yerd, üçümüz de farkındaydık bunun. Bu yüzden sonraya bırakmayı tercih etmiş, bu konuda tek kelime etmemiştik. Meraktan ölecek gibi olduğum zamanlar olmuştu ama Nos’la dans etmek, Hilde’nin üzerine dökülen içecek sonrası attığı tiz çılgılık ve Kumandan’ı gözlemlemek yeterince dikkatimi dağıtmıştı.

Tüm kutlamadan sonra Marlo iki bacağıının üzerinde dengede durmakta zorlanıyor, sürekli ayaklarının ne kadar ağrıdığından şikâyet ediyordu. Altın saçları birbirine karışmış, yanakları al al olmuş ve koyu yeşil tünğinin üstten iki düğmesi açılmıştı. Nos’la birlikte kollarının altına girip ona odasına kadar eşlik ettik çünkü tek başına ikinci kata çıkabileceği bile meçhuldü. Onu ilk gördüğümde nasıl benim için bir yabancından farksız olabilmiş olduğunu düşündüm. Şimdi Marlo’yu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyor ve tüm bu güzel haberleri mutfaklarındaki masada, ailesine heyecanla anlatırken hareketlerini ve yüzünün alacağı hâli gözümde canlandırabiliyordum.

Nos’la birlikte Marlo’yu yatağına yattığımızda Marlo, uykuyla karışık bir hâlde bizi ne kadar çok sevdiğini sayıklıyordu. İkimiz de gülmeden duramadık.

Bu gibi anlardı işte.

Bu gibi anlar, tüm bu yolculuğu, tüm bu tehlikeyi değer kılıyordu.

Marlo’nun odasından çıktığımızda Nos kapıyı dikkatlice kapattı ve bana döndü.

Gözlerimi yavaşça açıp kapadım, sanki kirpiklerim ağırlaşmıştı ve onların taşımak artık güç bir işti. Gözlerimin kıpkırmızı olduklarına da yemin edebilirdim.

Gözlerin gümüş bir kan çanağına benziyor.

“Epey uzun bir gün, değil mi?” diye sordu. Ciddiyetini bozmamıştı. Belki de yüz kaslarını bile oynatamayacak kadar yorgundu. Koridorda yanan mumlardan biri de bitik hâlde olmalıydı ki birden söndü.

Tüm yorgunluğuma rağmen, “Daha da uzun olmalı,” derken ve Nos’un ellerine uzanırken buldum kendimi. Onun da yalnızca benim ellerime ulaşacak kadar gücü vardı. İkimiz de gecenin bitmesini istemiyorduk şimdi.

“Öyleyse gel,” dedi usulca, elimi bırakmadan. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

ÖDÜNÇ ALINMIŞ SONSUZLUK

Gece, her yeri öyle kusursuzca örtmüştü ki Gölge Sarayı'nın uzun koridorlarında yürürken yalnızca birkaç saat önce bu koridorlar tıka basa feylerle doluymuş gibi değildi hiç. Tek bir ses yoktu, ne müzik ne kahkahalar ne de bardakların şingirtısı işitiliyordu. Yiyecek ya da ter kokusu yerineyse yalnızca Nos'un ferah kokusunu alıyordum. Koca yapıda başka tek bir kimse yokmuş gibiydi şimdi.

Sessizce dördüncü kata çıktık. Mumların değiştirilme vakti gelmiş olmalıydı çünkü birer birer sönüyorlardı.

Koridorun bir bölümü ziyaretçilere kapatılmış, önüne siyah, kadife kordonlu bir bariyer konmuştu. Nos kordonu açarken tereddüt ettiğimi görünce bir sorun olmadığını söyledi. Elbette bir sorun yoktu, Kumandan bizi burada görmediği sürece.

Ziyarete kapalı kısım da kapısı kapalı odalarla doluydu. Nos elimden tutup, "Bu taraftan," diyerek yalnız bir kapının önüne götürdü beni ve içeri girdik.

Fazla büyük olmayan bu odanın neye benzediğini içeri girer girmez anladım, odaya evin geri kalan kısımlarından farklı bir sessizlik ve bambaşka bir karanlık hâkimdi. Oda bir anıttı, içindeki sessizlik de karanlık da ölüm-den ve yıkımdan başkasına ait değildi.

Odanın her yerinde bulunan platformların üzerinde maddi değeri olmasa da manevi açıdan paha biçilemeyecek olduğunu düşündüğüm nesneler konmuştu. İçeri süzülen ayın ışığını yansıtan süslü bir ayna, küçük bir mücevher sandığı, zarif bir mektup açacağı ve nicesi.

Ama benim ilgimi çeken, diğer her şeyden önce, duvardaki tabloydu.

Işıkların birkaçı doğrudan tabloya verilmişti. Bu portre harika aydınlanıyor, her bir görünmez fırça darbesini ve onca emeği görünür kılıyordu.

İlk başta Nos'un bir başka kusursuz eseri olduğunu düşündüm. Ama sonra, duvara yaklaşıncı portrenin altına asılmış yazıyı gördüm.

Nua Salvor.

Nos da yanımda durdu. Kaç kez burada, böyle dakikalarca ya da saatlerce ayakta durmuştu kim bilir. Şimdi o da hareketsiz durmuş, önümüzdeki esere bakıyordu.

Bana annesinin adını hiç söylememişti ama o olduğunu biliyordum.

Dolgun yanakları ve dudaklarıyla çok güzel bir kadındı. Tıpkı Nos'unkiler gibi koyu renk saçlarıyla gözleri vardı. Sanatçı, gözlerini boyarken tek bir parıltı noktası eklemek için bile beyaz renk kullanmamıştı.

Üzerindeki uzun ve geniş kolları altın sarısı, gövdesi koyu yeşil, dantel işlemeli zengin bir elbiseydi. Başındaysa kırmızı zambaklardan bir taç vardı.

Karnının üzerine koyduğu eli yuvarlak karnını ortaya çıkarmış olmasaydı hamile olduğunu bol elbisesinden de dolgun yanaklarından da kimse anlamazdı.

Annesi, Nos'u çok severdi. Yaşasaydı eğer.

Tekrar, çok dikkat etmeden gözlerimi tablonun üstünde gezdirince bir şeyin farkına vardım. Yüzü... Gözleri dışında korkunç boyutlarda tanıdık geldi birden bana bu kadın.

"Tıpkı..."

"Sana benziyor, evet," diye Nos tamamladı cümlemi, gözlerini karşıdan ayırmamıştı. Ne zamandır farkındaydı? "Ancak her zaman değil. Yalnızca ortam fazla aydınlık değilken ve yüzünün sol tarafını bu şekilde çevirdiğinde ışık da şuradan gelirse benziyorsunuz. Çünkü bak, senin burnunla yanakların çok daha küçük, gözlerin daha büyük ve dudakların..." Bir saniyeliğine dikkati dağıldı fakat hızla toparladı kendini. "Dudakların da daha ince. Babam seni gördüğünde ona benzediğine dair hiçbir vurgu yapmadı çünkü aslında hiç benzemiyorsunuz. Sanırım bir tür ışık oyunundan fazlası değil."

Doğruydu. Tek tek bakıldığında benzeyen hiçbir özelliğimiz yoktu.

"Marlo'nun evinde," diye devam ettiğinde yüzümü ona çevirdim. İçi içine sığmıyor gibiydi, dışarı çıkmak isteyen sabırsız cümleler vardı dudaklarında. "Seni ilk gördüğüm zaman... Eira, bunu nasıl anlatacağım bilmiyorum."

“Sorun değil, acele etmene gerek yok.”

Yalnızca ortam fazla aydınlık değilken ve yüzünün sol tarafını bu şekilde çevirdiğinde ışık da şuradan gelirse...

“O kapıdan girip seni gördüğüm an, bir saniyeden daha az bir süre tüm bu koşullar mevcuttu ve o bir anda... O hiç ölmemiş gibiydi.” Konuşmakta zorlanıyordu. “O hiç ölmemiş, ben hiç ölümle lanetlenmemişim gibiydi.”

“Nos...”

“Sadece bir an. O olmadığını elbette biliyordum, bu öyle bir şey değil. Yalnızca bu portreyi hatırlatmıştın bana ve karşımda duruyordun, hepsi buydu. Ama ben ölüm tarafından işaretlenmemiş olduğum hissine hayatım boyunca bir anlığına bile sahip olmamışken... O tek an ne bir katildim ne bir günahkâr ne de bir kaçak. Ölümle hiç tanışmamış gibiydim. Devasa boyutta yeni bir şeydi bu benim için; karanlığın mutlak olmadığını, aydınlığın mümkün olabileceğini gösteren bir pencere olmuştun benim için. Farkında bile değildin ama sandığından çok, çok daha önce kurtarmıştın beni, Eira.

Seninle tanıştığı gece Marlo'nun salonunda yerde oturmuş araştırma yaptığımı hatırlıyorum. Marlo kitaplarda tasvir edildiğinin aksine tıpkı bize benzediğini söylemişti. Elbette, kulakların dışında. Uzun, kahverengi dalgalı saçlar...” Parmağını saçımın dağılmış bir tutamına dikkatle doladı. Bakışları gözlerime çıkarken yanağını avucunun içine aldı sonra. “Ve gri gözler. Dişlerin sivri uçlu değildi. Tüm o saçmalıkların aksine yıkımı getirmek ister gibi bir hâlin de yoktu. ‘Uysal,’ demişti Marlo. ‘Yalnızca korktuğu için böyle davranıyor da olabilir ama söylediklerinin hiçbiri yalan değildi.’”

Nos hatıraların sarhoşluğuyla gülümsedi. Tüm bunları yıllar önce yaşamış, üzerinden çok sular akmış gibi anlatıyordu. Yıllar olmamıştı ama o zamandan şimdiye dek gerçekten de nice badireler atlatmıştık.

“Kıyamet Dünyası’ndan gelmediğini biliyorduk, kana susamış bir savaşçı ya da savaşa dair herhangi bir arzun olmadığını da çok geçmeden anladık

Sonra, seni tanımaya başladıkça kendimi seni daha da yakından tanımak isterken buldum hep. Şimdi ismi *Kuutam* olan o hançere ilk baktığında gözlerindeki o adlandıramadığım ifadenin ne olduğu, zihninde sürekli dolanan düşünceler ya da kâbusların... Tam olarak ne zaman bilmiyorum. İçimdeki bir şeyleri derin uykusundan uyandırmıştın ya da içeride bir yerlerde önceden hiç var olmayan şeylere can vermiştin. Seninle birlikte gelen

her küçük ve büyük his çok yeniydi. Bana hissettirdiğin her şey, Eira... Yepyenydi."

Eğilip kısacık bir süre bekledi. Bunu hâlâ yapabiliyorken yüzünün hemen önünde oluşumun tadını çıkarıyordu. Kokumun ona ulaşabiliyor oluşuna minnettar olduğunu belli eden bir bekleyişti. Yavaşça öptü beni, telaş etmeden. Gecenin hâlâ sahip olduğumuz dakikalarından hiçbirini aceleye getirmek istemiyordu. "Çevresini saran ölüme özlem duyacak zalim bir savaşçı olmadığını biliyorum." Sesi daha önce hiç olmadığı kadar dingindi. "Ama bana öyle geliyor ki bir gün çıkıp, 'Bir savaş başlatacağım,' desen sana cevabım, 'Nereden başlıyoruz?' olurdu."

"Uzun kirpiklerinin her bir tanesi için savaş olmayan bu dünyaya savaş kendi ellerimle taşıyabilirim."

Başını iki yana sallayıp reddederken gülümsüyordu. "Merhamet, sevgili Eira," dedi. "Merhamet senin en güçlü yönün."

Kısa bir saniye duraksadım. Merhamet... Datura'yı boydan boya keserken merhametli değildim. Önümüzü kesip sahip olduğumuz her şeyi isteyen adamlardan birinin bacağına *Kuutamö*'yu aniden saplarken ya da o gün demirci dükkânındaki hırsızları bir bir vururken ve adamların attığı çığlıklardan zevk alırken hiç ama hiç merhametli değildim. Nos'un ne düşüneceğini bilmediğimden görmesinden korktuğum yanımdı bu.

Artık önemi yok.

"Peki ya yanılıyorsan? Ya sandığın kadar merhametli değilsem? Birini öldürdüğümü söylesem bana inanır mıydın, Nos?"

"İnanırdım ve benim için Eira olmaya devam ederdin." Saçımı kibarcı kulağımın arkasına doğru itti. "Monterili Eira. Yön duygusu şaşırtıcı derecede iyi. Gece gökyüzü renginin asıl sahibi, beni korumak için bir canavarla savaşacak, canını riske atacak kadar yürekli ve biraz daha dinlenebileyim diye nöbet sıramın gelip gelmediği konusunda yalan söyleyecek kadar merhametli. Mükemmel bir oyuncu, idare eder bir ressam olan Eira. Sevmediğim bir özelliğin bile yok."

Gözlerim dolduğu için bulanık görüyordum onu ama o, yine de çok güzeldi. Anlayışla dolu, binlerce yıldızın ışığıyla parlayan gözleri, asıl sahibi olduğumu söylediği gece gökyüzü renkli saçları, geniş omuzları ve yorgun ama zarif elleri... Karanlığın en huzur verici tonu, sessizliğin sakinleştirici tonu...

Elinden tutup kapıya yönelirken onu da peşimde sürükledim. Nereye gittiğimizi sordu. Gözlerindeki yorgunluğu görecektim, sesindeki bitkinliği işitecek kadar iyi tanıyordum artık onu. “Odana,” diye cevap verdim.

O gece birlikte geçirdiğimiz saatler bana ödünç alınmış bir sonsuzluk gibi hissettirdi. Kısa ama ölümsüz bir zaman, eğer çok istersek gerçekten de gece hiç bitmezmiş gibi.

İstedikten ve inandıktan sonra her şeyi yapabiliriz, Eira.

Nos’un yatağında birbirimize sarılarak uzanmış, uzun süredir konuşmadığımız için nefes alıp verişlerimiz yavaşlamış ve uyumamıza ramak kalmışken, “Sana kütüphanenin yakınındaki o arka sokakta, ‘Gidecek misin?’ diye sorduğumu hatırlıyor musun?” diye sordu, konuşması bitkinlikten yavaşlamış ve sesi daha da kalınlaşmıştı.

“Elbette hatırlıyorum.” Nos’un nasıl dik durduğunu ama cümlesinin nasıl kırılğan bir şekilde havada asılı kaldığını hatırlıyordum. Yüzüne bakıp elimle biraz uzamış olan saçlarını alnından çektim.

“Kalbimin atışının sesini duymadığın için ne kadar çok şükrettim, biliyor musun?” diye fısıldadı. Alnıma bir öpücük kondurdu. “Çünkü duyuydun bana acırdın.”

KETUM AĞAÇLAR

Sabah olduğunda ve karanlık, evi neresiyse oraya çekildiğinde, Nos'un odasına şaşırtıcı derecede çok güneş ışığı geliyordu.

Dünün yorgunluğunun gözlerimden tamamen kalkması mümkün olmamıştı. Ben bu yüzden gözlerimi ovarak pencereye doğru yürürken Nos, hâlâ mışıl mışıl uyuyor, göğsü yüce bir sakinlikle inip kalkıyordu.

Dün gece uykumda Nos'un dirseğinin birkaç kez sırtıma çarpığına ve bir kez de dizinin üst bacağıma isabet ettiğine emindim. Zaina'nın Nos'la yan yana uyumaktansa yerde yatmayı tercih ettiğini hatırlayınca gülümsemdim. Şifacı, burada değilken bile alaycılığıyla beni güldürmeyi başarıyordu.

Pencerenin önünde öylece durdum. Güneşli havaya rağmen ileride, henüz uyanmamış şehrin üstündeki kara bulutlar bazı yerleri fazlasıyla gölgeli kılıyordu. Ama gölgeler bu kente, koyu renkli binalarına ve binaların sivri çatılarına yakışıyordu. Gölgelelerin her bir kıvrımı bu şehre aitti; şehri tamamlayan, Veymut'u Veymut yapan parçalardı ve şimdi, tüm bu karaltılara, alçalan koyu renkli bulutlara ve açık renkli sise rağmen hava her nasıl oluyorsa temiz gözüktüyordu.

Son günüm.

Dönüp hâlâ uyumakta olan Darka'ya tekrar baktıktan sonra çıt çıkarmadan, üzerimde onun siyah giysileriyle odadan çıktım.

Marlo'nun odasına yönelirken Doğrucu hâlâ uyuyorsa onu nasıl uyardıracağımı biliyordum.

“Uyan bakalım, gün ışığı.”

Marlo'nun uykuya uzun zaman önce teslim olmuş sivri uçlu kulakları, kapının açılırkenki hafif gıcirtısını, odanın zemininde yankılanan,

çizmelerime ait tembel sesleri ya da adı dâhil söylediğim herhangi bir sözcüğü işitmemişti.

Doğrucu'nun altın sarısı saçları dağılmış, yastığının üzerine gelişigüzel serilmişti. Biri başının hemen yanında duran, öteki yastığın altında kaybolmuş elleriyle çok daha genç, neredeyse kardeşi Kai kadar genç gözüktü gözüme.

Marlo'yu sarsarak uyandırmak gibi bir hatada bulunmayacaktım çünkü emindim ki altın kaplama saplı, parlak bıçağının ortasına kadar gelen ancak ne yazdığına hiç dikkat etmediğim altın harflerle ve sarmallarla süslenmiş o eşsiz hançeri de tıpkı bir eli gibi yastığının altındaydı şimdi.

Nos da öyle uyuyordu.

Ve ben de öyle. *Kuutamo*'nun benden uzakta olması fikri bile hoşuma gitmiyordu artık. Geçen gece hançeri yastığının altına yerleştirirken Nos, yüzünde hoşnut bir ifadeyle izlemişti her hareketimi. Sonra artık kaçınılmaz bir konu olduğu için *Kuutamo*'yu yanımda götürüp götürmeyeceğimi sorarak yüzündeki gülümsemeyi sildiğime pişman olmuşum ve ardından Nos, "O senin," diye cevaplamıştı sorumu. "Onunla istediğini yapabilirsin."

Marlo'nun odasında, pencerenin önündeki masaya birkaç dakika önce mutfaktan aldığımdan beri elimde duran tabağı yavaşça koyduğumda taze ekmeğin dayanılmaz kokusu çoktan odanın tüm duvarlarına ulaşmıştı.

"Günaydın, Doğrucu."

"Eira?" Gözlerini ovarak ve yüzünü buruşturarak doğruldu. Geçen gece Nos'la birlikte onu yatağına yatırdığımızda üzerinde uyurken rahat etmesi için giydirdiğimiz bir giysisi vardı ancak şimdi üstsüzdü. Dün gece çetin kışa ait bir gece olsa da Marlo, görünüşe bakılırsa hiç üşümemişti.

Henüz gözlerini açmadan başını geriye attı, aldığı derin nefesle burun delikleri genişlerken, "Doğal Denge aşkına... Ekmeğin kokusu mutfaktan ta buraya geliyor," diye mırıldadı.

Kahvaltıyı Marlo'yla birlikte yaptık çünkü ne kadar geç uyuduğu düşünülünce Nos'u uyandırmak içimden gelmemişti. Zaten uykuyla arası kötüydü, şimdi uyumayı başarmışken onu yatağından çekip almak acımasızlık olurdu.

Marlo, "Ee?" diye sordu. Erik marmeladını ekmeğindeki peynirin üzerine hızla ama büyük bir dikkatle sürüyordu.

Konuklardan hiçbiri henüz toparlanmaya başlamamıştı. Hâlâ uyuyor olmaları ihtimali yüksekti çünkü hâlâ sabahın çok erken saatleriydi. Mutfaktaki hazırlıklar bile tam anlamıyla başlamış sayılmazdı ama ekmeklerin bir kısmı pişmiş, bir kısmıysa soğumuştur bile.

Tenha mutfakta bulduğumuz yiyeceklerle hazırladığımız masanın üzerinden Marlo'ya kalkmış kaşlarımla bakarken çiğnemeye ara verdim.

O da bıçağını tabağının yanına koydu. Ekmeğinden bir ısırık almadan önce, "Üzerindekiler senin kıyafetlerin değil ve kimin olduklarını ikimiz de biliyoruz," dedi. "Konuş bakalım insan kız, siz ikinizin arasında neler oluyor?" Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Yemeğini çiğnerken gülümsüyordu.

"Bence zaten biliyorsun, Doğrucu."

"Elbette biliyorum ama senden duymak istiyorum." Kararsız kaldığını görünce, "Hadi ama," diye sızlandı ve kollarını masaya dayadı. "Biz arkadaşsınız. Arkadaşlar böyle şeyleri konuşur. Zeytinleri uzatır mısınız?"

Zeytinleri uzatıp Nos'la aramızdakileri anlatmaya çalıştım. Fazla detaya inmeden köprünün altında olanları, Ayvion bozuk parasını ona geri götürmek için alırken nasıl bir saniye olsun düşünmediğimi ki Marlo bu davranışımı hiç onaylamadı, kendimi onu tanımak isterken ya da sürekli onunla olmak isterken bulduğumu anlattım.

Marlo'ya hâlâ "Marliyen" diye seslendiğim zamanlarda, kışın orta yerinde birlikte yürürken yaptığımız konuşmayı hatırlatı o sabah bana. O ormandan bu masaya çok şey değişmişti.

Şaşırmamıştı, şaşırmasını beklemiyordum gerçi. Marlo da Zaina gibi uzun zaman önce fark etmiş olmalıydı. Benden hatta belki Nos'tan da önce.

"Birlikte mutlu olmanızı öyle çok isterdim ki..." dedi Marlo sıkıntıyla, anlatmam bitince. Birlikte olamayacağımızdan mı yoksa mutlu olamayacağımızdan mı emin değildi, anlayamamıştım ama sonra, "Lütfen onu geride kalbi kırık şekilde bırakma," diye ekledi. "Kalbi ölümün ateşini, acımasız rekabeti, kadim soğuğu ve hayal kırıklığını deneyimledi ama daha önce hiçbir kız tarafından kırılmadı çünkü onu daha önceki kızlardan hiçbirine emanet etmek için uzatmadı bile. Ama senin için durum belli ki farklı."

Başımı sallarken dalgındım. "Bırakmam."

Marlo'ya Nos'la yaptığımız, dönmemele ilgili olan anlaşmayı ya da Nua Salvor'un portresinin önünde yaptığımız konuşmaları anlatmadım. Nos,

isterse ben gittikten sonra onlara anlatırdı ama benim, o masada bunları anlatacak gücüm yoktu.

Nos uyandığında vakit hâlâ öğlene yakın bile değildi ve önümüzde bomboş bir gün vardı. Böylece biz de zaman geçirmek için en iyi yöntem olduğunu bildiğimiz şeyi yaptık. Yürüdük.

Veymut'un koyu renkli kaldırım taşlı sokaklarında yanlarından geçtiğimiz feylerin yalnızca bir kısmı ikinci kez bakışlarını bize çeviriyordu. Bunun sebebinin kim olduğumuzu bildiklerinden ziyade üzerimizdeki giysiler olduğunu düşünmek için geçerli sebeplerim vardı.

Veymut zengin bir şehir değildi. Kuzton gibi değil.

Binalar yakından bakınca fark ettiğim üzere derme çatma ve fazlasıyla yamuktu, sağlam göründükleri söylenemezdi. Hasarlı pencerelerle kapılar rastgele bir araya getirilmiş, değersiz malzemelerle onarılmaya çalışılmıştı. Şehrin en küçük çivileri bile paslı ve eğikti. Gözüme ilişen kırık bir pencere üstüne içeriden gelişigüzel asılmış ıslak muşamba, rüzgârla birlikte deli gibi dans ediyordu.

Kışın ortasında olmamıza rağmen şehirdeki karların çoğu sürekli yağın yağmur sayesinde erimişti ve Veymut'un gözüme temiz gözükmesinin sebebinin kentin yağmurla yıkanmadığı bir tek günün olmaması muhtemeldi. Çünkü şimdi detaylarını görebildiğim şehir, temiz olmaktan uzaktı. Eh, en azından o kadar da kötü kokmuyordu. Kışın olması gerektiği gibi yoğun sis, soğuk yağmur ve ağır baca dumanı kokuyordu. Buna rağmen bazı feylerin ellerinde şemsiyeleri, bazılarının ise onları sıcak tutacak bir pelerinleri ya da yağmurun yavaş yavaş içlerine işlemesini önleyecek bir ceketleri bile yoktu.

İnsanların varlıklı olmayışı, köşe başındaki her satıcının gözlerindeki çaresizlikte ve çatlak pencerelerin ardından dışarıyı izleyen her çocuğun yüzünde görülüyordu.

Öte yandan Nos'un siyah renkli çizmelerinde tek bir delik, benim üzerimdeki koyu renkli yün pelerinde tek bir yırtık yoktu. Marlo'nun saçları temiz, altın bir parıltıyla göz kamaştırıyordu. Bu sebepten dikkatleri üzerimize çekmek berbat bir histi ama biz yürüdük.

Sık sık birbirimize bile çaktırmadan hançerlerimizi yoklayarak, çevrede bize gereğinden fazla dikkatli bakan feyleri fark edebilmek için etrafı kolaçan ederek yürüdük.

Şehrin merkezine dek, o kadim ağaç önümüzde tüm kudretiyle dikilene dek yürüdük.

Veymut Çamı.

Ağacın etrafında önünde öylece dikilmiş, gözlerini tam tepesine dikmek için başlarını sonuna kadar geriye atmış bizden başka kimsecikler yoktu.

Yine de yaşlı çamın tepesini göremedik, yağmur tekrar yağarak gözlerimizi bembeyaz gökyüzüne bakmayalım diye sularla doldurmaya başlamıştı.

Nos, bu görkemli ağacın neye benzediğini belki de unutmuydu çünkü onun o geniş, çizgilerle dolu gövdesini ömründe ilk kez görüyormuş gibi etkilenmiş bir sesle, “Bu toprakların üzerindeki her canlı, her bina, şehrin her küçük ve büyük parçası tümden, hiç var olmamış gibi yok olsa,” dedi. “Bu inatçı ihtiyar olduğu yerde dimdik durmaya devam eder gibi gözüküyor.”

Ben başımı sallarken Marlo, “Nos?” diye seslenince Darka ve ben ona doğru döndük.

Çevredeki sessizlikle tenhalık, havadaki soğuk ve ıslaklık... Bunların hepsi sabahın ilk ışıklarındaki bir zaman dilimindeymişiz gibi hissettiriyordu. Güne yeniden, en baştan başlıyormuşuz gibi...

“Yer altında,” diyerek devam etti Doğrucu. “Neler gördün? Anlatmak için sormamızı mı bekliyorsun?”

“Hayır,” diyerek sorusunu ben yanıtladım. “Ben dün sordum ama yine de yanıtlamadı.”

Dikkate değer ya da endişelenecek bir şey değil.

Odasındaki yatakta yan yana uzanırken ona yer altında ne gördüğünü sorduğumda bana verdiği cevap buydu.

Şimdi bunu düşünmeyelim, Eira.

“Anlatacak pek bir şey yoktu,” diye açıkladı Nos şimdi, gözleri hâlâ çamın iğneleri üzerinde geziniyordu. “Zindana da herhangi bir evin bodrumuna da benzemiyordu. Yalnızca bir yer altıydı, o kadar.”

“Neden inmiş aşağıya öyleyse?”

Nos omuz silkti. “Hazırlıklara göz atmaya ya da her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye,” dedikten sonra gözlerini bana çevirdi. “Kazan çoktan indirilmişti. Acele ediyor.”

“Eh, Kumandan’ın zamanının kıymetli olduğu bilmediğimiz bir şey değil,” dedi Marlo. Gözleri arkamızdaki bir şeyleri izliyordu. Ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

Arkamı dönüp baktığımda yaşlı bir adamın yere düşmüş şapkasını almak için öne doğru eğilmeye çalıştığını gördüm. Doğrucu yanımızdan sık adımlarla uzaklaşarak adama doğru yürüdü. Şapkayı adama verdikten sonra da koluna girip ona eşlik ederken sohbet etmeye başladığım görünce gülümsedim. Marlo, onca şeyden sonra bile içindeki iyiliğin ölmesine hiç izin vermemiş, onu ne kadar kötü durumda olursa olsun hayatta tutmayı başarmıştı. Yalnızca hayatta tutmakla da kalmamış, içindeki o minik iyilik ateşini iyileştirmişti.

Marlo gözden kaybolurken Nos gözlerini ağaçtan ayırmadı. “Sana anlatmam gereken son bir şey kaldı,” dedi. “Sana o günü anlatacağım.”

Hangi günden bahsettiğini anlamamıştım başta. Çünkü o günü anlatmak isteyeceği fikri bir kez olsun uğramamıştı aklıma.

“Adı Reino Savin’di.” Öyle kısık sesle konuşuyordu ki söylediği hiçbir kelimeyi doğru anladığımdan kesin olarak emin olamıyordum. “Ve yalnızca on altı yaşındaydı.”

“Nos, bana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilsin...”

“Sana anlatmak istiyorum. Lütfen, bırak anlatayım.”

Bana döndü, gözlerinde yaşlar birikmeye başlıyor, yanlarında duran ellerinden biri titriyordu. “Elimize nasıl geçtiği bana hiç söylenmedi çünkü benim işim bu bilgiye sahip olmamı gerektirmiyordu. Simsiyah, kısa saçları vardı ve benden neredeyse iki baş kadar kısaydı.”

Bunları daha önce hiç dile getirmediğinden olsa gerek şimdi nasıl söylemesi gerektiğini bilemiyor, zihninde uçuşan kelimeleri yakalayıp bir araya getirmeye çalışırken soluğu kesiliyordu.

“Veylintonlu olmasına rağmen Darka’ydı. Güçlüydü ama ellerini kullanmadan büyü yapmayı bilmiyordu çünkü ona bunu öğretecek kimsesi yoktu. Her nedense Veylinton’da kalmış, bir şekilde Çürük korsanlara kendini kabul ettirmeyi başarmıştı.”

Dişlerini sıkarken çenesi gerildi. “Biz...” Burnunu çekti. “Biz onun ellerini bağladık, Eira.” Başını iki yana sallarken unutmak istiyormuş gibiydi. “Zincirledik. Dişlerini kullanarak kesemesin diye...”

Avuçlarını gözlerine bastırırken boğuk bir ses çıkardı. Öyle acı çekiyordu ki... “Nos, lütfen...”

Bir avucunu bana doğru kaldırıp devam etti. “Suçluydu, evet. Avalon’daki silahları çalan ekibin bir parçasıydı, emindim buna ama elimde henüz kanıt sayılabilecek bir şeyler yoktu. Çünkü konuşmuyordu.

Gözlerini bana diyor, ona vurduğum her sefer, ‘Elinden gelenin en iyisi bu mu?’ der gibi bakıyordu bana. Ama bu beni kızdıran şeylerden biri olmadı hiçbir zaman. Sonunda konuşacağını biliyordum. Hepsi bir gün konuşurdu.

Ama direnci... Eira, öyle boyun eğmiyordu ki... Baskı onun için bir hiçti. Anlıyor musun? Bir *hiç*. On altı yaşındaydı ve ne kadar korkutucu olursak olalım... Ona yaşattığımız sıkıntı onun için hiçbir şeydi. Kırılmaz candan yapılmıştı sanki. Bedeni değil ama ruhu...”

Nos karşıma geçip bana döndü. Omuzları çökmüş, gözlerinin altı bir önceki gece saatlerce uyuyabilmiş olmasına rağmen kızarmıştı.

“Onu isteyerek öldürmedim,” dedi yine. Pek çok kez tekrar ettiği için dudaklarının alışmış olduğu bir cümleydi. Başını omzumla boynum arasındaki yere bıraktı. “Ama bazen, belki de onu öldürmeyi gerçekten istemişimdir diye düşünüyorum.” Bu cümleyi gözlerime bakarak söyleyemeyecek olduğunu anladım.

“Buna inanmıyorum,” dedim fısıltıyla. “Hem de hiç.”

İnanmıyordum. Birazcık bile. Çünkü doğru değildi.

“O benim olmak isteyip olmakta başarısız olduğum her şeydi,” dedi acıyla. Başını omzumdan kaldırıp arkasını dönerek bir adım attı. “Bana öyle benziyordu ama benden öyle farklıydı ki...”

Sırtını ağaca doğru çevrilmiş banklardan birine verip yere oturdu. Yerin ıslak ya da soğuk oluşunu önemsemeden dizlerini kendine çekti, dirseklerini dizlerine koyup başını ellerinin arasına aldı. Etrafta onu böyle görececek kimsecikler yoktu. Benim dışımda.

Yanında diz çöktüm ve elimi sırtına koydum. Ellerinden birini yüzünden uzaklaştırıp nazikçe yüzünü kendime doğru çevirdim. “Bak bana, Nos. Ben buradayım. Seninleyim. Hemen yanıdayım. Karşımda duran şey her neyse seninle birlikte ona karşı koyarım. Şimdi... Anlatmaya devam et. Yükünün birazını olsun üstlenmeme izin ver.”

Usulca başını sallarken gözlerini ayırmadı benden.

“Günlerden neydi, saat kaçtı bilmiyorum. Öfkemin kontrol altında tutmakta başarısız olduğumdan taştığı andı. Yaşamım boyunca sakladığım, ara ara içini boşaltmaktansa olduğu gibi alıp rafa kaldırdığım öfke kutusunun kapağı o gün kapanmadı.

Arkam ona dönüktü. Hiddetle bağıırırken artık benim buna devam etmek istemediğimi anlayacağını ve nihayet konuşacağını umarken silik mor ve pembe izlerle dolu ellerimi kontrolsüzce savurmama engel olamıyordum ama ona döndüğüm an büyüünün elimden kaçacağını ve onu bulacağını bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Bunu düşünmemiştim bile. Nasıl olduğunu bugün bile anlamıyorum.

Büyünün boğazını kestiğini görmedim bile. Tek görebildiğim öteki duvara bile kan sıçradığıydı. Her yerde kan vardı. Alışkın olmadığım türden bir kan.” Alnını ovmaya başladı. “Yanına koştum, Zaina’ya seslendim, pek çok kez hem de. Ama yararsız bir çaba olduğunu biliyordum. Kimse beni duymadı.” Gözleri tekrar dolarken ve yüzü acıyla buruşurken gülümsemeye çalıştı. “Öldü ve ben başında durduğum sürece hiç ses çıkarmadı. Ölüken bile tek kelime konuşmadı. Küfür bile etmedi. Yalnızca on altı yaşındaydı ama ellerine bağladığımız zincirler iradesinden daha çelik değildi.”

Kollarımla onu sardım, tutabildiğim kadar sıkı tuttum; dünyanın dağları ve ağaçların toprağı tuttuğı gibi. İstedığı kadar bu şekilde kalabilirdim. İhtiyacı olduğu kadar kalacaktım da.

Bir süre sonra ayrıldı kollarımdan ve yüzümü incelemeye koyuldu. Tüm bunları bilmek, ona bakan gözlerimdeki herhangi bir şeyi değiştirmiş miydi, onu anlamaya çalışıyordu belki de. Eğer öyleyse göreceğı şey, her zaman ki parlak dolunay gibi gözüken gümüş gözlerden ibaret olacaktı.

“Artık o kadar ağır hissettirmiyor, değil mi?” diye sordum. “Hâlâ ağır ama daha az.”

Yüzü acıyla boyanmıştı. Ama gücünü toplayacaktı. Yanaklarını parlatan gözyaşlarını ve pantolonundaki çamurları silecek, bu sabah uyandığı zaman olduğundan daha da güçlü olacaktı. Bazı olaylar insanı güçlendirirdi, bazıları yalnızca anlatmak da öyle.

Bir kez daha ona her şeyi anlatma arzusuyla doldum. Ama burada olmazdı. Şimdi değil.

Başımı kaldırıp tepesini göremediğim ağaca baktım. Kollarımı tekrar Nos’a doladım ve “Bende kalacak,” dedim. “Çünkü anlatmamı istemeyeceğini biliyorum.”

“Teşekkür ederim, Eira. Hepsi için.”

Tüm bunları kimseye anlatmamıştı. Anlatmak için beni seçmişti. Çünkü Marlo’nun dediği gibi, kalbini daha önce kimseye emanet etmek için uzatmamıştı bile. Ama benim için durum belli ki farklıydı.

O benim kâbuslarımı uzaklaştırmayı başarmıştı. Görünüşe bakılırsa aynısını ben de onun için yapabiliyordum. Ayazdan ve kışın vahşi canavarlarından kaçarken sığındığı mağara bendim. Bunu bilmek, içimdeki soğuk bir şömineyi tutuşturdu.

Tekrar ağaca baktığımda bu ağacın bir eşinin de insan dünyasında olup olmadığını merak ettim. “Veymut,” dedim sonra yavaşça. “O da anlatmayacak sanırım kimseye.”

Nos’un dudaklarının kenarları minnetle çekişti ve Veymut şehrinin bulutlu göğünde parlak bir gökkuşağı belirdi.

“Gülme, Darka, ben ciddiylim,” dedim ona gülerek, güldüğünü görmekten başka bir dileğim yoktu o an. “Şaşırtıcı biliyorum ama ağaçlar son derece ketumdur.”

Nos yüzünü Veymut’a çevirdi. “Öyleler,” diye mınıldandı yüzünde bir tebessümle ve sanki gökkuşağı o an, az öncekinden de parlaktı.

HİÇBİR DÜNYA ÜZERİNDE OLMAYANLAR

Karanlık nihayet çöktüğünde, Gölge Sarayı'na daha önce belki de hiç görmediği bir telaş egemendi. Odalar eşyalarını toplarken acele etmeyen kadınlarla ve erkeklerle, koridorlarsa o ağır çantaları zemin kata güç bela indiren uşaklarla doluydu. Uşaklarla hizmetliler kimse onları dinlemiyorken homurdanıyor, gevezelik eden soylular bir dakikanın yarısı kadar bile sessiz kalmıyordu. Karanlık çöktükten birkaç saat sonra, konukların yalnızca birkaçı evlerine dönmek üzere arabalara binmiş ve uzaklaşmıştı.

Herkes yeterince meşguldü. O gece, Gölge Sarayı'ndaki soylu bakışlar ya da mücevherli kulaklar yalnızca üç kişiye dönük değildi: Nos Salvor, Marliyen Çırpıkanat ve İlarıa Rosin.

Çoktan unutulmuştuk. Gündemden hızla düşmüş, birden hiçliğe karışmıştık ve bundan epey memnunduk.

Kumandan kargaşaya yol açmamak adına herkesle önceden vedalaşmış, yolculuklarının keyifli geçmesi için feylere içten bir gülümseme eşliğinde hediyeler dağıtırken iyi dileklerde bulunmuştu. Sonra o da ortadan yok olmuş ve o gece biz üçümüz dışında kimsenin aklının kıyısından bir daha geçmemişti.

Askerlerden beşi bizi almaya geldiğinde gece ne çok yeni ne de çok eskiydi. Tek kelime etmemiş, uniformaların içindeki bu adamları takip etmeye koyulmadan önce birbirimizin yüzlerini kontrol etmiştik. Olur da ne hissettiğimizi bakışlarımızdan anlarız diye. Marlo hüzünlüydü ama tıpkı o merdivenin altında olduğu zamanki gibi dostane gözüküyordu yine.

Seni tanımak bir zevkti. Ama seninle arkadaş olmak, Eira... Başıma gelen en güzel şeylerden biri.

Veda konuşmasını çoktan yapmıştık elbette. Pek çok kez hayatımı kurtardıkları için teşekkür etmiştim ama hayatımı kurtarmaktan fazlasını yapmışlardı. Öyle ki Marlo'ya sarıldığımda ya da Nos'u öptüğümde içimden onları bırakmak, kollarımdan uzaklaşmalarına izin vermek gelmemişti. Bu dünyada feyler arası bir savaş olmuyordu belki ama biz birbirimizin yaşamı için pek çok şeyle savaşmıştık. Ölümüne yan yana karşı koymuş, soğukla birlikte mücadele etmiştik. Kötü düşünceleri, kâbusları omuz omuza defetmiştik. Savaşçı olmak için kalkanlara, mızraklara ve sağlam zırhlara ihtiyaç yoktu. Çoğu zaman somut bir düşmana bile gerek yoktu. Marlo, Zaina, Nos ve ben... Hepimiz savaşçıydık. Bay ve Bayan Çırpıkanat, annem, babam ve Kona da öyle. Çünkü işler zorlaştığında hiçbirimiz öylece pes etmemiş, vazgeçmemiştik.

Nos bana uzun uzun bakmıştı, neye benzediğimi zihnine kazır gibi. Bir sonraki sefere kadar portremi kusursuzca tamamlayabilmek için ya da bir sonraki sefer olmazsa ve bir daha beni göremezse yüzümü birkaç gün daha fazla hatırlayabilmek için.

"Bayan Karlorian..."

"Bırak şimdi b..."

"Eira."

Adımı fısıldar gibi söyleyince zihnim birden sustu. Kafamdaki tüm hırçın dalgalar aniden durulmuş, düşüncelerimi biçimlendiren deniz çarşaftan farksız olmuştu. Kara bulutlar uzaklaşmış ve güneş dönmüştü.

"Vedalarından hiç hoşlanmam," diye itiraf etti. Zaten veda etmiyordu. Veda etmeye gerek görmüyordu çünkü bunu yalnızca onunla ben biliyor olsak da bugün hiçbir şey bitmeyecekti. Parmak uçlarıyla yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına usulca itti. Eğilip, "Portren seni bekliyor olacak," diye fısıldadı. "Ve ben de öyle."

Şimdi ise Nos temkinliydi, her zamanki gibi. İlaria Rosin'e karşı hiçbir şey hissetmiyordu, özellikle Kumandan'ın askerlerinin yanında renk veremeyecekti. Onun için önem arz eden her küçük parçasını saklamada ustaydı.

Merdivenlerden inerken Kumandan'ın emrinde kaç askerinin olabileceğini düşündüm. Yüzlerce, belki binlerce olmalıydı. Askerleri şahsi meseleleri için kullandığını kralın kendisi biliyor muydu?

İkinci katın pencerelerinden birinden dışarı bakınca aşağıdaki askerleri gördüm, onlarcası toplu hâlde bahçede yürüyorlardı. Gidiyorlardı. Bizi

Kumandan'la, Gölge Sarayı'nın çalışanlarıyla ve hâlâ eşyalarının tümünü toplayamamış soylularla yalnız bırakıyorlardı.

Yer altına inen merdivenlerin başında durduk. Askerlerden biri buradan sonrasını tek başımıza inmemiz gerektiğini söylediğinde ellerimi *Kuutamo*'ya kolayca uzanabilmek için hazırda bekletiyordum. Anlaşılan o ki adamların daha aşağısını yalnızca görmelerine bile izinleri yoktu, ben de işlerin çirkinleşip çirkinleşmeyeceğinden artık hiç emin değildim.

Dikkate değer ya da endişelenecek bir şey değil, demişti Nos. *Ona güveniyorsan şimdi neden şüpheye düşüyorsun?*

Karanlığa doğru attığımız her adımda, çizmelerimizin dövdüğü basamak sayısı çoğaldıkça serin hava şiddetini arttırıyordu. Duyduğumuz tek ses adımlarımızın duvarlara çarpıp tekrar sivri kulaklarımıza gelen hafif yankılarıydı. Düşen sıcaklık, artan sessizlik ve rutubet kokusu... Yerin karanlık derinliklerine doğru ilerlerken bir an, yalnızca bir an, dosdoğru bir mezara yürüyormuşuz gibi hissettim.

Sanki bu koridorlarda bizden çok önceden beri ölüm yürüyormuş ve acele etmeden bu basamaklardan geçerken yerdeki çadaklara, duvardaki boşluklara kokusu sinmişti.

Yürürken geride tek bir ayak izimiz bile kalmıyordu.

Belki düşmanlarını hapsettiği, büyüü parmaklıkları olan sıralı pek çok hücre vardır.

Ya da kendisi için çalışsın diye bir cadıyı alıkoymuştur.

Belki de bir Datura'yı yakalamış, onu içeri tıkmak için bir zindan inşa etmiştir ve eğitmeye çalışıyordur, kim bilir?

HAYIR.

Dikkate değer ya da endişelenecek bir şey değil.

Çünkü Nos böyle söyledi.

Çünkü öteki türlü olsaydı eğer, Nos bunu bize söylerdi.

Karanlıkta yüzünü zar zor seçebildiğim Nos'a döndüm. Beyaz yüzü, çevremizi saran ve kirli olduğu için hiç de beyaz olmayan duvarlardan bir başkası gibiydi ama onun da bu durumdan pek memnun olmadığını hissediyordum. En yakın vakit olduğu için kutlamaların bittiği bugünün gecesini uygun görmüştük ama şimdi tekrar düşününce... Sabaha kadar

beklemiş olsaydık fena olmayabilirdi. Bu gecenin havasında belli belirsiz bir uğursuzluk hissediliyordu. Kim bilir, belki de yalnızca bana öyle geliyordu.

Marlo, “Burayı hiç sevmedim,” diye itiraf edince huzursuz sesi merdiven boşluğunda yankılandı.

Nos ellerinden biri ceketinin cebinde olduğu için rahat ve tasasız görünüyordu ama ben Ayvion bozukluğunu parmaklarının arasında çevirirken onu Kumandan’ın görmesini istemediğini biliyordum. Nos, “Fazla sessiz,” dedi. Bunu ondan duymak tuhaftı. “Yalıtılmış olmalı.”

“Ne kadar aşağıdayız?” diye sordum ama aldığım cevap sessizlikten öteye geçmedi. İkisi de bilmiyordu ne kadar aşağıda olduğumuzu.

Nihayet inmemiz gereken merdivenler bittiğinde kendimi geniş -çok geniş- ve tümü taştan yapılmış bir tabutun içinde gibi hissettim.

İçerisi duvarlara yerleştirilmiş uzun ve coşkuyla yanan meşalelerle aydınlatılmıştı ama yine de karanlıktı. Soğuk etkiliydi, burada herhangi bir ısı sistemi ya da bir şömine yoktu. Duvarlar, üzerinde meşale olmayan kısımlarının yalnızca yakınından geçerken bile soğuk üflüyordu. İçeride pek çok kolon ve elbette, büyük bir demir kazan vardı.

Başka hiçbir şey olmaz sanmıştım ama ortalarda bir yerde, kazanın biraz ilerisinde bir masa gözüme ilişti. Üzerinde kalemlerle kâğıtlar olan bir çalışma masası ve sandalyesi. Yalnızca bu ikisi bile bu ıssız mahzeni bir çeşit gizli ofise çevirmeye çalışılmış gibi gösteriyordu. Sanki normal bir günde burada değillermiş de yalnızca bugün için buraya taşınmışlardı. Arkada bir yerlerde de raflar vardı ancak rafları dolduran nesneleri -artık her ne vardıysa- hem zayıf ışık yüzünden hem de mesafe yüzünden seçemiyordum. İçerisi öyle büyüktü.

Kumandan’ın nereden çıktığını görmemiştım, birden var olmuş gibi odanın ortasında belirdiğinde, “Hoş geldiniz,” diyerek selamladı bizi. Ellerini iki yana açtı. “Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Neden bu tarafa gelmiyorsunuz?”

Merdivenlerin bitiminde öylece dikilirken ortada dağınıklık olarak adlandırabileceğim tek bir şey gözüme çarpmadı. Ancak sonra yalnızca benimle konuştuğunu fark ettim. Kumandan ne Marlo’yla ne de oğluyla bu hareketli ses tonunda konuşuyordu. Sesinde belli belirsiz bir heyecan vardı, Kumandan’ı tammasam neredeyse kaygı diyeceğim, belki gülümsemeyle maskeleyemeye çalıştığı bir tuhaflık. Konukları olan soylular ve onun -bir de elbette itibarı- için gerçekten önem taşıyan feyleri karşısında açılış

konuşması yaparken bundan çok daha fazla güveniyordu kendine. Arkasına yaslanmış, dimdik duruyor ve tane tane konuşuyordu ama şimdi karşısındaki üç kişiyi selamlarken acele etmiş, ellerini nereye koyacağını bilememiş gibiydi. Bizden mi çekiniyordu? Benden mi?

O dakikalarda gerçeklik hiç de gerçek gibi gelmiyordu. Her şey, çok sahici bir tür rüyadan ibaretmiş gibiydi, kokuyu alabiliyordum, soğuğu hissedebiliyor ve Kumandan'ın bizi buyur edişini duyabiliyordum ama yine de gerçek gibi hissettirmiyordu tüm bunlar. Öte yandan rüyada olmadığımı biliyordum. Rüyada olsaydım meşalelerin ışıklarının ulaşamadığı köşeler ya da silindir kolonların -Tanrı'nın cezası binanın yer altında kalan, kimsenin görmediği ama yine de ince bir işçilikle yapılmış taş kolonlarının- gölgeleri böylesine karanlık olmazdı. Karanlık olurdu ama böylesine koyu bir karanlık değil.

"Neden başka kimse yok?" diye sordum. Kumandan, son derece gizli bir iş çeviriyor olmamıza rağmen kapıya ya da merdivenlerin başına hiç asker dikmemişti.

Gülümsedi ama ardından kısık gözleriyle Marlo'yu süzdü. "Çünkü bu büyü için başka kimseye ihtiyacımız yok." Konuşurken epey ciddiye.

Marlo meraklıydı ama gelmek istemesinin asıl sebebi merakı değil, bir sorun çıkacağından endişe etmesiydi. Fazladan bir kişi demek saniyeden kısa bir sürede yumruklara dönüşebilecek fazladan iki el, ağır tekmeler savurabilecek ilave iki bacak ve keskin bir hançer daha demekti.

"Söyleyin bana, Eira," dedi Kumandan, sesi en az duvarlar kadar soğuktu ama her nasılsa ilgiliydi de. "İnsan dünyasında özlediğiniz kimler var?"

Marlo meşalelerden birine yanaşmış, biraz olsun ısınmayı ümit ederek ellerini ateşe doğru kaldırmıştı. Nos ise duvar diplerinden yürüyerek odada yavaş bir tur atıyor, bir yandan her yeri kolağan ediyordu. Ne aradığını söylemek zordu, gizlenmiş askerlerdi belki de. Tüm dikkati, olduğu yerde dikilmeyi tercih eden benim üzerimde toplanmış olan Kumandan ikisini de umursamıyordu.

"Bu neden önemli?"

"İnsanların zaman zaman..." Mavi gözlerinden hızlı bir bulut geçerken bakışları madalyonuma takıldı. "Özlediği insanları anması gerekir, değil mi?"

"Annem ve kardeşim," dedim bir çırpıda. Bu sohbet son bulsun istiyordum.

“Ve onlara kavuşmak için her şeyi yaparsınız, değil mi?”

Huzursuzdum ve kalbim küt küt atmaya başlamıştı. “Evet.”

“Peki ya hiçbir dünya üzerinde olmayan sevdiklerinize kavuşmak için?”

Hiçbir dünya üzerinde olmayan.

Çünkü hayatta olmayan sevdiklerim.

Babam.

“Ne biliyorsunuz, Kumandan? Ne istiyorsunuz?” diye çıktım fakat hiddetimi gizlemek daha akıllıca olurdu.

Kumandan ellerini kaldırıncaya yüzüklerinden biri parıldadı. “Bir şey bildiğim yok, Eira. Yalnızca soru soruyordum. Sizi huzursuz ettiysem kusuruma bakmayın.”

“Neden sordunuz bunları?”

Şimdiki gülüşü anlayışla doluydu. Nos bu gülüşe hiç tanık olmuş muydu? “Sevdiği birini ölüme kaybeden insanların ruhlarında olduğu gibi gözlerinde de bir iz olur,” dedi yavaşça. Gözümün ucuyla Marlo’nun başının bizden yana döndüğünü gördüm, ellerini ovuşturuyordu. “Bir bulut. Böylece benzer acıları yaşamış olanlar birbirlerini tanırlar.”

“Siz...”

“Ben onu kaybedeli on yıllar oluyor. Sizin kaç yıl önceydi?”

Senden o kadar da farklı değilim, diyordu. Acısını anlıyorum.

Her nasılsa bu, üzgünüm demekten çok daha etkiliydi. Çok daha iyi hissettiriyordu. Kumandan’ın acımın bir kısmını üstlenmeye niyeti yoktu, onun acısı da benimkinin bana yaptığı gibi onun belini büküyordu.

“Bir yıl.”

“Şimdi söyleyin bana,” diye fısıldadı. “Onu tekrar görebilmek için, onu tekrar yanınızda hissedebilmek için bir yol olsa, ne gerekiyorsa yapmaz mıydınız?”

Onu tekrar görebilmek, geniş kollarını etrafımda bir kanat gibi hissedebilmek, şakalarını dinlemek ve gülüşüyle dalga geçmek tekrar mümkün olsa ben, bunun bedeli her neyse onu ödemeye hazır bekler miydim?

“Yapardım.”

Kumandan öyle dalgın bir hâlde başını salladı ki arkasında kalan duvarda bir şeyler bulmuş Nos'u görmedi. "Ben de yapardım," derken bulunduğu şeyleri karıştıran Nos'u duymadı, ben de Kumandan'ın dikkatini ona çekmek istemediğimden Darka'dan yana tek bir bakış bile atmadım. Kumandan'a bakmaya devam ettim. O da bana bakarken anlatmaya devam etti. "Sizin yaşlarmızdaydı, Eira. Çok gençti öldüğünde. Ölümü hiçbir zaman hak etmeyecek bir ruhu vardı."

Nos, tekrar elindeki bir kitap olduğunu düşündüğüm nesneye dönmeyen önce kafasını kaldırdı ve yüzünü babasına -şimdi annesini anlatan babasına- çevirdi. İçimden bir ses Nos'un, babasını annesi hakkında konuşurken hiç görmediğini fısıldadı bana. Yüzünü görmek istedim, gözlerinin aldığı hâli. Ama Kumandan hâlâ pürdikkat bana bakarken gece saçlarının perdelediği beyaz yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

"O öldükten sonraki on yıl boyunca onu döndürmenin bir yolunu aradım." Acıyla güldü. Bu uğraşının saçmalığını o zamanlar görememiş olmanın verdiği bir acıya benziyordu bu. Belki de o çok kıymetli zamanını boşa harcadığını fark etmediği için kendine kızıyordu. Ama sonra, "Sonunda buldum," dedi. "İmkânsıza yakın bir yoldu ama bulmuştum."

Nos aldığı her neyse onu yerine geri koyarken acele ediyordu, elleri birbirine dolaşmış gibiydi. Marlo görüş alanımda değildi.

"Ne demek istiyorsunuz, Bay Salvor?"

"Sevgili Nua'yı döndürmenin bir yolunu bulmuştum. Tek ihtiyacım olan bana yardım etmesi için ikna etmem gereken kudretli bir cadıydı. Bir de bir başka dünyaya açılan bir kapı."

SONLANMAMIŞ BİR SAVAŞ

Neler olduğunu anlamamıştım. Tek bildiğim taş kolonlardan birine doğru aniden, büyük bir hızla çekildiğim ve sırtım bir patırtıyla kolona çarpıp beni sarsana dek durmadığımdı. Sanki kocaman eller arkamdan gelmiş, tüm vücudumu sarmış ve durmadan geriye koşmuştu. Ya da gövdem, çevresine sıkıca bağlanan halatlarla öteki tarafının bağlı olduğu bir at arabası tarafından sürüklenmişti. Ama düşmemiştim. Kolonun dibinde, dimdik duruyor ama hiç hareket edemiyordum.

Ellerim arkamda birbirlerine yapıştırılmış gibi hissettiriyordu ama görünürde ip ya da kelepçe yoktu. Büyüydü bu.

Darka büyüü.

Marlo'ya döndüğümde onun da kolonlardan birinin önünde benimle aynı durumda olduğunu gördüm. Boynunda kabaran damarlardan anladığım kadarıyla konuşmaya çalışıyor ve bunda başarısız olurken kocaman açılmış, çaresiz gözlerle bana bakıyordu ama ben şimdi şaşkınlıktan hafif açık ağzımı örten herhangi bir büyü hissetmiyordum.

Nos da karşıdaki kolonda aynı hâldeydi. Karşı koymaya çalışıyordu ama Kumandan öyle hızlı davranmıştı ki hepimiz gafil avlanmıştık.

Adam, yaptığıyla gurur duymuyor gibi bir süre gözlerini yerden ayırmadı. "Bir yolunu bulmuştum ancak bu dünyada değil," dedi sonra. Başını kaldırdığında kendini biraz olsun toplamıştı. Hâlâ benimle konuşuyordu, belki de bu yüzden yalnızca benim ağzımı kara büyüyle örtmemişti. Onunla konuşmamı istiyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" Ellerim buz kesmişti ama korku hissetmiyordum, ne hissettiğimi açıklamak zordu. Neler döndüğünü anlamak, karşıdaki adamın korkunç zihninden neler geçtiğini öğrendikten sonra neler yapacağıma karar vermek istiyordum. Nos'u ve Marlo'yu bu dehşet verici

yerden çıkarmak istiyordum, bunu başarmak için soğukkanlı olmam gerekiyordu şimdi.

“Bu dünya, Sayın Eira, büyü gücümüzü bir parazit gibi emiyor. Hiçbir dünya üzerinde var olmayan birini tekrar burada yürür kılmak... Devasa bir büyü. Bu dünyanın kendine alacağı kısmı hesaba katarak daha büyük bir büyü yapmak imkânsız. Her bedeli ödemeye hazır, her sonucu göze alan benim için bile.”

“İnsan dünyasında daha güçlü olacaksınız.”

“İnsan dünyasında oradaki hiçbir insanın, buradaki hiçbir feyin ya da cadının olmadığı kadar güçlü olacağım. Yine de kadim ve unutulmuş dili hâlâ hatırlayan bir cadının yardımı lazım olacak ama işin o kısmını çok uzun zaman önce, Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadı'sıyla anlaşarak tamamladım.”

“Neden onlarca yıl beklediniz? Neden şimdi?”

“Tüm dünyalardan açılan bir yarık işimi görmezdi. Yüzyıllar, belki bin-yıllar önce o geçidi açmak için kaç kişinin heba olduğunu biliyorum.”

“Bedeli neyse ödemeye hazır olduğunuzu sanıyordum.”

“Kralın kulağına onlarca askerinin -benim emrimdeki askerlerinin- birden ortadan yok olduğu haberi gitseydi, bu pek tatsız olurdu. Ama ben Nua'yı aldığım gibi buraya geri döneceğim. İsmim tatsız olaylara karışmamalı.”

Kafamda sorular uçuyor, aldığım bilgilerin hiçbirisi gözüme işe yarar gözüküyordu.

Kafanı kullan, Eira. Bir şeyler düşün.

“Neden bana söylemediniz?” diye sordum, sesimdeki merhamet haki-ki değildi ama Kumandan bunu bilmiyordu. Bir süredir ellerimi büyüden kurtarmaya çalıştığımı da bilmiyordu, bunda korkunç şekilde başarısız olduğumu da. Ortada kesecek, çözecek ya da açacak bir şey yoktu. Ellerimi bir arada tutan şey yalnızca boşluktu. *Boşluk*. “Hâlâ neden bağlı olduğumu anlayabilmiş değilim ama söyleseydiniz eğer, tüm bunlara gerek kalmazdı, Kumandan. Hâlâ da gerek yok. Hiçbir şey için geç değil.”

Yüzü acımasızdı şimdi. Aklından geçen düşünceleri görebilmeyi, bir sonraki cümlesini ya da sıradaki hamlesini bilebilmeyi diledim o an. “Belki dünyanıza büyüü karıştırma isteğime karşı çıkacaktınız. Doğal Denge saçmalıklarını ya da belki başka, kişisel bir sebebi önüme sunacaktınız. Yardım

isteğimi geri çevirmeniz riskini göze alamazdım. Niyetimi belli etseydim dezavantajlı bir duruma düşebilirdim. Kartlarımın hepsini hiçbir zaman açık etmem. Şimdiyse çok geç.”

O ana kadar Doğal Denge konusu aklıma bile gelmemişti. “Doğal Denge onunla alay ettiğinizi düşünecek. Lanetleneceksiniz.”

Kumandan güldü. “Doğal Denge’ye inanmadığınızı ve bedeli neyse ödemeye hazır olduğumu bildiğinizi sanıyordum,” dedi. “Onlarca yıllık araştırmadan ve bekleyişten sonra sevgili Nua’yı geri getirme yolundaki ilk gerçek adımı atmak üzereyim. Bu gece bu binadan çıkabilecek tek kişi ol- sam da bu büyüü gerçekleştireceğim.”

Marlo tıpkı o mağarada olduğu gibi gözlerinde cayır cayır yanan korkunç bir öfkeyle, Nos ise onun tam tersi, donmuş ve keskin ama aynı derecede ölümcül bir öfkeyle Kumandan’a bakıyordu şimdi. Birinin ellerinin serbest kalması durumunda asla affedilemeyecekleri ve doğrudan kendi ölümlerini getirecek bir şeyler yapacakları kesindi. Üstelik bundan bir saniye olsun pişmanlık duymayacakları da.

“O kadar kolay değil, değil mi?” diye sorduğumda Kumandan’ın gözlerinde de bir öfke kıvılcımı çaktı. “Marlo’ya burada gerek olduğunu düşünmediğiniz belliydi ama Nos için durum aynı değil. Ona ihtiyacınız var. Ya da belki yalnızca büyüsüne.”

“Nos,” dedi tükürür gibi. “Doğal Denge, zeki ve becerikli Nua’yı benden alırken onun yerini cılız, solgun bir çocuğun tutabileceğini sandı.”

Kıpırtısız Nos’un göz kapakları titredi. Babasının onunla ilgili düşüncelerinin bunlar olduğunu hep biliyor olmalıydı ama belki de bu sözleri onun ağzından, onun sesiyle daha önce hiç duymamıştı. Şu an karşılık veremiyordu ama ağzı büyüyle bağlanmamış olsa da tek kelime etmeyeceğinden emindim. Sessizliğini korurdu. Nos’tu o. Sessizlikte düşünür, sessizlikte gizlenirdi.

Öte yandan Marlo çırpınıyor, debeleniyor ve ciğerlerinin en dibinden bağırıp sesini duyurabilmek için tüm gücünü harcıyor gibi gözüküyordu.

Kumandan işaret parmağını oğluna doğrulttuğunda yüzüğü takırdadı. Dünyadaki tüm kötülüğün sebebi oymuş gibi, öyle suçlayıcı bir hareketti. “Nos onu öldürmeseydi belki de ölüm hiçbir zaman Nua’yı almayacaktı,” diye çıkıştı. Sesinde artmakta olan hiddetin hırıltısı duyuluyordu. Er ya da geç ölümün herkesi göreceği gerçeğini zihninden çok öteye itmişti. “Ruhu ölüme yakın hiçbir şeye, uykuya bile yakışmıyordu. Ama bu çocuk geldiği

an..." Sakinleşmek için nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı. Nefes nefeseydi. "Bu çocuk, onu benden aldı."

Bu çocuk.

Oğlu ya da kendi çocuğu değil. Rastgele, kim olduğunu bile bilmediği bir çocuk.

Kumandan Nos'u hiçbir zaman sahiplenmemişti. Nos, *babam tarafından büyütüldüm*, derken büsbütün yanılıyordu. Şimdi bu sözleri duymanın, bu sözleri benim ve Marlo'nun da duymasının ağırlığı altında eziliyordu. Omuzları Kumandan'ın her sözcüğüyle biraz daha fazla çöküyordu ama ben tanıdığım en harika kişilerden biri olan Nos'un hakkını öylece yedirmek istemiyordum. Onu tutan dizginleri yere atıp öfkemin dörtmala koşmasına izin verirken, "O *senin* oğlun!" diye haykırdım, kabul etmek istemediği bu gerçeği, çok istersem ben kafasına zorla da olsa sokabilirmişim gibi. "Böyle şeyleri nasıl söylersin?"

"O, Eira..." dedi Kumandan, öldürücü buzun korkunç sakinliğiyle. "Bir katilden başka hiçbir şey değil."

Nos'un gözlerinde öfkenin toplandığını gördüm, öfke oradaki tüm yıldızları birer birer söndürürken onu izledim. Bu dünyada yapacağı son şey olsa da babasına, tıpkı onun da söylediği gibi bir katil olduğunu göstermek istediğini, gözlerinin yıldızların soğuk ışıltısıyla değil de bu arzunun cayır cayır yanan ateşiyle parladığını gördüm.

Sonra Kumandan birden, "Ancak..." diye devam etti sözlerine. Ama Nos'un bakışlarında tek bir titreme, bir tereddüt yoktu. Kumandan oğluna dönmeden, "Ona bir şans tanıyacağım. Tüm bunları değiştirmesi, aldığı canı bana geri getirmesi karşılığında her ne istiyorsa onun olacak."

Nos çatık kaşlarının altından bakarken, "Sen bana ne verebilirsin ki?" diye hırladı. Çenesini kapalı tutan büyü belki tam şimdi kalkmıştı, belki de dakikalar önce. "Bırak tüm bu saçmalığı, Kumandan."

"Akıllıca düşün, Nos," derken buzdan bakışları oğluna döndü. "O..." Beni işaret ederken bir yandan hızla yüzümü inceliyordu. "Buradan gidecek. Ama sen geride kalacaksın. O hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam ederken sen kaldığın yerden, buradan yaşamaya devam edeceksin."

Nos başını iki yana salladı. "Bana verebileceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Babasının büyüü gerçekleştirmesi için ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kabul etmezse nelerin olacağını ise üçümüz de bilmiyorduk.

“Nos,” dedi Kumandan, yumuşakça söylemiş ama sesi yine de taş duvarlarda sekmişti. “Büyü için sana ihtiyacım yok. Sana bir şans veriyorum. Bir aile olabilmemiz ve senin annenle tanışman için. Onu hiç tanımamış olsan da ruhundaki eksikliğini görmüyor muyum sanıyorsun? Büyüyü bir başka Darka’yla gerçekleştirebilirim ama bugünden sonra seni burada öylece bırakamam.”

“Ne?” Odanın öteki ucunda olsam da Kumandan’ın her kelimesini çok net duymuştum. O an, korkunç kelimesinin anlatmak için hiçbir zaman yeterli olamayacağı kadar dehşet verici bir gerçeğin farkına vardım.

Kumandan, inancı az olsa bile, Doğal Denge tarafından lanetlenmeyi göze alamazdı. Lanetinin yaşamının ondan alınması olması riski varken olmazdı çünkü onun istediği Nua Salvor’un tekrar Aldin’in çamlarının, Kuzton’un beyaz binalarının arasında, Veymur’un ıslak kaldırımlarında ya da artık her neresi olursa orada tekrar yürümesi değildi. Nua Salvor’un onun yanında yürümesini istiyordu, eşiyle birlikte olmak istiyordu ve ölmü göze alamazdı. Ölüre eğer, yıllar süren tüm bu çabası, havada uçan bir toz zerresi kadar, şimdi duvarların arasında gezinmelerine rağmen tıkırtıların bile duymadığım fareler kadar önemsiz olurdu.

Kumandan ölmemeliydi.

Bunun için Doğal Denge’den alacağı bir yaşama karşılık ona bir yaşam verecekti belki de ve durum gerçekten buysa sunduğu yaşam, kuşkusuz, kendisinininki olmayacaktı.

Yardım etmeyi kabul etmezse o kişi Nos olacaktı, ölümü kolaylıkla gizlenebilir ya da kendi canına kuyduğu haberlerini yayabilirdi. Kumandan yaratıcı bir adamdı, buna birkaç saatten az bir sürede bir yol bulabileceği şüphesizdi.

Nos yardım etmeyi kabul ederse o kişi Marlo olabilirdi.

Ya da ben olabilirdim. Daha yüksek bir ihtimaldi bu. Ilaria Rosin kim-senin umursamadığı, önemsiz biriydi ama ben bir hiçtim. Bir *hiç*. Bu topraklarda varlığı yalnızca bir avuç insan tarafından bilinen, yuvarlak uçlu kulakları olan ve büyü yapamayan bir insan.

Kumandan bu yüzden bana haber vermemiş, kendi deyişiyle kartlarını açık etmemişti.

Üçümüz, elimizi kolumuzu sallayarak birlikte girmiştik bu devasa bina-ya. Ama tahminlerim doğruysa birlikte çıkamayacaktık buradan.

Şiddetle öne doğru asıldım. Ellerim iple bağlı olsaydı bu hareketim sonucu ipler bileklerimi kesebilir, canımı yakabilirdi. Ama hiçbir şey hissetmedim.

Kumandan varlığını görmezden gelirken hiç zorlanmadı. “Nos, sana bir aile verebilirim. Bunun için geç kalmış olsam da seni affedebilirim ama istediğin bu değilse istediğin imkânı sana verir, beni bir daha görmek istemezsen hayatından sonsuza dek çıkabilirim. Dilediğin gibi ve güvende yaşarsın. Ama öteki türlü...”

Nos yavaşça başını iki yana sallarken siyah gözleri beni buldu. Şimdi taş odanın köşeleri kadar siyah olan gözleri -bakmaya doyamadığım, içinde parıldayan yıldızları, ümit vadeden gece gökyüzünü ve umudun bizzat kendisini gördüğüm o aynı gözler- beni dehşetin ışıksız ve boğucu kollarına itti.

Düşünüyordu.

Nos, babasının teklifini gözden geçiriyordu.

Az önce deli gibi atan kalbim şimdi durmuş sayılırdı. Korkuyla Marlo'ya döndüm, o da benim gördüğümü görebiliyor mu diye bakmak için. Ama Marlo hareketsiz, gözleri yere bakarken öylece duruyordu. Hiçbirine, hiç kimseye seslenecek gücüm yoktu ama fısıltıyla da olsa, “Nos?” diyebilmiştim işte.

Nos...

Tüm o müzik kurslarına gönülsüzce gitmiş olsa da hiçbir derse baştan savma bir hazırlıkla katılmamış, kursuna gittiği çalgıların hepsini ustaca çalmayı öğrenmişti.

Babası ondan askeri olmasını istediğinde onun gördüğü en iyi asker olmuştu, Asatkra'daki kazadan sonra babasının ona inanmayışına şaşırmamış olsa da yine de büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

Ben ona tapardım.

Revon'a bağırırken babasıyla ilgili söylediği buydu.

Ona ihanet edebileceğimi nasıl düşünürsün?

Reino gibi olamadığı için kendisine kızmış, boyun eğmeyen o çocuktan ne kadar farklı olduğunu anlatmıştı.

Nos... Bunca zamandır annesinin istemeyerek açtığı boşluğu babasının ilgi kırıntılarıyla kapatmaya çalışmış, kendini ona sevdirebileceğini, kabul ettirebileceğini düşünmüştü. Bunun için sıkı çalışmış, babasının isteklerine

boyun eğmiş ve bir an olsun vazgeçmemiştir. Onun savaşlarından biri de buydu.

Ve görünüşe bakılırsa bu savaş henüz sonlanmamıştır.

“Yapacağım,” derken şimdi kara rengini bambaşka bir nedenden almış gözleri ne bana ne de Marlo’ya bakıyordu.

KAÇINILMAZ DÜŞÜŞ

“Ancak bir koşulum var.”

Kumandan bir emri yerine getirmeye hazır gibi bir kez sertçe başını sallayarak karşılık verdi oğluna.

“Onları bu işten uzak tutacaksın. İkisini de.” Nos’un sesi fırtınadan yok-sundu.

Demek tıpkı gözleri gibi kalbi de bir başka kolonun gölgesine dönüşme-miş ya da o gölgelerde yitip gitmemişti.

Her nedense, ona *yapma* demek içimden hiç gelmedi.

Marlo da çatılmış kalın kaşlarla ve anlayamadığım bir kıpırtısızlıkla onu izliyordu. Gözlerindeki duygunun ne olduğunu söylemek zordu ama konu-şabiliyor olsa o da şimdi benim yaptığım gibi sessiz ve şaşkın öylece kalırdı.

Kumandan, “Kız, tüm bunların merkezi,” diye yanıtladı onu, ellerini yanlara açmıştı. “Onun gitmesi mümkün değil.”

Nos’un zihninde düşünceler koşuyor, etrafı tozutupuyorlardı. Ne yapaca-ğına karar vermeye çalıştığı yüzünden belliydi, gözleri bir noktada sabit durmuyor ama dönüp dolaşıp beni buluyordu. Çenesinde bir kas oynadı. “Öyleyse yalnızca Doğrucu,” dedi.

Kumandan onaylarcasına başını salladı.

En azından Marlo hayatta kalacak, ailesine, kardeşlerine dönecek. Buna seviniyorum, çok seviniyorum hem de. Öyleyse neden dünya bulanık, gözlerim ağır şimdi?

Marlo’yu zapt eden büyü ortadan kalkmış olmalı ki omuzları birden gevşeyen Doğrucu sendeledi. Ama olduğu yerde kaldı. Ellerini kaldırma-ya yeltenmedi. Gözlerini Kumandan’a çevirmediği gibi bana da bakmadı.

Dostuna seslendiğinde sesi temkinli, kararsız, güçsüz ve tamamen savunmasızdı.

“Yerinde olsaydım binayı hızla terk eder, her neredeyse ailemin yanına giderdim, Doğrucu,” dedi Kumandan. “Ayrıca burada olanlardan kimseye bahsetmezdim. Lisabel ile Brahn’ın çocuklarının kollarının ve bacaklarının sayısında azalma olmasını istemiyor olsaydım tabii. Çünkü izlerini bir kez gizleyebilmiş olman sonsuza kadar saklanabileceğin anlamına gelmez.”

Güneş gibi yansa da fazla aydınlatamayan meşale ışıklarının altında bile Marlo’nun yüzündeki renklerin tümünün birden çekildiğini gördüm. Göğsü, nefesini tutuyormuş gibi hareketsizdi. Bembeyaz yüzü bana döndü, dudaklarını birbirine bastırıyor, çok sık göz kırptıyordu. Gözleri saniyeden kısa bir sürede tamamen doldu ve ancak o zaman hızla göz kırpmayı kesti. “Eira...”

“Sorun yok.” Marlo’nun beni kurtarma pahasına kendisini ya da aile üyelerini riske atmasını istemiyordum. İstediğim son şey bile değildi bu. Onların hiçbirine böyle bir kötülüğü yapmayacaktım. Varsın son günüm olsun bu. Ölmekten korkmuyordum. İnsan dünyasında çoktan ölmüşüm belki. Fey dünyasında da Nos’un gözlerindeki o kararsızlığı gördüğümünden beri yaşıyormuşum gibi hissetmiyordum. “Git, Marlo.”

Nos da, “Git, Marlo,” diye tekrar etti.

Ağlamamak için karşı koymaktan başım zonkluyor, gözlerim yanıyor ve burnum sızlıyordu. Marlo kimseye bir şey anlatmayacaktı. Sonra pek çok gün boyunca hayatta kalan kişi olduğu için suçluluk hissedecek, “Keşke şöyle yapsaydım,” ya da “Nasıl oldu da bunu yapabildim?” diye düşünerek kendine eziyet edecekti. Ama atlatacaktı. İyi olacaktı. Olur da Kai bir kavga karıştırsa onu azarlayacak, Lumi’nin çabucak büyümesine hayret edecek ve belki Sorin o oyuncağa tekrar sahip olmak istediğinde onu kardeşine geri teslim eden kişi olacaktı.

Doğrucu, öne doğru atılan birkaç adımın ardından arkasını döndü; son kez, yaşlı gözlerle bize baktıktan sonra omuzlarında, kendisinin dâhil pek çok kişinin hayatının sorumluluğu ve dostlarını geride bırakıyor olmanın ağırlığıyla merdivenlere yöneldi.

Kumandan Nos’un büyüsunü de bozdu. Bu odada onun dışındaki kimse büyü yapamıyordu anlaşılan. Bunu Marlo gibi Nos da biliyor olacak ki o da herhangi bir hamlede bulunmadı. Ya da belki de bulundu ama ben fark etmedim.

Sinirlerim gevşemiş, içimin her köşesine sızmayı başaran hiddetin yerini bir uyuşukluk hâli almıştı. İçeri girerken mezara benzediğini düşündüğüm yer, belli ki kendi mezarımdı. Bunun komik bir yanı yoktu, yine de gülerken buldum kendimi.

Her şeyin sonuna varmışken bu hâle nasıl gelmiştim? Tam olarak nerede hata yapmıştım, bilmiyordum.

Portre sözü yalan olmuştu. O ve babası; koca kazanı yeşil, parlak bir büyü ışıyla doldururken düşündüğüm buydu. Öleceğimi sandığım diğer her zaman olduğu gibi şimdi de ölmekten korkmuyordum. Hissettiğim hiçbir şey yoktu ve her nasılsa bu bir şeyler hissetmekten daha kötüydü. Duygular aşılabilirdi, değiştirilebilir, dönüştürülebilir ya da yok edilebilirdi. Ama bu boşluk... Vazgeçmişim gibi hissettiriyordu. Savaşlarımın tümü bitmiş, her birinde mağlup olmuşum gibi. Daha fazla savaşmayı gereksiz görüyormuşum çünkü hiçbir şey savaşmaya değecek kadar önemli değilmiş gibi. Her şey -buna kendi yüreğim de dâhil- içinde bulunduğum odanın çevreleyen taşlardan oluşmamış gibi. Değersiz. Soğuk.

Nos gözlerini benden uzak tuttu. Büyünün neredeyse tümünü tamamlamaları kaç dakika sürmüştü, bilmiyordum ama o kadar süre bakmadı bana.

Nos bana doğru düzgün bakmıyor bile.

Nos sana bakmıyor değil. Çoğunlukla sana bakmamak için uğraşüyor. Sürekli seni izlememek için çaba gösteriyor.

Yine bana bakmamak için uğraştığının tek göstergesi, kazana doğru uzattığı solgun, ince parmaklarıydı. Odaklanmaya ihtiyacı vardı çünkü şimdi zihninde büyü değil, bir insan vardı. Yuvarlak kulaklarının üstündeki sivri tahta uçları kendi elleriyle boyadığı, pek çok kez saçlarını uzun parmaklarına doladığı ve öpmeye ya da yalnızca bakmaya bile doyamadığı bir insan. Büyü gücü olmasa da ona büyüünün etkileyici tadını tattıracak kadar güzel duygular hissettirdiği ve büyülü denecek kadar güzel bir bıçak hediye ettiği insan.

Kumandan masasına kadar gidip kâğıtlardan birini eliyle küçük parçalar olacak şekilde yırtarken Nos'a seslendim yine. Neden bilmiyordum. Ama çok geçmeden anladım nedenini.

“Adımı söyle.”

İsmim. Onun o koyu sesiyle. İstedğim buydu.

Nos kafasını kaldırmadı bile. “Lütfen konuşma benimle.”

“Lütfen adımı söyle. Yalnızca bir kez. Son kez.”

Yutkundu. Ardından bir kez daha. Başı hâlâ öndeydi. Çenesinde bir kas seğırdi. “Yapma bunu.”

“Öyleyse Marlo’ya onu şimdiden özlediğimi söylersin. Ve Zaina’ya da...”

“Eira.”

Gülümserken gözlerimin her ikisinden de bir yaş düştü. “İşte böyle.”

Nihayet kafasını kaldırıp yüzünü bana çevirdiğinde gözleri kırmızıydı. Kıpırmızı. Titremelerine bir nebze engel olabilmek için dudaklarını birbiri-
ne bastırıyordu. Kumandan ona yaklaşırken sağlam adımların patırtısını
duyunca duruşunu dikleştirdi. Yutkunduktan sonra, “Üzgünüm,” dedi.

Ve ben bundan nefret ettim.

Ondan değil. Dik duruşundan ya da üzgün olduğunu söylemesinden
de değil.

Kumandan’ın bir başka askeri olan kişiden, Kumandan’ın yalnızca
adımlarının sesiyle duruşunu düzeltişinden ve şimdi üzgünüm derkenki
soğukluğundan.

Doğramacı.

Ona Asatkra’da verilen ismin bu olduğu aklıma geldi. Bu ismi taşımak
için uygun olduğunu düşünmemiştim ilk duyduğumda. Ama şimdi...

Kumandan, “İnsan dünyasına ait bir şey gerekli, Nos,” dedi. Nos’un
adını söyleyişi şimdiden işitilir derecede değişmişti. “Herhangi bir şey olur
sanıyorum.” Daha sonra bir şeyleri masanın üzerinde unutmuş gibi etrafına
bakınarak tekrar masaya döndü.

Nos, bana doğru bir adım attı. Sonra öteki.

Kazandan uzaklaşırken bana bakmıyordu. Çizmelerine bakıyordu ve bu
yanlıştı. Nos böyle yürümezdi.

Tam karşımda durduğunda başını geriye attı, ok gibi olan kirpikleri bir
kez daha beni işaret ettiklerinde bu sefer canımı yaktı. Her biri tenime
batan iğneler gibiydi. Her biri tenime batan iğneler olsaydı bundan iyiydi.

Kollarını boynuma doğru uzatıp parmaklarıyla enseme yokladı. İçim
hissizdi ama görünen o ki dışım için aynısı söylenemezdi. Ensemde gezinen

soğuk parmakları tenimi dağlarken gözlerindeki şey itaatkârlık, kontrolsüzlük ya da vazgeçmişlik değildi. Aklımı kaçırıyor olduğuma kanaat getirdim çünkü gözlerinde gördüğüm şey...

Bir kez daha parıldayan yıldızlar, ümit vadeden gece gökyüzü ve umudun bizzat kendisiydi.

Nos'un parmakları madalyonumun klipsini buldu, nazikçe açmak için öne eğildiği sırada başı hemen yanımdaydı. Yüzünden yayılan sıcaklık kulaklarıma vuruyordu. Dudaklarını kulaklarıma iyice yaklaştırdı ve "Kardeşini bir kez daha görmeden ölmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı.

Geri çekilirken bir saniye tereddüt etti, başını olduğu gibi omzumla boynumu birleştiren o bölgeye bırakmak istiyormuş gibi ama o isteğe karşı koymuş, dağınık nefeslerini toplamayı başarmış ve doğrudan gözlerime bakmıştı. Benim çatık kaşlarımın aksine onun dudaklarında anlayışlı bir kıvrım vardı. Söz verdiği portreyi tamamlayacak mıydı, bilmiyordum ama bana yine uzun uzun bakınca, titreyen gözlerinin siyahının yüzümün her bir noktasını boyadığından emin olunca içimden bir ses *o tabloyu gerçekten tamamlayacak*, dedi.

Belki odasında bir yerlere asacak. Belki kimselere göstermeyecek.

Ama kesin bir şey varsa o da şu ki ben, o resmi hiç göremeyeceğim.

Geri çekildi. Ve yıllar önce onu kaybettiğim zaman olduğu gibi kalp şeklindeki gümüş madalyon, Nos'un elleriyle birlikte bir kez daha boynumdan uzaklaştı.

Birkaç hafta önce boynumda ağırlığını hissettiğim madalyonun şimdiki yokluğu, her nasılsa çok daha ağırdı.

Nos yemyeşil bir ışıqla yanan kazanın yanı başına çoktan varmışken Kumandan, ellerinde masadan aldığı kalemle ve iki parça kâğıtla geri dönmekteydi. "Madalyonu at ve bu kâğıda ismini yaz, Nos," dedi. Sesi heyecanlıydı. "Her şeyin bitmesine az kaldı, oğlum."

Ama Nos, Kumandan'ı dinlemiyor gibiydi. Hiçbir şey işitmiyor ve ben-den başka hiçbir şeyi görmüyor gibiydi. Yeşil renk, yüzünü kızıl meşalelerden daha çok aydınlatıyordu. Elini kazanın üzerine doğru uzatınca ve madalyonun aralanmış gümüş kalbi boşlukla sallanınca aldığım nefesler göğsüme sığmaz oldu.

Kumandan, "İsimlerimiz büyüü tamamlayacak ancak adın kendi el yazınla yazılmış olmalı," dedi. Bana bakan Nos'un sol gözünden dümdüz,

görünmez bir çizgiyi kendine yol bellemiş gibi hızla yere düşen gözyaşı minik, beyaz yara izine değmedi.

Gülümsüyordu.

Marlo'nun salonundaki resmi onun yaptığını fark ettiğim anki gibi, gözlerinde gizlemeyi başaramadığı bir gururla gülümsüyordu.

Ne yaptığını biliyordu, ne yaptığını bildiğini biliyordum.

Ona ulaşabilecekmişim gibi aniden öne atıldığımda sağ omzumda feci bir acı hissettim ama ben, "Yapma!" ya da "Dur!" diye bağırarak zamanı bulamadan parmakları gevşedi. Nos, madalyonu -benim madalyonumu- babasının ve kendisinin yeşil büyüyle yanan kazanın içine attı.

EIRA MORWEN

Hava çok ağır, omuzlarım ilk defa zorlanıyor havayı taşımakta. Sanki bir adım atabilsem yürümek de güç olacak çünkü bacaklarım havayı itebilecek kadar güçlü değil. Etrafımdaki havayı hissediyorum. Acaba balıklar da kendilerini çevreleyen suyu böyle mi hissediyorlar?

Kulağımda belli belirsiz bir çınlama var. Sık solumamı da yavaşlatamıyorum.

Cesur olduğumu düşünmekle budalalık etmişim. Şimdi gözlerimi açabilmek için bile yeterince cesaretim yokmuş meğer. Ve tırnaklarım neredeyse derimi delegecek, kendime böyle sıkı sarılmayı bırakmam gerek.

Gözlerimi açmam gerek. Karşımdaki her neyse onunla yüzleşmem gerek. Çünkü ben Ilaria değilim.

Eira'yım.

Eira Morwen.

Bir söğüde adını kazıyarak da olsa yolunu bulan, ayıları korkutup kaçırın ve bir canavar tarafından yenmeyi beklemek yerine bir yırtıcıya dönüşüp galip gelen Eira.

Hiç silah kullanmamış olsa da minik bir altıpatlarla, hiç hançer tutmamış olsa da gümüş bir bıçakla karşı koyan Eira'yım çünkü ben vazgeçmem.

Savaşmayı hiç bırakmadım. Şimdi de bırakacak değilim.

KOLONLARIN ARDINDAKİ LANET

Gözlerimi açtığımda hâlâ mezardan farksız olan aynı taş odadaydım. Ama her şey, şimdi biraz daha farklıydı.

Yanıldığımı görürüm sanmıştım ama yanılmıyordum. Gerçekten hava çok daha yoğundu. O an aynı taş odada olmayabileceğim aklıma gelince dehşete düştüm. Etrafımda dönüp çevremi kontrol ettim. Kollarım hâlâ bana sarılı, sırtım kamburdu.

Işık yoktu ama etrafı cılız, soğuk, görünürde hiçbir yerden gelmeyen bir ışık aydınlatıyordu. Hareket etmemle birlikte ışığın içinde havaya kalkan tozlar uçuştı.

Elim göğsümün üstüne, boynumun hemen altına gitmek için kolumu bıraktı, aradığını bulamayınca midem buz kesmiş gibi hissettim.

Madalyonum yoktu.

Tabii ya.

Madalyonum.

Kazanın dibini boyladı, şimdi hatırlıyorum.

Öyleyse burası neresi?

Farelerin tıkırtısı bile gelmiyordu kulağıma. Duvarda bir çatlaktan ötekine gezinen hiç böcek de yoktu görünürde.

Kahretsin, ölüm. Çoktan ölmüş olmalıyım.

“Merhaba çocuk,” dedi sonra bir ses, bir kadına aitti sanki. Etrafımda yaşayan hiçbir canlı olmadığına dair düşüncelerime öyle gömülmüştüm ki olduğum yerde sıçradım. “Seni tanıdığımı sanmıyorum. Kimsin sen?”

Aynı anda her yerden geliyormuş gibi bir sestiyim, taşlar yüzünden olduğunu düşündüm. Ama belki de hiçbir yerden gelmiyordu, yalnızca zihnimdeymiş

gibi de hissettiriyordu çünkü. Bu kadim seste ödümü koparan bir şeyler vardı. Korkunç derecede merhametsiz ve yine korkunç derecede merhametli geliyordu kulağa. Sorusunu hemen yanıtlayamadım, zira bir saniyelğine de olsa adımı unutacak kadar afallamıştım.

“Eira,” dedim sonra. Gurur duyduğum adımı söylerken sesimin kulağa ne kadar zayıf ve savunmasız geldiğini duyunca tiksindim. “Adım Eira Morwen.”

“Eira,” diye yavaşça tekrar etti önce, düşünceliymiş gibiydi. Benimle ilgili bir kanıya varmaya çalıştığını hissettim. “Merhaba, Eira. Buralara ait değilsin, öyle değil mi?”

“Değilim.”

“Öyleyse ne arıyorsun bu büyülü topraklarda?”

“Bilmiyorum.” Nerede olduğumu bile bilmiyordum ki.

Buranın neresi olduğunu sorduğumda ses güldü. Hafif, yumuşak bir tınıydı gülüşü. Bildiğim hiçbir sese, tada ya da hisse benzemiyordu. “Nerede olduğunu biliyorsun. Etrafına bak, Eira. Taş duvarlara, sağlam yere ve süslü kolonlara bak.”

“Hâlâ Veymur’tayım. Gölge Sarayı’nın altında. Ama aynı değil...”

“Elbette değil,” dedi ses. “İzin ver, hatırlamana yardımcı olayım. Bir büyü yapıldı, büyük bir büyü. Ben bu yüzden buradayım. Karşılığını almak için.”

Zihnimde, gözlerimin hemen arkasında birden iki kelime belirdi. Alevlerle yanan harflerle yazıldığı için göz korkutucu gözüken iki kelime.

Doğal Denge.

“Büyüyü ben yapmadım. Ben... Benim büyü gücü...”

“Biliyorum. Ama korkarım burada önemli olan bu değil. Büyüyü bağlayan ve büyü tarafından bağlanan kişi sensin. Bunun nedenini biliyor musun?”

Kadim bir sabrı vardı. Parçaları bir araya getirirken beni bekledi. “Çünkü,” dedim sonunda güç bela. Gözlerim kararmaya başladı, ayakta durmaya devam edemeyecek gibi hissettim. Olduğum yere yıkılmaktansa o lanet süslü kolonlardan birine -Kumandan’ın büyüğü tarafından hareketsiz durayım diye dibine savrulduğum kolonu bu- yanaştım. Sırtımı kolona

yaslayıp yere çöktüm. “Çünkü kazana atılan benim ismimdi. Kendi el yazımla.”

Nos biliyordu. Tanıştığımız gün, madalyonun içindeki kâğıdı, kâğıtta çizili dört insanı, kalpleri ve yıldızları ona ben göstermiştim. Her köşesine yazılı olan adımı görmüştü.

Büyü için kendi el yazısıyla isimlerinin gerekli olduğunu nereden bildiğini bilmiyordum, Kumandan bundan o son ana kadar hiç bahsetmemişti. Bildiğim tek bir şey vardı. Nos biliyordu.

O mezarlık karanlığında, dirseklerimi dizlerimin üstüne koyup başım ellerim arasında bir süre ağladım. Doğal Denge o kadim sabırla bir kez daha beni bekledi.

Sonra, “Şimdi ne olacak?” diye sordum. Cevabı biliyordum: Bir tür lanet, bu kolonlardan birinin ardında beni bekliyordu. Ama ne karşılığında?

“Sana büyüünün gereğini vereceğim. Şimdi ait olduğun, büyüsüz topraklara ya da buraya dönebilme gücü.”

Eve.

Ve ne?

“Buraya mı?”

“Tek bir Doğal Denge altında değilsin artık. Oraya ait olduğun gibi buraya da ait olacaksın. Çünkü bütünüyle bana ait olmadığın için seni oradan alamam. Ama artık bütünüyle öteki tarafa ait de olmadığından seni oraya veremem.”

Duyduklarımı idrak edebilmem bu taş, zamandan yoksun odada olacak iş değildi. O yüzden ardından, “Peki lanetim?” diye sorarken buldum kendimi.

Doğal Denge sessiz kalınca sabretme sırasının bende olduğunu fark edip her an boğularak ölecekmişim gibi hissetsem de bekledim. Yanağımın iç kısmını ısırarak, ellerimi titremesinler diye yumruk yaparak bekledim. Beklemekten yorulsam da ne kadar süre beklediğimi bilmeden bekledim.

“Senin ödeyeceğin bedele henüz karar verilmedi,” dedi sonunda. “Şimdilik sana düşen kısım hem ödülün hem lanetin olacak. Ancak zamanı geldiğinde asıl lanetinin ne olduğunu öğreneceksin.”

Kafam karışmıştı ve söylediklerinin hiçbirini tam olarak anlayabilecek kadar toplayamıyordum cümleleri zihnimde. Bunun bir sorun olmasından

korktum ama anlamadığımı söylediğimde Doğal Denge'nin yanıtı, "Endişe etme," oldu. "Anlayacaksın."

Hâlâ ölüme benzeyen ve taş bir mezar gibi karanlık olan o odada olduğuma inanamıyordum. Beni korkutan bu odanın karanlığı değildi, karnımdaki soğukluğun ya da düşüncelerimdeki karışıklığın sebebi de bu oda değildi. Ama bir şeyler, bir şeyler yüzünden temkinliydim. Karanlık bir sokakta köşeyi dönmek üzereyken hissettiğiniz o gerginlik yürüyordu yanı başımda. Öteki tarafta yüksek ihtimalle beni bekleyen bir tehlike yoktu, bunu biliyordum da. Ama yine de korku doluydum.

Sonra yanıtını öğrenmek için gerginliğimin birazını silmem gereken bir soru düştü aklıma.

"Diğerleri..." diye sormaya yeltendim cesurca. Kalbim deli gibi çarpıyor, avuçlarım terliyordu. "Diğerlerine ne olacak?"

Diğerleri.

Arkadaşlarım.

Ses, güler gibi bir oldu. Tam bir gülüş değildi ama keyif tınıları taşıyordu. Elbette anlamıştı kimleri kastettiğimi.

"Bir noktada, er ya da geç," dedi yavaşça. "Herkesi kurtaramayacağını öğreneceksin. Gece saçlı o çocuk, bunu bilecek kadar bilgeydi."

Nos.

"Bekle, bu da ne demek?"

Havanın incelmeye başladığını hissedince paniğe kapıldım, sanki onu bir arada tutabilirmişim gibi kollarımı öne uzattım.

Gidiyordu.

"Bu da ne demek? Lütfen, cevap ver! Lütfen!"

Ama hava incelmeye devam ederken oda, daha da karardı.

Odanın ortasında dikilmiş, kendi etrafımda dönerken söyleyebildiğim yalnızca, "Lütfen!" ve "Ne demek istiyorsun?" oldu.

Ama Doğal Denge çoktan gitmişti.

Ve yanıtını sadece onun verebileceği sorum cevapsız kaldı.

İNANMAYA İHTİYAÇ DUYANLAR

“Uyanıyor! Kutsal Doğal Denge! Gerçekten de uyanıyor!”

Tangırdayan tabakların sesi, ateşin eski bir dost gibi beni sarıp sarmalayışı, aceleci ve fazlasıyla gürültülü adımlar.

Baş ağrısı, soğuk ve karanlık.

Hayır, soğuk ve karanlık değil. Etrafım sıcak bir ıskla aydınlanıyor.

Neredeyim?

Şöminenin tam karşısında bir koltukrayım, üzerimde kalın iplerle örölmüş iki battaniye var. Biri koyu kahverengi. Öteki beyaz.

Şöminenin üstünde tahtadan yapılma bir kuş heykelciğı var.

Başımı çevirip camın önüne bakmalıyım.

İşte, camın önünde bir masayla iki sandalye. Üçüncü sandalye üzerinde uzandığım koltuğun yanına konmuş.

Aldin'deyim. Çırpıkanatların evinde.

Tüm bunlar... Bir rüya mıydı?

Ya da belki de çoktan öldüm.

Doğrulamak için çabaladım. “Ben... Yaşıyor muyum?” diye sorduğumda sesim, başka birine, uzun yıllardır tütün kullanan yaşlı bir kadına aitmiş gibi çatallıydı.

Görüşüm hâlâ net değildi ama sesli adımların sahibi, simsiyah düz saçları olan bir kız sonunda karşı duvardaki açık kapıdan geçerek hızla içeri girdi. Görüşüm düzelirken ilk olarak omzundaki askı olmak için fazla uzun kurdelelerden birinin neredeyse açılmış olduğunu gördüm. Zaina'nın

elbiselerinin askıları her zaman çok uzun olurdu ki onları omuzlarında zarıf fiyonklar şeklinde bağlayabilsin.

Kendini koltuğa bir çuval gibi bıraktığında, “Elbette yaşıyorsun budala!” diyerek bana öyle bir sarıldı ki kemiklerimden birkaçının bir daha hiç iyileşmeyecek kadar kırıldıklarını düşündüm. Ama kendimi güvende hissediyordum. Gözlerimi yumdum.

Zaina uzaklaşırken, “Neler oldu?” diye sordum. Ancak onun gözlerinde de gözyaşlarının yanı sıra en az benim sesimde olduğu kadar çok merak tanecikleri yüzüyordu.

“Ben de aynısını sana sormayı düşünüyordum. Nos ve Marlo nerede?”

Panik, hızla alçalıp yükselen göğsümden ağrıyan boğazıma hızla yürüdü. Kulaklarımda tipi varmış gibi bir uğultu vardı şimdi. Soruları zihnimde tutmakta başarısız olmak üzere olduğumu hissedebiliyordum. Sanki tüm o soruları içinde tuttuğum sandık artık dolup taşıdığı için kapatmaya çalışırken kapağı elimde kalmıştı. “Burada... Burada değil mi? Ben neden buradayım? Nasıl geldim buraya? Marlo çoktan burada olmalıydı ama henüz varmadı mı? Senin saçların neden siyah?”

Ya bunların hiçbiri gerçek değilse ve Doğal Denge benimle oyun oynuyorsa?

“Pekâlâ, sakinleş,” dedi Zaina. “Seni buraya ben getirdim.”

Neler olduğunu dair en ufak bir fikrim olmasa da en azından bu cümle anladığımı belirterek başımı sallarken Bayan Çırpıkanat elime bir fincan çay tutuşturdu. Onun burada olduğunu bile fark etmemiştim ama o seven yüzünü öyle özlemiştim ki... Bu kadının hakkını teslim etmem gerekti çünkü hayatımı diğerlerine borçlu olduğum kadar ona da borçluydum.

Zaina, “Aldin’e döndüğümde,” diye söze girdi. “Sizi bir başınıza bırakmamam gerektiğini biliyordum ama başınıza dert açmaya da niyetim yoktu. Bu yüzden bir cadı aramaya başladım. Belki saçımla ilgili bir şeyler yapabilen birini bulurdum. Diğerlerinin arasında dikkat çekmememi sağlayacak bir şeyler...”

Eh, pek kolay olmadı bulması. Ama sonunda ödeyebileceğim bir bedel karşılığında saçlarımı geçici olarak da olsa siyaha çevirebilecek bir cadı buldum. Saçlarıma dair sorunu böylece cevapladım sanıyorum.”

“Ne bedeli?”

“Şimdi bunun sırası değil, Eira. Beni dinle, anlatacaklarımın eksik kısımlarını senin tamamlamanı isteyeceğim.”

Tekrar başımı salladım ama aslında tek istediğim olan biteni birden anlamak ya da oturup daha yeni kaybolmuş bir çocuk gibi ağlamaktı. İlki için yeterince bilge, ikincisi içinse yeterince çocuk değildim.

“Vakit kaybetmeden Veymur’a sürdüm atımı. Atın hakkını vermem gerek, o da hiç durmak istemiyormuş gibi koştu.

Köşkü bulmakta hiç zorlanmadım. Seni o kıyamette, köşkün dışında bilinçsiz hâlde yatarken buldum. Uyandırmaya çalıştıysam da başaramadım. Köşk büyüğü olduğu bariz olan yeşil alevlerle cayıp cayıp yanarken senin çıkmış bir omzun dışında hiçbir şeyin yoktu. Bu yüzden neden baygın olduğunu anlamamış olsam da diğerleriyle birlikte köşkü patlamadan önce terk etmiş olduğunuzu düşündüm ve seni hemen orad...”

Buz kesen ellerimdeki fincan titreyince içindeki çayın bir kısmı altındaki tabağa döküldü. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Sıcak, dostum olan ateş şimdi beni ısıtmıyor, üstüne solduğum havayı tüketerek beni boğuyordu. Rengimin solduğunu, ölüm döşeğindeki bir hasta gibi titremeye başladığımı hissediyordum. “Ne patlamasından bahsediyorsun? Patlama falan olmadı ki!”

“Eira... Tüm köşk alevler içindeydi. Tanrım...” Şimdi o da titriyordu. Hafifçe geri çekildi. “Tanrım, hayır... Sizin çoktan uzaklaştığınızı düşünüp...”

“Ne? Zaina... İyi düşün, Marlo’yu ya da Nos’u bir yerlerde görmüş olmalısın. Marlo buraya gelecekti, yolda karşılaşmadınız mı?”

İkimiz de kesik kesik nefes alırken Bayan Çırpıkanat şömineye gözlerini dikmiş, öylece kalmıştı. Nefes aldığını sanmıyordum zira omuzları oynamıyordu bile.

“Bekleyen bir kadın gördüm,” dedi Zaina. Kafası karışık hâlâ, kusursuz yüzünden okunuyordu bu. Anlamak için parçaları bir araya getirmek istiyor ama buna cesaret edemiyordu. Çünkü bilmemenin ne büyük bir lütuf olduğunu biliyordu. “Kadın... Ağlıyordu. Üzerinde klasik, siyah ve beyaz hizmetçi kıyafetleri vardı. Öte yandan kalabalığın içindeki bir adam, şehirdeki meraklı tüm o feylere bir gencin patlamadan önce olacakları biliyormuş gibi binada kalan herkesi aceleyle dışarı çıkardığını ve binayı tamamen boşalttığını söylerken kadın, küçük oğlunu kaybettiğini ve...” Devam etmeden önce aldığı nefesin boynunda sıkıştığını gördüm. “Oğlunun içeride kaldığını ama aynı gencin onu bulup çıkarmak için düşünmeden köşke daldığını söylerken ağlıyordu.”

Tanrım, hayır. Lütfen. Lütfen.

Zaina gözlerini bana diktiğinde yüzünde acının en koyu tonu vardı. Ok, Misha'ya saplandığında yüzünde olduğunu bildiğim renk. "Marlo'yla yolda karşılaşmadık, Eira," derken sesi titredi.

Bayan Çırpıkanat, zamanın içinde bir yerlerde, belki az önceki iki dakika arasında sıkışmış gibi donakalmıştı şimdi. Zaman onun için ilerlemiyordu. Saniyeler, dakikalar, saatler. Zaman hiçbirimiz için yoktu.

İnkâr ettim. İnkâr etmek çok kolaydı. "O değildir, o olmamalı."

Zaina bana baktı. Şifacı, o gururlu ama buruk gülümsemesiyle ben de derin yaralar açtı. "Onu yeterince iyi tanıyorsun. Söyle bana, gerçekten bunun Marlo'nun yapmayacağı bir davranış olduğunu düşünüyor musun?"

Hayır. Düşünmüyorum. Bu tam Marlo'nun yapacağı türden bir şey çünkü o iyi biri. O, gördüğüm en yürekli kişi.

Patlama. Patlama olduğunda binada ben, Kumandan ve Nos vardık.

Gölge Sarayı yalnız yaşamıştı. Ama ölürken yalnız değildi.

Lütfen rüyada olayım.

Hatta çoktan ölmüş olayım ve burası benim cehennemim olsun ama bunlar gerçek olmasın.

"Nos ve Kumandan nerede?" diye sordu aceleyle.

"Bilmiyorum... Ben... Bilmiyorum." Ağlamaya başladığımda Zaina sıkıca sarıldı bana tekrar.

"Neler oldu, Eira? Ne yaşandı orada? Nasıl çıktın o binadan? Nasıl..."

Sorular şimdi onun çevresini sarmıştı. Durup düşünmeye çalıştım ama sadece ağlamak istiyordum.

Ağlamak ve Veymut'a gidip o binaya bir kez daha girmek.

Hâlâ yanıyor olsa bile bunu umursamayıp içinde bir yerlerdeki Nos'u ve Marlo'yu bulup onları omuzlarımda taşımam gerekse de dışarı çıkarmak çünkü öteki türlü ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sanırım bunun cevabını biliyorum," diye yanıtladım son sorusunu. "O..." Adını bile söylememiştim ama yalnızca ondan bahsetmek bile canımı öyle yaktı ki hıçkırıklarla tekrar ağlamaya başladım. Hıçkırıkların arasında, "Nos," dedim. "Nos, benim hayatımı kurtardı."

Zaina'nın dolu gözlerinin üzerindeki ince kaşları çatıldı.

"Büyü, bir isim istiyordu." Büyüden bahsettiğimi görünce kaşları kalktı bu sefer. Bakışları iki gözüm arasında mekik dokurken çarptığı gözyaşlarını düşürdü. "Kumandan ve Nos büyüü yaparken o, benim ismimi verdi ve sanırım..."

Sanırım değil, neredeyse eminim bundan çünkü hissediyorum.

"Ve Doğal Denge beni korudu."

Yalnızca beni çünkü Nos'un kendi ismini yazması için yeterince zamanı yoktu.

"Eira, büyü tamamlandıysa... Anlamıyorum." Ellerini açarak beni gösterirken sesine şaşkınlık hâkimdi ama içindeki korkuyu da seçebildim. "Sen hâlâ buradasın."

"Biliyorum. Çünkü henüz zamanı gelmedi. Bir gün gelecek. Ama şimdi doğru zaman değil."

İki dünya. Nos sayesinde iki dünyaya da aittim. Kanım farklı değildi ama kuşkusuz farklı hissettiriyordu. Kafam karışık, duygularım karman çormanken bile o his yerinde öylece, sessizce, sakince duruyordu.

İki dünyaya da aitim.

Doğal Denge tahta kulak uçlarımı çıkardığı için ona öfkeliydim, bunu yapmaya hakkı yokmuş gibi, bir parçamı alıp götürmüş gibi hissetmiştim ama artık o kulak uçlarına ihtiyacım yoktu. En azından şimdi kibarca sivrilen kulaklarımın üstünde.

Kulaklarım hiçbir feyinki kadar uzun olmadığı gibi hiçbir insanınki gibi yuvarlak da değildi. İkisinin mükemmel bir karışımı: Eski insan kulaklarımın, hafif sivrilmiş bir başka versiyonu. Çünkü ben iki dünyaya da aitim.

İstediğim zaman dönebilirdim. *Ait olduğun büyüsüz topraklara ya da buraya dönebilme gücü*, demişti Doğal Denge. Çünkü her iki dünyaya da aittim. İstediğim zaman eve gidebilir ya da istediğim zaman buraya dönebilirdim.

Ama zamanı gelmemişti.

Henüz değil.

Zaina burada olduğum için minnettar bir şekilde sımsıkı sarıldı bana. Geriye yalnızca ikimiz kalmıştık. "Eira..."

Onun cümlesini tamamlamasına izin vermeden yerimden kalktıktan sonra hâlâ hareketsiz duran ama yüzü gözyaşlarıyla ıslandığı için parlayan Bayan Çırpıkanat'a doğru yürüdüm. Oturduğu yerde tam önünde durduğumda bana bakmak için başını kaldırmadı. Diz çöktüm, dizlerine başımı koyduğum an gözyaşlarım eteğini ıslatırken, "Özür dilerim," dedim. "Bayan Çırpıkanat, ben... Çok, çok üzgünüm."

Bayan Çırpıkanat bana cevap vermedi. O an, bana söyleyebileceği herhangi bir cümlemin bundan daha çok canımı yakamayacağını düşündüm.

Bay Çırpıkanat ve çocuklar evde değildi.

Ne Kai ne Sorin ne de Lumi ağabeylerinin artık burada var olmadığını o gün öğrenmişti. Brahn Çırpıkanat biliyor muydu, emin değildim ama çocuklarının hiçbiri o gün eve dönmedi. Hiçbiri.

O minik evde kalmaya devam etmemin tek sebebi kapıdan çıkmak üzere yerimden kalkmışken Bayan Çırpıkanat'ın kolumu tutup, "Gitme," demesi oldu. Başını belli belirsiz iki yana salladı ve "Gitme," diye tekrar etti. Ben de kaldım.

O an, "Bir daha bu topraklara dönme," demiş olsaydı eğer, bir daha buraya adım atmaz, hafifçe sivrilen kulaklarımın uçlarını *Kuutamo*'yla yontarak kendimi bu dünyadan tümüyle silmenin bir yolunu bulurdum.

Bay Çırpıkanat'ın çocukları evden uzak tuttuğu birkaç gün boyunca Bayan Çırpıkanat, tek kelime konuşmadı.

Ben ya gözlerimi ateşe dikip saatler nasıl geçiyor anlamadan oturuyor ya da bir şeye ihtiyaçları var mı diye sürekli Zaina'yla Lisabel'i yokluyordum.

Zaina ise hep pencere önündeki o küçük masada oturuyor, buz mavi gözleri hep dışarıdan gelecek bir haberi bekliyordu. Bana söylediğine göre Veymut'ta, Gölge Sarayı'na yakın sayılabilecek bir dükkânda babasının yanında çalışan on iki-on üç yaşlarında bir çocuğa talimat vermiş, yanmakta olan binada bir değişiklik olursa hemen ona yazmasını söylemişti.

"Çocuklar böyle şeyleri ilk duyanlar olur, Eira," demişti. "Ve dediğimi yapacak. Olur da yazmazsa, aynı yeşil alevlerle babasının dükkânını küle çevirdikten sonra her ikisinin de gözlerini oyacak türden bir cadı olduğumu söylediğim için yazacak bana."

Uyandığım günden iki gün sonra gerçekten de çocuktan bir mektup gelmişti. Mektupta kimsenin binaya yaklaşmadığını ve alevleri söndürmeye

bile çalışmadığını haber vermişti. Çocuğun fazlasıyla okunaksız yazısından anladığımız kadarıyla sürekli yağışlı olan Veymut'un zeminine yangından beri tek damla düşmemiş, feyler bunun da yeşil alevlerin büyüünden kaynaklanıyor olabileceğini düşündüklerinden ürkmüş ve uzak durmayı tercih etmişlerdi. Bina yanıyor gibi gözükse de aslında yanmıyor olabileceği düşünülüyordu çünkü binanın şimdiye dek çoktan kül olmuş olması gereken bazı yerleri hâlâ sağlam sayılırdı. Alevler yavaştı ama sönmeyip ilerlerse Veymut sakinleri yangına doğrudan suyla ya da büyüleriyle müdahale etmek yerine, arazinin çevresine hendek kazmanın çözüm olabileceğini düşünüyorlardı. O zamana kadar kimse -tek bir fey bile- geceyi yeşile boyayan büyüye yangına birazcık da olsa yaklaşmak için gönüllü olmayacaktı.

Çocuğun kırışmış, sarımsı bir sayfaya yazılmış mektubunda yangında içeride kalmış küçük oğlana ya da onu kurtarmak için kendini yeşilin kollarına atan gence dair herhangi bir cümle yer almıyordu. Yine de Zaina, sayfanın arkasını iki kez kontrol etti. Ben de üçüncü kez çevirdim kâğıdı, olur da gözümüzden kaçan tek bir sözcüğü yakalarım diye. Hiçbir şey yoktu.

Tıpkı diğer akşamlar gibi sessiz bir akşam, ben şöminenin dibinde yerde oturmuş, kollarım bacaklarıma sıkı sıkı sarılmış hâlde, ara sıra olduğum yerde hafifçe sallanıyordum. Zaina, bu saatten sonra mektup gelmeyeceğini biliyor olsa bile yine masadaki yerinde sabırla bekliyordu. Gözlerimi Zaina'dan ayırdığım an Bayan Çırpıkanat'ı bana bakarken yakaladım. Girmememi söylediği günden beri ilk kez göz göze gelişimizdi bu. Gözlerini kaçıışı bana özel değildi, Zaina'ya da pek bakmıyordu. Diğer ikimiz gibi doğru düzgün yemek yemiyor, işlerinin yalnızca küçük bir kısmını halledip uyumaya gidiyordu ancak gerçekten uyuyor muydu yoksa gözlerindeki morluklar sadece ağlamaktan mı oluşmuştu, bilmiyorduk. Yaşıyor dene mezdi. Var olmaya devam ediyordu, hepsi bu. Ama sanki bu bile ona çok zor geliyordu.

Bana baktığı bu kısacık an öfkeli gözüküyordu. Ne düşündüğünü söylemek de ne hissettiğini tahmin etmek de imkânsızdan öte imkânsızdı. Çok üzgün olduğunu bilsem de duygudan yoksun gözüküyordu. Çoğunlukla bakışlarını diktiği ateş, yüzünden daha çok harekete sahipti. Benim de böyle gözüküp gözükmediğimi merak ettim. Aynaya bakmayalı hayli zaman olmuştu.

Bir cesaretle, o minicik bakıştan bulduğum yüzle, "Bana kızgın değil misiniz?" derken kısık sesim yanı başımızdaki mumun aleviyle birlikte titredi. Gözüm yine dolmuştu -artık yaşlı olmaya her iki gözüm de alışmıştı- ancak sol gözümdeki o bir damla, Bayan Çırpıkanat bana acıyla

gölümseyene kadar yerinden ayrılmaya ve aşağı süzölmeye karar vermemişti. Bayan Çırpıkanat'ın o içten yüzünde günlerdir gördüğüm ilk duyguydu bu ve ben adını koyamadım bu duygunun. Sanki gülümsemesiyle ben daha önce hiç tanışmamıştım, onunla iki yabancıdan başka hiçbir şey olmamıştık.

“Sana kızgın olmam hiçbir şeyi değıştirmeyecek,” dedi anlayışla. Bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyordum, bana kızsın, “Hepsi senin suçun!” diye bağırsın hatta belki de bana vuracak kadar ileri gitsin istiyordum.

Ama o bunların birini bile yapmıyordu.

Diğer her şeyde olduğu gibi sakın bir şekilde ağlıyor, günlük rutinin bir parçasıymış gibi sessizce acı çekiyordu. Bayan Çırpıkanat'ı böyle görmek, onu böyle görmeme rağmen elimden hiçbir şeyin gelmeyeceğini bilmek, vurmak istese bana atacağı tokattan ya da yumruktan çok daha fazla canımı yakıyordu.

“Hayır, sana kızgın değilim. Hem de hiç.” Gözlerini tekrar ateşe dikti. En büyük oğlunu ondan koparmayı başarmış yegâne şeye bakarken bir köşede sessizce ağlamaktan şişmiş gözleri yarıya kadar kapalıydı. Ateşle dövüsemeyeceğini biliyordu. Alevlere karşı kazanmak mümkün değildi. “Yaptığı her şey için onunla gurur duyuyorum.”

Birkaç gün daha geçti.

Veymur'taki çocuğun kaleme aldığı o ilk mektup dışında gelen başka mektup olmamıştı ama Zaina gözle görülür bir iyileşme gösteriyordu.

Yılmazlık konusunda her ne kadar üstün olsa da onun için bile fazla bir iyileşmeydi bu.

Erken saatlerdi. Bayan Çırpıkanat henüz aşağı kata inmemişti, Zaina beni banyoya sürükledi. Bir banyoya ihtiyacım olduğunu, suyu kendisinin ısıtıp döneceğini söyleyip banyodan çıktı. Kısık sesi, henüz tam anlamıyla eski hâline dönememişti.

Aynaya baktığımda gördüğüm kişi, en son bu aynaya baktığımda gördüğüm kişiyle aynı değildi.

O zamanki ağlamaktan kızarıp şişmiş, yorgun, gri gözlerle şimdikiler şaşırtıcı derecede benziyordu ama bir değillerdi. Ben, pek çok nedenden ötürü aynı kişi değildim. Ama tüm bu nedenlerden en önemlisi...

En iyi arkadaşını kaybetmek bir insanı tümüyle değiştirebilirdi. Ben en yakın iki arkadaşımı kaybetmiştim.

Patlama neden olmuştu? Kumandan birkaç askerinin kaybolmasının hesap veremeyeceği bir durum olduğunu düşünürken içi dolu bir binayı havaya uçurmazdı. Belki de bilmiyordu.

Marlo nereden biliyordu patlama olacağını? Peki Nos? Neleri, ne zamandır biliyordu?

Marlo'ya gitmesini söylemiştik, hem Nos hem ben. Hatta Kumandan bile.

Ama o dönmüştü.

Bu düşünceyle birlikte aynadaki yansımanın ardında Marlo belirdi. Boynuna o ilk günkü yeşil atkısı sarılıydı. Kalın kaşlarına gelen altın saçları ve muzip, parlak ela bakışlarıyla her zaman olduğu gibi gözüküyordu. *Dostane.*

Gelmesini bekliyordum zaten, bir yıl önce babamda da böyle olmuştu. Ama Marlo'nun gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Belki de bu yüzden, günlerdir aynaya bakmaktan kaçınıyordum.

“Neden döndün, Marlo? Neden sana söylediğimiz gibi gitmedin?”

“Neden döndüğümü biliyorsun,” diye yanıtladı sorumu. Zihnimde yaratmış olduğumu bildiğim görüntüsü gibi sesi de gerçek Marlo'nunkinin upkısıydı. “Asıl sen neden gitmedin, Eira?”

“Sanırım...” Gözlerimi onun görüntüsünden ayırmaya cesaret edemeyerek bakışlarımı üzerinde gezdirdim çünkü bir saniyelğine olsun gözlerimi kaçırsam birden yok olur diye ödüm kopuyordu. Hayal ya da gerçek, Marlo'nun varlığı yine ısıtıyordu beni. “Sanırım hâlâ bir şeyleri düzeltileceğime inanıyorum. Ya da elime yüzüme bulaştırmadan yapabileceğim şeyler bulabileceğime. Çünkü bitmedi, Marlo. Bitmiş gibi hissettirmiyor.”

Doğrucu gülümsedi. Ben de aynanın karşısında fısır fısır konuşurken birden yüksek sesli hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Bir acının nasıl keskin olabileceğini biliyordum, yalnızca unutmuştum ama şimdi hatırlıyordum. Acı, kesiyordu, doğruyordu ve parçalıyordu. Ölmeyi değil, hiç doğmamış olmayı diletliyordu. Ben hiç var olmamış olsaydım o, hiç ölmemiş olurdu.

Beni teselli etmek için sık sık yaptığı gibi elini omzuma koymaya yeltendi ama elinin ağırlığını hissetmedim. Başı kapıya doğru döndü. “Zaina geliyor,” dedi sonra. “Ona onu özleyeceğimi söyler misin?”

Başımı aşağı yukarı hızla, bir tür kriz geçiriyormuşum gibi sallarken hıçkırıklarımla kulaklarımı tıkamıştı ama ayakta durmak için savaşıyordum hâlâ. Aynanın karşısında olmalıydım.

“Seni tanımak bir zevkti, Marlo.” Kesik kesik söylediğim için anlamıyor olabileceğini düşünsem de anladığını biliyordum. “Ama seninle arkadaş olmak... Başıma gelen en güzel şeylerden biri.”

Marlo yüzünde geniş bir gülümsemeyle yok olurken yere yığılmamak için lavaboyu tüm gücümle tuttum. İçeri giren Zaina bir küfür savurdu ve elindeki ılık suyu telaşla yere koyup yanıma geldi. “Eira, sorun yok... Buradayım ben.”

Zaina küveti suyla doldurunca giysilerimi çıkarmamı söyledi. Ben az önceki sarsılmaların etkisinden çıkamamış bir hâlde küçük küvette öylece otururken Zaina fazla sıcak olmayan suyla kollarımı yıkıyordu çünkü benim bunu yapmaya yetecek gücüm de az önce Marlo’nun aynadaki görüntüsüyle birlikte silinip gitmişti.

Zaina’ya baktım. Şimdi saçları ve kaşları simsiyah olan Şifacı’ya.

Üzerinde su ve sabun lekeleri olmuş lacivert, kısa kollu bir elbise vardı. Birkaç gündür giyiyordu bu elbiseyi, sanırım en koyu renkli elbisesi olduğu için bunu tercih ediyordu. Şimdi beyaz ya da açık mavi giyinmek bir tür günah olurmuş gibiydi.

Sesi normale dönmemiş olsa da Şifacı’nın yüzü... Yalnızca gözlerinin altında belli belirsiz morluklar ve kızarıklıklar seçiliyordu. Yanaklarının şişliği inmişti. Beyaz teninin örttüğü göz kapaklarının altında mavi damarlar vardı. Fakat onca acıya rağmen hâlâ porselenden yapılma gibi duran yüzü sakindi. Zaina’nın öfkesi soğuk olmazdı, öfkeli değildi.

Güç bela, “Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?” diye sorduğumda ellerini çekip geriye yaslandı. Sesimdeki kızgınlığı anlamıştı.

Sakin oluşuna kızgındım çünkü çok şeyi birlikte atlatmışlar ve pek çok korkunç kaderi paylaşmışlardı. Ama Zaina artık bir zamanlar çok sevdiği bu feylerin yok oluşlarına aldırıyor gibiydi. Hayatına onlar olmadan bu kadar kolay devam edebiliyor oluşuna kızgındım çünkü ağlamaya devam etmeli ve Doğal Denge’ye onları aldığı için lanetler okumalıydı. Ama

benim ya da Bayan Çırpıkanat'ın aksine o, yalnızca birkaç günde, bunları yapmaktan vazgeçmişti bile.

“Onca şeyden sonra nasıl...” diye tekrar sormaya yeltendim ancak o zaman, elinin tersiyle saçlarını geri iterken kolundaki minik boya lekesini gördüm.

Gümüş rengi. Gözlerim gibi. *Kuutamo* gibi. Dolunay gibi açık bir gri.

Boyaların kurumасыn diye onlarla ilgilenirim.

Bakışlarımı takip eden Zaina kolundaki boyayı fark edince sabunlu suyla hafifçe ovalayarak kısa sürede boyayı teninin üzerinden çıkardı. Tekrar bana baktığında buz mavi gözleri temkinliydi.

“Öldüklerini düşünmüyorsun,” diye fısıldarken doğruldum.

“Düşünmüyorum.”

“Beni de inandır, Zaina.”

“Eira...”

“Lütfen. İnanmaya ihtiyacım var.”

Zaina bir süredir tüm bu olanları düşünmekten hiç uyumadığını söyleyerek başladı. Geceleri Nos'un ve Marlo'nun evine giderken yolda oyalanmıyor ama etrafın tozunu alırken acele etmeyip sessizlikten ve yalnızlıktan faydalanarak düşüncelere gömülüyordu. Ona göre köşkün hâlâ yanıyor olması tuhaftı, içindeki herkes bir şekilde gitmiş ya da ölmüşse büyümlü alevlerin hâlâ nasıl göğe yükselebildiğini ve birden öylece sönmediklerini anlamıyordu. “Mantıklı olmayan şeyler var,” demişti. “Ve o ikisi... Bu kadar kolay ölemezler.”

Bu düşünce geçen her dakika, geçen her saat ve her gün zihnimde daha büyük bir yer edinirken baş ağrılarım artsa da gözlerimin kızarıklığı geçmeye başladı.

Belki de gerçekten kurtulmuşlardı.

Belki de yalnızca henüz karşılaşmamıştık.

Bu varsayımı Bayan Çırpıkanat'tan gizli tuttuk çünkü her ne kadar üzerinde durmayı reddetsek de öteki türlü de mümkündü.

Birbirinin aynısı günler geçerken her şeyin varlığını unuttuk. Zaina ve ben bekliyorduk. Bir tür mucize, o ikisine, Marlo ve Nos'a ait, Sarışın'a ve Ruh Çocuk'a ait bir yaşam belirtisi bekliyorduk. Veymur'a gitmek istiyor

ama Bayan Çırpıkanat'ı bırakmak istemiyorduk çünkü her nasılsa yalnızca varlığımızın onun etrafında oluşunun bile ona iyi geldiğini hissediyorduk. Ya da belki de bir ihtimal, sadece görmek istediğimizi görüyorduk.

Kaçıncı gün olduğunu bilmemin mümkün olmadığı bir başka karlı gün, bir mektup geldi. Pencere önünde oturan Zaina ve ben, birinin geldiğini gördüğümüz an dışarı fırlamıştık. Dış kapıyı hışımla açtığımız an soğuk rüzgâr omuzlarımıza doğru bizi geri itmek ister gibi kuvvetle esmişti.

Zaina, açık sarı renkli ince zarfı titreyen elleri yüzünden açamadı, hatta ilk başta öyle donakaldı ki zarfın nereden geldiğini görmek için arkasını bile çeviremedi. Çünkü benim gibi o da biliyordu mektubun kimden geldiğini.

Zarfı Zaina'nın elinden kaptığım gibi açtım, açarken yırtmak zorunda kaldığım için içindeki ikiye katlanmış kâğıdın sağ alt köşesi de biraz yırtılmıştı. Kalbim öyle şiddetli atıyordu, midem öyle bulanıyordu ki göğsümün ağrısının yanı sıra kusacak gibi hissediyordum.

Zaina'nın kalbi de göğsünü dövüyor olacak ki bir elini göğsüne koydu.

Çocuk, o berbat el yazısıyla tek bir cümle yazmıştı bu sefer.

Ve bu tek cümle, ikimizin de nefesini boğazına tıkmaya yetti.

Alevler. kendiliğinden sönmeye başladı.

BULACAKLARIMIZ ve BULAMAYACAKLARIMIZ

Mektuptan sonra Şifacı'yla birlikte aceleyle toparlanmaya başladık. Bayan Çırpıkanat mektubu görmüş ve ne bilinmezlik taşıyor olabileceğini daha zarfı görür görmez anlamıştı. Kim bilir, belki bizim içimizi kemiren şüpheler onun da kalbini sızlatıyordu bir süredir. "Sizin için bir at bulayım," dedi telaşla. Bu, onun da gitmemizi istediği anlamına geliyordu ve bu kadarını söylemesi yeterliydi. Uzakta, karanlık ve basık tünelin karşıdaki ucunda, minicik bir ışık gözüküyordu şimdi, belki bir ateş böceğinden fazlası değildi. Ama bu zayıf ışığın bir çatlaktan sızan, öteki tarafa ait güneşin bir parçası olma ihtimali de vardı. Tam da bu yüzden, kocaman bir umutla o ışığı hızla kovalayacak, eninde sonunda da onu yakalayacaktık.

Aranan at henüz bulunamamışken kapı çalındı. İki kez. Kalbim bir saniyeliğine tekledi ama gelenler ev sakinleriydi. Bay Çırpıkanat ve çocukları, *en büyük oğlu hariç*.

Berbat bir zamanlamaydı.

Lumi ve Sorin, eve döndükleri için mutluluktan zıplayarak içeri girerken yüreğim sızladı. Bay Çırpıkanat ile Kai olanlardan haberdar olmuş gibiydi ama Kai'nin bilmediğine dair bir his vardı içimde. Bizi görünce saniyenin yarısından kısa bir sürede yüzünden geçen ifade bana bunu düşündürmüştü. Hafifçe çatılıp tekrar eski hâline dönen açık renkli kaşları. Burada olduğumuza şaşırmış olmalıydı.

Öte yandan topallayarak içeri giren Bay Çırpıkanat her şeyi biliyordu ve yüzüne bakmamı zorlaştırıyordu bu. O sevecen adamdan geriye yalnızca asık yüzlü, korkunç şeylere şahit olmuş bir savaş gazisine benzeyen, ciddi ve sert bir kabuk kalmıştı. Kim bilir çocuklarına nasıl izah etmişti şimdiki hâlini.

Ağlamayacağım. Şimdi değil.

Lumi bana seslenerek ve koşarak yanıma geldi, adımı hatırlıyordu. Kahrolası adımı değiştirmek istediğim, isimsiz olmayı yeğlediğim birkaç hafta geçirmiştim ama Lumi bana seslenince bu düşünce zihnimden uçup gitti. Burada olmama ve beni tekrar gördüğüne çok sevindiğini söyledi. Bay ve Bayan Çırpıkanat, bir çocuk nasıl yetiştirilir biliyorlardı.

Sonra Lumi avucumu açmamı söyledi, minicik elindeki ne olduğunu anlamadığım şeyi benim elime bıraktı. Elini çekmeden, “Bunu sana yaptım,” dedi. “Seni tekrar göreceğimi biliyordum.”

Bir bileklikti bu. Lacivert renkli, küçük, doğal taşlarla yapılmıştı. Lumi’nin sık sık yardım aldığı tahmin edilebilirdi çünkü bazı taşlar *gerçekten* küçüktü.

Bay Çırpıkanat, “Lumi tahtadan bir hediye yapmak istemedi,” diye açıkladı. Birkaç gündür buraya fazla uzak olmayan atölyede kaldıklarını biliyordum. Babaları, çocuklarını evden uzak tutarken böyle oyalamıştı.

Lumi, yeşil boncuklarla yapılmış bir başka bilekliği daha avucuma bıraktı. Marlo’ya kırılmış ve bu kadar uzun süre eve dönmediği için ona kızmıştı. Marlo’nun eve dönmemesinin sebebinin kendisinin ona küs olmasından kaynaklandığını sanıyordu. Doğrucu’yu affettiğinin bir göstergesi olarak bu bilekliği yapmıştı. Böylece Marlo eve dönebilecekti. “Artık hiç ama hiç küs değilim,” dedi. “Ayrıca biraz da özledim. Onu gördüğünde bu bilekliği verebilirsin.”

Kimse tek kelime edemedi. Bu zorlu görevi benim başarmam gerekiyordu.

Belki de bir oyuncu olmalısın, demişti Nos.

Bir oyuncu olacağım öyleyse.

“Teşekkür ederim, Lumi. Marlo’nun bilekliğini onu görene dek ben taksam olur mu?”

Hevesle başını sallarken bir an önce gitmesini diledim, bir an önce üst kata çıkmasını ve gönlümce yere yığılabilmeyi.

Kai zihnimi okumuş gibi iki küçük kardeşini de üst kata yolladı. Ardından da anneleri merdivenleri tırmandı. Kai, annesinin ayağı son basamaktan kalktığı saniye, “O nerede?” diye sordu.

Lumi bir şeyleri anlamak için çok küçüktü, Sorin yeterince büyüktü fakat belki de sormak için fazla çekingendi ama Kai zeki ve gözü pekti. Bir şeylerin yolunda olmadığını uzun zaman önce anlamış olmalıydı.

“Veymut’ta,” diye yanıtladım sorusunu. Yalan sayılmazdı. Yeterince şanslıysak ve yol gerçekten bizden yanaysa salt gerçektir bu. “İyi mi bilmiyoruz.”

Ya da hayatta olup olmadığını.

Bir başka gerçek daha.

Kai, hazırladıktan sonra kapının yanına koyduğumuz iki küçük çantadan ve katlanmış yeni pelerinininden yana bir bakış attıktan sonra, “Ben de geliyorum,” dedi.

“Hayır...”

Ama genç delikanlı babasının cümlesini bitirmesine bile izin vermeden onu tümüyle görmezden gelerek, “Bir Darka’ya ihtiyacınız olacaktır,” dedi.

Kai, o asi kanı taşıyan çocuklardan biriydi demek ki. Annesi bir Çiftçi ve babası ne olduğunu bilmediğim bir Çürük’tü. Ama o, tüm bunlara rağmen bir Darka’ydı.

“Gelmiyorsun Kai. Ve bu böyle olacak.”

Zaina’nın sesi oğlaninkini ortadan ikiye yaracak kadar güçlü çıkmıştı. Otoriter ama bir diktatörünki gibi değil, fazlasıyla korumacı bir ablanınki gibi.

Sen benim kardeşimsin. Senin kardeşlerin benim de kardeşlerim.

Zaina sözünü tutardı, sözünü tutup tutmadığını kontrol edecek kimse olmasa bile. Ölümün bizzat kendisinin soğuk elleri dahi onun verdiği sözleri kıramazdı.

Kai kıvrıkcık saçlarının altından kaşlarını çattı, köşeleri belirginleşmeye başlamış çenesinde bir kas seğirdi. Marlo’yla pek benzemiyorlardı ama Marlo’nun ciddi olduğunda beni korkutan yüzüyle Kai’ninki birbirini andırıyordu. Oğlan öfkeyle dolu olsa da taşmayacaktı. “Öyleyse onu sağ salım buraya getirdiğinden emin olsan iyi olur, Zaina,” dedi ve dışarı çıkıp tıpkı öfkesi gibi kardan ve buzdan, kordan ve alevlerden yapılmış dünyaya karıştı.

Bay Çırpıkanat yorgundu. Kimse de suçlayamazdı onu. “Kendinize dikkat edin,” dedi veda ederken. Eşinin aksine o, belki de bulanık gözleri yüzünden, bizim gördüğümüz ışığı görmüyordu. Ya da görüyordu da ışığın yalnızca bir ateş böceği olduğundan emindi.

Sonunda bir at getirildi. Kim tarafından ya da nasıl, detayları hiç sormadık. Bir bileğimde lacivert, ötekinde yeşil bir bileklik, sırtımda kahverengi

bir pelerin, üzerimde birkaç fazla bıçakla atın üstünde Zaina'nın arkasındaki yerimi aldım ve at dört nala giderken geçen her saniye Çırpıkanatların evinden biraz daha uzaklaştım. Bir kez daha. Bir kez daha yüreğimde umutla ve beklentiyle.

Siyah at dinlensin ve bir şeyler yesin diye durduk yalnızca. Dizginleri belirli aralıklarla sırayla tuttuk ve her sese kulak kesildik. Geceleri doğru düzgün uyumadık, rüzgâr burnumuzu düşürecek gibi hissettiğimizde birbirimizin arkasına sığındık. Pek çok kez doğru yolda olduğumuzdan emin olamayıp doğru yolda olmamız için dua ettik ve çok az kez herhangi bir şey için mola verdik. Şehirlerin ortasından geçmemeye özen gösterdik ama yine de Daturaların avı olmayalım diye yerleşkelerden fazla uzaklaşmadık. Daturaları doğrayarak kaybetmeyi göze alabileceğimiz tam bir dakikaya bile sahip değildik.

Bir akşamüstü Marlo'nun geride bıraktıklarını düşündüm. Ailesi onun için öyle çok gözyaşı dökmüştü ki... Onu bir kez daha görebilmek için birbirleri dışında her şeyden vazgeçebilirlerdi. Ama Nos'un ardından ağlayan kimsesi yoktu. Nos çocukken olduğu gibi... Şimdi de çok yalnızdı. Belki de öldüğünü kabul edemeyişimin sebeplerinden biriydi bu. Yalnız öldüğüne inanmak istemiyordum. Ben oradaydım ama... Ama onu kollarımda tutup her şeyin yoluna gireceğini ya da onun yanında olduğumu söyleme fırsatım bile olmamıştı. Endişelenecek şeylerin olmadığı gibi saçmalıkları söylemeye ya da en azından teşekkür etmeye de zamanım yoktu. Çünkü Nos bir saniye vardı, gözlerimi açıp kapadım ve öteki saniye artık yoktu.

"Ağlıyor musun? Sorun değil, Eira, dilediğince ağla. Rüzgâr gözyaşlarını siler ve seni nasıl kırılgan gördüğünü kimseye söylemez."

Zaina dizginleri sıkıca tutmuş, atı Veymut'a sürerken ben başımı sırtına yaslamış, hıçkırarak ağlıyordum. Çünkü Şifacı'nın aksine ben, ona ağladığımı belli etmeden ağlayamıyordum.

"Endişe etme. Göreceksin, bulacağız ikisini de." Kendi kendine konuşuyordu ama bunları duymak bana da iyi geliyordu. "Bulacağız."

Çok geçmeden geçen sefer izlediğimiz yolu izlemiyor oluşumuz dikkatimi çekti. Savaşırsak mağlup olacağımız anılarla boğuşmak zorunda kalmayalım diye belki bilerek, belki de hiç farkında olmayarak uzak durmuştuk o yoldan ve böylece yeni ağaçlarla tanışmış, yeni minik taşları ezmiştik.

Veymut ışıkları bize ulaştığında, yalnızca bir ya da iki gün geçmiş olmasını dilemiştik ama tam üç gün geçmişti. Atı sürme sırası bir süredir bendeydi ve dizginlerini birden çektiğimde at şaha kalkarak durdu.

“Ne oldu?” diye sesinde endişeyle sordu Zaina. Silahlarını saklayabilmek için giydiği pelerin uzun ve beyazdı çünkü ata binerken rahat edebilmek için bir etek yerine ince bir pantolon giydiğinden bıçaklarını her zamanki gibi eteğinin altında bir yerlere saklayamazdı. Zaina pantolon giymeye -iki gününü almış olsa da- alışmıştı, pelerininin üstüne düşen siyah ve uzun saç örgüsü henüz bozulmaya başlamıştı. Artık onunla tanıştığım günkü Zaina gibi değil, tümüyle başka biri gibi görünüyordu.

“Bulacaklarımızdan korkuyorum,” diye itiraf ettim. Zaina, bir Doğrucu olmamasına rağmen bir şeyleri saklayacağınız türden biri değildi. “Ya da bulamayacaklarımızdan.”

“Ben de korkuyorum,” diye itiraf edince şaşırđım ama dürüstlüğünü takdir ediyordum.

Ata ilerlemeye devam etmesi için seslenmek üzereyken Zaina, “Eira?” diyerek beni durdurdu. “Senin için herhangi bir acıya dayanabileceğimi biliyorsun, değil mi? Tıpkı o ikisi için yapacağım gibi. Bu yüzden olur da mecbur kalırsak... Beni geride bırakırken vicdanın rahat olsun.”

Öfkeme egemen olup, “Böyle şeyler söyleme, Zaina. Bana neye mal olacak umurumda değil, kimseyi geride bırakmayacağım,” dedim ve ata, “Deh!” diye bağırdım.

Veymut’a vardığımızda atı güvenli bir yere bağladıktan sonra Gölge Sarayı’na yürüdük.

Yeşil yangını uzaktan gördüğüm ilk an, bir saniyeliğine yürümeyi unuttum. Korktuğumdan değil, Marlo’yu ve Nos’u burada bıraktıktan sonra Aldin’deki o rahat koltukta uzanabildiğim için duyduğum utanç yüzündendi. Çok daha önce gelmemiz gerekirdi.

Nihayet mülke vardığımızda çevrede kimse yoktu. Yeşil alevler, başta alışılmadık olduğundan feylere ilginç ve incelemeye değer bir şey olarak gözükmişti ama zamanla herkes sıkılmış olmalıydı. Araziye girdiğimizi kimse görmedi.

Zaina eliyle bir ağacı gösterip beni bulduğu yerin bu ağacın altı olduğunu söyledi. Beni almış ve ön taraftan değil, arkada bir yerlerdeki fazlasıyla ayrılmış demirlerin arasından çıkmıştı. Doğal Denge, onun bulabilmesi için buraya taşımıştı beni.

Ağaçlar olduğu gibi duruyordu. Veymut'taki bu alevler Aldin'deki bir evi cayır cayır yakarken yanı başındaki ağaçlara sıçramamış, onlara hiç zarar vermemişti. Çok geçmeden hava kararacak ve bu ağaçlar tekrar onları ilk gördüğüm zamanki renklerine bürünecekti.

Zaina durduğunda sıkıntının ne olduğunu anladım.

Sıcaktı.

Onun için fazla sıcaktı. Zaina'nın kaygılı yüzüne baktım, yanaklarındaki pembelik çekilmiş, onun yerini sarımsı bir renk almıştı. *Kusacak*, diye düşündüm ama öyle olmadı. Kararlıydı ve bunun ölümü olabilecek olmasını bile umursamıyordu. Yanımdan geçip binaya doğru sesli adımlarla ilerlemeye devam ettiğinde, "Bekle!" diye seslendim arkasından.

Zaina beklemedi.

"Zaina, bekle!" Ona yetişip kolunu yakaladığım gibi geri çektim. "Burada kal, ben gireceğim içeri."

"Dışarıda beklemeyeceğim." En son dışarıda beklediğinde başımıza tüm bunlar gelmişti.

"Ölürsen kime ne faydan olacak, Şifacı?"

Zaina tekrar yürümeye yeltendi.

Ancak, "Bir arkadaşımı daha kaybedemem!" diye haykırdığımda durdu. "Yalnızca biz kaldık, görmüyor musun? İzin ver, ben gireyim içeri. Beni burada bekle ve sonra ne yapacağımızı düşünürüz. Ama böyle olmaz."

"Ben de bir arkadaşımı daha kaybedemem," diye fısıldadı. Yalnız kaldığı olmuştu daha önce. Dönecek kimsesinin olmadığı günler geçirmişti, korktuğu için uyanık kalmaya çalıştığı gecelerin hatırası hâlâ tazeydi. O gecelerin sessizliğinin ya da o gecelere ait minicik bir sesin nasıl dayanılmaz olduğunu iyi biliyordu ve ben dâhil kimsenin yaşadıklarını yaşamasını istemiyordu. Bu sebepten olsa gerek, "O yüzden içeride kendine dikkat et," dedi sonunda. "Yardıma ihtiyacın olduğunda bağırman yeterli. Seni duyabileceğim bir mesafede olacağım. Yeterince uzun süre dönmediğine karar verirsem de içeri gireceğim. Senin de dediğin gibi, bana neye mal olur umurumda değil."

Başımı salladım. Onaylamamak gibi bir seçeneğim yoktu. "Hazır olduğunda," dedi.

"Hazırım ben."

"Biliyorum, Eira."

Böylece yanan binaya yürüdüm, içeri girmeden hemen önce suya dalıyormuşum gibi nefesimi rutup son adımı attım.

Ya da ilk adımı.

İçerisi zifirî karanlık olur sanmıştım ancak elbette değildi, hava henüz kararmamıştı bile ama ben, Gölge Sarayı'nı karanlıkla uzun zaman önce özdeşleştirmiştim zihnimde ve pek çok kişinin de böyle yaptığından emindim.

Hiçbir işe yaramayacak mobilyalar, yok olmuş perdeler ve kararmış duvarlar... Hiçbir odanın önceki görkeminden iz yoktu şimdi. Alevler bazı yerlerde sönmüştü gerçekten de ama özellikle üst kadari yakmaya devam ediyordu. Giriş katta yanmaya devam edebilecek pek çok şey vardı, işte, köşeye çekilmiş perdenin bir kısmı duruyordu. Ortada rastgele duran bir sandalye... Tahminen feyler binayı aceleyle terk ederken birileri çarptığı için yeri değişmişti ama onun da dört bacağı ve oturma kısmı sapasağlam duruyordu.

Dolaşırken gördüğüm hiçbir köşe, aralarında gezindiğim hiçbir duvar bana tanıdık gelmedi. Önceki bir yaşama ait herhangi bir mekân gibi, bir zamanlar benim için önemli bir yer olmuş olsa da şimdi yabancıydı. Sanki buradaki anılarım da yeşil alevler tarafından yutulmuştu.

İlk katta kimse yoktu. Canlı ya da ölü hiç kimse çünkü etrafta bedene benzeyen hiçbir karaltı görmedim. Bulmaktan korktuğum herhangi bir şeyi ilk katta bulmamıştım. İçim hiç rahatlamadı çünkü ikinci kata dair içimde korkunç bir his vardı.

Ama ikinci kat da boştu. Buradaki her şey daha fazla zarar görmüştü, ilk kattan daha uzun süre yanmışlar gibi. Yangın, canlı bir varlık gibi tüm kadarda yürümüştü; kiminden çabuk sıkılmış, kimini gezerken daha çok oyalanmıştı.

Üçüncü kata geldiğimde başka bir yerde gibi hissettim kendimi. Başka bir şeyle çevriliydim, adlandıramadığım başka bir hava vardı burada. Duvarlar çok daha siyahtı, açık kapılar ve halılar epey yanmıştı. Duvarlardaki zavallı tablolarıdan hiçbiri sağ kurtulamamıştı.

Bir hışırtı duyduğumda kalakaldım. Burada, tamamen ölü bu katta *canlı* bir şey kalmıştı. İhtimalleri düşünmeye koyuldum. Zaina, bağırdığımda duyabileceği bir mesafede olacağını söylemişti ama bunun için fazla yüksekte olabilirdim. Ya da bağırmama gerek kalmayacaktı belki de çünkü sonra hışırtının canlı bir varlıktan değil de cımları patlamış odalardan birine

giren davetsiz rüzgârdan geliyor olabileceği düşüncesi yer etti zihnimde. Yine de elbette, *Kuutamo* çoktan elimdeydi.

Keşke madalyonum da olsaydı çünkü elimin boynumun hemen altına uzandığında bulduğu boşluk dayanılmazdı.

Sesin geldiği yöndeki odalara birer birer göz attım; her bir odadan önce içim tuhaf, korkuyla dolu bir umutla taşıyordu.

Hava da kararmaya başlamıştı şimdi. Zaina endişelenip içeri dalmadan önce birkaç dakikam daha olduğunu tahmin ediyordum.

Tam yanıldığıma karar verip vazgeçmek üzereyken bir başka ses yetişti bana. Bir hışırtıdan çok farklı olarak bu seferki bir hırıltıydı. Nefes almakta zorlanan, ciğerlerine hava doldurmak için çırpınırken başarısız olma korkusunu yüklenmiş bir canlının boğucu haykırışı gibi bir ses. Bir yardım çağlığı.

Sesin geldiği yöne koşarken kimi bulacağımı bilmiyordum ama *biri* oradaydı. Biri, benim yardımıma ihtiyaç duyuyordu ve şimdi dönüp gidebilecek kadar zalim olmamıştım hiç. Merhametin benim en güçlü yönüm olduğunu söylerken Nos haklıydı.

Kapıya doğru koştum ve içeri girmeme gerek kalmadan, eşiğin önüne geldiğim an onu gördüm. *Odanın ortasında, dizlerinin üstünde oturmuş, omuzları öyle çökmüş ve başı öne öyle eğilmiş ki yüzü gözüküyor.*

Ama saçları... Tek bir teli bile yanmamış altın sarı saçları etrafını çevreleyen kömür siyahının içinde bile parıltıyor.

Bir an, kısıcak bir an bile tereddüt etmedim eşikten geçmeden önce. Ona bakınca gördüğüm şey sarı saçlarından ibaret değildi, öne eğilmiş omuzları sayesinde daha da net görebildiğim, sırtından tavana yükselen alevlerdi ama Marlo yanmıyordu. Yandığı için hiçbir giysinin örtmediği çıplak sırtında toplanmış, etraftakilerin aksine turuncu bir ışık yayan alevler *onundu*.

Alevlerden yapılma, bir çift kanat.

Çırpıkanat.

İşte Doğrucu, şimdi soyadının hakkını biraz olsun veriyordu.

KÜL OLAN ORMAN

Yanına koştuğumda başını kaldırmadı çünkü bilinci yerinde değildi. Ara sıra inliyor, homurdanıyor ya da koridorda gezerken duyduğum sesteki gibi hırıldıyordu. Rüya görüyor olabileceğini düşündüm ama her nasıl şeyler görüyorsa zihninde huzur olmadığı kesindi. Önünde eğildim, gözlerimi kanatlarına dikmemeye çalışıyordum. Seslendim durdum ama bana cevap vermedi. Önümdeki Marlo'yu kaybetmişim gibi hissetmeye başlamıştım ki elleri aniden boynumu sıkıca sardığında geri kaçmaya fırsatım olmadı. Çarpıştığı canavar her ne ise ona saldırdığını sanırken aslında boğduğunun ben olduğumun farkında değildi. Çırpındım, kollarına vurdum ama nafi-leydi.

“Marlo!” diye ciyakladım sonunda. Koluna arka arkaya darbeler indirdiğimden kolu kıpkırmızı olmuştu. “Benim, Eira. Eira! Dur! Beni... Öldüreceksin!”

Zihnindeki canavardan daha dayanıklı olmalıyım ki Marlo canavarı öldürüp ellerini çektiğinde nefesimin dayanacağı birkaç saniyem kalmış ya da boynuma korkunç bir ağırlık yerleşmiş olsa da ben hâlâ yaşıyordum. Kendimi geriye çektim, sesim mahvolmuş bir şekilde, “Marlo?” diye sordum. Gözyaşlarının kirpiklerime tırmanışını hissedebiliyordum. Ona tekrar, yavaşça ve bu sefer temkinle yaklaştım, pelerinimi çıkarıp bacaklarının üzerine serdim. Sırtına atmak istemiştım ama mümkün değildi bu. Üşümediğine de emin sayılırdım ama emin sayılmak bana yeterli gelmemişti. Karşısında oturdum.

Marlo sızlandı. Ama bilincinin yerine geldiğini görebiliyordum. Başını yavaşça kaldırdığında ve ela gözlerine yakışmayan düşmanca bakışları beni bulduğunda birden yumuşadı. “Eira?” diye seslendi o da. Şaşkın değildi çünkü henüz nelerin döndüğünü tam olarak kavrayamıyordu. Nerede olduğunu bildiğini ya da sırtında yanan kanatların varlığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

Ama sesi yorgundu. Savaşmaktan yorulmuş birinin sesiydi bu. Nerede olduğunun önemi yoktu ya da ne durumda olduğunun. Devam etmek güç isterdi ama o, karşımda gücünün hemen hemen hepsini yangına ve az önceki canavara yedirmiş gibi oturuyordu. Yenilmiş gibi değildi çünkü pek çok kez galip gelmişti ama savaştan başka hiçbir şey bilmeyen generallerin bile savaşmaktan bıktığı anlar olurdu. Belki de bir zaferden hemen sonra.

Yüzüne hatırladığını belli eden bir acı yerleşti. “Eira,” diye bağırmaya yeltendi ama sesi hâlâ çatallıydı. Başını ellerinin arasına aldı. “Neden hâlâ buradasın? Gitmiş olman gerekirdi, senin için bir kapı açmış olmalıydık, büyü bunun içindi ve şimdiye çoktan...” Başını sağa sola sallarken hızla pek çok soru sıraladı, hâlâ her şeyi tam hatırlamıyordu ama sordukları da -yanıtları biraz bekleyecek olsa da- pekâlâ mantıklı sorulardı.

Benim sorumsa yalnızca bir taneydi. Onu bu cehennemden çıkardıktan sonra da sorabilirdim ama merakıma yenik düşerek, “Ne oldu, Marlo?” diye sordum usulca.

Gözyaşlarına boğuldu. Tırnaklarını bir bir dibinden sökseler böyle ağlamazdı. “Çocuğu bulamadım,” diye ağladı. “Çok acı vericiydi, Eira... Ama yemin ederim dayandım. Yemin ederim uğraştım, yemin ederim...”

“Biliyorum.” Boğazım düğümlenmiş, sözcükler yukarı çıkmak için tırmanmak zorunda kaldığından sivri tırnaklarıyla boğazımı acıtmıştı. Marlo’yu tuttuktan sonra kucakladım. Ellerim sırtına değmeden önce tereddüt etti. Canını yakarım sandım. Beni Aster Gölü’nün hemen dibinde bulunduğu zaman olduğu gibi oturuyorduk yine yerde. Dünyanın sonunda bize diz çöktürdüğü gerçeğini kabul etmek istemiyordum ama işte, her ikimiz de birbirimizin karşısında, dizlerimizin üstündeydik. Yerdeydik, en dipteydik. Bir kalkan gibi sardım onu. Ama ona kalkan olmak için çok geç kalmıştım. Bu sefer soğuk yoktu, aslında oldukça sıcaktı. Beyazla değil, siyahla kaplıydı çevremiz. Marlo hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken acı bir hırıltıyla yüzünü omzuma dayadı. Evet, soğuk değildi, hem de hiç. Ama titriyorduk. “Biliyorum, Marlo.”

Marlo yemyeşil bir ormandı önceleri.

Ve şimdi o orman, son dalına kadar kül olmuştu.

“Ben öldüm, Eira,” dedi hıçkırıkların arasında. Alevler yükseldi, yangın üçüncü kata inmişti tekrar ve kapının eşiğine kadar geldi, bizi yokluyordu. “Ben öldüm çünkü lanetim buydu, yanarak ölmek.”

“Ellerimi hissetmiyor musun? Boynuma bak, kıpkırmızı çünkü dokunabiliyorsun bana çünkü ben yaşıyorum ve sen de yaşıyorsun, Marlo. Ama böyle kalmak istiyorsak buradan bir an önce çıkmak zorundayız.”

Zaina her an içeri girmeye çalışabilirdi, kaç dakikadır içerideydim?

“Ben öldüm,” diye tekrar etti. “Ama alevler beni tekrar buraya getirdi. Neden biliyor musun, Eira?”

“Marlo sorularla kaybedecek vaktimiz yok. Sen istesen de istemesen de çıkaracağım seni buradan,” dedim aceleyle. Kalkıp Marlo’yu kollarından tutarak kaldırmaya çalıştım. “O mağaradan birlikte çıktık, buradan da çıkacağız. Duyuyor musun? Birlikte! Sen çıkmak istemiyorsan iyi! Ben de burada seninle ölürüm öyleyse. Ama bırakmıyorum seni.”

“Birlikte,” dedi Marlo. Zihninin tamamen kayıp olmadığını, beni dinlediğini ve söylediklerimi anladığını böylece anladım. Alevler aniden söndüğünde havanın ne kadar kararmış olduğunun farkına vardım. Neredeyse geceydi. “Birlikte,” diye tekrar etti Doğrucu. Yolu açan oydu.

“Alevleri sen söndürüyordun,” dedim. “Bunca zamandır yanmasının sebebi de gerçekten sendin.”

Ve şimdi alevden kanatlarının olmasının sebebi de bu.

Marlo alevlerin içinde kaybolmuşken gördüğü tek şeye tutunmuştu: Ateşin kendisine. Onu çekip aldığının, benliğinin bir parçası yaptığının farkında değildi. Gördüğü rüyanın Doğal Denge’nin işi olduğunu o zaman anladım. Gördüğü rüya yüzünden alevlerin dalgalandığını ve farkında olmadan...

Alevlerin onu geri neden getirdiğini biliyordum. Anlaşmanın ona düşen kısmı ateşe sahip olmak değildi, Marlo bunu hiç istememişti. Ateşe sahip olduğu çünkü onu sıkıca tutarken bir kısmını koparıp almıştı ve geri vermesi mümkün değildi.

Ölmüştü çünkü Doğal Denge’nin ona uygun gördüğü karşılık buydu ve geri gelmişti çünkü Marlo’nun dileği buydu: Yaşamak. Kardeşlerinin beşini, annesiyle babasını ve yeterince şanslıysam beni tekrar görmek... Yaşama dönmek için her ne vermiş olabileceğini ise bilmiyordum.

Hiç kimse suyun, ateşin ya da havanın hâkimi olamaz, derken Zaina, belki de çok uzun zamandır ilk kez yanıliyordu ve Doğal Denge, kuşkusuz, Marlo’yu seviyordu.

“Birlikte,” deyip hâlâ dizlerinin üzerindeki Marlo’ya elimi uzattım. “Ama her şeyden önce ayağa kalkmana ihtiyacım var.”

Marlo, ayağa kalkarsa artık başka biri olarak yürüyeceğini biliyordu. Yeniden doğmuş gibi değil, daha önce ölmüş biri olarak elini yukarı kaldırdı. Benim ona uzanmış elimi sıkıca tuttu ve doğruldu. Bu sırada ateşten kanatları da onunla birlikte titredi. Yüzünü yavaşça yana çevirip kanatlara bakmaya çalıştı ve “Yakmıyorlar,” dedi.

Pelerinimi beline sıkıca bağladım. Çıkınca ilk işimiz ona giysi bulmak olacaktı. “Evet, yakmıyorlar.” Marlo’nun bedeninde tek bir yanık izi yoktu. Yalnızca geride bıraktığı kıyafetleri alevler yüzünden kül olmuştu.

Kanatları birden yok olunca hava dalgalandı. Ben korkuyla *Kuutamo*’ya uzanırken Marlo, “Sorun yok,” dedi. Kendi gibi konuşmuyordu. Aldin’deki o küçük banyoda zihnimde yarattığım Marlo, şimdi karşımda duran Marlo’nun kendisinden daha çok ona benziyordu. “Onlar üzerinde bu kadar kontrolüm var. Onları göremez ya da hissedemezsin. Ama hâlâ buradalar. Hâlâ yanıyor ama yakmıyorlar.”

Biz çıkarken diğerlerinin dikkatini çekmesin diye alevleri olduğu gibi bıraktı. Gölge Sarayı tümünden kül olsa yeriydi. Marlo’nun koluna girip yürürken bir ses duymak için çabaladım, minicik bir mırıldama, bir inleme... Ama hiçbir şey kalmamıştı içeride.

Marlo’yu mutfak kapısından çıkardığımda Zaina kapının ilerisinde, karanlığın içinde bir yerlerde bekliyordu. Buradan çıkacağımı bir şekilde tahmin etmişti ama bir kolumda Marlo’yla çıkmam ona müthiş bir sürpriz olmuştu. Zaina ilk başta öylece kalakaldı. Gördüğünün hayal olup olmadığını anlamaya çalışır gibi birkaç kez göz kırptı. Sonra yardıma koştu, Marlo’nun öteki kolunun altına girip ona dokununca anladı gerçekten var olduğunu ve gözyaşlarına boğuldu. “Tanrım... Bu gerçekten sensin! Marlo, seni baş belası! Seni gördüğüme öyle mutluyum ki...” Hemen bir yarası olup olmadığını kontrol etmeye koyuldu ama Marlo’nun bedeninde diken çizigi ya da kâğıt kesigi kadar minik bir yara bile yoktu. Zaina sorularını sonraya saklamayı tercih ederek sustu.

“Saçların...” Doğrucu söze girmişti ki öksürmeye başladı.

“Zaina, onu fazla sarsma,” Marlo’nun kolundan çıktım. “Tekrar döneceğim, kontrol etmem gereken son bir şey kaldı. Marlo’ya hemen giysi bul, hava iyice soğudu.”

Dönüp gitmek üzereyken, “Unutmadan,” diyerek bileğimdeki yeşil taşlı bilekliği çıkarıp Marlo’nun bileğine taktım. “Gördüğümde sana vermem için Lumi bana vermişti. Senin için yapmış. Sanırım bu görevi başarıyla tamamladım.”

Daha sonra herhangi bir cevap beklemeden tekrar Gölge Sarayı’na atıldım.

Çok geçmeden, yalnızca bir iki dakika içinde anlamıştım.

Nos yoktu.

Yine de merdivenlere baktım. Yerin altına giden merdivenler tavanla birlikte çökmüştü.

Nos yoktu.

Bağırdım. Adını seslendim. Marlo’yu bulunca onu da bulurum sanmışım.

Ama şans, bir insanın kapısını ısrarla ikinci kez çalmaz.

Gerçekten de beni kurtarmış, yalnız ölmüştü. O an, o gitti diye ağlayan tek kişiydim ben.

Fey dünyasından biri öylece yok olmuştu ve dünyaların tümünde yalnızca bir kişi onun için haykırıyor, ağlıyor ve onu hapseden duvarlara lanet okuyordu.

Yalnızca bir ve hepsi bu.

“Nos, lütfen orada ol!” diye seslendim duvara yeterince yaklaştığımda. “Lütfen yaşıyor ol, lütfen... Bir yolunu bulduk. Birlikte olabilmemiz için ihtiyaç duyduğumuz o kapıyı bulduk!”

İstedikten ve inandıktan sonra her şeyi yapabileceğimizi söylemişti. Ama o gece, benim devasa inancım, onu ezen duvar parçalarını yerinden oynatmaya yetmedi. Onunla birlikte o binadan çıkmak arzum hiçbir işe yaramadı. Onun varlığını hiçbir yerde hissedemedim.

Kapıya yönelmek zorunda kaldığımda bile gitmek istemiyordum. Bu Tanrı’nın cezası binayı olduğu gibi yerinden kaldırıp rastgele bir yere fırlatmak, daha sonra yerin kaç metre altı olduğunu umursamadan Nos’u bulana dek kazmak ve kazmak istiyordum. Kazma ve küreklerle, çıplak ellerimle, urnaklarımla umursamadan kazmak. Ağlayarak, tüm hırsımı topraktan çıkararak kazmak. Onu bulmak.

Ama kapıya doğru yürüdüm çünkü mecburdum. Marlo'yu götürmeliydik.

Döndüğümde şimdi Marlo'nun üzerindeki soluk gri bluzu ve siyah pantolonu Zaina'nın nereden bulduğunu sormadım. O da neden tekrar o ölmeye mahkûm binaya adım atmaya zahmet ettiğimi sormadı. Çünkü biliyordu. Bir umut, evet, binaya yürürken taşıdığım hâlâ buydu. Yanımda bir çanta olmasa ya da giysilerimin hiç cebi olmasa da gittiğim her yere götüreceğim şey buydu ve Zaina bunu biliyordu. Bilmediği şey ise o umudun az önceki duvarların çatlakları arasında bir yerlerde kaybolmuş olduğuydu. Umut öldüğünde insan ölmezdi belki ama içindeki pek çok ışık da o umutla birlikte sönerdi.

“Üçümüz,” dedi Zaina, sözcükler boğazına diziliyormuş gibi birkaç kez yutkunduktan sonra. O da nihayet tıpkı diğer herkes gibi bizim de etten, kemikten olduğumuzu ve bu kadar kolay ölebileceğimizi anlamıştı. “Yalnızca biz üçümüz, öyleyse.”

Gözlerime ağırlıklar bağlanmış gibi hissediyordum. “Öyle.”

Marlo hâlâ tam anlamıyla kendinde değildi. Böylesi daha iyiydi.

Şehirden ayrılmadan önce Zaina, kendini haberdar etmesiyle görevlendirdiği çocuk için üzerinde, “İyi iş çıkardın, evlat,” yazılı bir kâğıtla ve yeterli olacağını bildiğim bir miktar parayla doldurduğu zarfı dükkânlarının kutusuna bıraktı.

Bizim için güçlü kalması gerektiği gibi saçma bir inanca kapılmıştı ancak Zaina kendini tutmaya çalışırken zorlanıyordu. Marlo'ya bir şeyler yedirirken Şifacı, boğazımdaki kırmızı izleri silmiş ve çatallı sesimle ağzımdan çıkan her cümleyi dikkatle dinlemişti. Şifacı'nın yüzünü esintiye doğru çevirip, “Biz bir dostumuzu kurtardık ama ötekini kaybettik,” dedim güç bela. Bunu yüksek sesle söylemekten yalnızca etimle ve kemiğimle değil, tüm benliğimle nefret ettim. Kaybettiğim yalnızca bir dost değildi, No'stu ama şimdi, birbirimize destek olmamız gerekiyordu. “Ağla, Zaina. Hem bak, rüzgâr esiyor.”

Böylece Zaina, avuçlarıyla gözlerine bastırırken hıçkırıklarını bir seferliğine bastırmadı.

GÜMÜŞ YÜREK

Veymut'ta günlerdir yağmur yağmıyordu, bize söylenen buydu. Fakat biz ayrılırken şehrin göğü, diğerlerini yalancı çıkarmak istermiş gibi kapandı. Belki de bulutlar bize veda etmek için toplanmış ve gidişimiz onları üzdüğünden birbirlerine sarılıp ağlamışlardı.

Ama mutsuz olmaya azıcık bile hakları yoktu.

Veymut, benden bu dünyaya ait olmamı sağlayan parçaların bir kısmını söküp çıkarmış ve kendinin yapmıştı.

En arkada otururken dönüp omzumun üstünden tekrar baktım karamsar şehre.

Benden çaldığını sanan aptal kent, benden aldıkların hâlâ benim parçalarım, bilmiyor musun? Onu benden aldın diye senin oldu mu sanıyorsun? Kolumu şuracıkta kesip kucağına atsam da o, benim kolum olmaya devam etmez mi?

Yine yoldaydık. En nihayetinde yol bizden yana olmuş muydu, olmamış mıydı söylemek zordu.

Marlo'yu sarıp sarmalamış ve uyuyabilmesi için rahat olduğundan emin olmuştuk. Marlo günlerdir uyumuyormuş gibi uyudu. Çünkü günlerdir uyuyor olsa bile günlerdir kâbuslarında karşı koyup çarpıştığından ve kim bilir başka neler gördüğünden bitkin düşmüştü.

Zaina önde, Marlo ortada ve ben en arkadaydım. Zavallı hayvan üçümüzü taşıırken zorlanıyorduydu da belli etmiyordu.

Gece koyulaşınca en büyüğünden bir ateş yaktık, Marlo uyurken Şifacı'yla ben Dağuralara karşı hançerlerimizi elimize alarak nöbet tutmaya başladık. Buralarda yağmur yağmıyordu artık, toprağı örtmüş karlar

erimemiş olsa da en azından gökyüzü açıktı; bu, bir sonraki gün bizi bekleyen bir tipi yok demekti.

Zaina'ya Marlo'nun durumunun ne olacağını sorduğumda bilmediğini söyledi. Doğrucu olarak nadirdi zaten ancak şimdi ateşin kendisine hükmedebilen yegâne kişiydi. Buna nasıl tepki vereceğini kestirmek imkânsızdı, kanatlarını görmüştü görmesine ama o sırada bir tür şokta sayıldığından verdiği tepki gerçek tepkisi sayılmazdı.

Zaina, şimdi buz yerine endişeyle dolu gözlerini ve onları çevreleyen sarı kirpiklerini ateşe çevirdi. Normalde kirpiklerini kendisi siyaha boyuyordu ama çok çabuk akıp giden bir boya olduğundan birkaç gün dayanmamıştı. "Sen iyi bir dostsun, Eira," dedi sonra.

Öyle olduğuma inanmak isteyerek başımı salladım.

"Çoktan çekip gitmiş olabilirdin. Ama hâlâ buradasın, hâlâ bizim için bir şeyleri yoluna koymak için uğraşıyorsun."

Sıkıntıyla saçlarımı kulağımın arkasına attım. "Yeteri kadar uğraşıp uğraşmadığımı bilmiyorum."

Zaina, Şifacı gülüşüyle gülümsedi ama bu gülüş de artık sonsuza dek değişmişti. Daha buruktu, hâlâ sıcaktı gerçi. Ama daha buruk. "Yeterince çok şey verdin. Yeterince çok kurtardın ve yeterince sevdin. Biliyor musun, Nos'un hayatı boyunca sevdiği ve güvendiği insan sayısı hep ikiydi. Marlo ile ben çok uzun süre o sayıyı üçe çıkaracak birilerinin gelmesini bekledik. Negeer bunca zamandır bir başka dünyadan senin buraya gelmeni bekliyoruz."

"Biliyordu, Zaina," dedim fısıltıyla. "Bildğini biliyorum. O madalyonu kazana atarak beni kurtaracağını ve kendi sonunu getireceğini biliyordu..."

"Ve o madalyonu yine de attı," dedi kesinlikle. "Bunu senin dışında yalnızca iki kişi için yapardı. O madalyonu attı çünkü sen de üçüncümüzdün."

"Ama nasıl biliyor olabilir böyle bir şeyi, ne zamandan beri biliyordu? Bunu o kadar uzun süredir düşünüyorum ve öyle yanıtsız kaldı ki bu sorular, uykumdan ediyorlar beni."

"Bilmiyorum," diye başını salladı Zaina. Bir şeyi bilmediğini söylediği zamanlarda sesi hep daha kısık çıkardı. "Ama o..." Kıpırtısız yatan, yüzü solgun ve ifadesiz bir şekilde uyumakta olan Marlo'ya baktı. "Aradığın yanıtları sana verecek kişi olabilir belki."

Tekrar gözüme çarpan simsiyah saçları, ateşin parlak ışığını bile yutuyor ve yıldızların arkasındaki bulutsuz gökyüzünden bile daha kara gözüküyordu. “Ona ne verdin?” diye sordum bir süre sonra. “Cadıya?”

Zaina zorla da olsa gülümsedi. “Aldin’e döndüğümüzde tam üç sene yanında çalışacağım sözünü.”

“Temizlikçisi ya da aşçısı olarak mı?”

“Çırağı olarak.”

“Zaina... Bir cadı mı olacaksın?” Üç sene bir cadı olmak için yeterli bir süre miydi, bilmiyordum.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim Nevae’nin kötü bir cadı olmadığı. Yine de siyah saçlar karşılığında görgüsüz yaşlı cadının istediği ilk şey ruhum oldu.” Burnundan nefes vererek güldü. “Tanrı biliyor ya, bir ruhum olsaydı kesin kabul ederdim. Siyah saçlar bana gerçekten yakışıyormuş.”

Başka zaman olsa belki kahkaha atabileceğim bu tepkiye yalnızca tebesüm edebildikten sonra, “Kendine haksızlık ediyorsun,” dedim. “Bir ruhun yok değil. Ruhla dolup taşıyorsun sen.”

Zaina ciddileşti. “Hayır, Eira,” dedi. Sesinde ne korku vardı ne gurur, belki yalnızca tereddüdün küçük parçaları. “Ben ruhumu uzun zaman önce sattım,” dedi. “Veylinton’a giden sağlamından bir gemi karşılığında.”

“Anlamıyorum.”

Zaina dönüp Marlo’ya baktıktan sonra, “Birkaç yıl önce, Ayvion’dan ayrılan o geminin kaptanını konuşarak ikna etmedim,” dedi. “Adamların hiçbirinin bizi gammazlamayacağından emin olamazdım. O yüzden Asatkra’daki meşhur Bataklık Cadıları’nı buldum. Bataklığın kıyısındaki kulübesine girdiğim ilk cadı isteğimi yerine getirebileceğini ama karşılığında ayaklarımdan birini istediğini söyledi.”

“Tanrım...”

“Teklifini düşündüm, gerçekten düşündüm. İstedığımı yapsa ve ben kalan tek ayağımla kaçmaya çalışsaydım eğer, beceremeyip yalnızca sonumu getirir, Nos’la Marlo’yu da tehlikeye atardım. Bir kolumu istemiş olsaydı çoktan vermiştim ama istediği kolum değildi ve böylece o lanetli bataklığın daha derinlerine yürüdüm. Diğerlerinden daha ücra bir köşede yaşayan bir başka cadıyı bulduğumda onunla bir anlaşma yapabileceğimi çünkü daha çaresiz bir durumda olacağım düşündüm.

Beni dinlediğinde kaptanı ikna edebilmek için bir toz hazırlayabileceğini ama karşılığında ruhumu istediğini söyledi. Uzattığı büyülü kâğıda kanımla parmak basıp anlaşmayı mühürlerken düşünmedim bile. İşe yarayacağından emin değildim ama bir şekilde adamın içkisine o tozu karıştırmayı başardım. Gemisinde üç kişiye daha yer olup olmadığını sordum ve sonra da bildiğim tek şey geminin gölgelerinde oturmuş Veylinton'a gidiyor olduğumuzdu."

"Zaina..."

"Satacak bir ruhum yok ama evet, şu an ruhum hâlâ bende." Bunu söylerken elini göğsüne koydu, ruhu kalbinin üzerinde birikmiş gibi. "Ama öldüğüm zaman her nereye gidecekse oraya gitmeyecek. Yol üzerinde cadı gelecek ve onu aldığı anda adını bile bilmediğim o kör cadının olacak."

Hissettiğim dehşet yüzünden donakalmıştım. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmiyordum ama bu dünyada da öğrenmenin sonu yoktu. Yine de zihnim, bu yeni bilgiyi işlemekte daha önce yalnızca birkaç kez zorlandığı kadar çok zorlanıyordu.

"Bana öyle bakma, Eira. Hepimiz sevdiklerimiz ve kendimiz için fedakârlıklar yaparız. Ben bir kahraman ya da istisna değilim."

"Ne yapacak ruhunu?"

"Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse bilmek istediğimden de emin değilim."

Öyle rahat davranıyordu ki bir an aşırı abartıp abartmadığımı düşündüm. Ama paniğimde haklıydım. "Neden pazarlık yapmadın? Verebileceğin başka bir şey bulabilecek kadar hatta o cadıyı oyuna getirebilecek kadar zekisin sen!"

"Sesini alçak tut," diye azarladı beni. "Kolay uyanmıyor olabilir ama yine de uyuması gerek. Ve hayır, pazarlık yapacak zamanım yoktu. Ayrıca ister inan ister inanma ama kural tanımayan cadıları oyuna getiremezsin. Hayatınla oynamak istemiyorsan elbette."

Zaina sık sık dönüp Marlo'ya bakıyordu, uyuyup uyumadığını kontrol eder gibi değil, uyanık olduğundan kuşkulanır gibi.

"Bilmiyorlar, değil mi?"

"Ve bilmeyecekler de çünkü onlara söylemeyeceksin."

“Böyle bir şeyi nasıl saklarsın?” diye sordum. Yıllarca aynı sofraya oturduğu, aynı odada uyuduğu arkadaşlarından saklamıştı bu devasa sırrı.

“Bilmeyecekler, Eira.”

Bilmeyecekler, bilmemeliler değil.

Onlara söylemeyeceksin, söyleme değil.

Çünkü Zaina, peşini bırakmayacağını bilmiyor olsa da sırrını tutacağını bilerek anlatmıştı bunları bana.

Serçe parmağımı dudağıma bastırdıktan sonra ona uzattım.

“Ne yapıyorsun?”

“Bir söz. İnsan dünyasında bozmayacağımız sözleri böyle veririz. Serçe parmağını benimkine dola. Hayır, öteki elinin serçe parmağı.”

Serçe parmaklarımızın sıkıca birbirine dolanınca bileğimi büktüm. “Kilitledim,” dedim. “Bu sır, burada kalacak. Dudaklarımda değil.”

“Garipmiş.”

“Büyünün içinde yaşayan, dondurucu soğukta ip askılı elbiseler giyen, ruhunu satmış bir Şifacı’sın ve bunu mu garip buluyorsun?”

Gülümsedi. “Sen iyi bir dostsun, Eira,” diye tekrar etti. “Ve sanırım sana ‘insan kız’ dışında bir isim bulmamız gerekecek.” Bakışı saçlarımdan önündeki kulaklarımdan gözlerime kaydı.

O sırada Marlo’ya dönünce uyanmakta olduğunu fark ettim ve sık sık yaptığımız üzere ateşini kontrol etmek için elimi alına koydum. Güçten düşmüş vücudu, yolculuğu nezle bile olmadan tamamlarsa bu, kelimenin tek anlamıyla şahane bir mucize olurdu. “Neden bahsediyorsunuz?” diye sızlandı, gözlerini açmamış ama kaşlarını çatmıştı. Şifacı, az önceki soh-bete kulak misafiri olabileceğini düşünüp kaygılanmış gözüküyor olsa da Marlo’nun henüz uyandığı şüphesizdi.

“Zaina bana bir lakap bulmaya çalışıyor.”

Marlo gözlerini yavaşça açtığında tekrar yüzüme düşen saçlarım yüzünden kulaklarımı görmedi. Doğrucu, bir kez yutkundu. “Pekâlâ,” dedi kalın, bitkin ama sıcak bir sesle ve uzun süredir buna kafa yoruyormuş gibi ekledi. “*Gümüş Yürek* nasıl?”

BİR KAPI, BİR GEÇİT, BİR KÖPRÜ

Aldin.

Benim için her şeyin başlangıcı olan Aldin. Gümüştepe'den katbekat soğuk, çok daha acımasız, üzerlerine sıkı kardan örülmüş devasa bir battaniye atılmış çamlarla ve kozalaklarla dolu, kışın yalnızca beyazdan ve beyazdan oluşan Aldin.

O sonsuz beyazın içinde, etrafı çitlerle çevrili, bacasından duman çıkan, iki katlı, açık mavi bir ev vardı ki dünyalar üzerindeki tüm evlerden daha ev, tüm yuvalardan daha sıcak bir yuvaydı.

Ve ruhaftır ki bu sonsuz gibi görünen soğğun içindeki sıcak eve, yakıcı ısıyla donatılmış ve ateşin kendisi bahşedilmiş sarışın bir oğlanın girdiği an, evi haftalardır yakan yangın birden sönmüştü.

Doğruyu söylemem gerekirse sanatçılar bunu fazlasıyla şairane bulurdu. Ama aramızdaki tek sanatçı, aynı zamanda Aldin'e getirmekte başarısız olduğumuz tek kişiydi.

Buradan ilk ayrıldığımda benimle birlikte, kütanın içinde bambaşka yerlere sürüklediğim dostlarımdan yalnızca ikisi dönebilmişti evlerine. Üçüncü de Gölge Sarayı'nı rümden ateşe vermişti. Ben eve dönebileyim diye.

Ben eve dönebileyim diye, ona hiç ev olmamış o binada bir kez daha yalnızdım.

Bayan Çırpıkanat elindeki havluyu nereye attığını önemsemeden oğlunu kucaklarken ne Zaina ne ben ne de Brahn Çırpıkanat tuttu gözyaşlarını. Ama duygularına yenilen bendim.

Duygularına yenildiğinden dışarı koşan ve duygularına yenildiğinden ayakta duracak gücü bile bulamadığı için karların üstünde diz çökerek ağlayan bendim. Hıçkıran, ağlayan, sayıklayan hepimizdik.

Ama duygularına yenik düşen bendim.

Gümüş yüreğini ağlayarak karartacak olan bendim çünkü ben, Marlo için sevinçten ölecek gibi hissetsem de mutluluktan ağlamıyordum.

Tanrı biliyor ya, içimden bir ses, Zaina ve Marlo'nun da pek çok gözyaşının benimkilerle aynı sebepten aktığını söylüyordu.

Önce Marlo geldi. Tam önümde durdu, ona birkaç gün önce Veymut'ta giydirdiğimiz, kaliteli olmayan eski çizmelerden anladım o olduğunu. O da hemen önümde diz çöktü.

Sonra Zaina çıktı dışarı ve kapının sesinden anladığım kadarıyla kulübenin dış kapısını kapattı.

“Başaramadı,” dedi Marlo, sesi buğuluydu. “Değil mi?” Onaylama bekleyen türden bir soruydu ama Marlo'nun sesi aksinin ümidiyle doluydu.

Başımı iki yana sallarken hâlâ hıçkırıyordum. Marlo parmaklarını boğazımda kenetlemişken bundan daha az canım yanıyor, ciğerlerime şimdikiinden daha fazla hava gidiyordu. Kesik kesik olacağını bilsem de konuşmak için zorladım kendimi. “Üzgünüm, Marlo.”

Ellerini saçlarının arasından geçirirken hâlâ inanamıyor gibiydi. “Halledeceğini söylemişti,” diye mırıldandı. “Her şeyin yoluna gireceğini söylediği için gittim. Bilseydim...”

Ama devamını getiremedi.

Marlo, ölümden tekrar geldikten sonra bir daha hiç aynı kişi olmadı. Ama bunda Nos'un ölümünün de inkâr edilemeyecek kadar büyük bir etkisi vardı. Hepimizin ruhundaki dikilemeyecek yeni bir yarıktı bu, aşağı yukarı aynı ölçülerde, aynı derinlikte ve aynı derecede acı veren bir tür yırtık. Küçülmeyeceğini bildiğimiz karanlık bir çukur.

Marlo'yu hiçbir soruya cevap versin diye zorlamadık. Birkaç gün boyunca tek kelime konuşmadı, yüksek sesle söylediği tek bir hece işitmedik. İç sesinin susmadığını ve parçaları bir araya getirmeye çalıştığını tahmin ediyordum. Ama ihtiyacı olan parçaları benden isteyecek güce henüz kavuşmamıştı.

Zaina hâlâ Nos'un raflarının tozunu almak için geceleri evden çıkıyordu. Bu ona iyi geliyordu gelmesine ama onun gidişini kabul etmesini

zorlaştırdığının farkında değildi. Yalnızca ona olan borcunun ödüyormuş gibi hissettirdiğini söylemişti bana bir seferinde.

Ben de daha iyi durumda değildim gerçi. Babam ve Marlo'da olduğu gibi onun da görüntüsünün bir yerlerde belirmesini umarak aynaya her bakışımda onu arıyor, sudaki yansıma dalıp gittiğimin pek çok kez farkında olmuyordum. Sesini bir kez daha duyabilmek için sayısız şeyden vazgeçeceğimi biliyordum, bunun beni dehşete düşürdüğü zamanlar oluyordu.

Sabretmeyi öğrendim. Onu görmeyi beklemek, Marlo'nun tekrar konuşmasını beklemek, sorularımın cevaplarının zihnimde mucizevî bir şekilde birden belireceği anı beklemek ve beklemek, bana sabretmeyi öğretti. Elbette sabretmenin ne kadar zorlu bir mücadele olduğunu da...

Bir akşam, herkes uyuduğundan sönmüş şöminenin önünde yerde oturmuş ateş yakmaya çalışırken odunlar birden alev alınca az daha ellerimden birisi yanıyordu. Ben elimi aceleyle geri çekince pencere önünde oturan ve içeri sızan soğuğa doğru ellerini uzatmış Zaina da irkildi.

Marlo merdivenlerin basamaklarından birine oturmuştu. İki korkuluğun arasından çıkmış bir eli şömineye doğru uzanmıştı, dirseğinden parmaklarına kadar tüm kolu arka tarafından güçlü bir ışıkla aydınlatılıyormuş gibi parlıyordu. "Üzgünüm," derken ışık parmaklarına akar gibi önce dirseklerinden yok olmaya başladı, çok geçmeden tamamen söndü. "Yardım etmek istemişim."

Görünüşe göre alışması zaman alacaktı ama istediği kadar zamanı bu çatı altındaki herkesin ona seve seve vereceğini biliyorduk. Öte yandan onu şimdi konuşmaya ikna eden tam olarak neydi bilmiyorduk ama tekrar konuşmaya başlaması bizim için büyük bir sevinç kaynağıydı.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. "Gel, yanıma otur, Marlo."

Dediğimi yaptı, o gözlerini ateşe dikerken ateş de onu seve seve turuncuya boyadı. Dizlerini kendine çekince kollarını bacaklarına doladı ve birkaç dakika boyunca konuşmadı. Günlerdir sessizliği işitmemiş gibi şimdiki huzurlu sessizliğin tadını çıkardı.

Tekrar suskunluğa gömüldüğüne ve birkaç gün daha tek kelime konuşmayacağına emin olmak üzereydim ki, "Biliyordu," dedi sonunda. "Biliyordu ama sana söylemedi."

Suçlayıcı herhangi bir tondan bütünüyle uzak bir renkle, "Sen biliyor muydun?" diye sordum.

Başını fazlasıyla ağır şekilde belli belirsiz aşağı yukarı salladı. “Ama tümünü değil.”

“Bana bildiklerini anlat, Marlo,” dedim usulca. “Ben de sana bildiklerimi anlatayım. Ve birbirimize yardım edelim.”

“Bizdeki,” diye söze girdi Doğrucu. “El yazması. Yalnızca bir kopyaydı. Nos gerçeğini o taş duvarların arasında bir yerlerde gizlenmiş bir dolapta buldu.”

“Ne...”

“Bize verdiği sahteydi, yanılttı çünkü değiştirilmişti. Büyü, hiç de sandığımız gibi değildi, Eira.”

Bu yüzdendi.

Bu yüzden Kumandan kitabı hiçbir zaman geri götürmemişti, sahtesini yaparak fazlasıyla zaman harcamıştı ve o büyüye ihtiyaç duyacak kişinin kendisini bulmasını beklemişti.

Bu yüzden kitap fazlasıyla yeni gibi gözüküyordu.

Şöminenin önündeki koltuğun hemen yanına rastgele koyulmuş mum zayıf yanıyor, kelimenin tam anlamıyla çırpınıyordu. Mumun tepesindeki alev, kendi oluşturduğu mum göletinin içinde boğuluyordu. Çok geçmeden iyice güçsüzleşti ve sonunda söndü.

“Nasıl...”

Ateşin Marlo’nun yüzüne varan ışıkları hâllerinden hoşnut gibi dans ediyorlardı. “Bunu nasıl açıklarım bilmiyorum, hiç mantıklı gelmeyecek.”

“Lütfen dene, Marlo.” Bana mantıklı gelmeyen pek çok şeye tüm kalbimle inanmakta ustalaşmış sayılırdım.

“Kitabı bulduğunda ona bakmıyordun, Kumandan’ın dikkati de dağınıktı, ikiniz de görmediniz ama ben gördüm. Eski kitabı hızla okuyup bana baktığında... Zihnimde onun sesini duydum. Kendi iç sesim gibiydi ama onun sesiydi. O sesleniyordu bana, biliyorum bunu. Nasıl olduğunu bilmiyorum, belki o da bilmiyordu böyle bir şeyi yapabildiğini...”

Zaina, Marlo’nun omuzlarına şefkatle dokunacak kadar ateşin yakınına geldi. “Kendini çok yorma. Sakince anlat, zamandan bol hiçbir şeyimiz yok.”

Marlo bir kez başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Bana kitabın aslını bulduğunu söyledi. Büyünün farklı olduğunu da. Beni buradan çıkaracağını ama merdivenlere adım attığım an hızla binayı boşaltmam gerektiğini, siz ikiniz için de bir planı olduğunu anlattı.” Burnunu çekti. “Her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde ona inandım çünkü doğruyu söylediğini bilmek için onu sorguya çekmeme hiç gerek olmamıştı.”

Böylece, zihnindeki soruların bazıları cevaplarını bulmuş, hikâyemdeki boşlukların birazı dolmuştu.

Nos patlamayı öğrendiğinde bunu, yüzünden hiçbirimiz anlamamıştık çünkü anlayamazdık ki. Onun solgun, beyaz yüzü, bakıldığında size hikâyeler anlatan, bilgiler veren bir yüz değildi.

Nos, belki Kumandan’ın aksine, bir patlama yaşanacağını anlamış olmalıydı, büyüünün bir isim isteyeceğini ve Doğal Denge’nin o isme sahip kişiye dünyalar arası geçişi bahşedeceği gibi o kişiyi yeşil alevlerin gazabından koruyacağını da öğrenmişti.

Marlo’nun binadaki herkesi dışarı çıkaracağına olan güveni tamdı. Ama yine de küçük bir oğlan çocuğu için geri döneceğini öngörememişti.

Ona zaman kazandırmış, bana kardeşimi görmeden ölmeme izin vermeyeceğini söylemişti. Marlo’nun aksine beni neden olan bitenden haberdar etmediği ise yalnızca onun bildiği bir şeydi ve onunla birlikte Gölge Şarayı’nın çöken duvarları arasında yanarak kül olmuştu.

“Eira?” dedi Marlo. Endişeli gözleri bana bakarken yüzünün geri kalan kısmı da bir o kadar endişeli gözüktüyordu. “Senin için bir kapı oluşmalıydı. Büyünün amacı buydu. Bir tür geçit, öteki tarafa bir tür köprü olmalıydı.” Boğazından yükselen her kelime korkuyla ve kuşkuyla yanan içi yüzünden ağzından koyu renkli buharlar gibi çıkıyordu. “Tüm amaç buydu, her şey bunun içindi...”

“Marlo...” Nasıl söyleyeceğimi düşünürken her şeyden önce yanan endişesini söndürmek ve bir sorun olmadığını belirtmek için yüzümdeki gerginliği sildim. Zaina da oturduğu yerde bana döndü. Nasıl açıklayacağımı o da merak ediyor olmalıydı. Bir kez yutkundum. “Köprü, Marlo. Benim. Ben köprüyüm.”

YERYÜZÜ VE ONA AİT HER ŞEY

Her ne olursa olsun geçeceğinden birkaç gün daha geçti.

Zaina, Nos'un raflarının tozunu almayı ve boyaları kurumalarını diye rüplerine sık sık bakım yapmayı bıraktığında, Marlo evinde terk edilmiş siyah bir kutu gibi duran *Fey Tarihi I: Başlangıç* kitabını büyük bir saygıyla şöminenin üzerine, Lumi'yle olan resimlerinin hemen yanına kaldırdığında Nos için bir mezar taşı belirledik. Ancak hiçbirimiz o taşın yakınından bile geçmeye cesaret edemedik.

Ne Zaina ne Marlo ne de ben iyileşiyorduk. Hasta değildik ki. Gerçi Marlo birkaç günlüğüne güçten fena düşmüştü, Bayan Çırpıkanat'ın çorbalı bile onu toparlamak için tek başına yeterli gelmemişti.

Olanları tekrar tekrar düşündük. Her birimiz... Birlikteyken ya da yalnız kaldığımızda, ateşin başında ya da sabahın soğuk rüzgârında...

Pek çok varsayım ürettik, özellikle Kumandan'ın neden Nos'u yanında istemiş olabileceğiyle ilgili. Zaina, kan bağının bu tür bir büyüü daha güçlü kılacağını düşündüğünü söylemişti. Marlo ise Nos'un bir Feral olabileceği fikri üzerinde sık durdu. Ama bu konu bizim için bir sır olarak kaldı.

Marlo'nun ateş üzerindeki egemenliği de diğer tüm feyler için bir sır ve öyle kalacaktı. Zaina, Marlo'nun kanatlarını ilk gördüğünde hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüştü. Şanslıydık ki Marlo'nun kanatları üzerindeki kontrolü ellerindeki ateşin aksine kuvvetliydi. Parmaklarındaki alevler sık sık kontrolü dışında dirseklerine yürüyor; bu yüzden Marlo'nun ateşi, Zaina'dan neredeyse her gün istem dışı hakaretler ya da küfürler yiyordu. Ama Doğrucu öğrenecekti.

Neredeyse her şey eski hâline dönüyordu. Neredeyse.

Bir gece, herkes uyuduktan sonra camın önündeki o masaya geçtim. Marlo önüme beyaz laleyi bıraktığında oturduğum sandalyeydi bu,

tepesindeki belli belirsiz bir çizikten anlamıştım. Dışarıya baktım ama öyle karanlıktı ki gördüğüm yalnızca camdan yansıyan kendi yüzüm oldu. Bekledim biraz, gözlerim artık ezbere bildiğim oturma odasının yansımasının her bir köşesinde gezindi. Sonra masaya diktim bakışlarımı, masanın üzerindeki taze laleyi hâlâ görebiliyor gibiydim. Gözlerim yaşlarla doldu.

“Gideceksin,” dedi bir ses. Dönüp baktığımda Marlo, şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu. Merdivenlerden inerken ses çıkarmamaya özen göstermiş, ihtiyacım olduğunu bildiği sessizliği bozmamaya dikkat etmişti.

Yerimden kalkıp acele olmayan adımlarla şöminenin karşısındaki koltuğa geçtim ben de. Sonra anılar kucakladı beni bir kez daha ve gülümsedim. “Buraya geldiğim ilk gün de aynı böyle oturuyorduk.”

O da gülümsedi ama Doğrucu’nun gülümsemesi çabuk söndü. “Gideceksin,” diye yineledi.

“Zamanı geldi, Marlo.”

Sebepler olduğum yıkımdan geriye kalanları toparlamak için elimden geleni yapmıştım. Marlo’nun, Zaina’nın daha iyi olduğunu ve daha da iyi olacaklarını biliyordum. Veymut’taki feyler Marlo’nun yüzünü ve adını biraz olsun unutana kadar bir süre daha saklanmaları gerekecek olsa da Çırpıkanatlar mutluydu. Gölge Sarayı’nı yakan alevlerin biz gittikten birkaç gün sonra yağın şiddetli yağmurla söndüğü ve içeride yaşayan kimse- nin bulunmadığı haberini almıştım. Yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı artık. Yalnızca Çırpıkanatların evindeki bir başka kişiydim ve fazlalık gibi hissetmeye başlamıştım. Ayrıca her ne kadar öyle değilmiş gibi davranmış olsam da hâlâ her gün kardeşime kavuşmanın, onu tekrar görebilmenin hayalini kuruyordum. “Nereden anladın?” diye sordum Marlo’ya. “Gideceğimi demek istiyorum?”

“Eh...” Omuzlarını silkti. “Ne derler bilirsin, dilini bildiğin sürece bir kelimeye onu okumadan bakamazsın.”

Sessizlik düşüncelerimizi sürüklemeye başlamadan, “Her şeyin başladığı yerde bitirmek ister misin?” diye sordu, sesi hüzünlü değildi. Pek çok konudaki inancı çürümüş duvarlar gibi yıkılıp gitmişti ama Marlo’ydu o ve tekrar buraya döneceğime dair bir inanç çoktan yeşermeye başlamış olmalıydı göğsünde bir yerlerde.

Başımı evet anlamında salladıktan sonra, “Yalnızca bir şey kaldı,” dedim. “Yapmak istediğim son bir şey var.”

“Biliyorum.” Ayağa kalktı. Kırılgan ama muzipçe bir gülümsemeden sonra, “Öyleyse hazır olduğunda,” dedi, anıların onun zihnini de rehin aldığını gözlerindeki her zamankinden farklı parıltıda görebiliyordum. “Seninle birlikte tekrar merdivenlere doğru yol alırız.”

Ertesi gün, erken saatlerde kalktığımda Bayan Çırpıkanat çoktan uyanmıştı. Çalışkan bir kadındı, gündüzleri tüm çocuklarından erken uyanır, gece olunca hepsinden sonra yatağa girerdi. O yüzden kapıdan çıkmak üzere pelerinimi giyerken beni durdurdu. “Öylece gitmeyeceksin ya?”

Gülümsedim. “Öylece gitmemi ister miydiniz, Bayan Çırpıkanat? Çünkü eğer isterseniz...”

“Elbette istemem. Öylece gitme, Eira. Üzüleceklerdir.”

Başımı sallarken dalgındım ama öylece çekip gitmek gibi bir planım gerçekten yoktu.

Bakışlarımı kaldırıncı Bayan Çırpıkanat’ın düşünceli bir şekilde beni izlediğini fark ettim. “Sana dair hâlâ o kadar az şey biliyorum ki...” dedi.

Bir zamanlar uygun düşmeyeceğini düşündüğünden herhangi bir soru sormaktan özenle uzak duruşu geldi aklıma. “Bana istediğinizi sorabilirsiniz, Bayan Çırpıkanat. Sanıyorum ki bir Doğrucu oğlunuzdan, bir o insanın içini okuyan Şifacı’dan, bir de sizden hiçbir şeyi saklamaya bile çalışmam.”

Bayan Çırpıkanat ve o meşhur gülüşü işte, yine karşımdaydı. “Nasıl ekmek yapılır, hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum.” Gülümsedim. Gerçek bir gülüştü.

“O zaman gel hadi.” Başıyla mutfaktan tarafı işaret etti.

“Ama yine de hatırlatırsınız, değil mi?” Pelerinimi bir köşeye atarken ve mutfığa doğru tembel adımlarla ilerlerken öteki işimi seve seve ertelemiştim bile. “Ne olur ne olmaz diye?”

Mayalanan ekmek fırında pişerken evdeki herkes hâlâ uyuyordu.

Dün öğleden sonra Sorin ortalıkta çok koşuşturduğundan ve Lumi de onun peşine takıldığından ikisi de yorgun düşmüştü. Kai hiçbir zaman erken uyumazdı; onun tam tersi olarak Bay Çırpıkanat, uykucu bir adamdı. Marlo’nun bu özelliği annesinden almadığı barizdi zaten.

Oturma odasındaki ateşi Bayan Çırpıkanat için yaktıktan sonra mutfağa tekrar döndüğümde fırına bakarken dalmış Lisabel'in zihni kim bilir neredeydi. Belki Veylinton, belki Aldin, belki bambaşka bir yer. Dolu bir hayattı onunkisi. Kendini onlara karşı sorumlu hissettiği pek çok çocuğu vardı, çocuklarının sayısı dörtten fazlaydı. Şimdi üst katta Marlo'nun ayak ucunda yatan Zaina da onun bir çocuğu sayılırdı. Şimdi Veymut'ta... Nos da onun oğluydu ve belki de Bayan Çırpıkanat'ın zihni şimdi Veymut'taydı.

Omzuna elimi koyduğumda irkildi.

"Döneceğim," dedim usulca. "Ama yemek için beni beklemeyin, lütfen." Çünkü bunu söylemesem bir yanının beklemek isteyeceğini biliyordum.

Anladığını göstererek başını salladı, ben de sabah ertelemeye dünden razı olduğum o son işimi halletmek için evden çıktım.

Onun mezar taşı olarak belirlediğimiz taşın karşısında, temkinli bir mesafede durdum. Buraya varmak zor olmamıştı, hem de hiç ama dik durabilmek ya da adını söylemek zor geliyordu şimdi. Düşünmek bile çok zor geliyordu. Taşın altında yatan hiçbir şey yoktu. Toprak, taş ve solucanlar. Hepsi bu. Taşın üstünde biriken kar, grinin üzerine renkli boylarla yapılmış çizimleri silmemişti henüz. Lumi'nin onun mezar taşı üzerine yaptığı çizimleri -karalama olsalar dahi- çok beğenirdi. Sanatı takdir ederdi, ayırt etmeksizin. Dört yaşındaki bir kız çocuğunun ya da altmış dört yaşındaki bir kadının sanatı olmasının önemi yoktu. Lumi de biliyordu bunu. Ama büyüdüğünde, bu mezar taşına çizdiği resimler çoktan yok olmuş olacaktı, Lumi bunları çizdiğini unutacak ve Nos'u hatırlamayacaktı. Göğsümdeki bu yumru tam olarak ne zamandır vardı da bu kadar acıtacak kadar büyümüştü şimdi?

Mezara yaklaştım, taşın hemen yanında sakince dizlerimin üstünde oturdum. Taşa dokunacak cesareti bile gösterdim. "Özür dilerim," diyebilirdim yalnızca önce. Devamını getirebilmek için kendimi toparlamam gerekiyordu, duraksadım. "Sana hak ettiğin hiçbir şeyi verememekle kalmadım; önce parça parça, sonra da bütünüyle uzaklaştırdım seni hak ettiğin her şeyden. Hayatımın sonuna kadar bir kahraman olarak ölmüş olmandansa beni hiç tanımamış, mutlu bir ressam olarak yaşamış olmanı dileyeceğim. Bu belki bir başka hayatta gerçek olacak. Ama bunda değil. Üzgünüm, ben..."

Hayır, ağlamayacağım şimdi. Önce bu konuşmayı bitirebilmeliyim, en azından bunu yapabilmeliyim senin için. Yapmam gereken son şey bu şimdi.

"Şimdi sonsuz bir yaşam önce gibi gelen bir keresinde bana kurtarıcın olduğumu söylemiştin. Sonun olacağımı da biliyor muydun o zaman?"

Çünkü ben seni tüm hayallerinden ve sahip olmak istediğin gelecekte tümüyle kopardım. Ben olmasaydım her şeyi yapabilirdin, Nos. Her şeyi hem de. Üstelik bunları yapamayacak olman benim suçum. Hepsi benim suçum.” Adını söyledikten sonra tutamadım gözyaşlarımı. İsminin bana bu kadar acı veriyor olması yüzünden de affetmeyecektim kendimi. Hayatımı kurtaran birinin adının bana acı vermesi ona büyük saygısızlıktı. O bunu istemezdi. Nos, sevdiğim Nos, bunu istemezdi.

Beni zihnime kadar sarsan hıçkırıkları, sarıldığım soğuk taşı azıcık bile kıpırdatmadı. Taş, oturduğu yerde yeryüzüne derinden bağlıydı. Yeryüzüne ve ona ait her şeye. Belki bir yerlerde Nos’a da. Ama burada değil. “Benim suçum, özür dilerim.”

Dünya buğuluydu ancak tümünden kararmış olsa dahi tanıyacağım Zaina ile Marlo gelmiş, yanımda oturmuş, sarılarak bana eşlik ediyorlardı. Bayan Çırpıkanat burada olduğumu tahmin etmiş ve onlara söylemiş olmalıydı. Bu ikisi biliyorlardı şimdi burada olacağımı ve hiçbirimizin burada tek başına aklına sahip çıkamayacağını bildiklerinden gelmişlerdi. Ben, “Hepsi benim suçum,” diye sayıklarken onlar da sessizce ağlıyordu. Taş üzerinde hiçbir etkimiz yoktu. Öyleyse bu taş parçasının, ona yüklediğimiz anlam yüzünden bizde böyle bir etkiye sahip olması adil miydi?

“Hepsi yalnızca benim suçum.”

Ve böylece, fey dünyasında kalmak için hiçbir sebebim yoktu artık.

Şimdi Çırpıkanatların evine, veda etmek için dönüyordum.

Aynı gün, hâlâ öğleden önceyken merdivene doğru gidiyorduk. Marlo’yla ben bu sefer yalnız değildik çünkü Zaina da bize eşlik etmek istemişti. Zaina’ya hayır demek zordu ama Zaina’ya hayır demek içimizden hiç gelmemişti zaten.

Tüm aile oradaydı. Beni uğurlamak için kapının önünde dizilmişlerdi. Huysuz ve asi Kai ile sessiz ve sakin Sorin bile.

Bayan Çırpıkanat, buraya geldiğim ilk günkü kıyafetlere benzer giysiler dikmişti bana. “Gece düştüğünde ve güneş yükseldiğinde, içindeki umudun güneşle birlikte yükselmekten hiç bıkmaması için dua edeceğim,” demişti ve ona gümüş yüreğimin tümüyle minnettardım.

Taş basamaklara giden yolu bunca zaman sonra hâlâ hatırlıyordum. Sanki dün geçmiş gibiydim buradan. O gün, bu tarafa değil de öteki tarafa,

batıya ya da kuzeye yürümüş olsaydım ya da geçen seferkinden başka herhangi bir yolu izlemiş olsaydım ne olacaktı? Şans eseri buradaydım, kelimenin tek anlamıyla şanlıydım. Birkaç açıdan doğru zamanda doğru yerde, pek çok açıdan en yanlış zamanda, olabileceğim en yanlış yerdeydim.

Ama artık bunun önemi kalmamıştı.

Kaygının biri bitmiş, birkaçı kendini tanıtmıştı. Döndüğümde Kona'yı bulamazsam ne olacaktı? Ben kaybolunca ne olmuştu ona o gün?

Nefes nefese kaldığımı gören Marlo, "Yorulduysanız dinlenebiliriz," dedi. Acelemiz yoktu.

Basamaklar, uzaktan kendilerini belli ettiğinde onları görebilmem için çabalıyorlarmış gibi geldi bana. Böyle bir durum söz konusu değildi elbette. Ama yine karşımdaydı o taş köprü; yarım yamalak, yıkılmış, harabe. Ama yine de bir şekilde, hâlâ ayakta.

Eh, sen ve ben, komik denebilecek ölçüde birbirimize benziyoruz.

Öylece bakakaldım önce. Bir noktada, bu basamakları tekrar göremeyeceğime emindim ama işte, yine buradaydım. "Olanları düşündüğümde, yaşadıklarımın bir rüya değil de gerçekten yaşanmış olduğunu düşündüğümde, aklımı yitirecek gibi oluyorum," dedim inanamayarak. "Hâlâ hepsi bir rüyaymış gibi geliyor. Sanki merdivenleri çıkacak ve uyanacağım."

"Bazı günler ben de öyle hissediyorum," diye itiraf etti Doğrucu. "Ama sonra parmaklarımdan dirseklerime bir ateş yürüyüp her şeyin gerçekten yaşandığına ikna ediyor beni. Sanırım sen de nihayet döndüğünde ikna olacaksın."

"Sanırım."

"Bizi unutmazsın, değil mi?" diye sordu Şifacı.

Sırıtarak, "Seni nasıl hatırlamamı istersin?" dedim. "Sarışın mı yoksa siyah saçlı mı?"

"Tercihimi belli bir yönde kullanmayacağımı bilmen gerekir, Gümüş Yürek. Keşke bu ismi daha önce bulsaydık. Sana böyle seslenmeyi özleyeceğim."

Zaina dolgun kollarıyla beni kucakladığında ağlamaya başladım tekrar. "Sulu gözlük etme," diye azarladı beni. "Henüz değil."

Ayrıldığıımızda o da elinin tersiyle yanaklarını siliyordu ki, “Eira?” dedi boğuk bir sesle. Üzerimdeki giysileri inceledikten sonra burnunu çekti, Zaina nadiren burnunu çekerdi. “Onlara anlatmayacaksın, değil mi?”

Anlatmayacaktım, anlatamazdım. Kona dışında kimse bana inanmazdı ya gerçi.

Başımı yavaşça iki yana sallarken gözlerimi kapattım. Daha sonra serçe parmağımın ucunu dudağıma bastırıp Zaina’ya uzattım. Zaina sıcak eliyle serçe parmağımı kapattı ve elimi avuçlarının içine aldı. “Gerek yok. Sana inanıyorum ben.”

Marlo’ya sarıldım. Bu uzun kıştan sonra gelecek olan yaz güneşine sanılır gibi hem de. Yeşil atkısına taze çimenlermiş gibi gömdüm yüzünü. “Teşekkür ederim,” dedim. “Her şeyi size borçluyum. Hepinize.”

Nos’a da.

“Bize hiçbir şey borçlu değilsin,” dedi Zaina.

Marlo da buruk gülümsemesiyle, “Biliyorsun,” diye söze girdi. “Seni tekrar göreceğim günü dört gözle bekliyor olacağım.”

“Tekrar geldiğinde bana insan dünyasından bir şey getirir misin? Herhangi bir şey olur, taş bile,” dedi Zaina ama hemen sonra, öyle bir şeyin burada bazı karanlık büyüler için korkunç bir değeri olacağını bildiğinden vazgeçti. Her nedense bunu komik bularak hepimiz güldük.

Nihayet tekrar basamaklara ilerlemiştim ki tereddütte tekrar dostlarıma döndüm. “Güvende olacak mısınız?” İçimi yiyip bitiren bir başka kurttu bu.

“Hayır, Eira.” Marlo gülümsedi. Dürüstrü. “Ben ateşten kanatları olan bir Doğrucu’yum. Zaina, Taygalı bir cadı çırağı ve sen... Sen ise dünyalar arası bir köprüsün. ‘Güvenli’ bizim gibiler için var olan bir sözcük değil.” Gülümsemesinde gurur olarak adlandırmak istediğim belli belirsiz bir duygu hissediliyordu. Gurur ve kalp kırıklığının mükemmel bir birleşimi. Her şey değişecek olsa bile bununla baş etmesini bilen iki kişiydiler. Güvende olacakları söylenemezdi ama bu gülüş, *gözün arkada kalmasın*, demekti.

İkisini de tekrar kucakladıktan sonra merdivenlere yürüdüm. Basamakları kararlılıkla çıktım. Nihayet köprünün düzlüğüne çıktığımda yine dünyanın en tepesinde gibi hissediyordum ve bu sefer, uzaktaki karlı dağlar, öyle olmadığıma ikna edemiyorlardı beni.

Önce aşağı, dostlarıma baktım; merakla, endişeyle ve gururla beni izliyorlardı. Gülümserken gözlerim dolmuştu dolmasına ama gözyaşları gözlerimi tekrar dağlara kaldırına kadar akmadı. Hava tertemiz, gökyüzü açıktı. Yüzüme esen rüzgâr gözyaşımı, benden bir parçayı saklamak ister gibi kendisiyle birlikte götürdü ve uzaklara taşıdı.

Rüzgârın *Gümüş Yürek*, diye fısıldadığını duyar gibi oldum.

Yol senden yana olsun.

Gözlerimi kapattım ve üzerinde durduğum taş köprü, Aldin'in karlı toprağı, Terra'nın sağlam zeminiyle feylerin büyülü dünyası ayaklarımın altından kayıp giderken onun yerini aynı ama bir o kadar da farklı bir başka toprağın, bir başka ülkenin ve bir başka dünyanın alışını hissettim. Bu iki dünya birbirini kusursuzca örtmediğinden arada kalan boşluğa düşmeden bir adım atmam gerekiyordu.

Yalnızca bir adım.

Son adım.

Ayağımı öne uzatıp doğduğum, büyüdüğüm dünyaya uzanırken o dünya, bana fey dünyası kadar tanıdık ve yine fey dünyası kadar yabancı geldi.

Bilmediğim bir yere gitmiyordum. Korkmuyordum da. Yine de son adımları atarken göğsümde biriken nefesi bir süreliğine orada tutmuştum.

SAHTE HİKÂYELERİN BİR DİĞER PARÇASI

Her şey aynıydı.

Neden bir şeylerin değişmesini beklemiştim bilmiyordum. Ancak elbette dünya, ben üzerinde yürümeye başlamadan önce nasılsa, ayak izlerim tamamen silindikten çok sonra da öyle olacaktı.

Gözlerimi açtığımda hava daha ılıktı, Aldin'in büyüğü soğuğu benimle gelmemişti en azından. Gümüştepe'nin bu kısmında tamamen yalnızdım. Yüreğimde bir kez daha, bulacaklarımdan ya da daha kötüsü, bulamayacaklarımdan duyduğum o aynı korku vardı.

Çamları geçtim. Bir zamanlar çamların hepsi bana aynı gözüküyordu.

Ne kadar da yanılmışım.

Bu ağaçların hepsi birbirinden apayrı.

Yolu hatırlıyordum ama yürüdükçe yol gözüme daha karmaşık geldi. Kona bulabilmiş miydi büyükannemin evini, bu soru içimi iğrenç bir kemirgen gibi bir türlü rahat bırakmıyordu. Boynuzlu ve kanatlı devasa bir canavarı öldürmek zihnimdeki bazı kemirgen düşünceleri öldürmekten çok daha kolay olmuştu. Datura'yı sıkıca kapatılmış karton bir kutuyu açar gibi bir uçtan bir uca kesebilirdim ama düşüncelere bıçak işlemezdi. Başımı şu taşlardan birine vura vura ya da yalnızca uyuyarak bile öldüremezdim bu düşünceleri. Kâbuslarımı kovacak bir Nos yoktu artık.

Yürümek ve yürümek.

Annemle Kona eve dönmüşlerse Sosna'ya yürüyebilirdim bile.

Öyle çok yürümüştüm ki artık bacaklarımin beni her yere götürebilecek güce sahip olduklarına inanıyordum. Eh, dünyalar arasında yürümüştüm de zaten. Sosna'ya dek yürümek bundan zor olmayacaktı ya.

Ve sonra, nihayet o küçük ev gözüktüğünde elim boynumun altını yokladı. Hiçbir şey bulamayınca bluzumun yıpranmış ve sökülmeğe başlamış yakasını kavradı. Giysileri bilerek eskitmiştim.

Midem bulanıyor, burnum sızlıyordu. Kesik nefesler doğru düzgün düşünmemi de yürümemi de engelliyordu. Öylece kalakaldım ağaçların arasında.

Dumanlı baca, üstündeki karlar temizlenmiş çiçek saksıları, odunlar.

Evin çevresinde çok fazla insan bir araya gelmiş ya da yalnızca bir kişi sürekli olduğu yerde bir o yana bir bu tarafa yürüyüp durmuş gibi kulübenin çevresindeki tüm karlar erimiş ve çamur olmuştu.

Tavuk kokusu, kırmızı kutu, şöminenin karşısındaki rahat koltuk.

Anılarım.

Bunların hepsi bir başka hayatta yaşanmış gibi geliyordu. Ama öyle değildi. Burada, bu hayatta yaşanmıştı tümü ve şimdi bana biraz olsun yabancılaşmış olmalarının sebebini biliyordum.

Tümüyle buraya ait değilim.

Bir parçam hep öteki tarafa ait kalacak.

Doğal Denge'nin şimdilik bana düşen kısmın hem ödülüm hem lanetim olacağını söylerken kastettiği buydu. Pek çok yere ait olmak, hiçbir yere ait değilmişsiniz gibi hissetmenize yol açabilirdi. Kötüydü evet, yine de ölümden ya da feci şekilde yaralanmaktan iyi olduğu kuşkusuzdu. Lanetimin belirsizliği canımı sıkıyordu ama bunu göz ardı etmek, belki de elle tutulur, gözle görülür olmadığından böyle bir durumun var olduğu gerçeğini unutup vermek, şaşırtıcı derecede kolaydı.

Nihayet bir adım, ardından öteki geldi. Bacaklarım ağırdı ama ben azimliydim.

İşte, bir adım daha.

Kapının önünde öylece durduğumda içeriden herhangi bir ses gelmiyordu. Şingirdayan tabaklar, konuşan insanlar ya da tahtaları gıcırdatan adımlar yoktu. Elimi kaldırdığım gibi kapıya vurdum. Sabırsız ama kararlı, heyecanlı ama sakin vuruşlarla birkaç tok ses çıktı. Sonra kapının ardından gelen belli belirsiz uyumsuz, düzensiz adımlar duydum. Yüreğim tüm bedenimde, nereye odaklanırsam orada atıyordu. Şakaklarımda, boynumda, karnımda...

Kapı açıldı.

Onu gördüm.

Kumral saçları dağılmış, kahverengi gözleri dehşetle, şokla, kocaman açılmış Kona.

Kış mevsimine bayılan ama zalim kışa benzer tek bir özelliği bulunmayan Kona.

Kardeşim.

Benden korkuyor ve bana bir hayalet görüyormuş gibi bakıyor.

Çünkü gerçekten, yıpranmış giysilerimle yorgun bir hayalet olduğumu düşünüyor.

“Selam...” Kontrolsüz bir hıçkırık kopru boğazımdan. “Selam sana, maceracı.”

Şimdi, şuracıkta yolculuğum kadar uzun bir kılıç, iki kürek kemiğimin arasından girse *ve göğsümün ortasından çıkarak yoluna devam etse ben bunu fark etmem bile çünkü gördüğüm, farkında olduğum tek şey o.*

Bacaklarımın donu birden çözülünce olduğum yere, dizlerimin üstüne yığılırken Kona, kollarını boynuma doladığında ağlamaya başladı.

Bir hayalet olmadığımı biliyordu.

Çok geçmeden anladım ki insan dünyası, doğup büyüdüğüm ülke Monteri, sandığım kadar aynı kalmamıştı.

Savaş gelmişti.

Geçtiğimiz haftalar boyunca varlığını unuttuğum savaş şimdi buradaydı.

Monteri'nin batısındaki bir ülke olan Galina önce saldırmış, askerler Sosna'nın çevresindeki pek çok şehri çoktan kuşatmış ancak başkenti henüz düşürememişti. Pek çok kişi savaşmak için gönüllü olmuş ama küçük çocuklu anneler ya da babalar -çoğu zaman ikisi birden değil- Gümüştepe'ye sığınmışlardı. Çünkü kılıçların çarpışırken söylediği şarkılar bu uzaktaki, sessiz dağlara ve ormanlara ulaşamamıştı.

Annemle Kona eve hiç dönmemişlerdi. Ama savaştan çok beni bulmak arzusuna sahip olduklarındandı bu. Uzunca bir süre ormanın her yeri didik didik aranmıştı ve elbette, beni hiçbir mağarada, hiçbir çukurda ya da kovukta bulamamışlardı. Bu yüzden annem bana sıkıca sarıldıktan ve

beni gördüğüne inanamıyor gibi birkaç dakika yüzümü izledikten sonra, "Nerelerdeydin?" diye sorduğunda vermem gereken cevabı iyi düşünmem gerekmişti. Zorlanmamıştım, bir süredir olanları onlara nasıl değiştirerek anlatacağımı, yaşadıklarımı nasıl çarpıtacağımı ve ne yalanlar söyleyeceğimi düşünüyordum. Böylece ayı saldırısını anlattım. Ayılar bana doğru geldiğinde yalnızdım ama hızla ayıları korkutup kaçırmayı nasıl başardığımı anlattım. Yalan söylemek konusundaki üstünlüğüm korkutucu olduğu kadar telkin ediciydi de. Daha fazlasını yapabileceğime dair inancımı ve cesaretimi artırıyordu.

Yolumu kaybettiğimi ve yanlış yöne yürüdüğümü hiç fark etmediğimi anlattım, buna inanmak kolaydı onlar için. Ormanın her köşesinin nasıl birbirine benzediğini az çok biliyorlardı.

Tavşanları avladığımı, giysilerime iyice sarınarak yürüdüğümü, mağaralarda uyuduğumu ve ateşi yakmak için kuru odun bulmanın gerçek bir zorluk olduğunu anlattım. Anlatırken bir yanım söylediğim tüm bu yalanlara inanmak için öyle hevesliydi ki... Ama gerçek bambaşkaydı ve öteki yanım biliyordu bunu. İkiye ayrılmış, yarıları birbirlerinden tamamen kopamamış bir bütündüm ben.

Sahte hikâyeler, gerçek olmayan olaylar ve hiç var olmamış kişiler... Tüm bunlara alışkındım artık. Sahte hikâyelerin bir diğer parçası, hiç var olmamış kişilerden bir diğerydim.

O gün, ben ormanda çıldırmış gibi Kona'yı ararken kaybolduğumu anlayan kardeşim etrafı bir kez yokladıktan sonra yardım bulmak için büyükanne'nin evine dönen yolu tutmuştu. Yürüdüğümüz yolu hatırlamış ve çok geçmeden evi bulmuştu. Sekiz yaşında, küçük bir çocuk olsa da zekâsı, üç-dört yaşlarından beri neredeyse her gün şaşırtmıştı beni.

Öldüğüme neredeyse eminlerdi.

Ben de çoktan ölmüşüm gibi hissediyordum. Ölmüşüm de tekrar, burada, Gümüštepe'de dirilmişim gibi. Ölümün beni götürebilmesi için eline hayli fırsat geçmişti. Yine de aldığı kişi ben olmamıştım. En azından bedene dokunmamıştı bile ama Nos, madalyonumu kazana atarken ve kendini feda ederken benim de içimdeki bir şeyler o kazanın dibini boylamış ve ölmüştü, bu kadarını biliyordum.

Annem hiçbirini bilmiyordu. Bilmeyecekti de ama bu, taşıması ağır bir yükü. Zamanla hafiflemesini ummaktan başka bir şey de gelmiyordu elimden.

“Madalyonun nerede?”

Büyükannem dinlenmeme ve tüm hikâyemi anlatmama izin verdikten sonra gözü boş göğsüme takılınca sormuştu bu soruyu. Madalyon konusunu adadığımı o zaman fark ettim. Büyükannem başka neleri sakladığımı merak ettiği belli olan şüpheli gözlerle bakıyordu bana.

“Kaybettim.” *Acı bir gerçek. Öyle acı ki gözlerim yanıyor ve yanmayı dindirebilmek için gözyaşlarını bir araya topluyor. “Düştüğü yeri bile görmedim.” Acı bir yalan.*

“Dert değil, Eira.” Annem saçımı okşarken sesindeki korkunun ne zaman geçeceğini merak ediyordum. “Aynısından yaptırırız, tıpkı ilki gibi olur. Hiç dert değil.”

UZAK VE SOĞUK ORMANLARA DÖNÜŞ

Haftalar günlerden farksızdı.

Gümüştepe'de daha ne kadar kalacaktık bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Herkes evini özlüyor ve savaşın son bulması için her gece, yaşlı gözlerle dua ediyordu. İnsanlar orada savaş varken burada güvende olmaktan da derin bir rahatsızlık duyuyorlardı. Diğerleri gibi çarpışmak isteyen, pişirdikleri yemekleri Sosna'nın çevresinde bir yerlerdeki askerlerle paylaşmak isteyen anne babalar, neden eve dönemediklerini anlamayan küçük çocuklar vardı.

Herkes mutsuzdu ama işlerimiz bizi meşgul tutarken dikkatimizi dağıtıyordu ve bunun için minnettardık.

Ben çocuklarla ilgileniyordum. Kona'nın da içinde bulunduğu ve yaşları en fazla on olan bir grup çocuğa okuma yazma öğretiyor, onlarla oyunlar oynuyor; aileleri işleri her neyse onu hallederken ben, evlerinden uzaktaki bu çocuklar için bir öğretmen oluyordum. Benim işim de buydu. Çocukların birlikte geçirdiğimiz zamanın en sevdikleri parçasıysa ne oyunlardı ne de tüm o harfler. Her şeyden öte, onlara anlattığım öykülere bayılıyorlardı.

Onlara altın saçları olan, insanın sesindeki doğruyu yanlıştan ayırabilen, eğlenceli ve kalbi iyilikle dolu bir çocukla ilgili masallar anlattım. Onlara çok cesur ve çok güçlü, soğuğu biraz olsun hissetmeyen, tacı ya da ülkesi olmayan ama fedakâr bir kraliçenin yüreğini taşıyan bir kız ile ilgili masallar anlattım. Onlara çok yorgun olsa bile dostları için her türlü maceraya, tehlikeye atılan, simsiyah saçları ve gözleri olan soluk tenli, yetenekli bir ressamla ilgili masallar anlattım. Bir başka hayatta bu anlattıklarımın hepsi gerçekten yaşanmıştı. Bu kişiler yaşamış ve hep hak ettikleri mutlu sona kavuşmuşlardı. Ancak ne yazık ki bu hayatta olmamıştı bunların hiçbirisi. Yine de üçünün de kişiliğine dair minicik bir detayı bile değiştirmeden

anlatmıştım. Çocuklar bu karakterleri öyle sevmişlerdi ki üçü, kendi küçük hayran kitlesine sahip olduklarını bilseler ne mutlu olurlardı.

Birkaç çocuk anlattığım kadarıyla kafalarında canlanan Marlo'yu alevden kanatlarıyla, Zaina'yı beyaz peleriniyle ve Nos'u elinde boya paletiyle rüvalin önünde dururken çizmişti. Yalnızca kırmızı, sarı ve siyah kullanılmıştı çünkü elimizdeki boyaların tümü bu üç renkten ibaretti.

Çocuklara bu resimleri yanıma alıp alamayacağımı sordum ve resimleri büyükannemin evine götürdüğümde kendimi bize ayrılan odaya kilitleyip elimde o resimlerle uzunca bir süre ağladım. Özlem beni hiç yalnız bırakmayacaktı. Bir saniyecik bile.

Aynı gece o küçük, sıkışık odada annemle Kona uyuyorken gecenin bir yarısı uyandım. Döndüğüm ilk birkaç gece de uyumakta zorlanmış ya da uyurken gecenin belirli noktalarında sebepsiz yere uyandığım olmuştu ve açıkçası bunu çoktan aştığımı sanıyordum ama yine uyandım. Önce birkaç saniye dışarıyı dinledim. Edindiğim bir alışkanlıktı bu artık. Savaş bizi buldu mu yoksa hâlâ arıyor mu anlayabilmek içindi.

Odanın içi karanlıktı, yalnızca belli belirsiz ay ışığı giriyordu içeri, davetli ve görgülü bir misafir gibi. Artık *Kuutamo* yastığımın altındayken uyumuyordum. Onun yeri şimdilik yatağımın altıydı ve bu kadarcık mesafe bile fazlasıyla uzakmışız gibi hissettiriyordu. Elim yatağın altına uzanmak üzereyken karşıda onu görünce telaşla ayağa kalktım.

“Nos!”

İmkânsız.

“Ne işin var burada? İnsan toprakları burası, sen... Sen buraya nasıl geldin?”

Nos gülümsedi. Bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm gülümsemeyle kutsadı yüzümü. Kibar, içten ve sıcak bakışıyla ısıtıyordu beni yine, her zamanki gibi.

“Eira...” diye seslendi sakince. İsmim onun sesine ne kadar da çok yakıyordu! “Hatırlamıyor musun? Öldüm ben. Hiçbir yere ait değilim artık.”

“Hatırlıyorum, sen...” Cümlemi bitiremeden hıçkırıkların eşlik ettiği gözyaşları kucakladı beni. Sormam gereken asıl sorunun buraya nasıl gelmiş olduğu olmadığını sezdim. “Neden...”

“Beni çağırдың. Uykunda adımlı sesleniyordun. Duydum seni, bana ihtiyacın olduğunu hissettim, burada olmamı istediğini. Uzun sürdüğü için üzgünüm. Umarım fazla bekletmemişimdir seni.”

“Öyleyse kal burada.” Sesim fazla boğuktu, ne söylediğimi anladığını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. “Burada kal, benimle. Böyle kalalım.”

“Ama kalamam. Kalamayız, Eira.”

Kalamayız.

“*Kuutamó*’ya iyi bak. Gerçi, iyi bakacağını biliyorum.” Tekrar gülümsemi. *Kuutamó*’nun yatağımın altındaki varlığını sezdiğini hissettim. “Bayan Karlorian, sevmediğim bir özelliğiniz bile yok...”

“Beni de götür.”

“Nereye?”

“Buradan sonra her nereye gideceksen, beni de götür! Madem sen kalamıyorsun, ben geleyim seninle!”

Nos cevap vermedi. Aramızdaki mesafeyi koruyordu ama ben, şimdi kollarıyla bir kez daha beni sarabilmesi için kendi kollarımdan birini kesip onu bu dileğimi gerçekleştirebilecek herhangi birine verebilirdim. “İstedikten sonra her şeyi yapabileceğimizi söylemiştin...”

Başını iki yana salladı. “Uyanmalısın artık, biraz daha uykunda konuşmaya devam edersen onları uyandıracaksın.” Annemle Kona’nın yattığı yatağa çevirdi yüzünü, öteki tarafa dönünce boynundaki damarlardan biri neredeyse çıkacakmış gibi gözükte. Elimi biraz öne uzatırsam ona dokunabilirmişim gibiydi, öyle gerçek duruyordu. Saçları her zamanki gibi dalgalanıyor, gözleri bana bakarken yine o tanıdık parıltıyla ışıldıyordu. Neyin gerçek, neyin sahte olduğuna karar verebilmek gibi bir yetim yoktu artık; ne zamandır yoktu bilmiyordum ama beni tümünden terk etmişti, orası kesindi. Çünkü ben elimi Nos’a doğru uzatırken, ona doğru bir adım atarken gerçekten onu parmak uçlarımda bir kez daha hissedirim sanıyordum.

“Uyan, Eira. Yeterince uzun zaman uyudun. Nöbeti şimdi sen almalısın çünkü uyuma sırası bende.”

Söylediği son şeydi bu. *Uyuma sırası bende.* Hepimiz o kuyrukta bekliyorduk, sadece sıra bize gelmemiştir, o kadar.

Uyandığımda gökyüzündeki gölgeler ve o koyu renkli, yaldızlı battaniye durmuyor, güneş ışıkları tepelerin ve ağaçların ardından yükselmeye çalışıyordu. Yüzüm ıslanmıştı ama annem ve Kona henüz uyanmamışlardı.

Nos'un dikildiği yer, boş olmaması gerekiyormuş gibi boştu şimdi.

Uyumia sırası sende, Nos.

Ama ya zamanı doğru değilse?

Korkunç bir hata. Evet, aklıma düşen şey korkunç bir hata olabilirdi ama en kötü ihtimaldi bu, diğer ihtimaller gibi gerçekleşmesi olası da olsa bir, *yalnızca bir* ihtimaldi.

Kahvaltı sırasında anneme gün içinde biraz uzaklaşacağımı söyledim. Elbette önce tereddüde süzdü beni gözleri ama çevreyi ziyadesiyle iyi bildiğimi, hatta avucumun içi ya da parmaklarımın ucundaki izler gibi bildiğimi biliyordu. *Yalnızca ağaçların arasında dolaşacağım ve belki kamp kurarım*, dedim. O da dönmekte biraz olsun geç kalırsam nasıl çıldıracağını anlatıp kalbinin tüm o berbat duygulara karşı bir kez daha savaşmayı kaldıramayacağını söyledi.

Fazla uzaklaşma, Eira.

Akla hayale sığmayacak kadar uzaklaşırken nasıl aslında aynı yerde kalacağımı kolayca anlayamazdı. Şimdi bu ormanlarda gezinen hiç kimse anlayamazdı.

Toplamamaya alıştığım saçlarımın üzerine koyu kahverengi yeni pelerimin başlığını çektim. Herhangi bir dünyanın çamlarından herhangi birinin sağlam gövdesi gibi görünüyordum ve bu his her neyse onu sevmiştim.

Kararlı adımlarla yürürken döneli ne kadar olduğunu hesap etmeye çalıştım ama bu günlerde Gümüştepe'de zaman farklı akıyor gibiydi. Özellikle de çocuklara anlattığım hikâyeler, telaş içinde bir oraya bir buraya koşuşturan insanlar ya da belki de yalnızca rüyalarım yüzünden gerçekten var olduğumu bile unuttuğum dakikalar yaşadığımdan gecenin ne çabuk çöktüğünü de güneşin ne ara yükseldiğini de fark etmiyordum. Aklımı bir türlü toparlayamadığımdan içinde yaşadığım anın saniyelerini bile yakalayamıyordum.

Fakat artık neredeyse kadim bir dostummuş gibi iyi tanıdığım o yolu yürürken aklımda tek bir şey vardı. Tek bir şey ve bu tek şey, belki de korkunç bir hataya doğru yavaşça sürüklüyordu beni.

Yine de öyle hissettirmiyordu hiç. Ağaçlar beni selamlıyordu, sanki, “Seni tekrar görmek güzel,” diyorlardı. Belki Aldin'deki ağaçlar da özlemişti beni böyle, kim bilir?

Kumandan, bir yolunu bulmuştu.

O, dağılmaya yüz tutmuş kalbi paramparça olmasın diye çabalarken sahip olduğu her türlü gücün sınırlarını zorlamış, çaresiz bir adamdı ve tam da bu sayede bir yolunu bulmuştu. Bilmemiz gereken pek çok şeyi bize, Marlo'ya, Nos'a ve bana söylemişti.

Ölümü tersine almanın, sevgili eşini, o son, sonsuz noktadan geri getirebilmenin, onu dönmeye ikna edebilmenin, onu uyandırabilmenin bir yolunu bulmuştu. Bunun için gerekli olan parçalardan biri, insan dünyasına açılan bir kapıydı çünkü orada böylesine büyük bir büyü yapılamazdı.

İnsan dünyasına açılan kapı... Sanırım bu kısım endişe etmem gereken bir konu olmayacak.

İkinci parça, kadim dili hatırlayan kudredi bir cadının yardımıydı.

Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadı'sı her kimse, onunla bir anlaşmaya varabilmişti. Cadı, anlaşmaya açık demekti bu. Kumandan ona istediği bir şeyi sunabilmişse, ben de ilgisini çekecek bir şey bulabilirdim. Fakat yardıma ihtiyacım olacaktı.

Adımlarımın hızlandığını fark ettim, dönmek için sabırsızlandığımdan mıydı, emin değildim. Terk etmek için didindiğim o dünya, şimdi hızlı adımlarla ulaşmaya çalıştığım dünyaydı. Oraya, o büyülü ve soğuk topraklara dönmek zorundaydım.

Çünkü ben, bir söz verdim.

Döneceğime dair bir söz vermemi istemişti yalnızca. Hepsi bundan ibaretti ama benim verdiğim söz, ettiğim yemin bundan çok, çok daha fazlasıydı.

Seni tekrar bulacağım, senin için döneceğim, Nos.

Çok geçmeden nefesim kesilene kadar koşmaya başladım. Soğuk hava koşarken daha da soğuk çarpıyordu yüzüme. Uçuşan saçlarımın altında, uçları alçak gönüllü bir şekilde kıvrılan kulaklarım üşüyordu.

Tekrar dönmek yeterli değildi.

Onu bulmam gerekiyordu.

Onu geri getirmem, uykusundan *uyandırmam* gerekiyordu. Çünkü tek başına nöbet tutmak hiç de eğlenceli değildi.

Her zaman olduğu gibi şimdi yine bacağıma asılı *Kuutam*’nun bana haurlattığı üzere bıçak eğitimim de henüz tamamlanmamıştı.

Bitmemişlik. Evet, içimdeki his buydu. Bir şeyler bitmemiş, tamamlanmamış, yarım kalmıştı ve bu huzursuz ediciydi. Koşmaya devam etmemi sağlayan buydu: Verdiğim söz ve bu histen kurtulmak arzusu.

Çok geçmeden, yalnızca birkaç gün içinde, Gümüştepe’ye dönecektim, upkı anneme söylediğim gibi. Ama önce halletmem gereken bir iş vardı.

Merdivenleri gördüğümde durmak istememiştim ama içgüdüsel olarak durdum. Soluk soluğaydım, dinlenmek için basamaklardan birine oturdum. Aldin’e geçmek için taş köprü’nün üzerinde ya da yakınlarında bile olmama gerek yoktu, ben kendi başıma bir köprüydüm ama geçişi burada yapmak bir gelenektir ve doğru hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp içimde mutsuzluktan köşeye sinmiş, özümün diğer yarısına seslendim. Onun sırası gelmişti.

Çevremin ağırlaştığını ve her şeyin aynı kalırken değiştiğini hissettim. Dikkatim dağınık istemiyordum ama böyle düşünmek komik geldiğinden birden güldüm. Her şeyin aynı kalırken değişmesi, demek istiyorum. Aynı kalıp değişmek pekâlâ mümkündü.

Hava daha da soğudu, rüzgâr şiddetlendi, gökyüzünün uğultusu arttı. Aldin birazcık bile ısınmamıştı henüz ama görünüşte Gümüştepe’yle tamamen aynıydı. Aradaki farkı yalnızca ben anladım.

Yürüdüm ve yürüdüm. Fiziksel gücüm artmıştı, kısa ve sık molalarla, oyalanmadan ve hiç uyumadan vardım Çırpıkanatların evine. Küçük kulübeyi görünce içim sevinçle doldu, uzun zaman olmuştu onu görmeyeli.

Kapıyı yavaşça çaldım fakat heyecanım içime sığmıyordu; durduğum yerde kıpırdanıyor, buz kesen ellerimi ovuşturuyordum. Öte yandan aklımda bir de Gümüştepe’ye dönmek vardı.

Kapı birden gıcırdayarak açıldı. Doğrucu, ateşten kanatlarını gizlemiş, üzerine ela gözlerindeki kahverenginin tonunda bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Biraz uzamış dağınık, altın saçlarının altındaki yüzü beni görünce güneşmiş gibi aydınlandı.

“Eira! Ne arıyorsun b...”

“Marlo, sana bir öncekinden de tehlikeli olabilecek, hayati öneme sahip bir yolculuğa çıkmam gerektiğini söylesem, yine benimle gelir misin?”

Marlo delirmişim gibi yüzünde şaşkınlıkla bir o gözüme bir bu gözüme bakıp durdu birkaç saniye. Anlamış olduğunu tahmin ediyordum. Doğrucu’nun zihninin de bir süredir bu düşünceyle gölgelenmiş olduğunu gördüm gözlerinde. Böyle bir ihtimal varken denememek Nos’a ihanet etmek, onu geride bırakmak olurdu. İyi kalpli Marlo, kimseyi geride bırakmazdı.

Yine de karar vermeye çalışırken zorlandı. Zorlanması gerekiyordu da.

Çırpıkanatların diğerleri belli ki evde değillerdi, Lumi’nin sesi bile ulaşmıyordu ön kapıya.

Tam Marlo’ya şimdi bir karara varması gerekmediğini, istediği kadar düşünebileceğini söylemek üzereydim ki, “Tamam,” dedi. Dalgın dalgın başını salladı, kendini ne olduğunu tam olarak anlamadığı bir şeye ikna etmek ister gibiydi. “Gelirim, Eira. Gümüş Yürek, sen benim dostumsun. Seninle her yolculuğa çıkarım. Ne kadar tehlikeli olacağı umurumda değil.”

Marlo’nun boynuna atıldım. Şöminenin başında fazla oturmuş gibi belli belirsiz is kokuyordu. “Bitmemiş gibi hissediyorum.”

“Komik ama ben de öyle. Sanırım Zaina da böyle hissediyor. Yüzünden huzursuzluk kolay ayırt ediliyor ve zaman zaman her zamankinden daha huysuz davranıyor. Geceleri neredeyse hiç uyumuyor, bu yüzden şimdi de olduğu gibi gündüzleri gördüğü rüyalarla ve kâbuslarla geçiyor.”

Başımı salladım. “Burada ne aradığımı sormak üzereydin ama sözünü kestim,” dedim. “Butadayım çünkü yapmamız gereken şeyler var. Sen, ben ve Zaina. Üçümüz. Birlikte.”

Ve buradaydım çünkü itiraf etmesi her ne kadar tuhaf olsa da uzun zamandır olmak istediğim yer tam burası.

DEVAM EDECEK...

İĞNE YAPRAKLI KÖKLER

Pek çok zamanın ve pek çok dünyanın birinde, üzerinde mutsuz insanların yaşadığı bir ülke vardı. Öyle ki bu mahzun insanların ülkesinin kraliçesi bile yalnızca pudralı yanaklarını toz boyayla pembeleştirmek istediği zamanlarda gülümsüyordu.

Bu ülkenin kralının bile var olduğunu unuttuğu topraklarında ise durum diğerlerinden farklı değildi. Ancak Gümüştepe'yi eşsiz kılan çok önemli bir özelliği vardı: Burada insanlarla yaşayan, bazen göz korkutucu görünseler de yüreklerinde kötülük bulunmayan başka bir halk daha yaşardı. Bu bir sır değildi ancak Gümüştepe öyle ücra, öyle ıssız bir yerdeydi ki buraya çok uzun yıllardan beri üç kişiden başka kimsenin yolu düşmemişti. Dışarıdan bakıldığında diğer her yer gibiydi ve kimse, kışın çok soğuk olan bu topraklarda nelerin olduğunu ya da kimlerin yaşadığını merak etmiyordu. Krallığın geri kalanı için Gümüştepe, yalnızca uzaktaki bir köyden ibaretti.

Ancak Gümüştepe köyünün sakinleri için bu topraklar ev demekti. Uzakta oldukları için rahatsız edilmeden, barış ve huzur içinde yaşadıkları evleriydi burası onların. Soğuk ve yırtıcılarla dolu olsa da dünyadaki herhangi bir yere, bu küçük köyü değişmezlerdi. Ne insanlar ne de feyler...

İçlerindeki bitmek tükenmek bilmeyen inanç sayesinde feylerin varlığını anlamak insanlara hiç zor gelmemişti. Feyler, bir gün artık insanlardan saklanmaktan bıktıklarında, insanlarla yaşayabileceklerine karar verip küçük bir topluluk hâlinde köyün orta yerinde ortaya çıkıvermiş, başlarda beklenmeyen ama çok geçmeden sevilen misafirler olarak görülmüş ve ziyafet sofralarına davet edilmişlerdi.

Kulaklarının uçları dışında farklı görünüşleri ya da farklı kalpleri yoktu. Çocuklar birlikte oynar, gençler birbirlerine âşık olur, yetişkinler birlikte çalışır ve yaşlılar da birbirlerine torunlarının gülünç hikâyelerini anlatırlardı. Feyler de insanlar da görevlerini bilir, bu küçük köydeki herkesi rahat ettirmek için ellerinden geleni yaparlardı. Kimse aç, susuz, soğukta ya da

zor durumda kalmazdı. Kocaman bir aile olmuştu bu köy ve çok uzun yıllar böyle yaşadılar.

Hem de çok uzun yıllar.

Bir gün, yüzünden ışıklar saçan insan bir kız bebek doğdu köyde. Öyle ki ebe kadın bu bebeği görür görmez şaşkınlığından ve mutluluktan düşüp bayıldı. Bebeğin yüzü ve gözleri öyle güzel bir ışıkla parlıyordu ki kimse onu bekleyen karanlık hayatı yüzüne bakarak anlayamaz, tahmin edemezdi.

Herkes gibi babası da bu kızın bir gün güzel bir genç kadın olacağını şimdiden görüyor, her gece kızının güzelliğinin başına bela olmaması için dua ediyordu. Bazense kızının güzelliğinin yalnızca gözlerinde ya da gönlünde gizlenmiş olmasını diliyordu kalbinin derinlerinden. Hatta bu yüzden bu küçük kıza "gizli" anlamına gelen "Velia" ismini koydu.

Velia da tıpkı diğer çocuklar gibi onlarla oyun oynayarak büyüdü. Evcilik oynarlarken anne rolünde olmayı seviyor, bu rolü başka kimseye kaptırmıyordu. Onları oynarken gören kadınlar Velia'nın günün birinde harika bir anne olacağını söylüyordu.

Velia'nın anne rolündeki ilham kaynağı kendi annesinden başkası değildi. Velia'nın annesi, genç ve akıllı bir kadındı. Ona yapamayacağı söylenen her şeyi en iyi şekilde yapar, yine de bunu kimsenin gözüne sokmazdı. Genç olmasına rağmen köydeki herkes her problemi için hep onun kapısını çalardı.

Ne yazık ki bu zavallı genç kadın, akıllı ve yardımsever olduğu kadar sağlıklı değildi. Şifacıların desteğiyle ayakta duruyor ancak hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşmiyordu. Sorun tek bir yerde değil, pek çok yerde ortaya çıkıyor ve Şifacıların işini çok zorlaştırıyordu.

Gün geldi, Velia'nın güzel annesinin hastalığına Şifacıların yapacağı bir şey kalmaz oldu. Ellerinden geleni yapmışlardı ancak belli ki Doğal Denge bu kadını almak istiyordu, belki de tanrıların ona yanlarında ihtiyacı vardı ve feyler, kadını burada tutmaya çalışarak onlara saygısızlık ediyor, onları kızdırıyorlardı.

Bir gece, annesinin fenalaştığı o gece, Velia'nın babası çok sevdiği eşini kucağında kapı kapı gezdirdiyse de hiçbir Şifacı onlara yardım etmedi. Bu durum Şifacıları da kahrediyordu, çok sevgili komşularını ölümün pençesinde görmek hepsinin canını yakıyordu ama Gümüştepe feyleri dindardı ve Doğal Denge'ye göre insanların da feylerin de bir noktada ölmesi

gerekliyordu. En iyisi ölümü ve varlığını kabullenmekti, ne kadar çirkin gözükürse gözüksün ve ne kadar acıtırsa acıtsın.

Ancak Velia'nın babası kabullenmekten çok uzaktı. Velia da uyuyamıyor, yemek yiyemiyor, annesinin yumuşak ellerini ya da kokusunu düşünmeden duramıyordu ama babası çok daha farklıydı. Öfkeliydi. Öfkesi ölümün bizzat kendisine karşıydı aslında ama o bunu bilmiyordu. Bilse bile ölümü kendine düşman edemez, onunla savaşılamazdı. Bu yüzden öfke ateşini kömür gibi besleyen ilk şeyden çıkardı sinirini: Karısını ölüme terk etmeye dünden razı olan feylerden.

Velia'nın babası da zeki bir adamdı fakat annesinin aksine, zekânın kötücül tarafı onda ağır basıyordu, kurnazdı. İnsanlar arasında feylere sırt çevirmeye en yakın kişileri seçiyor, onları feylere sırt çevirmeye değil, yüzlerini ve silah tutan ellerini çevirmeye ikna ediyordu. Ne kadar uzun süreceğini umursamadan, böyle böyle nefreti ve acımasızlığı tüm Gümüştepe'ye aşılırdı. Öyle ki Gümüştepe insanları feylerin gelişyle elde ettikleri mutluluğu tamamen unuttular. Herkesin bahanesi farklıydı. Kimi Şifacılar çok çalışıyordu, kimi Çiftçilerin o yıl getirdiği mahsulü yetersiz buluyordu ve kimi köyün çok yakınlarında yırtıcı hayvanların izine rastladıklarını, Darkaların işini düzgün yapmadığını iddia ediyordu.

Velia'nın babası bile bütün bir topluluğu birbirine düşürmesi için tek bir kişinin kininin yetmesine şaşırıyordu. Ancak pişman değildi, eseriyle gurur duyuyordu.

Öte yandan genç ve güzel Velia, tüm köy kavga etmekle ya da birbirine bağırarakla meşgulken âşık olmuştu. Hem de fey bir gence.

Çünkü yaşam, en olmadık şeyi, en olmadık zamanda karşımıza çıkar-maya bayılır.

Çok geçmeden feyler insanların kölesi olmaya zorlandılar. Velia, babasından aldığı kurnazlıkla, niyetini ona hiç belli etmeden âşık olduğu çocuğu -ona daha yakın olabilmek istediğinden- kendi evlerine hizmetçi olarak alması için babasını ikna etmeyi başardı. Oisin, Velia'dan yalnızca birkaç yaş büyüktü ve her gece, babasına fark ettirmeden Velia için yazdığı şiirleri onun odasının kapısının altından içeri atıyordu. Şiirleri oldukça iyiydi, yeterince çok isterse bir gün büyük bir şair olabilirdi ve Velia da bunun için onu yüreklendiriyordu. Bir köle olmasına ve tüm gün çok çalışmaktan şu genç yaşında belini zedelemiş olmasına rağmen Oisin bu evde, Velia'nın yakınında olmaktan büyük sevinç duyuyordu.

Bazı günler, Çiftçi olmasına şükrederek yalnızca Velia için oluşturduğu, onun en sevdiği çiçeklerden oluşan buketleri gizli saklı sevdiğine veriyordu. Güzel kalpli ve düşünceli bu kız da çiçekleri tek tek ayırıyor, onları odasındaki kitaplıktaki kitapların sayfalarının arasına özenle dizip kurutuyordu çünkü çiçekleri babasından saklamasının tek yolu buydu.

Ne Oisin Velia'yı onun sevdiğinden çok seviyor ne de Velia sevgisinde onu bir tür zehre dönüştürecek herhangi bir ölçüsüzlüğe kaçıyor. İkisinin masum sevgisinde her şey olması gerektiği gibiydi. Bu bir süre böyle devam etti.

Babası ortalıkta yokken Velia, Oisin'i gizlice odasına alıyor, saatlerce hiçbir zaman fazla aydınlık olmayan odasının tahta zemininde oturup birbirlerine geleceklerinde görmeyi umdukları şeylerden bahsediyorlardı. Gelecek deyince Velia'nın aklına ilk babası, geçmiş deyince aklına ilk annesi gelmiyordu. Geçmiş de geleceği de şiir yazmaktan hoşlanan, küçük bir geyik gibi nazik, savaşçı bir kahraman gibi kararlı, güzel yüzlü bu delikanlı olmuştu.

Oisin de bazı geceler Velia'nın siyah saçlarını düşünmekten ya da kalbinin atışıyla oynayan, ritmini bozan kahkahasını bir kez daha duymayı dilemekten uyuyamıyordu. Rüyasında yine onu göreceğini, onu duyacağını bilmesine rağmen hem de.

Velia'nın geçmişinin ve geleceğinin Oisin olması gibi, Oisin'in de gecesi ve gündüzü Velia olmuştu. Hayallerinden eksik olmayan biricik şeydi Velia, bir de şiirleri tabii.

Oisin, sevgilisinin harika bir anne olacağını düşünüyordu, günün birinde yaşayacakları mavi evde -evin rengini birlikte belirlemişlerdi- sevgiyle ve saygıyla, insan ya da fey olduğunu önemsemeden herkese yüreklerinde sevgiyle yaklaşacak çocuklar büyüteceklerdi ve çok, çok mutlu olacaklardı.

Velia'nın babası şiirleri bir perşembe günü buldu. Önce kim tarafından yazıldığını anlayamadı zira Oisin akıllılık ederek hiçbirine ismini yazmamıştı. Ancak gerçeği öğrenmek zor değildi. Tek yapması gereken Velia'ya şiirleri yazanın kim olduğunu sormaktı. O akşam yemeklerini yerken babası, güzel kıza bulduğu şiirleri yazanın kim olduğunu sordu. Sofrayı aydınlatan mumların sarı ışığının aldaticılığı sayesinde Velia'nın yüzündeki renklerin birden yok olduğunu görmemişti. Çatal ve bıçakların sesi sayesinde kalbinin gümbürtüsünü duymamıştı. Fakat çiğnemekte olduğu lokmanın boğazında durduğunu gördü ve Velia'nın öksürüklerini işitti.

Kız hemen kendini toparladı.

Şiirlerin kendisine ait olduğunu, yeni bir şeyler denediğini söyledi ve babasının onları kendisinden izinsiz okumasından hoşlanmadığını saygıyla belirtti. Harika bir yalancıydı, böyle iyi yalan söyleyebildiğini kendisi de bilmiyordu. Keşfettiği bu özelliğiyle gizliden gizliye gurur duydu, bu işi bu kadar kolay halletmesine şaşsa da babasını kandırdığına emindi. Lakin yeni yetme kız, bu özelliği ona babasının verdiğini unutmamıştı ve babasında bu özellikten çok daha fazlasının bulunduğunu da.

Ertesi gece, babası uyuyunca Oisin'i buldu, onu ormandaki kuytu bir gölgeye çekene kadar tek kelime etmedi. Panikleyen zavallı çocuğun aklına binbir türlü hikâye geliyordu. Sonuna durduklarında Velia, Oisin'in çıplak ellerine uzandı, sıkıca tuttu ellerini, havanın dondurucu soğuşuna rağmen Oisin şömineye atılmış gibi birden ısındı. Yanaklarının kızarmasının sebebinin insanın ruhunu bir bıçak gibi kesen soğuk olup olmadığını anlayamadı. Kız, ona babasının şiirleri bulduğunu, durumu çok iyi idare etse de bundan sonra bir süreliğine daha dikkatli olmaları gerektiğini anlattı.

Oisin kızı ve zekâsını övdü, Velia tanıdığı en zeki insandı. Onunla gurur duyuyordu. "Üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok, Velia," diyerek ona sarıldı ve saçlarının kokusunu içine çekerek alına minik bir öpücük kondurdu.

Oisin böyle dedikçe Velia'nın geleceğe dair umutları artıyordu, karşılaşılabilecek sorunları birlikte halledebileceklerine dair olan inancına aldığı yaralar hemen kabuk bağlıyordu. Oisin'in başı belaya girse bile, sevgilisinin de dediği gibi, üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Onun için savaşırdı. *Onun yanında savaşırdı.*

Kullanmasını hiç istemediği rüfeğiyle ağaçların arasından çıkan babasını gördüğünde Velia bir anlığına hiçbir şey yapamadı, kıpırdayamadı bile. Ancak sonra namlunun önüne atladı. Planlı değildi bu hareketi. Sanki bacaları bile biliyordu yüreğinin sevgisini. Elbette biliyorlardı. Her parçası, düşünmeden silahın önüne adayacak kadar çok seviyordu genci.

Oisin başına gelecekleri biliyordu. Aslında başından beri biliyordu. Velia'nın aksine o tüm öykülerin mutlu sonla bitebileceğine inanmazdı. İçindeki sesi dinlememeyi öğrenmişti yalnızca, hepsi bu. Zamanla içindeki en yüksek ses Velia'nın sesi olmuştu ve böylece diğer ses tamamen duyulamaz hâle gelmişti.

Çocuk, kızı öyle sevmişti ki kaderi yenebileceğini sandı. Velia'nın önüne geçti. Dimdik dikildi Velia'nın babasının karşısında. Namlu onu işaret ederken bile dimdik duruyordu. Namlu ona öfkeyle bakarken bile umudu

vardı. Şu an pek mümkün gibi gözüküyor olsa da belki de onların hikâyesi mudu sonla biterdi.

Kızın babasına, kızı nasıl hayatın kendisinden bile çok sevdiğini anlattı, dik duruşuyla çelişen korku dolu sesiyle. Anlatmasına gerek yoktu gerçi, adam şiirleri görmüş, hepsini okumuş ve beğenmişti. Ancak gururuna yediremiyordu, ne şiirleri beğendiğini itiraf etmeyi ne de kızının bir feyle birlikte olduğu gerçeğini.

Ama işte, öz kızı karşısında, namluyla çocuğun önüne geçmeye çalışıyor, kendi canına mal olacak olsa dahi annesinin ölümüne sebep olanlardan birini koruyordu. Yanlış mı görüyordu? Soğuk gece, gözlerine dolduğu için gördüklerini yanlış mı anlıyordu? Kızı ne yaptığının farkında mıydı? Yoksa bu feyler iğrenç bir büyüyle zavallı evladının aklına mı girmişlerdi?

Velia tekrar Oisin'in önüne geçti. Onları duymayan biri oyun oynadıklarını sanabilirdi, bir çeşit oyun oynuyorlarmış gibi gözüküyorlardı çünkü uzaktan.

Babası onu tam üç kez uyardı.

Velia üçünü de dinlemedi. Az önce Oisin'in onu ne kadar çok sevdiğini anlatması gibi şimdi o da babasına Oisin'e olan aşkını kanıtlamaya çalışıyordu. Kanıtlarsa, babasını ikna edebilirse her şey yoluna girer sanıyordu. Bu an hiç yaşanmamış gibi hayatlarına devam edebileceklerini düşünüyordu ve Oisin'in sonunun birkaç yıl önce ölen üç Darka gibi olmayacağını umuyordu. Kaşıkçı dükkânının hemen yanındaki direklere asılı iri bedenleri düşünmemeye çalıştı ancak elinde değildi. O kocaman adamları oraya asmak için kaç kişi gerekmişti? Bedenleri dün görmüş gibi hatırlıyordu hâlâ. Herkes hatırlıyordu. Oisin bu yüzden korkuyordu, Velia bu yüzden daha çok korkuyordu.

Yine de çekilmedi tüfeğin sinsi, iğrenç bakışlarının önünden. Tüm yaşamını, yine tüm yaşamını ortaya koyarak koruyordu ve çekilmeyecekti.

Babasının bakışlarının yumuşadığını gördü ya da gördüğünü sandı. Kendini anladığını sandı çünkü babasından çok da farklı değildi. O da annesi için bunların tıpkısını yapardı, biliyordu. Belki babası da biliyordu bunu, belki bu yüzden bir anlığına, kısa bir anlığına elleri gevşemiş, bakışları şefkatle dolmuştu. Ancak Oisin'in bir fey olduğunu hatırlaması ve gözlerindeki tüm şefkatin hızla çekilmesi çok daha kısa sürmüştü. Nefreti büyüktü. Kızına duyduğu sevgiden daha büyüktü hatta. Bu yüzden tetiği çekti.

Velia önce kimin vurulduğunu anlamadı. Vurulanın kendisi olmasını ümit etti. Vücuduna ya da arkasına bakmaya korkuyordu. Sesi duymuştu ancak acı hissetmiyordu. Babasına bakıyordu sadece, donmuştu. Çenesi titremeye başladı, zamanın donmadığını, dünyanın dönmeyi bırakmadığını ona hatırlatan tek şey buydu. Titreyen çenesi.

Öte yandan babası, az önceki gibi kızına bakıyordu, onu tanıımıyormuş gibi. Gerçekten Velia'yı vurmuş muydu?

Velia vurulup vurulmadığını bilmiyordu ancak nefes almayı unuttuğunu ve bunca zamandır nefesini tuttuğunu arkasından gelen patırtıyı duyup irkilince fark etti.

Oisin yere yığılmıştı.

Ayaklarının hemen dibine, azıcık sağına.

Velia o zaman vurulanın kendisi olmadığını anladı. Arkasını döndü.

Gözleri gördükleri karşısında ne yapacağını bilmiyor, yalnızca Oisin'inkiler gibi kapanmak istiyorlardı, onun yerine incelediler. Karı ve hemen üzerinde çiçek gibi açılmış kanı gördüler. Kulakları Oisin'in canını teslim etmeden önce çıkardığı sesleri işitti.

Velia hem gözlerini hem de kulaklarını oymak istedi.

Aceleyle çöktü Oisin'in başına. Dizleri daha fazla ayakta durmasına izin vermemişti. Bacaklarındaki damarlarda ılık kan yerine Oisin'in üzerinde yattığı soğuk kar geziyormuş gibi hissetti.

Oisin gözlerini açtı ve doğrudan Velia'ya baktı. Baksaydı eğer, o geceki gökyüzünün çok güzel olduğunu görecekti ancak o, son bakışlarını sevdiği kızıdan başka şeylere harcamadı. Güzel şeyler söylemek istiyordu, son sözcükleri Velia'nın hep hatırlayacağı şeyler olsun istiyordu, onu ölümlerin dünyasında dahi seveceğini bilsin istiyordu. Ölüm, sadece bir uykudan ibaretse bile yine onu sevecekti çünkü öldüğünde rüyasında yine, her zaman olduğu gibi yalnızca Velia'yı göreceğini biliyordu. Ama ne boğazı ne dudakları izin verdi bir şeyler söylemesine. Sanki hepsi birden ona ihanet etmeye karar vermişlerdi. Tek kelime edemeyecek kadar güçsüzdü.

Velia'nın aklında düşünceler şimşekler gibi parlıyordu. Birine gitmeliydi, yardım istemeliydi, zamanı var mıydı bunun için yoksa bağırma mıydı hemen?

Hiçbirini yapamadı.

Onun da boğazı düğümlenmişti. Ağlıyor ama ses çıkaramıyordu. Gördüğü o tuhaf kâbuslardan biriydi bu, emindi buna çünkü tıpkı o kâbuslardaki gibi çılgılık atmak istiyor ama atamıyordu. Kendi ruhunun da donduğu şüphesizdi.

Oisin'in elini tuttu. "Lütfen," diye seslendi, ya ona ya da tanrılara. "Lütfen burada, benimle kal."

Oisin'in kanla kaplı dudağının kenarı kıvrıldı. Hayatın oynadığı bu iğrenç, berbat şakayı komik buluyordu sanki gerçekten. Göğsü aceleyle inip kalkarken bir şeyler söylemeye çalıştı, Velia tek hecesini bile anlamadı söylemeye çalıştığı şeyin.

Oisin'in yüzünden önce duygular silindi, sonra da başı yana düştü.

Velia'nın yüzü ise tam tersi durumdaydı. Acı, alnındaki çizgilerin her birine, kirpiklerinde biriken damlaların üzerinden yansıyan her bir ışık hüzmesine yayılmıştı. Oisin'i hep seveceğini biliyordu. Oisin'in dudaklarından dökülen son cümle, "Beni vurursanız bir daha Velia'nın kahkahasını duyamam," olmuştu. Ölmekten değil, onun gülüşünü bir daha asla duyamamaktan korkuyordu. Böylece Velia, Oisin'in onu hep seveceğini ve bu cümleyi zamanın sonuna dek hatırlayacağını biliyordu. Bir daha kendi dâhil kimsenin kahkahasını duymayacağını da...

Daha sonra hain boğazı açıldı ve ciğerlerinin en altından çıkan bir çılgılık kopardı. Yukarı baktı, ne diye böylesine karanlık bir gecede parlamaya cüret edebiliyordu yıldızlar? Velia yıldızlardan da gökyüzünden de nefret etti. Sevdiğinin hareketsiz göğsü üzerine kapandı ve dünyanın varlığını unuttu. Onun dünyası artık yoktu, bu yüzden diğer dünyanın hiçbir önemi kalmamıştı.

Hayatın Velia'ya en büyük kötülüğü de buydu işte, olacakları biliyor olmasına rağmen hayal kurmasına, ümit etmesine izin vermişti. Oisin'in ondan koparılmasına izin vermişti. Mavi evin, çocuklarının, düşüncelerinden bile yok olmasına sebep olmuştu. Velia böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç bilmiyordu.

Oisin giderken Velia'yı da götürmüştü ama bedeni, her nasılsa buradaydı. Uyuşuk bu beden gün içinde oradan oraya sürükleniyor, gece olunca uyumak, sabah olunca uyanmak bilmiyordu. Oğlanın kızıdan başka kimsesi yoktu. Velia, Oisin'in olmayan annesinin, babasının, kardeşlerinin ve akrabalarının yerine de yas tutuyor, acı çekiyordu. Onlarca kişinin acısına denk bu kederi duymaktan yemek yiyemediği için iyice zayıflayan zavallı kız, birden yirmi yıl yaşlanmış gibi gözüküyordu.

Sanki köydeki herkes suskunlaşmıştı. Kıza acıyorlardı ve Velia bunu anlayamıyordu. Genç yaşında göçüp gidenin kendisi olmadığını söylüyordu fısıltıyla. Bağırmaktan, çığlık atmaktan sesi kısılalı epey zaman olmuştu.

İlk başta Oisin'in ölümünü kabul etmekte zorlanmıştı, sonuçta ne kadar öyle olmamayı dilemiş olsa da babasının kızıydı. Ölümün varlığını olduğu gibi kabul etmeyecekti. Yine de o, babasına zerre kadar benzemediğini düşünüyordu. Annesinin ruhunu tanrılar yanında istemişti ancak Oisin'inkini zalim babası almıştı. Bu yüzden gerçekten ölmüş olmamalıydı, onun zamanı gelmemişti sonuçta.

Birkaç hafta boyunca ormandaki tanrıların cezası o yere gitti. Her ağacın arkasında Oisin'i aradı. Seslendi, ağladı, ona nerede olduğunu sordu, defalarca. Hiçbirine cevap alamadı.

Sonra birden, artık birikmiş olan öfkesi taşı. Taşları fırlattı, ağaçların dallarını kopardı, saçlarını yoldu ve dizlerini dövdü. Bir kez, ona sadece yardım etmek isteyerek yaklaşmaya çalışan yaşlı bir kadını itti. Birkaç kez ormandaki arayışını bölen insanlara tırnaklarını geçirdi. Bu kadar saldırganlığın öfkesini dindirmeyişi onu pek çok kez korkuttu. Öfkenin kalıcı ve artık benliğini bir parçası olduğunu düşündü.

Ama bu doğru değildi. Günler birbirini kovaladıkça sakinleşti. Ölümçül ve sıcak öfkesinin yerini daha da korkunç olan ölümçül ve soğuk sessizlik aldı. Yalnızca Oisin'le ilgili bir şey söyleyeceği zaman konuşuyor, zihninde dolanan iç sesi bile ona yalnızca Oisin'i anlatıyordu. Sürekli kendine yazılmış eski şiirleri okuyor, odasında Oisin'le oturduğu anlardan birine, herhangi birine dönmenin hayalini kuruyordu. Geçmişte yaşıyordu çünkü hayatına devam etmek için bir neden bulamıyor, gelecekte onu her ne bekliyorsa merak etmiyordu. İlgisini tümüyle kaybetmişti çünkü mavi ev gitmişti artık ve başka hiçbir şeyi o evi istediği gibi istemiyor, hiçbir şeyi Oisin'i özlediği gibi özlemiyordu.

Velia tüm bunları yaşarken babası onun bu hâlini görüyor, kızına acıyordu. Ama yine de yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. O, kızının babasıydı ve onun için neyin iyi olduğunu bilirdi. Velia bir süre yasını tutacak ve sonra hayatına devam edecekti. Buna mecburdu. Bu nedenle kızın acısını yaşamasına izin veriyordu. Aynı evde olsalar bile karşısına çıkmıyor, önünü hiçbir nedenle kesmiyordu. Geceleri uyurken de kendi odasının kapısını kilitlemeyi asla ihmal etmiyordu.

Günden güne eriyen zavallı kız, her gün kurşunun kendisine isabet etmiş olmasını diliyordu. Böyle zamanlarda gözlerinin altındaki kızarıklıklar

yüzünün bir parçası hâline geliyor, yanakları şişiyor ve burnu kızarıyordu. Baş ağrıları da kalıcıydı artık. Ama bunların hiçbirini umursamıyordu, ağlamaktan yüzünde yer yer oluşmuş morlukları bile umursamıyordu, hayata küsmüştü. Babasıyla değil, âşığını öldüren adamla yaşadığının farkındaydı ve 'bu canını çok yakıyordu. Oisin'e ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Bu evde yeri yoktu. Küçük odası bile içinde Oisin olmayınca bakışlarını doldurmuyor, gözüne boş geliyordu.

Bir sabah, evde kendine yapacak iş arayan babası, Velia'nın odasının önünden geçerken kapının ardından gelen hıçkırık seslerini duymadığını fark etti. Uzun sürmüştü ama son bulmuştu kızının acısı demek ki. Kapıya usulca vurdu. Kapının arkasındaki sessizlik ısrarla sürmeye devam etti.

Birkaç kez daha tıklattı kapıyı, iki kez de kızının ismini seslendi.

Yine sessizlik.

Endişelenmeye başlayan adam odaya daldı sabırsızca.

Kızından eser yoktu.

Velia gitmişti.

Giderken masasında bıraktığı ve gözyaşlarıyla ıslanmaktan buruşmuş kâğıtta yazan dizelerin Oisin'in fazlasıyla eğik ama düzenli el yazısıyla yazılmış olduğunu hemen ayırt etti.

Gideceksen, bırakma beni arkada,

Olacağım Karaçam'ın hemen altında.

O koca ağacın sevgisi suya ve toprağa,

Koca bir hiç, benim sana olan sevdamın yanında.

Oisin, Velia gidecek olursa onu da yanında götürmesini istemişti. Öyleyse, kendi giderken neden Velia'yı bütün olmayan bir şekilde burada bırakmıştı? Velia bunu düşünmekten sık sık aklını kaybedecek gibi olmuştu.

Köylüler, Karaçam'm altından başlayarak günlerce Velia'yı aradı. Kimisi kızın kaçtığını, kimisi civardaki nehirlerden birine atladığını ve boğulduğunu, kimisi de yüksek bir yerlerden kendini aşağı bıraktığını düşünüyordu.

Zavallı kız çok acı çekmişti. Böylesine bir acıyla baş etmeyi bilmiyordu, yardım tekliflerini de geri çevirmişti. Velia'nın babası hariç tüm köy, içten içe kızın yaşamının böyle sona ermesinden korkmuştu. Ve bir şeyden çok korkulursa o şeyin gerçekleşmesi kaçınılmazdır. Korku, kendini kanlı canlı bir canavara dönüştürene dek gizlice beslenir ve en zayıf anınızda size saldırır. Bundan ne siz kaçabilirsiniz ne de ben kaçabilirim. Öyle ki Velia da kaçamamıştı.

Velia'yı bir daha gören olmadı. Ölüsüne de dirisine de kimse rastlamadı. İnsanlar huzur bulmak, kendi gönüllerini ferahlatmak için kızın öldüğüne ve artık Oisin'le birlikte mutlu olduğuna ikna ettiler kendilerini.

Babasıysa kızını aramaktan hiç vazgeçmedi. Bir zamanlar Velia'nın Oisin'i aradığı gibi ağaçların arkasını, taşların altını, mağaraların kuytu köşelerini kontrol etti; kuyuların sessiz ve karanlık diplerine seslendi. Sonuçta o da kızını canından çok seviyordu, onun için en iyisini bildiği yanılgısına düşmüştü yalnızca. Ancak hangi baba, hangi anne bu yanılgıya bir kez olsun düşmezdi ki?

Velia da feylerin tümü gibi unutulana dek aradı kızım.

Kızın varlığı da feylerin yapıtı büyüden kaçamadı. Oisin'in unutulması Velia'nın da unutulması demekti çünkü. Çünkü Velia denince akla ilk Oisin gelirdi. Gece ve gündüz, geçmiş ve gelecek gibi.

Feyler kaçmadan önce insanların onları unutmasını dilediler.

Bu dilekleri gerçekleştirdi de.

Bu sağlam büyü bir kez yapıldığında babası bile Velia'nın bir zamanlar var olduğunu ve onu dünya üzerinde var olmuş en mutlu adam yapıtını unuttu.

Tüm acıları, kederi, yası, mutlulukları ve hayalleriyle Velia; insan dünyasında hiç doğmamış, yürümemiş, oyunlar oynamamış ve âşık olmamış gibiydi. Âşık olduğu kişiyi hiç kaybetmemiş gibiydi.

Artık o, yalnızca feylerin hafızasında ve anılarında yaşıyordu.

Ancak unutulmak, hepimiz için kaçınılmazdır. Bizi tanıyan, anılarında var olmaya devam ettiğimiz son kişi de üzerinde yaşadığımız dünyadan göçüp gittiğinde, biz de bu yeşil diyarları onunla birlikte terk edeceğiz ve hiç var olmamış gibi olacağız.

Velia'nın siyah saçlarını hatırlayan son yaşlı bilge öldüğünde Velia kitaplarda var olmaya devam ediyordu ancak onun bir gölgesiydi bu, hatlarını

gösteriyor, detaya inmiyordu. Oysa Velia, detaylarla doluydu. Bu nedenle gölge, tamamıyla o sayılamazdı. Kitaplar, onun sağlam kişiliğini bilmiyor, Oisin için çektiği acıyı anlatmıyordu. Kitaplar, Oisin'in âşık olduğu meşhur gülüşünü işitmemişler, namlunun önünde yiğitçe duruşunu görmemişlerdi. Bu yüzden Velia, feyler arasında hep hatırlanacak olsa da yarım ve yanlış hatırlanmaya mahkûmdu. Kimse bunu umursamadı.

Oisin de ölen bir gençti yalnızca. Bundan azı ya da fazlası değil. Şiirlerinden biriyle anılmayı nasıl dilerdi oysa.

Oisin ölen fey genç, Velia sevgilisini ölüme götüren insan kız, Velia'nın babası ise kalpsiz, korkunç bir canavardı bundan böyle. Bundan azı ya da fazlası değil. Onlarca yıl sürmüş hayatlarına her türden duyguyu sığdırmış, onca şey atlatmış bu kimseleri tanımlamak için diğerleri tarafından yeterli görülen sözcük sayısı buydu: Üç, dört ve beş.

Herkes gibi onların kim olduğu da unutuldu. En nihayetinde Gümüştepe'nin yüzyıllar sürmüş bu düzeni, binlerce insanın hayatını ve geleceği rümûyle değiştiren şeyin temeli ölümle atıldı. Sevgili bir eşin ve uysal bir sevgilinin ölümüyle.

Ancak her şeyi değiştiren şeyin ta kendisi, herkes bir nedenden ötürü bu gerçeği görmezden gelmeyi tercih etse de ölümden ziyade sevgiydi. Zira Velia'nın babası kızının annesini sevmeseydi ya da Velia, Oisin'i hiç sevmemiş olarak yaşasaydı, ölüm bile bu denli etkili olmazdı.

Artık buna inanan kimse kalmamış olsa da yalnızca tek bir kişinin bir başkasını, kalbinin karanlığa mahkûm gibi görünen ama ancak çok istendiğinde ışık alabilecek kadar derinlerinden sevmesi, dünyaları değiştirmek için yeterliydi ve her zaman da yeterli olacak.

ZEHİRLİ YILDIZ

Bir zamanlar Nazavya'nın doğusunda bulunan, uzun kulelerle çevrili bir kalede fazlasıyla gururlu bir kraliçe yaşırdı. Gururu, onu tanıyan diğer insanlar tarafından sık sık basit bir kibirle karıştırılsa da kibirli olduğu doğru değildi. Diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmüyordu, mücevherlerden oluşturulmuş bir taca ya da altın bir tahta sahip diye özellikle de. Bunların hiçbirini, tek birini bile, kendisi isteyerek ve hak ederek elde etmemişti, bunun farkındaydı.

Ama ismi... "Kraliçe" olan değil elbette.

Öteki ismi.

İnsanların birbirlerine korktukları için fısıldayarak anlattığı hikâyelerdeki ismi. İşte o isme sahip olmak, herhangi bir toprağın leydisi hatta kraliçesi olmaktan bile daha değerliydi onun için. Son harfine kadar dişini turnağına takarak kazanmıştı o ismi. İşin komik tarafı, ülkesinde yaşayan kimsenin o isme sahip kişinin kraliçeleri olduğunu bilmiyor oluşuydu ve bunu hatırlamak kraliçenin keyfini hep yerine getiriyordu.

Gururundan asla ödün vermeyen bu kraliçe, yazın kumsalda yürürken geride bıraktığı güçlü ve derin ayak izlerine bakmak için arkasını dönmez; kışın karda ve buzda yürürken soğuk yüzünü kesse bile gözyaşlarının yüzünden düşmesine izin verir ama başını asla eğmezdi.

Sonsuz Karanlık bile ona diz çöktürtememişti. Kimsenin altın yüzüklerle dolu elini de hiç öpmemişti.

Çünkü o, bunları yapmaktansa şimdi olduğu kişiye dönüşmeyi yeğlemişti.

Uzak Gri Kuzey'in sınırı olan sonsuz Nazavya Karanlığı'nın vahşi cadısı...

Visha.

Gündelik yaşamda herkes onu Morana olarak tanıyordu. Bataklık Bölgesi'nde bir kış günü doğduğunda annesinin ona verdiği isimdi bu

ve Morana, adının güzel olduğunu kabul ediyordu. Annesi ya da ablası Noora'da olduğu kadar kuvvetli cadılık güçleri yoktu. Bu konuda elinden neredeyse hiçbir şeyin gelmemesi onu ne kadar öfkelenirse de en azından iyi bir Çiftçi feydi. Oldukça iyi.

Güçlü bir cadı olan annesi Odel, ikinci doğan kızının bir Feral olduğunu bilecek kadar çok okumuştı ve Morana'nın Feral bir Çiftçi olması, en çok cadı Odel'in işine yarıyordu.

Yaşı henüz çok küçükken devasa ağaçlar oluşturabilen, bazı büyüler için gereken ancak yetiştirmesi güç bitkileri birkaç saniye içerisinde oluşturabilen Morana'nın ne kadar özel olduğunu ve onu diğerlerinden korumak istiyorlarsa varlığını bir sır olarak saklamaları gerektiğini Morana'dan yalnızca birkaç yaş büyük Noora da biliyordu. Batakılık, çoğu kimselerin bildiğinin aksine güvenli bir yer sayılırdı. Yine de tehlikeli olabilecek cadılara ev sahipliği yaptığı inkâr edilemezdi. Bu bölge, zaman zaman cadılardan çok daha tehlikeli maceracılarla kıpırdanırdı. Batakılık Bölgesi'ne yolu düşenlerin çoğunun yüreği temiz olmazdı.

Olduğu nadir şeyden bihaber Morana, batakılıkta yaşamayı seviyor, sessizliğin ve kurbağaların dostluğunun keyfini çıkarıyordu. Cadı işlerine fazla bulaşmasa da annesiyle ablasının yanında bir işe yaradığı ve yardımcı olabildiği için mutluydu. Fazla arkadaşı yoktu, bu yüzden doğa, onun en iyi dostu olmuştu.

Morana'nın çocukluğu sorunsuz ve diğer her çocuğunki gibi hızla geçti. Genç bir kız olduğunda ablasıyla kavga edip birbirlerine ciddi olmayan yaralar verdikleri ya da evden bir hışımla çıkıp gecenin bir yarısı, ay ışığında nereye gideceğini bilemeyerek bir ağacın altında oturup ağladığı olurdu. Anneleri bu kavgalara sessiz kalır, çocuklarının arasına girmez ve bir gün tüm bu kargaşanın biteceğini umardı.

Bir avuç adam evlerini bastıklarında Morana on yedi yaşındaydı. Yıldızsız bir gecede, çevredeki hain bir cadıdan bu derme çatma evde Feral bir Çiftçi'nin olduğunu duymuşlar, onu köylerindeki birliklerine katmak için çalmaya gelmişlerdi.

"Kız için geldik," demişlerdi.

"Nerede o?" diye sorduklarında anneleri cevap vermeyi reddetmiş, Morana'yı saklamış olduğu gizli dolabın yönüne doğru kaçamak bir bakış bile atmamıştı. Kızının varlığının duyulacağını ve bunun bir an meselesi olduğunu biliyordu. Uzun zamandır biliyordu hem de. Ama onu almaya

gelecek olan, karşısında kızını vermemek için direneceği kişinin çocuğunun öz babası olacağı, aklının köşesinden bile geçmemiştir.

Adam bir gezgindi. Yolu bataklığa düştüğünde uzun süredir yoldaydı ve Odel ona yardım etmeseydi uzun zaman önce toprağın altında çürümüş olurdu. Her cadı kötü kalpli değildi ya sonuçta.

Morana, Noora gibi planlanmış bir gebelik sonucu dünyaya gelmemiştir.

Noora'nın babası da Morana'nın gibi bir gezgindi ve Odel, adama aşık olduğundan değil, yalnızca bir çocuğa sahip olmak istediği için paylaşmıştı yatağını onunla. Gerçekten bir çocuk sahibi olmayı yürekten dilediği için mi yoksa sadece yalnızlığı dayanılmaz boyuta geldiği için mi istemiştir bilmiyordu ve şimdi bile kendine bu soruyu sormaya hazır hissetmiyordu.

Ama ikinci çocuğu için durum böyle olmamıştır. Bataklığın iyi kalpli cadısı gezgini seviyordu gerçekten. Yine de adamın bir gün tekrar yollara düşeceğini biliyordu. Gezinler bulundukları her yere orayı terk etmek için giderlerdi sonuçta. Onları birer "gezin" yapan buydu. Bu yüzden kalmasını sağlayabileceğini bir kez olsun düşünmedi. Bu yüzden gebeliğini ona hiç söylemedi ve adamın bir çocuğa sahip olacağını bilmeden tekrar uzaklaşmasına izin verdi.

Ama işte, yıllar sonra bir kez daha buradaydı ve öfkeliydi. Odel adamın, kızı bir Feral olmasaydı onun için dönmeyeceğini biliyordu. Bir şekilde öğrenmişti işte.

Morana saklandığı yerde dizlerini kendine çekmiş, bacaklarına sıkıca sarılmış, kalbini bacaklarında hissederken titreyerek konuşulanları dinliyordu.

Noora ise tarafları sakinleştirmeye çalışıyor, annesini adamlardan uzak tutuyordu.

Seslere bakarak *Noora hep en cesurumuzdu*, diye düşündü Morana. Ama yine de bu küçük dolabın, ablasının onunla birlikte saklanabileceği kadar büyük olmuş olmasını dilerken buldu kendini.

Adam, kızı Elmord'a götürmek istediğini söylüyor, orada güvende olacağına dair yeminler ediyor ama yine de tehdit eder gibi konuşuyordu.

Odel, Morana'yı bulmayı başarırlarsa onu para karşılığında satacaklarını, küçük kızının, asillerden birinin kölesi ya da çok daha kötüsü olacağını biliyordu.

Buna izin vermemek için ölmesi gerekirse öleceğini de.

Adamlar her yeri talan ederken, şişeleri kırıp tüm dolapların kapaklarını sökerken Noora korkuyla onları izledi. Hayatı boyunca böyle korkmamıştı. Küçükken bir kez, Morana hastalandığında bile böyle korktuğunu sanmıyordu. Annesi gibi bir Şifacı olarak ondan öğrendiği her şeyi, yapması gerektiği gibi kısa sürede yapmış, kardeşini iyileştirmişti. O zaman üzerindeki baskının çok fazla olduğunu düşünmüştü ama şimdikine kıyasla koca bir hiçti.

Adamlardan biri gizli dolabın olduğu duvara fazla yakın duruyor, diye fark etti Noora. Adam ellerini duvarda gezdirmeye başladığında aklı düzgün çalışmıyor, saldırırsa başlarına en kötü ne gelebilir, onu hesaplamaya çalışıyordu.

Adamın üstüne atıldığındaysa zihni nihayet boştu. Tertemiz.

Büyüsüyle adamın derisini çekiştirerek -cadılıkla Şifacı güçlerini birleştirerek başarıyordu bunu- derin yaralara sebep olurken tırnaklarını da adamın yüzüne geçirdi. Bacaklarını kendisinin neredeyse iki katı olan adamın gövdesine dolamış, kardeşi için savaşıyordu. Adam acıyla bağırırken öteki adamlar kıpırdamaya vakit bulamadı. Odel de büyük kızına bizzat öğrettiği saldırıların aynısını uygulamaya başlamıştı.

Noora'nın içini büyük bir umut kaplarken Morana neler olduğunu göremiyordu ama annesiyle ablasının karşı koyduğunu anlamıştı. Bu denli değerli olmadığını biliyordu. Kendisi gibi başkalarının da var olduğunu söylemişti annesi daha önce. Türünün tek örneği sayılmazdı. Ortaya çıkarak tüm bu kavgaya bir son vermek geçti yüreğinden. Yine de akıllılık ederek Odel'in ona tembihlediği gibi çıt çıkarmadan küçük dolabın içinde kaldı. Ona kalırsa yalnızca bir korkaktı.

Bir patırtı duyuldu ve ardından Noora inledi. Yere düşmüştü. Adam koca ayağıyla önce eline, sonra bir bacağına basarken acıyla çığlık attı. Ayağa kalkamıyordu. Acıya odaklanmamalı, saldırmaya, güçlerini kullanmaya devam etmeliydi ama Şifacı güçlerini bir araya getirebilmesi için toparlayamıyordu kendini bir türlü. Kahrolası eli yerinden kopsa böyle acımazdı.

Canavar adam destek almak için elini gizli dolabın olduğu duvara rastgele attı.

Ve anladı duvarda bir tuhafılık olduğunu.

İki adam Odel'i zar zor tutarken Noora pek çok yerden kırılmış elini zorlayarak doğrulmaya çalışıyordu; yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, iki büklüm oturduğu için olduğundan daha ufak duran Morana göründü duvarın içinde.

“Merhaba küçük kız,” diye gülümsedi pek çok dişi eksik olan adam ve Morana, kimşenin gözünde, bir daha asla “küçük bir kız” olmayacağına yemin etti.

Morana’yı saçlarından yakalayıp dışarı sürükleyen adam kızın attığı çığlıklardan hiç rahatsız olmadı. Yerde ellerinin üzerine düşmüş şekilde dururken yavaşça kafasını kaldırdı ve onu gördü ilk defa. Babasını. O olduğunu az önce annesinin çaresizce kurulmuş cümlelerinden anlamıştı. Adam zerre rahatsızlık duymuyordu olan bitenden. Ama öz kızının düşmanca bakışlarını görünce karanlık gözlerini kaçırdı.

“Gidelim,” dedi.

Aradıklarını bulmuşlardı.

Dişleri eksik olan adam Noora’nın ona verdiği hasar umurunda değilmiş ve önceden çok daha kötülerini gördüğü için olsa gerek, bunlar yalnızca minik sıyrıklardan ibaretmiş gibi davranıyordu. Bir hamlede Morana’yı geniş omzuna attı.

Morana’nın adam onu bayıltmadan önce gördüğü son şey babası, bilinci kapanmadan önce duyduğu son şey de annesiyle Noora’nın bir ağızdan, “Hayır!” diye atılan feryatarıydı.

Kendine geldiğinde evden uzakta, Bataklik Bölgesi’nin sınırındalardı. Morana buraları daha önce hiç görmemişti. Zira evden hiç bu kadar uzaklaştığı olmamıştı.

Kaçmayı başarırca ne yöne doğru gitmesi gerektiğini bile bilmiyordu.

Bildiği tek şey kaçacağıydı. *Yakında.*

Birkaç gün sonra Nazavya’ya varmışlardı bile.

Morana, Feral güçlerinin damarlarından taşmak üzere olduğunu hissediyor, şimdi olmaz, diye sık sık dizginliyordu gücünü.

Babası onunla hiç konuşmazken gruptaki diğerleri ona laf atıp duruyor, saçının renginin ya da kaşlarının şeklinin güzelliğinden bahsediyorlardı.

Yakında, diye hatırlattı kendine. Çok yakında.

Şehre gelmeleriyle adamların dikkatinin dağılmasını lehine kullanacaktı.

Her şey planladığı gibi gidecekti. Gece, vakit gelince, içmekten kendinden geçen adamlar onu fark etmeden sıvıacak, önce ellerindeki bağı

çözmenin bir yolunu, sonra da bir at bulacak, kuzeye ve kuzeye dört nala yol alacaktı. Durmayacaktı. Noora'yı ve annesini bulduğu gibi onları yanına alacak, belki Gri Kuzey'in dağlarına ya da Avalon'a kaçacaktı. Bir süre sonra da kıtayı tümünden terk edeceklerdi ve kimse bir daha onlardan haber almayacaktı. Sessizce, hiç kimse olarak yaşamayı iyi biliyorlardı. Yine hiç kimse olacaktı.

Kendini bile şaşırtarak planını kusursuzca uyguladı.

Adamların yokluğunu fark etmesine az bir zaman kalmışken o çoktan parlak kestane renkli göz alıcı bir atı kaçırmış, önüne çıkan otları kurutarak hızını yavaşlatmadan Ayvion'un yukarı bölgelerine gidiyor, annesinin bahsettiği ama daha önce hiç kendi gözleriyle görmediği karanlık yaratıklarla yolunun kesişmemesini ve atın, sahibini çok özlememesini diliyordu.

Yolunu bulabileceğinden emin değildi. Ama özgürdü ve şimdilik önemli olan buydu.

Bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini anladığındaysa henüz sınırı oluşturan ormana varmamıştı.

Kamp yapan başka bir maceracı grubun dikkatini çekmişti.

"Bir kez daha alıkonulamam, bunca yol gelmişken olmaz, Kehribar," dedi ata. Göz renginden ötürü ona bu isim uygunmuş gibi gelmişti Morana'ya.

Seçenekleri düşünmeye koyuldu. Bataklık Bölgesi'ne batıdan ya da güneyden girmek için atını sürerse açıklıkta çok kolay yakalanırlardı. Sınır ormanında izini kaybettirebilirdi ama ormana kadar dayanabileceği meçhuldü.

Böylece doğuya, kıyıya doğru ilerledi. Daha zorlu bir yol olduğu kesindi ve gizlenecek pek çok tepe vardı orada. İzini kaybettirmek istiyorsa yol, bunu onun için kolaylaştıracaktı.

Peşinden gelen atılara aldırış etmeden Kehribar'ın üstüne iyice eğilerek hızlandı.

Ancak bölgeyi gezginlerden iyi bilmediğini düşünmediği için büyük bir hata yapmış, aptallık etmişti. Bir açıklığa geldiğinde çevresi kestirme bir yol kullanmış, kötücül kahkahalar atan adamlar tarafından sarıldı. Atın dizginlerine asıldığında at şaha kalktı ve durdu.

"Şuna bakın," dedi bir adam uzaktan. Adamların hepsinin burunları ve yüzleri kapalıydı. Bu yüzden Morana hangisinin konuştuğunu anlamakta

zorlandı ama sonra, konuşan adam ona diğerlerinden daha fazla yaklaştı. “Senin gibi bir kızın bu şekilde ata binmesi pek uygun değil.”

Hayır, diye düşündü Morana. Bir kez daha tutsak olmayacağım.

Sen de olmayacaksın, Kehribar.

Sırf olduğumuz şeyiz diye kimseye hizmet etmek zorunda bırakılmayacağız.

Kimseye ait değiliz.

Kız attan aşağı atladı. Adamlar kıkırdadı.

“Böyle kolay söz dinliyorsan buralarda ne arıyorsun?”

Atın burnunu okşadı, gezginler yokmuş gibi davranıyordu. Görmezden gelmek, bu adamlar için alışılmadık bir aşağılama yöntemiymiş.

“Sana bir soru soruldu. Cevap ver.”

Morana atın kehribar gözlerine bakmaya devam etti. Alnını atın burnuna yaslamak için parmak uçlarında hafifçe yükselirken Kehribar da yavaşça başını eğdi.

“Belli ki kız konuşamıyor. Belki duyamıyordur da.”

“Hayır, görmüyor musun, ata bir şeyler fısıldıyor.”

Sonunda kız atı bıraktı; Kehribar, acil ve acı bir haberi yetiştirmek üzere yollanmış gibi süratle uzaklaştı. Ne yöne gittiğini söyleyemezdi Morana, onun için kuzey güneyden, doğu da batıdan farksızdı şimdi.

Adamların kafasının karıştığını anlaması için gözlerini görmesi yeterliydi.

“Sizi duydum,” dedi yüksek sesle. *Komik, diye düşündü. Hiç ama hiç korkmuyorum.*

“Saygısızlığını kabul ediyorsun demek?” dedi adamlardan biri. Sonra güldü. “Küstah.”

Morana’nın gücü uzun zamandır dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Ama damarlarında çakan şimşeği, düşen yıldırımı ve kopan fırtunayı daha şiddetli hissediyordu artık.

“Yapacağım şey yüzünden beni bağışla, Doğal Denge,” diye seslendi usulca. Annesinin öğrettiği bir başka şeydi bu. “Sana saygısızlık etmek, isteyeceğim son şey. Ancak görüyorsun, önümde başka seçenek kalmadı.”

Adamlardan ilki atından inerken çizmesindeki toka şingırdadı. “Yetel bu kadar gevezelik,” dedi, hızla kıza doğru ilerlerken belindeki kemeri çıkarıp yere atmıştı bile.

Solukları hızlanmış Morana avuçlarını gökyüzüne çevirdi ve iki yanında serbest duran ellerini dirseklerini bükerek yavaşça kaldırdı.

Gücüne *zamanı geldi*, diye seslendi.

Parmakları açılmış, omuzları kasılmıştı. Ellerini yavaşça yukarı kaldırmaya devam ederken avuçlarında devasa yükler tutuyormuş gibi görünüyordu. Ağaçları çağırıyor, onları yeryüzüne davet ediyordu.

Ağaçlar, çağrısını bir kez olsun cevapsız bırakmamışlardı ve Morana yine bırakmayacaklarını biliyordu.

Sert kabuklu ince ve kalın gövdeler toprağı büyük bir gümbürtüyle yarıp gökyüzüne hızla yükselirken yollarına çıkan adamları da göğün siyah kucağına atıyor; kimini çok yükseklerden yere düşürerek, kimini gövdesini ortadan delerek öldürüyorlardı. Bazı adamlar da korkup kaçan atların altında ezilmişti.

Ne kadar sürmüştü ormanın tamamlanması? Birkaç saniyeden biraz fazla. Belki bir dakika.

Morana gücünün tükenmeye başladığını, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Bitkinlikle dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını toprağa dayadığında uzun saçları görüşünü tamamen perdeliyordu. Etrafında az önce doğmuş olmalarına rağmen dev askerler -onun askerleri- gibi dikilen ağaçlar dışında yaşayan hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

En azından o öyle olduğunu sanıyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, yine de hiçbir şey göremedi. Öyle karanlıktı ki ormanın zemini, dallar öyle güzel sarılmışlardı ki birbirlerine, daha sonra “Sonsuz Karanlık” olarak adlandırılacaktı bu yer. Ayın tek bir huzmesi bile toprağa ulaşmıyordu.

Sonsuz Karanlık.

Morana zar zor ayağa kalktı.

Hiç ses yoktu.

Rüzgâr bile yüzüne üfleyecek kadar yaklaşmıyordu şimdi ona.

Morana güneyin ve kuzeyin, doğunun ve batının nerede olduğunu bir süredir bilmiyordu. Ama artık ne yöne dönük durduğundan ziyade, nerede

likildiğinden bile emin değildi. Ormanın ne kadar büyük olduğunu da bilmiyordu.

Bir çıtırtı duyduğunda nefesini tuttu.

Biri yaşıyordu.

Adamlardan biri, her nasıl olduysa az önceki katliamda hayatta kalmıştı.

Durduğu şekilde ne kadar durabileceğini düşündü Morana. Adamın ona yaklaştığını duysa neler yapabileceğini, silahsız ve körken nasıl savaşılabileceğini düşündü.

Karnı açtı ve nefesini dakikalarca, hatta saatlerce tutmayı başarsa bile onu ele veren şey midesinin gurultusu olabilirdi. Bu kumarı oynamak istemediğine karar kıldı sonra. Karanlıkta, karnının guruldamayacağını umarak bir canavarla yan yana dikilmeyecek, önce onun saldırmasını beklemeyecekti. Hayatını -annesinin ve ablasının kurtarmak için direndiği hayatını- bu kadar yol almışken şimdi riske atmayacaktı.

Başını geri attı ve gözlerini kapattı. Gözlerinin açık ya da kapalı oluşu hiçbir şeyi değiştirmede. Avuçlarını açtı bir kez daha.

Çiftçilikten fazlası gerekecekti. Cadı olması gerekecekti. Hiçbir zaman Noora kadar güçlü bir cadı olmamıştı. Ona çok ihtiyacı vardı ama ablasının şimdi burada, bu hiçlik gibi duran sonsuz siyahın ortasında olmasını istemiyordu. Noora karanlığı sevmezdi.

Tepesindeki dallara kenara çekilmelerini söyledi.

Ağaçlar tereddüt eder gibi yavaşça kollarını birbirlerinden uzaklaştırırken Morana'nın yüzü ayın ışığıyla aydınlandı ve saklanan adam, şaşkınlıkla onu izlemeye koyuldu. Az önce yaşananlardan sonra kıza yaklaşımdan çekiniyor ve kızın şimdi neyin peşinde olduğunu merak ediyordu.

Aya doya doya baktı Morana, daha önce hiç bu kadar güzel gelmemişti gözüne. Bir elini parlak beyaza doğru uzattı. Ayın bu talebini geri çevirip çevirmeyeceğinden emin değildi.

Bir cadıydı, annesi ve ablası gibi büyük güçlere sahip olmasa da öyleydi; ışığının birazını, belki bir parçasını ona verecek kadar ikna edebilirdi ayı.

“Odel'in ikinci kızına bu iyiliği çok görme,” dedi yavaşça. Öyle kısıktı, öyle fısıltı gibiydi ki sesi, adam bu sözcükleri duymadı.

Morana, doğal ama bir o kadar da doğal olmayan bir şeyle sarıldığını hissetti. Büyüyle ama kendi Çiftçi büyüyle değil.

Cadı büyüyle.

Gökyüzüne uzattığı elinde birikiyordu parlak ışık. Ay, onun elini tutuyordu. Bir zamanlar yürümesine yardım ederken annesinin elini tutması gibi, ay da onun elini tutuyor, kıza ışığını bahşediyordu.

Morana titredi. Gümüş ışık soğuktu ama o, titremesinin sebebinin bu olmadığına emindi.

Titreyerek de olsa büyüye devam etmek zorundaydı. Işığı işine yarayacağından emin olduğu bir şeye dönüştürmek zorundaydı.

Cadı büyülerinin ışığı dövdüğünü hissetti.

Işık elinde ağırlaştı, ağırlaştı ve ağırlaştıkça sönmeye başladı.

Ay elini çekmeye başlamıştı. *Senin için yapabileceklerim bundan ibaret*, der gibiydi.

Bu kadarı yeterliydi.

Elinde ay ışığından yapılmış, ince, zarif bir hançer duruyordu artık.

Noora olsaydı kendine bir kılıç ve bir kalkan yapabilirdi belki, diye düşündü. Ama onun gücü ay ışığından kını olmayan bir hançeri dövmeye anca yetmişti. Yeterliydi.

Gülümsedi. Eseriyle gurur duyuyordu.

Ayın olağanüstü parlaması sona erdiğinde ve ışık ormanı terk ettiğinde Morana ağaçlara tekrar birbirlerine sarılmalarını söyledi ve ormanı, son bir kez daha mutlak karanlığa gömüldü.

Sonsuz Karanlık Ormanı'ndaki tek ışık, büyülü bu hançerdi artık. Ay ışığı ona, koşullar ne olursa olsun, ulaşmanın bir yolunu buluyordu.

Saklanmış adam, ince bıçağın yansıttığı kadarıyla kızın bükülmüş sırtını ve hızla inip kalkan, düşmüş omuzlarını görebiliyordu. Neredeyse hiç gücünün kalmadığını fark etmesine yetmişti bu ipuçları. Kızın, hayatta kalan kimse olmadığını düşündüğünü sanıyor, bu yüzden kendine, bu yerden çıkarken önünü aydınlayabilecek, ona fener olabilecek büyülü bir hançer yaratmasının aptalca olduğunu düşünüyordu. Çünkü o hayattaydı ve şimdi düşmanının hem yerini hem de duruşunu net olarak görebiliyordu.

Ne büyük hata ama, diye düşündü adam, bir parçası olduğu gezgin grubunun en güçlüsü ya da en zekisi değildi ama şimdi hayatta olan tek kişinin o olması, öyle olduğu yanılgısına düşmesine yol açmıştı ve sessizce kıza doğru yürüdü.

Morana'ysa adamın aksine rakibini göremiyordu. Bir zamanlar aya, şimdiyse ona ait olan bıçağın yaydığı ışığa rağmen adam çok yakınına gelene dek de onu göremeyecekti. Eliyle bıçağın kabzasını sıkıca kavradı, kendini olacaklara hazırlamaya başladı.

İyi bir dövüşçü değildi. Ama birkaç dakika öncesine kadar iyi bir cadı olduğunu da iddia etmezdi.

İnanç, göğsünde büyüdüğü büyüdü ve birden üstüne atılan adamı, kendini yere devirmek üzereyken gördü.

Gezginin elinin üzerini keserek ilk hamlesini savuşturmayı başarmış, adamın ani acı yüzünden elinde tuttuğu kısa saplı bıçağı düşürmesini ve karanlığın bıçağı seve seve yutmasını sağlamıştı. Birbirlerinin bir soluk yakınındalardı artık.

Aynı şekilde kendi koluna tek bir vuruşuyla elindeki bıçağı düşürmesine sebep olunca rakibinin gülümsediğini gördü Morana. Bir dal parçası gibi kırılan ince koluna lanet okuyordu bir yandan.

Adam az önce düşürdüğü silahını aramaya çalışmak gibi bir hata yapmadı, zamanının değerli olduğunu farkındaydı. Bir kalp atışı kadar süre bile beklemeden Morana'nın boynunu güçlü kollarıyla sardı. Belki de bir Çürük'tü ve bu durumda zaten azıcık olan büyü gücünü kullanmasının işine yaramayacağını biliyordu.

Morana görüşünün bulanıklaştığının farkındaydı. Gözlerini ayırmadığı büyülü bıçağın göz kamaştıran ışığı ve mutlak karanlık birbirlerine geçiyordu. Can havliyle çırpındı. Önce adamın ayağına sertçe bastı. Sonra adamın azıcık afallamasını fırsat bilerek dişlerini sert ön koluna geçirerek koparabildiği kadarını kopardı. Ağzında adamın kolundan bir parça olması fikri bile midesini bulandırmıştı. Islak parçayı hemen tükürdü.

Gezgin, dehşetle geri çekilirken Morana'ya etrafta sonsuz siyah boşluk dışında üç şey var gibi geldi: Büyülü hançer, adamın çılgılığı ve kendisi.

Parlaklığa doğru, karanlık bir mağaranın kapısından sızan ışık gibi duran bıçağına, kurtarıcısına koştu. Onu doğduğu andan beri tutuyormuş ve hiç bırakmamış gibi kavradı, arkasına, hâlâ kolundaki yarayı tutan ve iki büküm duran adama döndü.

Adam hayatı için yalvarsaydı onu affedebilirdim belki, diye düşündü. Ama uzun süredir ona tek kelime etmemiş rakibi gözünde bir "kişi" olmaktan çıkmıştı. Az önce onu boğmaya kalkan bir canavardan, bir yaratıktan farksızdı artık.

Böylece Morana, ince hançerini kalan son gücüyle doğrulan adamın göğsüne sapladı.

Adam hayatı için yalvarmamıştı, karşı da koymadı.

Morana hançeri oynatırken gezgin inledi. Pek çok kez çevirdi bıçağı. Belki de olduğunu sandığı kadar merhametli değildi.

Hâlâ tadını aldığı kanı tükürürken bıçağını geri aldı ve farklı bir yöne doğru tuttu. Adam patırtıyla yere düşerken onu görmek istememişti.

Bacakları titriyordu. Etrafı dinlemek için soluklarını yatıştırmaya çalıştı.

Hiç ses yoktu. Ormanda yaşayan kimse kalmamıştı.

Onun dışında.

Morana yürüdü.

Uykusuzluktan delirecek ya da açlıktan dik duramayacak hâle gelene dek, kolunun acısını unutana dek yürüdü. Nereye gittiğini, kaç gün geçtiğini bilmeden yürüdü. Fiziksel gücü hızla tükenirken büyü güçlerinin yavaş yavaş arttığını hissedebiliyordu.

Sonunda, serin bir gece, Sonsuz Karanlık'tan çıkmayı başardı.

Gökyüzüne baktı, aya gülümserken elini kemerine bağladığı hançerine götürdü. "Teşekkür ederim. Seni özledim, arkadaşım," dedi. Yalnızca iki saniyesini alacak bir teşekkür için bile olsa ayı bir süredir görmemişti ve onu özlediğini kabul etmek Morana'ya tuhaf geldi.

Çok geçmeden güneye doğru ilerlediğini anladı. Nazavya'ya doğru.

Babasının grubunun orada olmadığını düşünüyordu, onlar kenti çoktan terk etmiş olmalıydı ama yine de Nazavya'ya gitmek istemiyordu.

Çok geçmeden zaten kente varamayacağını fark etti.

Ama gelecekte neler olacağını kimse, Feral bir Çiftçi ya da kısa bir süre önce yalnızca saf ay ışığından ve büyüden oluşan bir hançer oluşturmuş bir cadı da olsa Morana bile bilemezdi.

Onun kaderinde çok daha fazlası olmanın var olduğunu bilmiyordu.

Morana bacaklarının, omuzlarının, belinin el verdiği yere kadar gitti. Atlı bir grupla karşılaştığında bile Nazavya'nın yakınına varmamıştı.

Yardım istemiyordu ama daha önce karşılaştığı gezgin gruplarının aksine bu grup merhametliydi. Ona iyilik etmek için yardım istemesini beklemediler.

Tuhaf olan, grupta kadınların da olmasıydı. Morana'nın bugüne dek duyduğu ya da gördüğü hiçbir gezgin grubunda kadınlar yoktu.

Bu tuhaf gruptakilerin hepsi aynı çeşit, üniformaya benzer mor ve koyu gri giysiler giyiyorlar, çoğunlukla başlıkları kapalı geziyorlardı. Ona su ve yiyecek getirmiş, kırık kolunu düzeltmiş, yaralarını iyileştirmiş ve sahip oldukları battaniyelerin hepsi ince olduğu için gece uyurken üşümesin diye yalnızca ona iki tane battaniye vermişlerdi. Morana yanlış bir şeylerin olduğunu biliyor ama şikâyet etmiyordu.

Çok geçmeden sorular sormaya başladılar. Nereden geliyordu? Başına neler gelmişti ve nereye gidiyordu? Neden yalnızdı?

Eh, kendini toparlayana kadar bekleme nezaketini göstermişlerdi en azından.

Morana ekipte bir Doğrucu olmadığını umarak söylediği yalanları dikkatle seçti. Bu yabancıların, ne gücü ne bıçağı ne de yaptıkları hakkında bilgi sahibi olmasını göze alabilirdi. Doğal Denge'ye ve kanuna karşı gelmiş, feyleri öldürmüştü. Henüz lanetlenmemiş olması bile mucizeydi. Ya da belki de uzun süredir lanetlenmiş birinden farkı olmadığı için ayırt edebileceği bir değişiklik görememişti.

Gruba söyledikleri çoğunlukla doğrudu gerçi; bir başka gezgin grubu tarafından alıkonmuştu, ellerinden kaçmayı başarmış, kendini karanlık, orada olduğunu bile bilmediği büyülü bir ormanda bulmuştu. Düşe kalka ilerlemiş, bir kez kır kurdu saldırısına uğramıştı. Sahip olduğu tek silah olan gümüş bıçağıyla -hançeriyle ilgili verdiği tek bilgi buydu- kır kurdunu öldürmeyi başarmış, ölmeden önce birilerine denk gelmeyi umarak yol onu nereye götürürse oraya gitmişti. Hikâyesi buydu.

Morana grubun her üyesinin kafa karışıklığının yüzlerinde kıpırdamasını izledi. Ormanı elbette bilmiyorlardı. *En kötü ihtimalle delirdiğimi düşünürler*, diye düşündü. En kötü ihtimalin yalan söylediğini fark edebilecekleri olduğunu görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Grupla birlikte kalırsa güvende olurdu ama o evine dönmek istiyordu. *Gücümü toplamak için biraz daha bekleyeceğim*, diye plan yaptı.

Aynı gece, ateşin başında, henüz uyumamışken bir genç yanına geldi. Genç adam konuşkan ve kibardı. Morana, *bu grupla ilgili kesinlikle yanlış bir şeyler var*, diye düşündü yine.

En fazla on dokuz yaşındaydı. Saçlarının kesimi düzgündü. Kıza hikâyesini ona tekrar anlatmasını istedi.

Morana kusursuz şekilde, ilk sefer anlattığı gibi anlattı ona da. Gençse eşi benzeri olmayan bir ilgiyle dinledi kızı.

Ama anlatması bitince oğlan, diğerleri gibi duyduklarına üzüldüğünü gösteren bir ifadeyle sessiz kalmak yerine ona neden yalan söylediğini sordu. Kızgın değildi, yalnızca çocuksu bir merakla sarılmıştı ve gerçeği bilmek istiyordu. Kızın yüzünü keşfediyor gibi bakıyordu ona, biri bakır, öteki mavi renkli büyük gözleriyle.

Morana, grupla ilgili en başından beri yanlış bir şeylerin olduğunu biliyordu ama yanlışın adını bir türlü koyamamıştı.

Artık biliyordu.

Bakışlarını oğlanın göğsüne indirdi ve kalın ceketinin asice kıvrılmış yakasının altındaki sembolü gördü.

Şaha kalkmış Griffon ve bir pençesinde ucunu ileriye, doğudaki engin sulara, topraklara meydan okur gibi doğrulttuğu kılıcı.

Ömrü Bataklık Bölgesi'nde geçmiş olsa da Ayvion kraliyet armasını görür görmez tanıdı Morana.

Renk vermeden yalan söylemediğini savundu yine. Ama dürüst olmak gerekirse artık bu yalanı daha ne kadar sürdürmeliydi bilmiyordu. Prens hikâyesinin peşini bırakacağını da sanmıyordu. Nasıl ki bir çocuk merakını tam anlamıyla gidermediği sürece aynı soruyu sormaktan bıkmazsa aynı şekilde bu genç de öyle bırakmayacaktı hakikatin peşini.

Artık prens olduğunu bildiği genç adamın adını düşünmeye koyuldu. Zihnini yoklarken Noora'nın ona bir zamanlar kralın, kraliçenin, prensesin ve prensin adını söylemiş olduğuna emindi. Neydi ismi? E harfiyle başlıyordu... Evon? Elor...

"Eyron." Prens düşüncelerindeki soruyu yanıtlayınca Morana irkildi. "İsmim Eyron. Senin ismin ne?"

"İsmimi neden bilmek istiyorsunuz, majesteleri?"

Prens sıkıntıyla iç çekti. Morana'nın neredeyse *prens olmaktan hoşlanmıyor*, diye düşünesi geldi. "Yalnızca dost olabiliriz diye düşünmüştüm."

Prens kendisiyle ne işi olabilirdi anlamıyordu, yine de cevapladı. "Morana."

Prens arkadaş canlısı bir gülümsemeyle yanıtladı onu. Sonra ciddileşti. “Bahsettiğin ormanın varlığında bir parmağın olduğunu düşünüyorum, Morana. Bence bu yüzden yalan söylüyorsun.”

Kız bembeyaz olmuş yüzüyle dehşet içinde çevredekileri kontrol etti. Hepsi uyuyor gibi gözüküyordu. Prenslerini tek başına, yabancı bir kızla bırakıp uyumaya giderler miydi? Onlar için bir tehdit oluşturmadığına bu kadar mı eminlerdi yoksa?

Sakince, “Bir Doğrucu musunuz, majesteleri?” diye sordu. Belki eline koz olarak birkaç şey geçirirdi.

Prens gururla gülümsedi bu sefer. “Yalan söylediğini anlamak için bir Doğrucu olmaya gerek yok,” diye mırıldadı. Sonra farklı renklere sahip ısıltılı gözlerini kızın boynuna dikti. “Hiçbir kır kurdu insanı boğarak öldürmeye çalışmaz.”

İstemsizce elini boğazına götürürken *zeki*, diye düşündü Morana. *Hakikaten çok zeki ve iyi bir gözlemci.*

“Ne istiyorsunuz?”

“Bir anlaşma.”

Morana nasıl bir karmaşanın içinde sürükleniyordu bilmiyordu, birkaç gün önce bir grup iri yarı gezgini gözünü kırpmadan öldürmüşken şimdi ülkenin prensi onunla bir anlaşma yapmak istediğini söylüyordu. Tüm bu değişik durumlar karşısında Bataklık Bölgesi’nin ıssız bir köşesinde doğmuş ve büyümüş olan kendisi olarak kalamadığını, kim olduğundan emin olmamakla birlikte artık çok daha başka birisi olduğunu biliyordu.

Ne yaptığını bilse gözünü kırpmadan seni öldürür, Morana, diye hatırlattı kendine.

“Dinliyorum, majesteleri.”

Prensin ona sunduğu teklif kelimenin tam anlamıyla çığıncaydı. Prens Eyron delirmişti, orası kesindi. Zira kral olduğu zaman, ondan kraliçesi olmasını istiyordu.

“Evlenmem gerektiği konuşuluyor ama ben şımarık ve ruhu bir kıvılcımdan daha zayıf kızların hiçbirisiyle evlenmek istemiyorum,” dedi ona. “Bu yolculuğa gücü yerinde, kraliçe olmaya layık, bana güçlü evlatlar verebilecek birini bulmak umuduyla çıktım ve karşıma sen çıktın. Sahip olduğun gücü, seni ilk gördüğümünden beri hissediyorum ve etkileyici olduğunu kabul ediyorum. Bu ormanlar ve çayırlar uğursuzdur ancak sen, başına her

ne geldiyse hayatta kalabilmişsin. Teklifimi kabul edersen tüm bu yalan hikâyenin ve geçmişinin peşi bırakılacak. Senden beklenen tek şey sara-yın hiçbir işine karışmaman ve yalnızca gelecek çocuklarının annesi olman, hepsi bu.”

“Hayır deme gibi bir şansım var mı sanki?”

Prens alınmış gibi kaşlarını çattı. “Elbette var. Ben bir barbar değilim.”

Morana sessiz kaldı. Düşünüyordu. Ateşe doğru uzandı, canı yanana dek öyle kaldı ve sonra elini hızla geri çekti. Rüyada değildi demek.

Prens ekledi. “Yine de hayır dersen ya da bana ihanet etmeye kalkışırsan, saklamak için uğraştığın her şeyi gün yüzüne çıkarmam gerekecek.”

“Kralın haberi yok, değil mi?” diye sordu Morana.

“Neden? Ona söyleyecek misin?”

Elbette söylemeyecekti, onun gibi sıradan feyler krala şikâyetle bulunmaya gitmezlerdi. Bunu bilen prens muzipçe gülümsedi.

Noora olsaydı onun ne kadar yakışıklı olduğundan bahseder dururdu.

Noora.

“Yapamam,” dedi sonra. “Dönmem gereken bir ailem var.”

Prens Eyron ona istediğinde ailesini görebileceğini söyledi.

Kabul ederse kimseye hizmet etmeyecek, kimsenin kölesi ya da cariyesi olmayacaktı.

Öte yandan bu teklifi geri çevirirse ne olduğu ortaya çıkacak, ya kanuna karşı geldiği için öldürülecek ya da Feral bir Çiftçi olduğu için köle yapılacaktı.

“Pekâlâ,” diye yanıtladı sonunda prensin sorusunu. “Kraliçeniz olmayı kabul ediyorum.”

“Umarım beni sırtımdan bıçaklamaya kalkışmazsın, Morana. Senin ölümünü görmek istemem.”

“Beni öldürürseniz Doğal Denge’ye karşı gelmiş olursunuz, majesteleri.”

Doğal Denge, kraliyet üyesi olsa bile, onun için de geçerliydi.

Prens gülümsedi ve başını iki yana salladı. Konuşurken tek kaşı yukarı kalktı. “Daha önce hiç kimseyi öldürmemiş olduğuna inandığımı düşünmüyorsun herhâlde?”

Gerçekten çok zeki, diye düşündü yine kız.

Morana, bataklıkta yaşarken hayatın ne kadar tahmin edilemez olduğunu hiç düşünmemişti çünkü bataklıkta her şey, neredeyse her zaman aynıydı. Görünüşe göre bu, dünyanın geri kalanı için söylenemezdi.

Saraya götürüldüğünde ona güzel giysiler giydirildi ve hizmetliler tarafından iyi bakıldı.

Kralın onu neden sevmediğini az çok tahmin edebiliyordu. Ama Prens Eyron, fena biri sayılmazdı. Günün birinde babasından iyi bir kral olacağı kesindi. Merhametli ve nazikti. Yine de söz konusu anlaşmaları olduğunda sesindeki minik tehdidi hissediyordu Morana.

Prens ne kadar iyi kalpli olsa da söz verdiği gibi olmayan bir husus vardı.

Morana Bataklık Bölgesi'ne bir türlü dönememişti. Ne zaman ayrılacak olsa bir sorun çıkıyor, prens hastalanıyor, kraliçe ondan bir ricada bulunuyor, bu yüzden de sarayda kalması gerekiyordu.

Geceleri sıvışabileceğini biliyordu Morana ama buna kalkışmadı hiç. Prens elinden geleni yapıyordu onun için ve kız da oğlanın güvenini zedelemek istemiyordu.

Sonraki aylarda, artık ay ile epey dost olmuş Morana, geceleri odasının penceresinde oturur, ay ışığından büyü ve parlak kelebekler yaparak onlara Bataklık Bölgesi'ne uçmalarını söylerdi. Ama kelebekler o kadar kuzeye uçabilecek kadar yaşıyorlar mıydı, bilmiyordu.

Ormana "Sonsuz Karanlık" adının verildiği kulağına geldi. *Makul bir isim*, diye düşündü. Ormanı özlediğini hissetti birden. Ürperti ama ağaç askerlerini bir kez daha görmeyi diledi.

Ormanın varlığını öğrenen meraklı kimi kişiler lambaları ve mumlarıyla ağaç denizinin karanlıklarına atıyorlardı kendilerini. En azından bir gezgine ait ölü bedeni bulana dek öyleydi.

Daha sonra ormanın lanetli olduğuna, ya civarlarda ya da ormanın kalbinde yaşayan, mutlak siyahın içinde bile görebilen bir cadının ormanını ziyaret etmeye kalkışan gezginleri öldürdüğüne dair bir rivayet çıktı ortaya. Çok geçmeden hikâyenin ünü yayılmış ve cadıya bir isim bile verilmişti.

Visha.

Zehirli yıldız.

Morana, ona verilen bu adın da güzel olduğunu kabul ediyordu.

Bir yıl kadar sonra Morana ve Eyron neredeyse dost olmuşlardı. Sarayda onu anlayan tek kişi, günü gelince evleneceği prensin ta kendisiydi. Birlikte çokça zaman geçiriyor ve birbirlerini tanımaktan mutluluk duyuyorlardı.

Çok yaşlı olmasa da kral hastalanmıştı ve fazla ömrünün kalmadığı tahmin ediliyordu. Şifacılar odasına girip çıkıyor, onun yokluğunda toplantılara Veliaht Prens Eyron katılıyordu.

Kralın öldüğü gün Eyron yeni kral, Morana da yeni kraliçe oldu.

Saraydaki kimse onun kraliçe oluşuna sevinmemişti, zira yalnızca kimsenin sözünü dinlemeyen, kimsenin önünde eğilmeyen, dikbaşlı biri olarak görüyorlardı onu, daha fazlası değil. Ama o bunu dert etmiyordu çünkü Morana, çok geçmeden anlamıştı bir kraliçe olmanın kendisi gibi yalnızlığa alışkın kişilere göre olduğunu. Diğerleri yapamazdı.

Kraliçe olduğu gün, haber yayılmadan, saraya geldiği günden beri ilk kez terk etti Nazavya'yı. Büyük haberi annesine ve Noora'ya kendisi verecekti. Belki onları da saraya götürmeye ikna edebilirdi.

Atlar çabucak hazırlandı, Eyron da onunla gelmek istediğini söylemişti ve böylece birkaç atlıdan oluşan Kraliyet Koruma Birliği'yle yola çıktılar.

Nihayet bataklığa vardıklarında Morana kalbine durmaması için sessizce yalvardı. Şimdi olmaz, diye hatırlattı. *Henüz değil.*

Küçük evleri neredeyse aynıydı, birkaç sarmaşık daha duvarlara tırmanmıştı, ortalık sessizdi. Morana kurbağaları dinledi ve sürprizi bozulmasın diye başlığını indirmede.

Kral Eyron, kapıyı korumaların tıklatmasını ve ilk onların içeri girmesini istemişti ama Morana bunun saçmalık olduğunu söyledikten sonra yumruğunu birkaç kez nazikçe kapıya vurdu. Hatta öyle nazikçe vurdu ki adamları öldüren, toprağın altında uyuyan lanetli bir ormanı uyandıran zalim ellerinin bu kapıya vuran kibar ellerle aynı olup olmadığından emin olamadı.

Kapı aralandı. *Tuhaf,* diye düşündü Morana. *Annem birisi dışarıda olmadığı sürece kapıyı asla aralık bırakmazdı.*

Belli ki ya Noora ya da Odel evde değildi.

Yavaşça içeri girdi. İçerisi bataklığın geri kalanından daha sessiz ve soğuktu.

Görünürde kimse yoktu. Kurutulmuş bitkiler, kışlık odunlar, değerli iksirler ya da boş şişeler de yoktu.

“Merhaba?” diye seslendi önce. “Noora? Orada mısınız? Benim, Morana.”

Kraliçe değil, Karanlık Cadı değil, Ay Işığı Cadısı ya da şu an Visha bile değil.

Yalnızca Morana.

Eyron merakla içeriyi süzüyor, temkinli gözlerle Morana’ya bakıyordu. Ormanın içinden bir çıtırtı gelince uzaklaşmış olan askerler hemen sesin geldiği tarafa döndü.

Bir ağacı kalkan olarak kullanan meraklı cadının teki, “Şey...” diye titrek sesiyle söze girerken ağacın önüne yavaşça çıktı. Askerleri inceledi, göğüslerindeki armaya uzun uzun baktı. “O ev uzun süredir boş, majesteleri.”

“Açıkla,” diye emretti kız çenesini yukarı kaldırarak. Şimdi Kraliçe Morana’ydı işte. Kambur duran ve kurumuş ellerini ovuşturup duran bu cadıyı tanııyordu. Cadı da askerlere bakarak onun bir kraliyet üyesi olduğunu anlayabilmişti yalnızca. Kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Ben bataklığın öteki ucunda yaşıyorum. Hâliyle size yalnızca duyduklarımı anlatabilirim ve duyduklarıma göre burada Odel isimli bir cadı yaşamış önceden. İki kızı varmış, biri Şifacı ve öteki de bir Çiftçi’ymiş. Kızlar hakkında kimse pek bir şey bilmezmiş. Küçük kızının babası kızı almaya geldiğinde Odel karşı koymuş. Adamların bağrıışlarını ve çığlıkları epey uzaktaki cadılar bile duymuş. Yine de kızın götürülmesine engel olamamış, adamlar kızı götürürken hem Odel’i hem de büyük kızını geride sağ bırakmamışlar. Küçük kıza ne olduğunuysa kimse bilmiyor.”

Morana, çamurla kaplı orman etrafında dönmeye başlamış olsa da sağlam duruşunu korumayı başardı ama Eyron, desteğe ihtiyacı olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu artık onu. Öne atıldı ve yanma giderek adını fısıldadı endişeyle. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Daha sonra oradan ayrılmalara iyi bir fikir olacağını düşünerek kraliçesini Bataklık Bölgesi’nden uzaklaştırdı.

Sağ bırakmamışlar.

Sevgili annesi ve Noora, uzun zamandır ölüydü. O, evden bayıltılmış şekilde uzaklaşırken ölmüşlerdi. Ormanı duymamışlar, gönderdiği kelebekleri hiç almamışlardı. Kraliçe olduğunu hiç bilmeyecekler, onunla sarayda yaşamaya hiç gelmeyeceklerdi.

Morana yalnız bir kraliçe olduğunu bir süredir biliyordu ama o an benliğinde yalnızca ve yalnızca kimsesizliği hissediyordu.

Şimdi yaklaşmış askerlere tekrar uzaklaşmalarını emretti. Kral, sorgulayan gözlerle bakan askerlerine başıyla onay verdi ve uzaklaşmalarını izledi.

Morana olduğu yere çöktü ve hıçkırıklarla ağlarken yerdeki otları çekirtmeye başladı. Zavallı otları yabani bir güçle koparıyordu topraktan.

Eyron karşısına oturdu sakince. Kral olduğunu unutmuş gibi bir tavrı vardı şimdi. "Hepsini avlarım," dedi kıza. "Hepsini tek tek bulur, avlarım."

Morana, Eyron'un temiz sesini duyunca yalnız ya da kimsesiz olmadığını hatırlayabilmiş olsa da başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yapmayacaksınız. Yapmayacağına söz ver."

Kral afallasa da onayladı. Sonuçta Eyron kral olsa dahi Morana, ülkesindeki herkesin olduğu gibi onun da kraliçesiydi. "Nasıl istersen."

"Bugün burada olanlar unutulacak. Kimse bilmeyecek buraya kadar geldiğimizi, askerlere ne gerekiyorsa ver ve ağızlarım kapalı tutsunlar."

Morana, Visha olmayı özlemişti. Gerçekten özlemişti ve onu geri getirecekti.

Kral ve kraliçenin sonraki üç yıl içinde iki çocuğu oldu, iki sağlıklı, gürbüz erkek. Dannas ve Ezra. Babalarının onları koşulsuz seveceğine ve kendi gibi nazik olarak yetiştireceğine olan inancı tamdı Morana'nın. Eyron, kral olmayı fazla umursamıyordu belki ama baba olmak onun için çok şey ifade ediyordu.

O üç yıl içinde Morana, tam üç adamı öldürdü. Annesini ve ablasını öldüren gezgin grubundaki adamların izlerini sürüyor, adamlar farkında bile olmadan onları Sonsuz Karanlık'a sürükleyerek orada yaşamlarını sonlandırıyor. Saraydaki odasına girmiş bir karasineği pencereden çıkması ve özgür olması için yönlendirmeye çalışmak bundan daha zordu onun için.

Komik, diye düşünmüştü üçüncü adamın boğazını büyülü bıçağıyla kestiğinde. Hayata getirdiğim can sayısından çok can aldım. Ve bu gerçek, hep böyle kalacak.

Visha efsanesini sürdürüyor, feylere korkmaları için malzeme veriyordu. Kim olduğunu bilen tek kişi, yıllardır sırlarını paylaştığı eşiydi.

Dördüncü sene pembe yanaklı bir kız doğurdu, ismi Noora'ydı. Tıpkı oğlanlar gibi Noora'nın da babası gibi iki farklı renkte gözleri vardı.

Morana, Noora'nın doğduğu senenin geri kalanında iki adamı öldürdü.

Sabahları ülkesinin kraliçesi, çocuklarının annesi ve Eyron'un ağırbaşlı eşiydi.

Akşamlarıysa Sonsuz Karanlık'ın vahşi cadısı Visha oluyor, babasının ekibinin üyelerini tek tek avlamak için sıkı çalışıyordu. Gece çökünce çevresini sarmasına izin verdiği kendi karanlığı yüzünden gözü başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Visha ve Morana aynı kişilerdi ama birbirlerine azıcık olsun benzemiyorlardı.

Beşinci sene geldiğinde Eyron hastalandı. Üç sene önce yavaşça başlamış olan hastalığı son yıllarda artmıştı ve kral, artık onu yenecek güce sahipmiş gibi gözükmüyordu. Bir gün Morana'ya onu eşi olarak seçmenin hayatında vermiş olduğu en iyi karar olduğunu söyledi. Birbirlerini severek evlenmiş olsalar da Eyron öldüğünde Morana'ya sınılsıklam âşıktı.

Tek dostu, hayatının aşkı ölmüştü ve üç çocuğuyla koca bir ülke Morana'ya kalmıştı.

Her yıl daha fazla öldürerek üç yıl içinde o gezgin grubundaki tüm adamları yok etti. Biri hariç.

Bazen babasını sağ bırakarak korku içinde yaşamasına sebep olmasının daha zalimce olup olmayacağını düşünürdü. Adam, diğerlerinin öldüğünü ve kalan son kişi olarak sıradakinin kendisi olacağını biliyordu elbette. Her köşenin ardında ölümün bizzat kendisiyle tanışmayı bekleyerek dehşet içinde yürümeye devam edebilir ya da ormanın karanlığından gelen her minicik hışırtıyı duyduğunda nefesini tutarak hayatını yaşamaya devam edebilir miydi?

Kuşkusuz edemezdi. Morana bunu biliyordu.

Ama bu düşüncesi zamanla sönmeye başladı. Hayatını bağışlamak babası için bir iyilik olurdu olmasına ancak intikam ateşi çok daha güçlü yanıyordu kızının zihninde. *Yine de yaşamının onda kalması iyiliğini gösterebilirim elbette*, diye düşündü ama Morana, sandığı kadar merhametli biri olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmişti.

Güneş battı o gün yine ve yıldızlar yükseldi. Kraliçe, bir katilin çocukları olmalarına rağmen nasıl bu denli masum bir güzellikle donatılmış

olduklarını anlayamadığı çocuklarının her birini yataklarına koydu, üstlerini örttü ve alınlarından öptü. Daha sonra odasına gitti, pantolonunu ve pelerinini üzerine geçirdi. Eski ve artık yırtılmaya başlamış olan bu koyu renkli pelerin, gecenin serinliğine karşı alınan bir önlem değildi.

Başlığını kaldırırken acele etmedi. Dönüşümünün tadını çıkarmak istediğindendi bu. Aynadaki görüntüsüne bakarken zihni boş, yüreği durgundu. Herhangi bir pişmanlık hissetmek için erkendi ama gözlerinde tereddüde dair ufacık bir ize de rastlamıyor oluşu tuhaf geldi Morana'ya. Fırtınaya alışmış biri olarak durgunluk, ona yabancı ve korkutucuydu. Bu an nihayet geldiğinde öfkeden alev alacağını düşünmüş, rüyasında bu anı gördükten ve uyandıktan çok sonra bile öfkesinin tenini yakmaya devam ettiğini hissetmişti. Ama şimdi, soğuk bir sakinlikle hançerini yerinden çıkarıyordu işte. Büyülü bıçak, yine ayın ışığını ödünç alıyor ama kendi ışığına sahipmiş gibi parılıyordu.

Adamın nerede olduğunu biliyordu Morana. Onunla ilgili *her şeyi* biliyordu. Yaşadığı derme çatma evin yerini, en sevdiği bara giderken kullandığı kestirme yolu, artık görüşmediği çocuklarının isimlerini, bir sene önce ölen eşinin nereye gömüldüğünü ya da mezar taşında ne yazdığını çok iyi biliyordu. Babası bir gezgindi. Yalnızca bir gezgin ve başka hiçbir şey değildi. Gezgin. Hepsi bundan ibaretti. Yaşı ilerledikçe gezgin ruhunu kaybetmemiş ama sağlığı seyahate el vermediğinden başka bir şeyler olmak için çabalamıştı. Fakat bunda başarısız olmuştu. Eşini kaybetmiş, çocuklarıyla herhangi bir ilişki kuramamıştı; dünya üzerinde anlaşmayı başarabildiği tek kişiler olan adamların hepsi tek tek, yavaşça ve acımasızca avlanırken elinden onları kurtarmak adına hiçbir şey gelmemişti.

Belki de zavallı yaşamına son vererek gördüğü en büyük iyiliği yapacağım ona, diye düşündü Morana.

Daha sonra penceresinden alışılmış bir ustalıkla kaçarak yıldızlara ve ait olduğu karanlığa karıştı.

TEŞEKKÜRLER

Elinizdeki bu kitap yıllar önce minicik bir düşünceyle ortaya çıktı ve bu düşüncenin ne olduğunu herkesten önce ZŞ merak etti, bu yüzden ilk teşekkürüm ona. Beta okuyucum olduğun için, kitabın ismini bulmama yardım ettiğin, görüntülü sohbetlerimizde her türlü dırdırımı dinlediğin, hikâyeye benimle birlikte ağladığın ya da güldüğün ve en önemlisi, dostum olduğun için teşekkür ederim ZŞ. Gümüş Yürek de ben de sen olmadan şimdiki hâlimizde olamazdık.

Hayatta başımıza gelenler ne olursa olsun her zaman birbirimizi bulduğumuz, sorunlarımız benzer olduğundan onları çözemsek de yan yana oturup birbirimizden destek aldığımız ve benim için bir kız kardeşten daha azı olmayan Ekin, kişisel zorbam sevgili Yücel, Osmanlıca dersini bir gün (ama bugün değil) vereceğine emin olduğum kolalı jelibonum ŞBT, evladım gibi sevdiğim Arzu, benden nefret etmediğini artık kesin olarak bildiğim ders ortağım Ege, bana benden çok inanan biricik Egemen, her buluştuğumuzda dertlerimi usanmadan dinleyen Ecem'le Hülya ve kitabın arkasındaki fotoğrafımı çekmeye gönüllü olan Rukiye... Bir insanın sahip olabileceği en iyi destek ekibi olduğunuz için teşekkür ederim. Yabancı fakat içinde sizin olduğunuz bir dünyada kaybolsam hiç korkmazdım.

Saatlerce görüntülü konuşup oyunlar oynadığımız kitap ejderhalarım; hiperaktif gün ışığım Yasemin, kaygılı çiçeğim Simten, korumacı kahramanım Begümay, pasif agresif kızılım Filiz ve alçakgönüllü manyak prensesim Yağmur. Kendiniz olduğunuz ve hayatımı güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Minik maceracı ekibimizi daha neler bekliyor görmek için sabırsızlanıyorum.

Marco, günlerce telefonda konuşsak bile sıkılmam. Aslıhan, senden başkası bana karşı bu kadar sabırlı olmazdı. Editörüm Zeynep, gecenin bir yarısı yazsam da mesajlarıma hep döndün. Grafik tasarımcım Hatice, on parmağındaki on marifeti de işe koydun. Eda, en başından beri ne ihtiyacım varsa yardımına koştun ve Ekin S., haritayı çizmeye başladığın an olağanüstü bir iş çıkaracağını biliyordum. Hepinize çok teşekkür ederim.

Bana daha on yaşındayken “yazar hanım” diye seslenerek yazmam için koca bir defter veren en yakın dostum annem, kitap okuma alışkanlığımı her zaman destekleyip duyduğum en kötü esprilerle beni güldüren babam ve ömrüm boyunca tanıdığım en komik insan olan kardeşim Fatih, her şey için teşekkür ederim. Mutfakta birlikte çay içtiğimiz saatler günün en sevdiğim saatleri.

Son olarak elbette fellowship diye seslendiğim takipçilerim ve okurlarım... Fellowship, “dostluk, birlik, kardeşlik” anlamlarına gelir ve siz beni içine kabul etmiş kocaman, harika bir birliksiniz. Teşekkür ederim fellowship, anlayışlı, saygılı, sevgi dolu ve günümüzün çoğu insanının aksine sabırlı, odak süresini koruyabilen ve okuyan insanlar olduğunuz için. Kitaba dair yorumlarınızı duymak için sabırsızdan da öteyim! Sizi çok seviyorum ve su içmeyi lütfen unutmayın. Yol sizden yana olsun. <3

D. N. Archeron,
12 Ekim 2000 tarihinde
doğmuştur. Kendini bildi
bileli gizemli ormanlara
ve antik öykülere hayrandır.
On yaşından beri büyüdü
dünyaların ve bu dünyaları
okuyucularla buluşturmanın
hayalini kurmaktadır.

Gümüş Yürek, yazarın
ilk kitabıdır.

/samimiokur

